„E CA O DEPENDENȚĂ!"
Entertainment Weekly

V.E. SCHWAB

„DE CITIT PE NERĂSUFLATE!"
NPR

YOUNG ADULT

NEMIRA

ADUNAREA UMBRELOR

www.virtual-project.eu

V.E. SCHWAB este autoarea seriei *Culorile magiei,* bestseller *New York Times.* A publicat şi alte romane, printre care *The Savage Song,* fiind considerată „urmaşa Dianei Wynne Jones”. Literatura ei dinamică a atras interesul unor importanţi producători de film şi televiziune.

V. E. SCHWAB

ADUNAREA UMBRELOR

— A doua parte din Seria CULORILE MAGIEI —

Original: *A GATHERING OF SHADOWS* (2016)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2018

Pentru cei care se luptă să-şi croiască un drum

„Magia şi magicianul trebuie să se afle în echilibru. Magia, în sine, este un haos. Magicianul trebuie să fie calm. Un eu scindat este un vas nepotrivit pentru putere, risipind-o fără intenţie sau fără măsură prin fiecare crăpătură.”
TIEREN SERENSE, *Înaltul Preot al Sanctuarului din Londra*

1

HOŢ PE MARE

I

Marea Arnesiană

Delilah Bard dădea mereu de necaz.

Întotdeauna fusese de părere că era mai bine aşa, decât să lase necazul să dea peste *ea,* dar, dat fiind faptul că plutea pe ocean într-o barcă de două persoane, fără vreo vâslă, fără să vadă nicăieri pământ şi fără vreo altă resursă decât funia care-i lega încheieturile, începuse să se cam îndoiască de asta.

Era o noapte fără lună, marea şi cerul oglindind întunericul înstelat de jur împrejur; numai valurile ce legănau barca marcau hotarul dintre sus şi jos. De obicei, acea reflecţie infinită o făcea pe Lila să se simtă centrul universului.

În noaptea asta, în voia valurilor, o făcea să vrea să urle.

În schimb, se uită pieziş la cum strălucesc luminile în depărtare, numai nuanţa roşiatică deosebind felinarele bărcii de lumina stelelor. Şi privi cum corabia – corabia *ei* – *se îndepărta* încet, dar sigur.

Simţi cum panica i se ridică până-n gât, dar se ţinu bine.

Eu sunt Delilah Bard, gândi ea, în timp ce funia îi intra adânc în carne. *Sunt hoţ, pirat şi călător. Am păşit în trei lumi diferite şi am supravieţuit. Am vărsat sânge de regi şi am ţinut magia în mâini. Nicio corabie plină cu bărbaţi nu poate face ce pot eu. N-am nevoie de niciunul dintre voi.*

Eu sunt dintre cei damnaţi.

Simţindu-se potrivit de încurajată, se întoarse cu spatele la corabie şi privi în zare, la noaptea desfăşurată înaintea ei.

Ar fi putut fi mai rău, se gândi ea şi, în clipa următoare,

simţi apa rece pe lângă cizme, iar când se uită în jos, îşi dădu seama că barca era găurită. Nu era o gaură imensă, nicidecum, însă mărimea ei n-o liniştea cu nimic; o gaură mică poate scufunda o barcă la fel de eficient, chiar dacă nu la fel de repede.

Lila gemu şi se uită la funia aspră, legată strâns în jurul mâinilor ei, de două ori recunoscătoare că nemernicii îi lăsaseră picioarele libere, chiar dacă era prizonieră într-o *rochie* îngrozitoare. O drăcie înfoiată, subţire şi verde, cu prea mult material vaporos şi o talie atât de strâmtă încât abia mai putea respira şi, *pentru numele lui Dumnezeu, de ce* trebuia *să-şi facă* femeile de bunăvoie aşa ceva?

Nivelul apei urcă încet în barcă, iar Lila se strădui să se concentreze. Trase aer în piept pe cât îi permitea îmbrăcămintea şi trecu în revistă nesatisfăcătorul ei inventar, rapid intrat la apă: un singur butoiaş de bere (un dar de despărţire), trei cuţite (toate ascunse), vreo şase facle (moştenire de la oamenii care o lăsaseră cu barca pe apă), rochia sus-pomenită (naiba s-o ia de tâmpenie) cu pliurile ei umflate şi conţinutul buzunarelor (necesar, dacă voia să învingă).

Lila luă una dintre facle – ca un fel de artificii care, lovit de orice suprafaţă, producea un val de lumini colorate. Nu o explozie, ci o rază constantă, îndeajuns de puternică să taie bezna ca un cuţit. Fiecare faclă ar fi trebuit să dureze un sfert de oră şi, în larg, diversele culori aveau propriul lor cod: galben pentru un vas care se scufunda, verde pentru o boală la bord, alb pentru o primejdie neidentificată şi roşu pentru piraţi.

Avea câte una din fiecare, iar degetele ei ezitară deasupra lor, analizându-şi opţiunile. Se uită la apa care se ridica în barcă şi se hotărî pentru facla galbenă, apucând-o cu ambele mâini şi lovind-o de marginea bărcii.

Lumina explodă, brusc şi orbitor. Despică lumea în două, alb-auriul faclei şi nimicul negru dens din jurul ei. Jumătate de minut, Lila înjură şi clipi des ca să nu lăcrimeze din cauza luminii, ţinând facla în sus şi departe de faţa ei. Apoi începu să numere. Exact când ochii ei începură, în sfârşit,

să se obişnuiască, flacăra scăzu, pâlpâi şi se stinse. Se uită în zare după o corabie, dar nu văzu niciuna şi apa din barcă îşi continuă creşterea lentă, dar de neoprit, până la gambă. Ridică o a doua faclă – albă pentru o primejdie neidentificată – şi o izbi de lemn, ferindu-şi ochii. Numără minutele, unul după altul, scrutând noaptea de dincolo de barcă după vreun semn de viaţă.

— Haide, şopti ea. Haide, haide, haide…

Cuvintele i se pierdură în şuieratul flăcării care se stinse, azvârlind-o înapoi în beznă.

Lila scrâşni din dinţi.

Judecând după nivelul apei din barcă, mai avea doar un sfert de oră – o faclă de timp – până ce avea să fie de-a binelea în pericol de scufundare.

Când deodată ceva se strecură de-a lungul flancului de lemn al bărcii. Ceva cu colţi.

Dacă există un Dumnezeu, se gândi ea, *o făptură celestă, o putere cerească sau oricine deasupra – sau dedesubt –, căruia i-ar plăcea să mă vadă trăind încă o zi, de milă sau din simplu amuzament, acum ar fi un moment potrivit să intervină.*

Şi cu aceasta, luă facla roşie – cea pentru piraţi – şi o lovi, scăldând noaptea din jurul ei într-o sinistră lumină sângerie. Îi reaminti o clipă de fluviul Isle, din Londra. Nu din Londra *ei* – dacă locul ăla posomorât fusese vreodată al ei – sau din înspăimântătoarea Londră palidă, responsabilă pentru Athos, Astrid şi Holland, ci din Londra *lui.* Londra lui Kell.

Imaginea lui îi apăru vie în minte, ca o faclă, cu părul castaniu şi acea constantă cută dintre ochii lui, unul albastru şi unul negru. *Antari.* Băiatul magic. Prinţul.

Lila se uită drept în lumina roşie a faclei până când imaginea i se şterse. Avea preocupări mai urgente în clipa asta. Apa se ridica. Facla se stingea. Umbrele alunecau pe lângă barcă.

Exact când lumina roşie a faclei aproape se stingea, îl văzu.

La început, nimic – o ceaţă slabă pe suprafaţa mării –, dar curând ceaţa se închegă în fantoma unui vas. Coca neagră

lustruită şi pânzele negre strălucitoare reflectau noaptea din fiecare colţişor, iar felinarele de la bord erau atât de mici şi de slabe că puteau fi confundate cu lumina stelelor. Numai când se apropie destul, într-atât încât lumina roşie a faclei muribunde să joace pe suprafeţele lucioase, vasul se desluşi clar. Şi, atunci, aproape că se urca peste ea.

În ultimele pâlpâiri ale faclei, Lila putu să citească numele vasului, scris pe cocă cu o vopsea sclipitoare. *Is Ranes Gast.*

Hoţul de Aramă.

Lila făcu ochii mari, uimită şi uşurată. Zâmbi discret, apoi îşi îngropă satisfacţia sub ceva mai potrivit situaţiei – o expresie undeva între recunoştinţă şi implorare, cu o tentă de speranţă prudentă.

Facla sfârâi şi se stinse, dar vasul era lângă ea acum, destul de aproape încât să vadă feţele oamenilor aplecate peste parapet.

— *Tosa!* strigă ea în arnesiană, ridicându-se în picioare cu grijă, ca să nu clatine barca mică care era pe cale să se scufunde.

Ajutor. Nu-i era niciodată uşor să pară vulnerabilă, dar se străduia să imite cât mai bine, în timp ce oamenii se uitau în jos la ea, înghesuită acolo în mica ei barcă inundată, cu mâinile legate şi rochia ei verde, udă toată. Se simţea ridicol.

— *Kers la?* întrebă unul, adresându-se mai degrabă celorlalţi decât ei. *Ce-i asta?*

— Un dar? zise altul.

— Va trebui să-l împărţim, murmură un al treilea.

Câţiva dintre ceilalţi spuseră lucruri mai puţin plăcute şi Lila se încordă, bucuroasă că accentele lor erau prea pline de mâl şi de stropi de valuri ca să le înţeleagă toate vorbele, chiar dacă le spicui înţelesul.

— Ce faci acolo, jos? întrebă unul dintre ei, cu pielea atât de întunecată încât nu-l deosebeai în noapte.

Arnesiana ei era încă departe de a fi fluentă, dar după patru luni pe mare, înconjurată de oameni care nu vorbeau deloc engleza, cu siguranţă că se îmbunătăţise.

— *Sensan,* răspunse Lila – *mă scufund* – ceea ce stârni hohote de râs din partea echipajului adunat.

Însă nu păreau deloc grăbiţi s-o pescuiască. Lila îşi ridică mâinile, ca ei să-i poată vedea funia.

— Mi-ar prinde bine nişte ajutor, zise ea rar, alegându-şi cuvintele.

— Văd asta, încuviinţă omul.

— Cine aruncă o aşa frumuseţe? interveni un altul.

— Poate că e epuizată complet.

— Nu cred…

— Hei, fato! Cum stai cu instalaţia?

— Mai bine arată-ne!

— Ce-i cu zarva asta? tună o voce şi, în clipa următoare, un bărbat uscat ca scândura, cu ochi adânciţi în fundul capului şi un început de chelie pe ţeasta în rest acoperită de păr negru, apăru la marginea vasului. Ceilalţi se traseră la o parte, respectuoşi, când el se apucă de balustrada de lemn şi se aplecă să se uite la Lila. Ochii lui o cercetară rapid – rochia, funia, butoiaşul, barca.

Căpitanul, parie ea.

— Pari să fii la ananghie, i se adresă el.

Nu-şi ridică glasul, dar cu toate acestea se auzi bine, cu accentul lui arnesian sacadat, dar curat.

— Cât spirit de observaţie! răspunse Lila mai înainte să se poată abţine.

Insolenţa reprezenta de regulă un risc, dar oriunde s-ar fi aflat, indiferent de situaţie, ea ştia să interpreteze semnele. Şi, fără îndoială, omul uscăţiv zâmbi.

— Corabia mi-a fost luată, continuă ea, şi noua mea ambarcaţiune n-o s-o ducă prea mult, după cum vezi…

Dar el a întrerupt-o.

— Ţi-ar fi mai uşor să vorbeşti dac-ai veni aici, sus?

Lila dădu din cap, răsuflând uşurată. Începuse să se teamă că aveau să-şi vadă de drum, lăsând-o să se înece. Ceea ce, judecând după vorbele lor neruşinate şi după privirile şi mai neruşinate, poate c-ar fi fost, într-adevăr, alternativa mai bună, însă, aici, jos, nu avea nimic, pe când acolo, sus, avea o şansă.

O frânghie i-a fost aruncată peste bord; capătul greu nimeri în apa crescută de la picioarele ei. Lila se prinse de frânghie şi se folosi de ea ca să-şi aducă barca lângă coca vasului, unde fusese coborâtă o scară; dar, mai înainte de a se putea urca, doi oameni coborâră în barcă, lângă ea, făcând-o să se scufunde *considerabil* mai rapid. Niciunul dintre ei nu părea deranjat. Unul se apucă să urce butoiaşul de bere, iar celălalt, spre uimirea Lilei, începu s-o urce pe *ea.* O aruncă peste un umăr şi-şi adună toată puterea ei de stăpânire – care niciodată nu fusese din belşug – ca să nu-i înfigă un cuţit în spinare, mai ales când mâinile lui începură să i se plimbe pe sub fustă.

Lila îşi înfipse unghiile în palme, iar până ce omul o aşeză în sfârşit pe puntea vasului, lângă butoiaşul în aşteptare („Mai grea decât pare”, mormăi el, „şi numai pe jumătate atât de moale…”), ea îşi făcuse opt mici semiluni în piele.

— Jigodie, mârâi Lila în engleză cu jumătate de gură.

El îi făcu cu ochiul şi murmură ceva despre părţile ei intime, iar Lila îşi jură în gând să-l ucidă. Încet.

Apoi îşi îndreptă ţinuta şi se trezi stând într-un cerc de marinari.

Nu, nu marinari, bineînţeles.

Piraţi.

Jegoşi, pătaţi de mare şi bătuţi de soare, cu pielea înnegrită şi hainele decolorate, toţi până la unul cu câte un tatuaj făcut cu cuţitul pe gâtlejuri. Semnul piraţilor de pe *Hoţul de Aramă.* Numără şapte în jurul ei, cinci atârnaţi de frânghii şi de pânze, şi presupuse că mai erau vreo şase sub punte. Optsprezece. Rotunjit, douăzeci.

Cel uscăţiv rupse cercul, făcând un pas înainte.

— *Solase,* zise el, întinzând braţele. Pe cât curaj au oamenii mei, atât de lipsiţi de maniere sunt.

Îi puse mâinile pe umerii rochiei verzi. Avea sânge sub unghii.

— Tremuri.

— Am avut o noapte proastă, zise Lila, sperând, pe măsură ce supraveghea echipajul de brute, că situaţia nu avea să se înrăutăţească.

Bărbatul zâmbi şi, spre surprinderea ei, avea mai mulţi dinţi decât îşi imaginase.

— *Anesh,* zise el, dar acum eşti pe mâini bune.

Lila ştia destule despre echipajul de pe *Hoţul de Aramă* ca să-şi dea seama că era o minciună, dar se prefăcu că nu ştie.

— Ale cui mâini să fie acestea? întrebă ea.

Insul scheletic îi luă degetele şi îşi apăsă buzele crăpate de nodurile lor, ignorând funia încă strâns înfăşurată pe încheieturile ei.

— Baliz Kasnov, zise el. Ilustrul căpitan al *Hoţului de Aramă.*

Perfect. Kasnov era o legendă pe Marea Arnesiană. Echipajul lui nu era foarte numeros, dar agil, şi le plăcea la nebunie să abordeze corăbiile şi să taie gâtul celor capturaţi în orele întunecate de dinaintea zorilor, ştergând-o cu încărcătura şi lăsând morţii să putrezească. Poate că arăta gata să moară de foame, dar era renumit pentru lăcomia sa pentru comori, mai ales cele consumabile, iar Lila ştia că *Hoţul de Aramă* se îndrepta spre coasta nordică, spre un oraş numit Sol, în speranţa de a-i ataca prin surprindere pe proprietarii unei încărcături deosebit de mari de băuturi fine.

— Baliz Kasnov, repetă ea, rostind numele ca şi când nu l-ar fi auzit niciodată.

— Iar tu eşti? insistă el.

— Delilah Bard. De pe fostul *Peştele de Aur.*

— Fostul? întrebă Kasnov, în timp ce oamenii lui, evident plictisiţi de faptul că ea era încă îmbrăcată, scoseseră cepul butoiului.

— Ei bine, domnişoară Bard, începu el, luând-o de braţ conspirativ, de ce nu-mi povesteşti cum ai ajuns în bărcuţa aia? Marea nu e un loc potrivit pentru o tânără şi frumoasă lady ca tine.

— *Vaskens*, zise ea – *piraţi* – de parcă n-ar fi avut nicio bănuială că termenul se aplica şi actualei companii. Mi-au furat corabia. Era un dar de nuntă de la tatăl meu. Voiam să navigăm până la Faro – am ridicat pânzele în urmă cu

două nopţi –, dar au apărut de nicăieri, au luat cu asalt *Peştele de Aur...*

Exersase discursul ăsta, nu doar cuvintele, ci şi pauzele.

— L-au... l-au ucis pe soţul meu. Pe căpitan. Şi cea mai mare parte a echipajului.

Aici, Lila o dădu pe engleză.

— S-a întâmplat atât de repede... şi se opri brusc, de parcă scăparea ar fi fost accidentală.

Dar atenţia căpitanului fu imediat prinsă, ca un peşte într-un cârlig.

— De unde eşti?

— Londra, zise Lila, scoţându-şi accentul la iveală.

Un murmur se răspândi în tot grupul. Dar ea continuă, dorind să-şi termine povestea.

— *Peştele* era mic, dar preţios. Încărcat din plin cu provizii pentru o lună. Mâncare, băutură... bani. Cum spuneam, a fost un dar. Iar acum s-a dus.

Însă nu de tot, nu încă. Se uită înapoi, peste parapet. Corabia era doar o pată vagă de lumină la orizont. Se oprise din drum şi părea să aştepte. Piraţii îi urmăriră privirea cu ochi avizi.

— Câţi oameni? întrebă Kasnov.

— Destui, zise ea. Şapte? Opt?

Piraţii zâmbiră cu lăcomie, iar Lila îşi dădu seama la ce se gândeau. Ei erau de două ori mai mulţi şi aveau o corabie care se ascundea ca o umbră în întuneric. Dacă ar fi putut să prindă prada care se îndepărta... Simţi cum ochii afundaţi în cap ai lui Baliz Kasnov o cercetau cu atenţie. Ea îi întoarse privirea şi se întrebă, în treacăt, dacă el putea să facă vreo magie. Majoritatea corăbiilor erau apărate de o mulţime de descântece – chestii care să le facă vieţile mai sigure şi mai uşor de suportat –, dar fusese surprinsă să descopere că majoritatea oamenilor pe care îi întâlnise pe mare nu prea experimentau arta elementelor. Alucard zicea că harul magiei era foarte valoros şi că adevărata afinitate îţi asigura, de regulă, o slujbă bine plătită pe uscat. Magicienii de pe mare se concentrau aproape întotdeauna pe elementele relevante – apă şi vânt –, dar puţine mâini

puteau schimba cursul lucrurilor şi, în cele din urmă, majoritatea preferau vajnicul oţel de modă veche. Ceea ce Lila putea, cu siguranţă, să aprecieze, având în momentul de faţă câteva bucăţi ascunse.

— De ce te-au cruţat pe tine? întrebă Kasnov.

— M-au cruţat oare? a contestat Lila.

Căpitanul îşi linse buzele. Deja hotărâse ce să facă în privinţa corăbiei, îşi dădu seama Lila; acum hotăra ce să facă în privinţa ei. Se ştia că Hoţii de Aramă nu prea erau miloşi.

— Baliz… începu unul dintre piraţi, un bărbat cu piele mai negricioasă decât ceilalţi.

Îl apucă de umăr pe căpitan şi-i şopti la ureche. Lila nu izbuti să prindă decât vreo câteva dintre cuvintele murmurate. *Londonezi. Bogaţi.* Şi *răscumpărare.*

Buzele căpitanului se întinseră într-un zâmbet.

— *Anesh*, zise el, dând din cap.

Şi apoi, spre întregul echipaj:

— Pânzele sus! Cap compas sud prin vest! Avem de prins un peştişor de aur.

Oamenii îşi mormăiră în semn de aprobare.

— Doamna mea, i se adresă Kasnov, conducând-o pe Lila spre trepte. Ai avut o noapte grea. Dă-mi voie să-ţi arăt camera mea, unde cu siguranţă o să te simţi mai confortabil.

În spatele ei auzi sunetele butoiului deschis şi al berii turnate, iar ea zâmbi, în timp ce căpitanul o conducea sub punte.

Kasnov nu stătu prea mult, slavă Domnului.

O lăsă în cabina lui, cu funia încă în jurul încheieturilor, şi dispăru din nou, încuind uşa în urma lui. Spre uşurarea ei, nu văzuse decât trei oameni sub punte. Asta însemna cincisprezece oameni la bordul *Hoţului de Aramă.*

Lila se aşeză pe marginea cuşetei căpitanului şi numără până la zece, douăzeci, treizeci, în timp ce paşii răsunau deasupra şi corabia cotea, înclinându-se, spre propriul ei vas fugar. Nici măcar nu se osteniseră s-o caute de arme,

un gest cam îngâmfat din punctul de vedere al Lilei, când îşi scoase un cuţit din cizmă şi, cu pricepere, îl învârti în mâini şi îşi tăie legăturile. Funia căzu pe podea, iar ea îşi frecă încheieturile, fredonând încetişor. Un cântec marinăresc despre Sarows, o fantomă despre care se zicea că bântuie corăbiile care rătăcesc noaptea.

Cum ştii când Sarows vine?
(Vine, vine, vine la bord?)

Lila îşi apucă talia rochiei cu ambele mâini şi trase; fusta se sfâşie, scoţând la iveală pantalonii negri, strâmţi – cu un toc deasupra fiecărui genunchi, unde avea câte un cuţit –, băgaţi în cizme. Luă cuţitul şi îl strecură pe sub corset în sus, la spate, retezând panglicile, ca să poată respira.

Când vântul se opreşte, dar încă îţi mai vâjâie în urechi,
(În urechi, în cap, în sânge şi în oase.)

Îşi aruncă rochia verde pe pat şi o despică de la tiv la talia zdrenţuită. Printre vălurile vaporoase erau ascunse vreo şase beţe subţiri, care ţinuseră loc de oase de balenă şi care arătau ca nişte facle, dar nu erau nici una, nici alta. Îşi băgă cuţitul în gheată şi scoase fumigenele.

Când curentul se opreşte, dar corabia pluteşte mai departe,
(Pluteşte încă, pluteşte mai departe, pluteşte singură.)

Deasupra, Lila auzi o bufnitură, ca şi cum ar fi căzut un corp mort. Şi apoi încă una, şi încă una, când berea îşi făcea efectul. Scoase o bucată de pânză neagră, o frecă pe o parte cu cărbune, şi apoi o legă peste nas şi gură.

Când luna şi stelele se ascund împreună de întuneric,
(Căci întunericul nu e gol deloc, deloc.)
(Căci întunericul nu e gol deloc.)

Ultimul lucru pe care Lila l-a scos dintre faldurile rochiei

verzi a fost masca ei. O bucată de piele neagră, simplă, cu nişte coarne care se arcuiau cu o graţie ciudată şi ameninţătoare deasupra frunţii. Lila îşi puse masca pe nas şi o legă la spate.

Cum ştii când Sarows vine?
(Vine, vine, vine la bord?)

O oglindă, pe jumătate scorojită de vreme, stătea înclinată în colţul cabinei căpitanului, iar ea îşi surprinse reflecţia când, deodată, răsunară paşi pe scară.

De ce nu-l vezi şi nu-l vezi şi n-o să-l vezi venind?
(N-o să-l vezi venind deloc.)

Lila zâmbi pe sub mască. Şi apoi se întoarse şi se lipi cu spatele de perete. Lovi de lemn băţul fumigen, cum făcuse cu faclele – dar, spre deosebire de acelea, nu izbucni nicio lumină, ci numai nori de fum palid.

În clipa următoare, uşa cabinei căpitanului se deschise de perete, dar piraţii se mişcau prea încet. Ea aruncă băţul care fumega în cabină şi auzi cum paşii li se împleticeau, iar oamenii tuşeau, înainte ca fumul narcotic să-i răpună.

Doi eliminaţi, gândi Lila, păşind peste trupurile lor.

Mai sunt treisprezece.

II

Nu era nimeni la cârmă.

Corabia se întorsese împotriva valurilor şi, abătându-se de la curs, în loc să fie cu prova înainte, era lovită dintr-o parte, încât se clătina neplăcut sub picioarele Lilei.

Ajunsese la jumătatea scării, când primul pirat se năpusti asupra ei. Era solid, dar paşii lui erau un pic încetiniţi şi nesiguri din cauza drogului dizolvat în bere. Lila se răsuci, scăpându-i din strânsoare, şi-i propti cizma în stern, aruncându-l înapoi în perete cu destulă forţă cât să-i

trosnească oasele. El gemu şi alunecă în jos, pe scânduri, cu o jumătate de înjurătură pe buze, înainte ca vârful cizmei ei să-l izbească în falcă. Capul îi zbură într-o parte, apoi îi căzu în piept.

Doisprezece.

Paşii răsunară deasupra. Aprinse o altă fumigenă şi-o aruncă în sus, pe scară, exact când alţi trei oameni se repezeau sub punte. Primul văzu fumul şi încercă să se întoarcă, dar inerţia mişcării celui de-al doilea şi celui de-al treilea îi împiedică să se retragă. Curând, toţi trei tuşeau şi gâfâiau, căzând grămadă pe scara de lemn.

Nouă.

Lila îl împinse cu piciorul pe cel mai apropiat, apoi păşi peste ei şi urcă treptele. Se opri la buza punţii, ascunsă în umbra scării, pândind fiecare mişcare. Nu văzu nimic şi, astfel, îşi scoase pânza mânjită cu cărbune de la gură, trăgând adânc în piept aerul rece de iarnă şi apoi ieşi în noapte.

Corpurile erau împrăştiate pe toată puntea. Le numără din mers, scăzându-l pe fiecare din numărul piraţilor de la bord.

Opt.
Şapte.
Şase.
Cinci.
Patru.
Trei.
Doi.

Lila se opri, uitându-se la cei căzuţi. Şi atunci, de undeva de peste parapet, ceva se mişcă. Îşi scoase un cuţit din teaca de pe coapsă – unul dintre preferatele ei, cu lamă groasă şi pavăza mânerului lucrată în aşa fel încât să învelească nodurile degetelor în metal – şi se îndreptă hotărât spre silueta târâtoare, fredonând.

Cum ştii când Sarows vine?
(Vine, vine, vine la bord?)

Omul mergea de-a buşilea pe punte, cu faţa umflată de la berea amestecată cu drog. La început, Lila nu-l recunoscu. Dar când se uită mai bine, văzu că era bărbatul care o urcase din barcă pe corabie. Cel ale cărui mâini îi umblaseră pe sub fuste. Cel care vorbise despre părţile ei intime.

— Târfă proastă, bombăni el în arnesiană.

Era greu de înţeles ce îndrugă printre horcăieli. Drogul nu era letal, cel puţin nu în doze mici (e drept, n-ar fi putut spune că ea dăduse greş pregătind butoiul), dar umfla venele şi căile respiratorii, privând organismul de oxigen până ce victima îşi pierdea cunoştinţa.

Uitându-se acum la pirat, cu faţa lui buhăită şi buzele albăstrii, horcăind înecat, presupuse că probabil fusese cam lacom în ceea ce priveşte măsura. Omul se chinuia – şi nu izbutea – să se ridice în picioare. Lila se aplecă, îşi înfipse degetele în gulerul cămăşii lui şi-l ajută să se ridice.

— Cum mi-ai spus? întrebă ea.

— Am spus, şuieră el, târfă… proastă. O să plăteşti… pentru asta. Eu o să…

Nu apucă să termine. Lila îl îmbrânci cu putere în spinare şi el se răsturnă peste parapet, prăbuşindu-se în mare.

— Arată-i lui Sarows un pic de respect, murmură ea, privindu-l cum dă puţin din mâini şi apoi dispare în adânc.

Unu.

Auzi scândurile punţii din spatele ei gemând şi reuşi să-şi ridice cuţitul cu o clipă înainte ca funia să i se înfăşoare de gât. Firele aspre îi râcâiră gâtul înainte să le taie şi să se elibereze. Când izbuti, se împletici înainte şi se întoarse, trezindu-se în faţa căpitanului *Hoţului de Aramă,* care era cu ochii în patru şi care se ţinea bine pe picioare.

Baliz Kasnov nu băuse bere cu restul echipajului.

Aruncă bucăţile de funie, iar Lila strânse mai bine cuţitul în mână, pregătindu-se de luptă, dar căpitanul nu scoase nicio armă. În schimb, îşi întinse mâinile, cu palmele în sus.

Lila îşi înclină capul, coarnele măştii îndreptându-se spre el.

— Te predai? întrebă ea.

Ochii căpitanului sclipiră, iar gura i se strâmbă într-un spasm. În lumina felinarelor, tatuajul de cuţit de pe gâtul lui păru să lucească.

— Nimeni nu cucereşte *Hoţul de Aramă,* zise el.

Buzele i se mişcară şi degetele îi zvâcniră, ţâşnind flăcări din ele. Lila se uită în jos şi văzu semnele distruse de la picioarele lui, pricepând ce voia să facă. Majoritatea corăbiilor erau puse sub o vrajă care le proteja împotriva focului, dar el rupsese vraja. Căpitanul făcu un salt spre cea mai apropiată pânză, iar Lila învârti cuţitul în mână şi-l aruncă. Era prost calibrat, cu pavăza de metal la plăsele, şi-l nimeri în gât, în loc de cap. El se prăbuşi, întinzând mâinile în faţă să-şi amortizeze căderea, focul invocat ajungând pe un colac de frânghii, în loc de pânză.

Colacul se aprinse, dar corpul lui Kaznov îl înăbuşi în mare parte când căzu. Sângele care-i ţâşnea din gât îl stinse şi mai mult. Rămaseră numai câteva flăcări, care se ridicau pe parâme. Lila întinse mâna spre foc; când îşi strânse degetele în pumn, flăcările dispărură.

Lila zâmbi şi îşi recuperă cuţitul preferat din gâtul căpitanului mort, ştergând sângele de pe lamă pe hainele lui. Când tocmai îl punea la loc în teacă, se auzi un fluier şi, ridicându-şi ochii, descoperi corabia ei, *Turla Nopţii,* acostând *Hoţul de Aramă.*

Marinarii se strânseseră de-a lungul parapetului, iar ea trecu de la un capăt la altul al *Hoţului* ca să-i salute, împingându-şi masca pe frunte. Cei mai mulţi erau încruntaţi, dar în centru se afla un individ înalt, cu o eşarfă neagră şi un zâmbet distrat, cu părul castaniu-roşcat, pieptănat pe spate, şi un safir în sprânceană. Alucard Emery. Căpitanul ei.

— *Mas aven,* mârâi secundul, Stross, nevenindu-i să creadă.

— Nu-i cu putinţă, făcu şi bucătarul, Olo, uitându-se la corpurile împrăştiate pe punte.

Frumosul Vasry şi Tavestronask (căruia i se spunea, simplu, Tav) aplaudară, Kobis privea cu braţele încrucişate, iar Lenos căsca ca un peşte.

Lila savură cu amestecul de şoc şi admiraţie, ducându-se spre parapet şi desfăcându-şi larg braţele.

— Căpitane! începu ea veselă. Se pare că am o corabie pentru tine.

Alucard zâmbi.

— Se pare că da.

O scândură fu aşezată între cele două vase, iar Lila traversă mândră, fără să se uite o dată în jos. Ateriză pe puntea *Turlei Nopţii* şi se întoarse spre tânărul deşirat, cu nişte umbre sub ochi de parcă n-ar fi dormit niciodată.

— Plăteşte, Lenos.

Fruntea lui se încreţi toată.

— Căpitane, se tângui el, cu un râs nervos.

Alucard ridică din umeri.

— Tu ai făcut pariul, zise el. Tu şi Stross, adăugă, făcând semn din cap spre secund, o brută cu barbă. De capul vostru şi pe banii voştri.

Într-adevăr. Bine, Lila se lăudase că ar fi putut captura *Hoţul de Aramă* ea singură, dar ei fuseseră cei care pariaseră că nu va putea. Îi luase aproape o lună să cumpere destule droguri pentru fumigene şi bere, câte un pic de fiecare dată când corabia oprea în vreun port. Meritase.

— Dar a fost o păcăleală! ripostă Lenos.

— Neghiobilor! făcu Olo cu voce groasă, tunătoare.

— În mod clar aşa a plănuit ea, bombăni şi Stross.

— Da, zise Lenos, dar de unde era să ştim că ea a plănuit asta?

— Ar fi trebuit să aveţi îndeajuns de multă minte încât să nu pariaţi cu Bard, în primul rând.

Alucard îi întâlni privirea şi-i făcu cu ochiul.

— Regulile sunt reguli şi, dacă nu vreţi să vi se lase cadavrele pe corabia aia când o să terminăm, v-aş sugera să-i plătiţi hoţului meu ce i se cuvine.

Stross îşi scoase punga din buzunar.

— Cum ai făcut-o? vru el să ştie, trântind punga în mâinile ei.

— Nu contează, zise Lila, luând banii. Contează doar că

am făcut-o.

Lenos dădu să-şi scoată punga, dar ea clătină din cap.

— Nu pe asta am pariat, ştii bine.

Umerii i se pleoştiră mai mult decât de obicei şi Lenos îşi desprinse curelele cuţitului de pe antebraţ.

— Nu ai destule cuţite? bombăni el, bosumflat.

Zâmbetul Lilei se ascuţi.

— Nu unul ca ăsta, zise ea, strângându-şi degetele pe mânerul armei.

De altfel, gândi ea, *acesta este special.* Râvnise după cuţitul ăsta de când îl văzuse prima oară pe Lenos folosindu-l, în Korma.

— O să-l câştig înapoi de la tine, mormăi el.

Lila îl bătu pe umăr.

— Poţi încerca.

— *Anesh!* tună Alucard, trântind mâna pe scândură. Gata cu pierderea de vreme, turlari, avem o corabie de jefuit. Luaţi totul. Vreau ca nemernicii ăia, când s-or trezi, să nu aibă altceva în mână decât cocoşeii lor.

Oamenii ovaţionară şi Lila chicoti.

Nu mai întâlnise vreodată un om căruia să-i placă mai mult meseria lui decât Alucard Emery. Se bucura de ea la fel cum se bucură copiii de un joc, cum se bucură bărbaţii şi femeile când joacă teatru, interpretându-şi rolurile cu veselie şi dedicare. Exista o doză de teatru în tot ce făcea Alucard. Ea se întreba câte alte roluri mai putea juca. Se întreba care anume, dacă exista vreunul, *nu* era un rol, ci actorul de dedesubt.

În întuneric, ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Erau un amestec de albastru şi cenuşiu, uneori strălucitori şi alteori aproape fără culoare. El îşi înclină capul, fără vreun cuvânt, în direcţia cuşetelor, iar ea-l urmă.

Cabina lui Alucard mirosea ca întotdeauna, a vin de vară, a mătase curată şi a jăratec. Îi plăceau lucrurile frumoase, asta era evident. Însă, spre deosebire de colecţionari sau lăudăroşi care-şi etalează podoabele doar ca să fie văzute şi invidiate, toate obiectele de lux ale lui Alucard arătau că el se bucura de ele din plin.

— Ei bine, Bard, începu el, trecând pe engleză de îndată ce rămaseră singuri. Ai de gând să-mi spui cum ai reuşit asta?

— Ce plăcere ar mai fi? îl provocă ea, trântindu-se într-unul dintre jilţurile lui din faţa şemineului în care, ca întotdeauna, ardea un foc slab, iar două pahare cu picioare scurte erau aşezate pe masă, aşteptând să fie umplute. Enigmele sunt mereu mult mai interesante decât adevărul.

Alucard se duse la masă şi ridică sticla, în timp ce pisica lui, Esa, îşi făcu apariţia şi se frecă de cizma Lilei.

— Eşti făcută şi din *altceva* decât enigme?

— S-au pus pariuri? întrebă ea, ignorându-i şi pe el, şi pe pisică.

— Fireşte, zise Alucard, scoţând dopul sticlei. Tot soiul de mici rămăşaguri. Dacă o să te îneci, dacă *Hoţul* o să te ia într-adevăr la bord, dacă mai găsim ceva din tine, dacă te luau…

Turnă lichidul de culoarea ambrei în pahare şi îi întinse unul Lilei. Ea îl luă şi, cu cealaltă mână, îşi scoase masca încornorată de pe cap, aruncând-o pe masă, între ei.

— A fost o lovitură impresionantă, o lăudă el, cufundându-se în jilţul său. Cei de la bord, care până în seara asta nu se temeau de tine, cu siguranţă o fac acum.

Lila se uită ţintă în pahar, cum se uită unii la foc.

— Erau vreunii de la bord care nu se temeau de mine? întrebă ea cu şiretenie.

— Sunt unii care încă îţi mai spun Sarows, ştii, continuă el, când nu eşti de faţă. O spun în şoaptă, de parcă le-ar fi teamă c-o să-i auzi.

— Poate chiar îi aud.

Îşi învârti paharul în mână.

Nu primi în schimb nicio replică isteaţă, iar ea-şi ridică privirea de la pahar, descoperind că Alucard o privea, ca de obicei, căutându-i faţa cum caută hoţii buzunarele, încercând să dea peste ceva.

— Ei bine, zise el în cele din urmă, ridicându-şi paharul, pentru ce să ţinem un toast? Pentru Sarows? Pentru Baliz Kasnov şi neghiobii lui de aramă? Pentru căpitanii frumoşi şi

corăbiile lor elegante?

Lila clătină din cap.

— Nu, îl contrazise ea, ridicând paharul cu un zâmbet răutăcios. Pentru cel mai bun hoţ.

Alucard râse uşor.

— Pentru cel mai bun hoţ, încuviinţă el.

Apoi înclină paharul spre ea şi băură amândoi.

III

Cu patru luni în urmă.
Londra Roşie

Fusese uşor să plece.

Dar mai greu fusese să nu privească înapoi.

Lila îl simţise pe Kell urmărind-o în timp ce ea se îndepărta cu paşi hotărâţi şi se oprise numai după ce îi ieşise din raza vizuală. Era singură, din nou. *Liberă.* Să se ducă oriunde. Să fie oricine. Dar pe măsură ce lumina zilei scădea, şi bravada ei începea să scadă. Noaptea se târa peste oraş, iar ea începuse să se simtă mai puţin ca un cuceritor şi mai degrabă ca o fată singură într-o lume străină, fără nicio cunoştinţă despre limbă şi cu nimic în buzunare, în afară de darul de despărţire de la Kell (un set de elemente), ceasul ei de argint şi un pumn de monede pe care le şterpelise de la un paznic al palatului, înainte să plece.

Avusese ea şi mai puţin, desigur, dar, de asemenea, avusese şi mai mult.

Şi ştia destule ca să-şi dea seama că nu va ajunge prea departe fără o corabie.

Deschidea şi închidea ceasul de buzunar, privind siluetele ambarcaţiunilor săltând pe fluviu, lumina roşie a lui Isle devenind mai puternică odată cu lăsarea întunericului. Îşi fixase privirea pe o anume corabie, râvnind la ea toată ziua. Era un vas splendid, cu coca şi catargele cioplite dintr-un lemn negru şi cu borduri de argint, cu pânzele

schimbându-şi culoarea de la albastru miez-de-noapte la negru, în funcţie de lumină. Un nume era scris pe cocă – *Saren Noche* – şi avea să afle mai târziu că însemna *Turla Nopţii.* Deocamdată, nu ştia decât că şi-o dorea. Însă nu putea pur şi simplu să ia cu asalt o corabie cu un echipaj complet şi să declare că era a ei. Era ea bună, dar nu *într-atât* de bună. Şi apoi mai era vorba şi de tristul adevăr că Lila nu ştia *practic* să navigheze. Aşadar, se rezemă de zidul de piatră, îmbrăcămintea ei neagră amestecându-se în umbre, şi privi legănatul uşor al corabiei şi zgomotul Pieţei de Noapte, ceva mai sus pe mal, şi care o atrăgea într-un soi de transă.

O transă care se întrerupse când se auzi tropăitul a vreo şase bărbaţi care coborau de pe puntea vasului pe o scândură, cu ghetele lor grele, cu monedele zornăind în buzunare şi râzând răguşit. Corabia se pregătise să ridice pânzele toată ziua, iar marinarii aveau un entuziasm frenetic, care amintea de o ultimă noapte pe uscat. Păreau dornici să se bucure de ea. Unul începu un cântec marinăresc, iar ceilalţi îi ţinură isonul, ducând cântecul cu ei spre taverne.

Lila închise brusc ceasul de buzunar, se desprinse de zid şi se luă după ei.

Nu era deghizată, nu avea decât hainele ei obişnuite, bărbăteşti, părul negru, care-i cădea în ochi, şi trăsăturile chipului, pe care şi le ascuţi mai mult. Îngroşându-şi vocea, spera să treacă drept un tânăr bărbat. Măştile pot fi purtate pe alei întunecoase şi la baluri mascate, dar nu în taverne. Nu fără să atragi mai mult decât voiai atenţia.

Marinarii din faţă dispăruseră într-un local. Nu avea niciun nume la vedere, dar semnul de deasupra uşii era făcut din metal, o placă sclipitoare de aramă care se răsucea şi se ondula în jurul unei busole de argint. Lila îşi netezi haina, îşi ridică gulerul şi intră.

Mirosul o izbi imediat.

Nu urât sau stătut, ca în tavernele din docurile pe care le ştia şi ea, sau a parfum de flori ca palatul regal Roşu, ci cald şi simplu şi copleşitor, o aromă de tocană proaspătă,

amestecată cu fumul de pipă şi sarea mării îndepărtate.

Focurile ardeau în şemineele din colţuri, iar barul nu era pe lângă un perete, ci chiar în mijlocul încăperii, un cerc de metal care imita busola de pe uşă. Era o lucrătură superbă, dintr-o singură bucată de argint, cu spiţele îndreptate spre cele patru şeminee ale încăperii.

Asta era o cârciumă de marinari cu totul diferită faţă de cele pe care le văzuse ea, fără vreo pată de sânge pe podea sau încăierări generale care ameninţau să se continue în stradă. Fluxul Golaşului, din Londra Lilei – nu, nu a ei, nu mai era a ei – adăpostea o mulţime mult mai necioplită, pe când aici jumătate din clienţi purtau culorile regale, fiind în mod clar în slujba coroanei. Ceilalţi erau un grup pestriţ, dar niciunul nu era tras la faţă şi nu avea ochii flămânzi de disperare. Mulţi – precum marinarii pe care-i urmărise ea – aveau chipurile arse de soare şi bătute de vânt, dar, cu toate acestea, aveau cizmele lustruite şi armele bine adăpostite în teci.

Lila îşi lăsă părul să-i cadă peste ochiul orb, adoptă o aroganţă discretă şi se îndreptă agale spre tejghea.

— *Avan!* zise barmanul, un om slăbuţ cu nişte ochi prietenoşi.

Îşi aminti brusc figura lui – Barron, la Aruncătura de Piatră, cu cordialitatea lui aspră şi calmul stoic –, dar se stăpâni înainte să aibă un şoc. Se furişă spre un scaun înalt şi barmanul îi puse o întrebare. Cu toate că nu ştia cuvintele, le putu ghici înţelesul. Bătu cu degetul într-un pahar aproape gol de lângă ea, iar omul se duse să-i aducă băutura. Apăru o clipă mai târziu cu o bere minunată, înspumată, de culoarea nisipului, iar Lila luă o înghiţitură lungă, înviorătoare.

La un cart distanţă pe cercul barului, un bărbat se juca absent cu monedele lui, iar Lilei îi trebui un moment până să-şi dea seama că, de fapt, nu le atingea. Metalul şerpuia printre degetele şi pe sub palmele lui ca prin magie, ceea ce bineînţeles că şi era. Un altul, în partea cealaltă, pocni din degete şi îşi aprinse pipa cu flacăra care plutea în vârful degetului său mare. Gesturile n-o surprinseră, dar se miră,

totuşi, din altă cauză; numai o săptămână în lumea asta şi ei deja i se părea mai naturală decât i se păruse vreodată Londra Cenuşie.

Se roti pe scaun şi se uită după marinarii de pe *Turla Nopţii,* acum împrăştiaţi prin toată încăperea. Doi vorbeau lângă un şemineu, unul era tras de o femeie bine dotată în cel mai apropiat ungher umbros, iar trei se apucaseră să joace un joc de cărţi cu vreo doi marinari în roşu şi auriu. Unul dintre aceştia trei îi atrase privirea Lilei, nu pentru că ar fi arătat extraordinar de bine – era, de fapt, chiar urât, din câte putea să-şi dea seama pe sub hăţişul părului de pe faţa lui –, ci pentru că trişa.

Cel puţin, *i se păru* ei că trişa. Nu putea fi sigură, de vreme ce jocul părea să aibă suspect de puţine reguli. Totuşi, era sigură că îl văzuse băgând în buzunar o carte şi scoţând o alta. El era iute de mână, dar ea era şi mai iute de ochi. Simţi cum provocarea îi furnică nervii, plimbându-şi privirea de la degetele lui la banca joasă pe care stătea şi pe care se odihnea şi punga lui. Aceasta era priponită de centura lui cu o curea de piele şi părea plină de monede. Mâna Lilei alunecă spre coapsa ei, unde avea un cuţit cu lamă scurtă şi ascuţită. Îl scoase din teacă.

Nesăbuito, îi şopti o voce în minte, iar ea rămase surprinsă să descopere că, dacă înainte vocea sunase ca a lui Barron, acum suna ca a lui Kell. Încercă s-o alunge, şi sângele i se înfierbântă din cauza riscului iminent. Dar se opri imediat ce omul se întoarse şi se uită drept la ea – nu, nu la ea, ci la barmanul din spatele ei. Arătă cu mâna spre masă semnul universal pentru *încă un rând.*

Lila îşi termină băutura şi lăsă câteva monede pe tejghea, privind cum barmanul încarcă paharele pe o tavă şi un al doilea om apare să ducă comanda la masă.

Îşi dădu seama că are o şansă şi se ridică în picioare.

Încăperea se învârti o dată, din cauza berii, aceasta fiind mai tare decât băutura cu care era ea obişnuită, dar se redresă rapid. Îl urmă pe omul cu tava, ţinând ochii pe uşa de dincolo de el, exact când cizma ei îi agăţă călcâiul. El se împiedică şi izbuti să-şi recapete echilibrul, dar nu şi pe cel

al tăvii; băuturile şi paharele se rostogoliră pe masă, măturând jumătate din cărţile de joc cu un talaz de bere vărsată. Grupul izbucni, strigând, înjurând şi sărind în picioare, repezindu-se să salveze banii şi hainele, iar până când chelnerul dezolat se întoarse să vadă cine îi pusese piedică, pulpana hainei negre a Lilei deja dispărea pe uşă.

Lila merse liniştită pe stradă, cu punga furată a jucătorului atârnându-i într-o mână. Să fii un hoţ bun nu însemna doar să fii iute de mână. Ci însemna şi să transformi diferite situaţii în nişte oportunităţi. Cântări punga, zâmbind de cum îi simţi greutatea. Sângele ei cânta triumfător.

Şi atunci, în urma ei, cineva strigă.

Se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu bărbosul pe care tocmai îl jefuise. Nu se osteni să nege acest fapt – nu ştia destulă arnesiană încât să încerce şi punga oricum îi atârna încă de degete. În schimb, vârî prada în buzunar şi se pregăti de luptă. Individul era de două ori mai solid decât ea şi cu un cap mai înalt, iar de la un pas la celălalt, o lamă curbată apăru în mâna lui ca o seceră în miniatură. Bărbatul îi spuse ceva, un ordin mormăit. Probabil îi dădea o şansă să lase prada furată şi să plece teafără. Însă ea se îndoia că mândria lui rănită ar fi îngăduit una ca asta şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ea avea destulă nevoie de bani încât să rişte. Oamenii supravieţuiesc dacă sunt precauţi, dar reuşesc dacă sunt îndrăzneţi.

— Ce-am găsit al meu să fie, zise ea, observând surprinderea de pe chipul omului.

Drace. Kell o avertizase că engleza avea un anumit uz şi un loc al ei în lumea asta. Se folosea între membrii familiei regale, nu între piraţi. Dacă voia să reuşească pe mare, trebuia să-şi ţină gura până ce avea să înveţe o limbă nouă.

Bărbosul mormăi ceva, trecându-şi o mână de-a lungul lamei cuţitului său. Părea foarte, foarte ascuţită.

Lila suspină şi îşi scoase şi ea o armă, o lamă crestată, cu un mâner care îmbrăca pumnul şi care avea şi apărătoare pentru degete. Şi apoi, după ce îl măsură din nou pe

adversar, scoase şi al doilea cuţit. Cel cu lamă scurtă şi ascuţită, pe care-l folosise să-i şutească punga.

— Ştii, începu ea în engleză, de vreme ce nu mai era altcineva prin preajmă. Dacă te retragi, încă mai poţi scăpa teafăr din asta.

Bărbosul îi adresă o propoziţie care se termină cu *pilse.* Era unul dintre puţinele cuvinte pe care Lila le ştia în arnesiană. Şi ştia că nu era drăguţ. Încă se simţea insultată, când el o atacă dintr-odată. Lila sări îndărăt şi opri secera cu ambele cuţite, sunetul de metal pe metal răsunând ascuţit în toată strada. În zgomotul valurilor şi al tavernelor, ei n-aveau să rămână singuri prea mult timp.

Ea îi împinse cuţitul într-o parte, străduindu-se să-şi recapete echilibrul, şi se feri când el lovi din nou, de data asta ratându-i la limită gâtul.

Lila se aplecă şi se roti, se ridică parând noua lovitură a secerii cu cuţitul lung, armele lovindu-se una de alta până când lama lui ajunse la pavăza mânerului ei. Lila răsuci cuţitul, eliberându-se, şi, astfel, îl lovi cu plăselele metalice drept în falcă. Înainte să-şi revină, ea îi înfipse al doilea cuţit între coaste. El tuşi, cu sângele şiroindu-i în barbă, şi, cu ultimele puteri, se aruncă s-o spintece, dar Lila împinse mai tare cuţitul în rană, prin spatele osului şi, în sfârşit, secera omului îi căzu din mână, acesta rămânând fără vlagă.

Îşi aduse aminte de un alt mort, tot din cuţitul ei, un băiat de la un castel dintr-o lume mohorâtă, albă. Nu fusese primul pe care îl ucise, ci primul care i se întipărise în minte. O amintire care o duruse, dar care, treptat, dispăru, iar ea reveni pe docuri, vinovăţia sângerându-i odată cu viaţa omului. Se întâmplase totul atât de repede!

Se dădu înapoi şi-l lăsă să se prăbuşească pe stradă, urechile încă ţiuindu-i după ciocnirea cuţitelor şi emoţia luptei. Trase aer în piept de vreo câteva ori să se liniştească, apoi se întoarse să fugă şi se trezi în faţa celorlalţi cinci marinari de pe corabie.

Un murmur trecu prin grupul lor.

Se scoaseră armele.

Lila înjură încet, ochii alunecându-i pentru o clipă spre palatul ce se arcuia peste râul din spatele lor şi un gând fugitiv îi veni în minte – ar fi trebuit să rămână, ar fi *putut* să rămână, ar fi fost în siguranţă –, dar Lila îl alungă şi strânse mai bine cuţitele în mâini.

Ea era Delilah Bard şi avea să trăiască sau să moară din propria ei afurisită de…

Un pumn o nimeri în burtă, zdruncinându-i şirul gândurilor. Un al doilea o nimeri în falcă. Lila căzu cu o bufnitură puternică, iar cuţitul îi alunecă din strânsoare şi vederea i se tulbură. Se chinui să se ridice în patru labe, cu al doilea cuţit în mână, dar o gheată o lovi cu forţă peste încheietură. O alta îi trosni coastele. Ceva o lovi în tâmplă şi lumea i se întunecă pentru câteva momente bune, dar reveni tremurând înapoi abia când nişte braţe puternice o săltară în picioare. O sabie îi ajunse sub bărbie şi se îndreptă puţin, dar lumea ei nu se sfârşi cu o tăietură.

În schimb, o cureluşă din piele, foarte asemănătoare cu cea pe care o tăiase ca să ia punga, îi fu legată în jurul încheieturilor, strânsă bine, iar ea fu îmbrâncită să meargă cu ei.

Glasurile marinarilor se amestecau în capul ei ca un zgomot de fond, cuvintele sărind când încoace, când încolo, fără vreo ordine coerentă.

Casero. Nu ştia ce înseamnă.

Simţea gust de sânge, dar n-ar fi putut spune dacă venea din gura, din nasul sau din gâtul ei. Nu că ar fi contat, dacă plănuiau să-i arunce cadavrul în Isle (asta dacă nu era vreun sacrilegiu, ceea ce o făcu pe Lila să se întrebe ce făceau oamenii de aici cu morţii lor), dar după un schimb de câteva replici aprinse, o făcură să urce pe scândura dintre cheu şi corabie, pe care îşi pierduse toată după-amiaza privind-o. Auzi o bufnitură şi se uită în urmă, unde văzu un ins care tocmai ce pusese cadavrul bărbosului pe scândură. *Interesant,* gândi ea amorţită. *Nu l-au adus la bord.*

Şi în tot timpul acesta Lila îşi ţinu gura, iar tăcerea ei părea să aţâţe şi mai tare echipajul. Răcneau unul la altul şi

la ea. Apărură mai mulţi oameni. O grămadă de strigăte de *casero.* Lila îşi dori să fi avut la dispoziţie mai mult decât vreo cinci zile de studiat arnesiana. Oare *casero* însemna judecată? Moarte? Crimă?

Şi atunci un bărbat traversă puntea spre ei, purtând o eşarfă neagră şi o pălărie elegantă, o sabie lucioasă şi cu un zâmbet periculos, iar strigătele încetară – Lila pricepu.

Casero însemna *căpitan.*

Căpitanul *Turlei Nopţii* era uimitor. Şi uimitor de tânăr. Pielea lui era bronzată de mare, dar fină; părul lui, un castaniu-intens, cu şuviţe arămii, era prins la spate cu o agrafă elegantă. Ochii lui, de un albastru atât de întunecat încât păreau aproape negri, priveau când cadavrul de pe scândură, când mulţimea marinarilor adunaţi, alături de care se afla şi Lila. Un safir îi scânteia în sprânceana dreaptă.

— *Kers la?* întrebă el.

Cei cinci care o târâseră pe Lila la bord izbucniră gălăgios. Ea nici măcar nu încercă să-i urmărească, ci doar mai prindea câte un cuvânt din înjurăturile lor. În schimb, îşi ţinea privirea aţintită spre căpitan şi, cu toate că acesta le asculta, evident, plângerile, o fixa şi el. Când în sfârşit se opriră, căpitanul începu s-o interogheze – sau, cel puţin, să turuie tot felul de lucruri. Nu părea din cale-afară de furios, ci pur şi simplu deranjat. Îşi prinse între degete puntea nasului, vorbind foarte repede, evident fără să ştie că ea nu cunoştea decât vreo câteva cuvinte în arnesiană. Lila îl aşteptă să-şi dea seama şi, în cele din urmă, din cauza inexpresivităţii din privirea ei, el se opri.

— *Shast,* murmură el şi, apoi, o luă de la capăt, rar, încercând în mai multe limbi, ba mai guturale, ba mai fluide decât arnesiana, sperând să zărească o sclipire de înţelegere în ochii ei, dar Lila nu putu decât să-şi clatine capul.

Ştia câteva cuvinte în franceză, dar probabil n-o ajutau prea mult în lumea asta. Aici nu *exista* vreo Franţă.

— *Anesh,* zise căpitanul, în cele din urmă, un cuvânt

arnesian care, din câte îşi putea da Lila seama, era o încuviinţare generală. *Ta...* (arătă cu degetul spre ea) *vasar...* (desenă o linie imaginară de-a curmezişul gâtului) *mas...* (arătă cu degetul spre el)... *eran gast* (la acestea, arătă spre cadavrul omului pe care-l înjunghiase ea).

Gast. Cunoştea deja cuvântul ăsta. *Hoţ.*

Ta vasar mas eran gast.

Tu mi-ai ucis cel mai bun hoţ.

Lila zâmbi fără să vrea, adăugând cuvinte noi la arsenalul ei sărăcăcios.

— *Vasar es,* ameninţă unul dintre marinari, arătând spre Lila. *Ucide-o.*

Sau, probabil, *Ucide-l,* de vreme ce Lila era foarte sigură că nu-şi dăduseră încă seama că era fată. Şi ea n-avea nicio intenţie să-i informeze. Poate că era într-adevăr departe de casă, dar unele lucruri nu se schimbă, şi mai degrabă ar fi preferat să fie un bărbat, chiar dacă asta însemna unul mort. Iar pentru echipaj părea că doar finalul ăsta există, când, din cauza cuvântului *vasar*, un murmur aprobator traversă grupul.

Căpitanul îşi trecu o mână prin păr, evident cântărind propunerea. Ridică o sprânceană spre Lila, parcă întrebând, *Ei? Ce-ai vrea să fac?*

Lila avea o idee. Una destul de stupidă. Dar o idee stupidă era mai bună decât nicio idee, cel puţin teoretic. Aşadar, se strădui să potrivească cuvintele într-o anume formă şi le rosti cu zâmbetul ei cel mai maliţios.

— *Nas,* zise rar. An *to eran gast.*

Nu. Eu *sunt cel mai bun hoţ al tău.*

Îi susţinu privirea căpitanului când spuse asta, mândră, cu bărbia ridicată. Ceilalţi bombăniră şi mârâiră, dar pentru ea ei nu contau, nu existau. Lumea se îngustase la Lila şi la căpitanul corabiei.

Zâmbetul lui a fost aproape imperceptibil. Cea mai uşoară arcuire a buzelor.

Ceilalţi au fost mai puţin amuzaţi de ostentaţia ei. Doi dintre ei se repeziră la ea şi, cât se dădu Lila un pas înapoi, în mână îi apăru alt cuţit. Un lucru extrem de uimitor,

ţinând cont de cureaua care-i lega încheieturile. Căpitanul fluieră şi ea nu-şi dădu seama dacă era un ordin pentru oamenii lui sau un sunet de admiraţie. Nu conta. Un pumn o lovi în spate şi ea se împletici înainte, spre căpitan, care o prinse de încheieturi şi o strânse atât de tare, că aproape îi zdrobi oasele. Durerea îi săgetă braţul şi cuţitul zăngăni pe punte. Ea îi aruncă o privire furioasă. Faţa lui era la doar câţiva centimetri de a ei şi ochii lui curioşi o fixară.

— *Eran gast?* făcu el. *Anesh…*

Şi apoi, spre surprinderea ei, căpitanul îi dădu drumul, îşi scutură haina.

— *Casero* Alucard Emery, se prezentă el, lungind silabele.

Apoi arătă spre ea, cu o privire întrebătoare.

— Bard, răspunse ea.

El dădu din cap o dată, gândindu-se, apoi se întoarse spre oamenii care aşteptau. Li se adresă, dar cuvintele curgeau prea repede ca Lila să apuce se le descifreze. Arătă spre cadavrul de pe scândură şi apoi spre ea. Echipajul nu păru încântat, dar nu degeaba era căpitan, aşa că îl ascultară. Iar când el termină, rămaseră pe loc, înţepeniţi şi îmbufnaţi. Căpitanul Emery se întoarse şi traversă iar puntea, coborând apoi pe nişte trepte sub puntea corabiei.

La prima treaptă, el se opri şi privi înapoi cu un altfel de zâmbet, ceva mai ironic.

— *Nas vasar!* porunci el. *Nu ucideţi.*

Şi apoi îi aruncă Lilei o privire, care parcă îi ura *Noroc,* şi dispăru sub punte.

Marinarii înfăşurară cadavrul într-o prelată şi îl aşezară pe doc.

Superstiţie, ghici ea, să nu aduci mortul la bord. O monedă de aur i-a fost aşezată pe frunte, probabil plata pentru evacuare. Din cât îşi putea da seama Lila, Londra Roşie nu era un loc deosebit de religios. Dacă locuitorii ei venerau ceva, atunci venerau magia, ceea ce în Londra Cenuşie ar fi fost numită erezie. Pe de altă parte, creştinii venerau un bătrân din cer şi, dacă Lila ar fi trebuit să se

decidă a cui existenţă părea mai reală, în momentul acela, trebuia să treacă de partea magiei.

Din fericire, ea nu fusese niciodată credincioasă. Nu crezuse niciodată în puteri superioare, nu se dusese niciodată la biserică, nu se rugase niciodată înainte de culcare. De fapt, singura persoană în care credea era ea însăşi.

Se gândi să şterpelească moneda de aur, dar cu sau fără Dumnezeu părea o faptă rea şi, prin urmare, rămase pe punte şi privi procedurile cu resemnare. Îi venea greu să se simtă vinovată pentru că-l ucisese pe bărbos – ar fi ucis-o el – şi niciunul dintre ceilalţi marinari nu părea teribil de afectat de pierderea în sine… dar, pe de altă parte, Lila presupuse că nu era în măsură să judece valoarea unei persoane după câţi îi duceau lipsa. Nu când cea mai apropiată persoană de calitatea de rudă pe care o avusese putrezea la o lume distanţă. Oare cine îl găsise pe Barron? Cine îl îngropase? Alungă toate aceste întrebări – nu aveau să-l aducă înapoi.

Grupul de oameni se întoarse, târşâindu-şi picioarele. Unul dintre ei veni drept la Lila şi ea recunoscu în mâna lui cuţitul ei cu pavăză pentru degete. Omul mormăi ceva de nedesluşit, apoi ridică mâna şi înfipse cuţitul într-o ladă de lângă capul ei. Spre lauda lui, nu-l înfipsese *în* capul ei, iar spre lauda ei, ea nu tresărise. Apucă cuţitul, chiar dacă avea încheieturile încă legate, şi dintr-o singură mişcare scurtă se eliberă de cureluşă.

Corabia era aproape gata de plecare şi Lila părea să-şi fi câştigat un loc la bordul ei, deşi nu era foarte sigură dacă în calitate de prizonier, pasager sau membru al echipajului. Când *Turla Nopţii* îşi ridică pânzele, începu să plouă uşor, dar ea rămase pe punte, ferită din calea marinarilor care trebăluiau. Inima îi bătea cu putere, când vasul pluti până în mijlocul fluviului Isle şi-i întoarse spatele oraşului sclipitor. Lila se ţinu cu mâinile de balustrada de la prova *Turlei*, privind cum Londra Roşie rămâne din ce în ce mai mică, în depărtare. Stătu acolo până ce mâinile îi înţepeniră de frig, iar nebunia faptei sale o pătrunse până în măduva

oaselor.

Atunci căpitanul îi strigă răstit numele – „Bard!” – şi îi făcu semn către un grup de marinari care se chinuiau cu nişte lăzi, iar ea se duse să dea o mână de ajutor. Şi astfel, simplu – numai că, fireşte, nu a fost deloc simplu, căci s-a întâmplat după multe nopţi grele şi lupte câştigate, mai întâi împotriva şi apoi alături de ceilalţi marinari, după ce s-a vărsat mult sânge şi s-au cucerit multe corăbii – Lila Bard deveni un membru al echipajului *Turla Nopţii.*

IV

Odată ajunsă la bordul *Turlei Nopţii*, Lila abia dacă scotea vreun cuvânt (Kell ar fi fost încântat). Încerca cu fiecare ocazie să înveţe arnesiana, punându-şi la punct un mic vocabular – dar oricât de iute ar fi fost ea de minte, tot era mai simplu să asculte, decât să pornească o conversaţie.

Membrii echipajului tot vorbeau cu ea, încercând să-şi dea seama care-i este limba maternă, însă Alucard Emery a fost cel care a descoperit-o.

Lila era de numai o săptămână la bord şi, într-o noapte, căpitanul o surprinse când îl înjura pe Caster, pistolul ei, care nu-i mai era de niciun folos, fiindcă ultimul glonţ i se blocase pe ţeavă.

— Ei, ce surpriză!

Lila se uită în sus şi-l văzu pe Alucard cum o priveşte. La început, crezu că arnesiana ei se îmbunătăţise, pentru că înţelesese ce-i spusese fără să stea pe gânduri, dar apoi îşi dădu seama că nu-i vorbise în arnesiană. Îi vorbise în *engleză.* Mai mult de atât, accentul lui era clar şi cuvintele păreau rostite de cineva care vorbea fluent limba regală. Nu ca aspiranţii la favorurile curţii, care bâjbâiau în alegerea cuvintelor. Nu, ci precum Kell sau Rhy. Precum cineva care fusese crescut cu ele pe buze.

La o lume depărtare, pe străzile cenuşii ale fostului oraş al Lilei, să vorbeşti fluent această limbă nu era nimic deosebit, dar aici însemna că niciunul dintre ei nu era un

simplu marinar.

Lila se prefăcu, printr-un ultim efort de a-şi salva secretul, că nu-l înţelege.

— Oh, nu face pe prostul cu mine acum, Bard, zise el. Tocmai ai devenit interesant.

Erau singuri în acea partea a corabiei, adăpostiţi sub marginea punţii superioare. Degetele Lilei alunecară spre cuţitul de la brâu, dar Alucard ridică o mână.

— De ce nu purtăm conversaţia asta în camerele mele? întrebă el, cu ochii sclipind. Asta dacă nu vrei să faci prea mult tărăboi.

Lila presupuse că ar fi fost mai bine să *nu-i* taie gâtul căpitanului pe un teren deschis.

Nu, dar putea între patru ochi.

În momentul în care rămaseră singuri, Lila se întoarse spre el.

— Vorbeşti eng… începu ea, dar se opri şi se corectă, Înalta Regală.

Aşa o numeau pe aici.

— Evident, zise Alucard, înainte de a trece, fără niciun efort, pe arnesiană. Dar pentru *mine* nu e limba maternă.

— *Tac*, contracară Lila, în aceeaşi limbă. Cine spune că e a mea?

Alucard îi aruncă un zâmbet jucăuş şi se întoarse la engleză.

— În primul rând, pentru că arnesiana ta e îngrozitoare, îi mărturisi el. Şi, în al doilea, pentru că e o lege universală ca toţi oamenii să înjure în limba lor maternă. Şi, trebuie s-o spun, exprimarea ta a fost foarte colorată.

Lila strânse din dinţi, enervată de greşeala ei, în timp ce Alucard o conducea în cabina lui. Era elegantă, dar foarte primitoare, cu un pat într-un colţ şi un şemineu pe peretele de vizavi, cu două jilţuri în faţa unui foc mocnit. O pisică albă dormea făcută ghem pe o masă de lemn negru, semănând mai degrabă cu un prespapier peste hărţi. Dădu din coadă când cei doi intrară şi deschise un ochi, de culoarea lavandei, când Alucard se apropie de masă,

scotocind printre nişte hârtii. El scărpină absent pisica în spatele urechilor.

— Esa, o prezentă el. Stăpâna corabiei mele.

Stătea acum cu spatele la Lila, iar mâna ei alunecă încă o dată spre cuţitul de la brâu. Dar, înainte să apuce arma, Alucard îşi flutură degetele, iar cuţitul sări din teacă şi îi ateriză în mână, cu mânerul în palmă. Nici măcar nu-şi ridicase capul. Lila miji ochii. În săptămâna de când se afla la bord, nu văzuse pe nimeni făcând vreo magie. Alucard se întoarse spre ea, acum cu un surâs degajat, de parcă ea nici măcar nu încercase să-l atace. Aruncă liniştit cuţitul pe masă (sunetul o făcu pe Esa să dea din nou din coadă).

— Poţi să mă ucizi mai târziu, începu el, făcând semn spre cele două jilţuri din faţa focului. Mai întâi, hai să vorbim!

O carafă stătea pe o masa dintre jilţuri, cu două pahare alături, iar Alucard turnă într-un pahar din băutura de culoarea coacăzei şi i-l întinse Lilei. Ea nu îl luă.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că îmi place mult Înalta Regală, îi mărturisi el, şi mi-era dor să am cu cine s-o vorbesc.

Era un sentiment pe care Lila îl înţelegea. Uşurarea imensă de a vorbi după ce tăcuse atât de multă vreme era ca dezmorţirea oaselor după un somn prost, scăpând astfel de înţepeneală.

— N-aş vrea să ruginesc atâta vreme cât sunt pe mare.

Se trânti într-unul dintre jilţuri şi dădu pe gât băutura, piatra preţioasă din sprânceana lui scânteind în lumina şemineului. Înclină paharul gol spre celălalt jilţ şi Lila îl cântări din ochi, pe el şi opţiunile pe care le avea, apoi se aşeză. Carafa cu vin purpuriu stătea pe masă, între ei. Ea-şi turnă un pahar şi se lăsă pe spate, imitând postura lui Alucard, cu paharul sprijinit pe braţul jilţului, picioarele întinse în faţă, cu cizmele încrucişate, gleznă peste gleznă. Imaginea nonşalanţei. El îşi învârtea absent unul dintre inele, o pană de argint răsucită într-un cerc.

Câteva clipe se studiară unul pe altul în tăcere, ca doi jucători de şah înainte de prima mutare. Lila întotdeauna

urâse şahul. N-avusese niciodată răbdare pentru un astfel de joc.

Alucrad fu primul la mutare, primul care vorbi.

— Cine eşti?

— Ţi-am spus, zise ea simplu. Mă numesc Bard.

— *Bard,* repetă el. Nu există nicio casă nobilă cu numele ăsta. Din care familie provii, de fapt? Rosec? Casin? Loreni?

Lila pufni pe tăcute, dar nu răspunse. Alucard făcea o presupunere, singura presupunere pe care un arnesian ar fi *făcut-o:* fiindcă ea vorbea engleza sau Înalta Regală – trebuia să fie de viţă nobilă. Un membru al curţii, învăţat să etaleze cuvintele englezeşti ca pe nişte giuvaieruri, intenţionând astfel să impresioneze un suveran, să obţină un titlu, o coroană. Şi-l imagină pe prinţ, Rhy, cu farmecul lui natural şi atitudinea curtenitoare. Probabil ar fi putut să-i capteze atenţia, dacă ar fi vrut. Şi atunci gândurile îi zburară la Kell, stând ca o umbră în spatele unui moştenitor extravagant al tronului. Kell, cu părul lui roşcat şi ochiul lui negru, permanent încruntat.

— Bine, o întrerupse Alucard. O întrebare mai simplă. Ai şi un prenume, domnişoară Bard?

Lila ridică din sprânceană.

— Da, da, ştiu că eşti o fată. Într-adevăr, ai fi putut să treci drept un băiat foarte frumos, la curte, dar genul de indivizi care îşi duc viaţa pe corăbii tind să aibă…

— Mai mulţi muşchi? încercă ea să ghicească.

— Voiam să spun mai mult păr pe faţă.

Lila rânji, fără să vrea.

— De când ştii?

— De când ai venit la bord.

— Dar m-ai lăsat să rămân.

— Mi s-a părut că eşti interesantă.

Alucard îşi umplu din nou paharul.

— Spune-mi, ce te-a adus pe corabia mea?

— Oamenii tăi.

— Dar te-am văzut în ziua aia. *Ai vrut* să vii la bord.

Lila îl studie gânditoare, apoi zise:

— Mi-a plăcut corabia ta. Părea destul de valoroasă.

— Oh, este.

— Voiam să aştept până cobora echipajul la mal şi apoi să te ucid şi să-mi însuşesc *Turla.*

— Câtă sinceritate, zise el tărăgănat, sorbindu-şi vinul.

Lila ridică din umeri.

— Dintotdeauna am vrut o corabie de piraţi.

La acestea, Alucard izbucni în râs.

— Ce te face să crezi că sunt pirat, domnişoară Bard?

Lilei îi căzu faţa. Nu înţelegea. Îi văzuse cum capturaseră o corabie cu numai o zi înainte, chiar dacă ea rămăsese pe *Turlă,* dar urmărise din cuibul corbului cum se luptaseră, jefuiseră şi plecaseră cu prada.

— Şi ce altceva să fii?

— Sunt un *corsar,* îi explică el, ridicându-şi bărbia. În serviciul bunei coroane arnesiene. Navighez cu permisiunea familiei Maresh. Le supraveghez mările şi sunt atent la toate neregulile pe care le întâmpin. De ce crezi că Înalta mea Regală e atât de cizelată?

Lila înjură în gând. Nu era de mirare că marinarii fuseseră bine primiţi în taverna aceea cu busolă. Erau marinari oficiali. Inima i se strânse puţin la acest gând.

— Dar nu navighezi cu pavilionul regal, îl iscodi ea.

— Bănuiesc că aş putea…

— Şi atunci, de ce n-o faci? îl repezi ea.

El ridică din umeri.

— Ar fi mai puţin distractiv, cred.

Îi zâmbi din nou, de data asta ceva mai maliţios.

— Cum spuneam, *aş putea* arbora pavilionul regal, *dacă* aş vrea să fiu atacat la fiecare cotitură sau să-mi sperii prada. Dar iubesc cu adevărat corabia asta şi n-aş vrea s-o scufund şi nici n-aş vrea să-mi pierd postul neavând ce să arăt. Nu, turlarii preferă o formă de infiltrare mai subtilă. Dar nu suntem piraţi.

Îi observă dezamăgirea Lilei, pentru că adăugă:

— Ei, haide, nu face figura asta, domnişoară Bard. Nu contează cum îi spui, *pirat* sau *corsar,* e doar o deosebire de cuvinte. Singurul lucru care contează, într-adevăr, este că eu sunt *căpitanul* acestei corăbii. Şi intenţionez să-mi

păstrez postul. Şi viaţa. Şi uite aşa vine întrebarea: ce să fac eu cu *tine?* Omul acela pe care l-ai înjunghiat în prima noapte, Bels… singurul lucru care ţi-a salvat pielea a fost că l-ai ucis pe ţărm şi nu pe mare. Există reguli pe corabie, Bard. Dacă i-ai fi vărsat sângele la bordul meu, n-aş fi avut de ales şi ar fi trebuit să ţi-l vărs şi eu pe al tău.

— Totuşi, ai fi putut s-o faci, îl provocă ea. Cu siguranţă oamenii tăi n-ar fi obiectat. Aşadar, de ce m-ai cruţat?

Întrebarea asta nu-i dădea pace încă din prima noapte.

— Am fost curios, începu el să-i explice, uitându-se în lumina domoală şi albă din focul şemineului. De altfel, adăugă, întorcându-şi rapid privirea spre ea, căutam o cale să scap eu însumi de Bels, de luni în şir – licheaua aia trădătoare fura de la mine. Deci, presupun că mi-ai făcut un serviciu şi m-am hotărât să ţi-l întorc. Spre norocul tău, cea mai mare parte a echipajului îl ura, oricum, pe netrebnic.

Esa apăru lângă jilţul ei, cu ochii imenşi, purpurii privind ţintă – sau holbându-se – la Lila. Nu clipea. Lila era foarte sigură că pisicile ar fi trebuit să clipească.

— Deci, reluă Alucard, îndreptându-şi spatele, ai venit la bord ca să mă ucizi şi să-mi furi corabia. A trecut o săptămână. De ce n-ai încercat?

Lila ridică din umeri.

— N-am mai fost la ţărm.

Alucard chicoti.

— Întotdeauna eşti atât de fermecătoare?

— Doar când vorbesc în limba mea. Arnesiana, după cum ai remarcat, cam lasă de dorit.

— Ciudat, dacă ţin cont de faptul că n-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să vorbească limba de la curte, dar nu şi pe cea comună…

Se opri, evident aşteptând un răspuns. Lila sorbi din vinul ei şi lăsă tăcerea să continue.

— Îţi spun eu cum facem, reluă el, când deveni evident că ea n-avea de gând să zică ceva. Petrece-ţi nopţile cu mine şi o să te ajut să-ţi îmbunătăţeşti limba.

Lila aproape că se înecă cu vinul, apoi se uită furioasă la Alucard. El râse – un râs neforţat, natural, care îi sperie

pisica atât de tare, că i se zbârli părul.

— Nu la modul ăla, îi explică el, revenindu-şi în fire.

Lila simţi că se făcuse de culoarea vinului din paharul ei. Faţa îi ardea. Îi venea să-i tragă un pumn.

— Vino să-mi ţii companie, încercă el din nou, şi o să-ţi păstrez secretul.

— Şi să laşi echipajul să creadă că te *culci* cu mine?

— Oh, mă îndoiesc că o să creadă asta, zise el, fluturând din mână.

Lila se strădui să nu se simtă insultată.

— Şi, îţi jur, e vorba numai de dragul conversaţiei. O să te ajut cu arnesiana.

Lila bătu din degete pe braţul jilţului, cântărind propunerea.

— Bine, încuviinţă ea.

Se ridică în picioare şi se duse la masă, unde se afla cuţitul ei peste hărţi. Îşi aminti cum i-l smulsese el din mână.

— Dar vreau o favoare în schimb.

— Ciudat, credeam că favoare a fost faptul că te-am lăsat să rămâi pe corabia mea, deşi eşti o mincinoasă, o hoaţă şi o criminală. Dar, te rog, continuă.

— Magia, îngână ea, punând cuţitul înapoi în teacă.

El ridică sprânceana cu safirul.

— Ce-i cu ea?

Lila şovăi, încercând să-şi aleagă cuvintele.

— Tu poţi s-o faci.

— Şi?

Lila scoase darul lui Kell din buzunar şi îl aşeză pe masă.

— Şi eu vreau să învăţ.

Dacă voia să aibă o şansă în lumea aceasta nouă, avea nevoie să-i înveţe *adevărata* limbă.

— Nu sunt un bun profesor, se scuză Alucard.

— Dar eu prind repede.

Bărbatul îşi înclină capul gânditor. Apoi luă cutia lui Kell şi-i desfăcu încuietoarea, răsturnând-o în palmă.

— Ce vrei să ştii?

Lila se aşeză din nou în jilţul ei, se aplecă şi îşi puse

coatele pe genunchi.

— Totul.

V

Marea Arnesiană

Lila fredona un cântec în timp ce cobora spre inima corabiei. Îşi băgă mâna în buzunar, strângând în pumn ciobul de piatră albă pe care-l ţinea acolo. O amintire.

Era târziu, iar *Turla Nopţii* se îndepărtase de scheletul *Hoţului de Aramă.* Cei treisprezece piraţi pe care nu-i ucisese aveau să se trezească în curând şi să descopere că le-a fost omorât căpitanul şi corabia, jefuită. Ar fi putut fi mai rău; gâturile lor ar fi putut fi tăiate, fix în locul tatuajelor de cuţit. Dar Alucard preferase să-i lase pe piraţi în viaţă, pretinzând că totul era mai interesant dacă doar îi prindeau şi apoi le dădeau drumul.

Corpul îi era înfierbântat de vin şi de tovărăşia plăcută, iar corabia se legăna încetişor sub picioarele ei, aerul mării îi cuprinse umerii, iar valurile îşi murmurau cântecul, acel cântec de leagăn pe care ea îşi dorise să-l audă de atâta vreme. Lila îşi dădu seama că era fericită.

O voce îi şuieră în minte.

Pleacă.

Lila recunoştea acea vocea, nu de pe mare, ci de pe străzile Londrei Cenuşii – era vocea ei, a fetei care fusese atât de mulţi ani. Disperată, neavând încredere în nimic ce nu era al ei şi numai al ei.

Pleacă, stărui vocea. Dar Lila nu voia să plece.

Şi *asta* o speria mai tare decât orice.

Îşi clătină capul şi fredonă cântecul lui Sarows până ce ajunse la cabina ei, iar melodia semăna cu un descântec împotriva necazurilor, chiar dacă nu întâmpinase niciunul la bordul corabiei sale de câteva luni. Nu că ar fi fost corabia *ei,* nu tocmai, nu încă.

Cabina ei era mică – atât cât să încapă o cuşetă şi un

cufăr – dar era singurul loc de pe corabie unde putea fi cu adevărat singură, iar greutatea persoanei în care se deghiza îi aluneca de pe umeri ca o haină de îndată ce închidea uşa.

Un singur hublou întrerupea peretele de scândurile din capătul cel mai îndepărtat, pe unde lumina lunii se reflecta din valurile oceanului. Luă un felinar de pe cufăr şi îl aprinse în mână cu acelaşi foc vrăjit care umplea şi şemineul lui Alucard (vraja nu era a ei, nici magia). Atârnând felinarul într-un cârlig din perete, îşi scoase cizmele şi armele, aliniindu-le pe cufăr, toate în afară de cuţitul ei cu apărătoare pentru degete, pe care se hotărî să-l păstreze. Chiar dacă acum avea o cabină a ei, încă dormea cu spatele la perete şi cu arma pe genunchi, ca la început. Obiceiuri vechi. Asta nu o deranja prea tare. Nu mai dormise bine noaptea de ani buni. Viaţa pe străzile Londrei Cenuşii o învăţase cum să se odihnească fără să doarmă vreodată cu adevărat.

Lângă arme se afla cutia mică pe care i-o dăruise Kell. Mirosea ca el, adică mirosea ca Londra Roşie, a flori şi a pământ proaspăt răscolit, şi de fiecare dată când o deschidea, o mică parte din ea se simţea uşurată că mirosul mai era încă acolo. O legătură cu oraşul şi cu el. Luă cutia în pat, aşezându-se cu picioarele încrucişate şi punând-o pe pătura aspră, în faţa genunchilor. Lila era obosită, dar ăsta devenise ritualul ei de culcare, şi ştia că n-ar dormi bine – dacă era să doarmă totuşi – până ce nu-l îndeplinea.

Cutia era făcută din lemn negru, compartimentată şi închisă cu o mică încuietoare de argint. Era un obiect frumos şi ar fi putut să-l vândă pe bani frumuşei, dar ea îl păstrase. Nu că era vreo sentimentală, îşi spunea ea – ceasul de buzunar din argint era singurul lucru pe care nu se putea hotărî să-l vândă –, ci pentru că era util.

Ridică încuietoarea de argint şi tabla de joc se deschise înaintea ei, cu fiecare element în compartimentul său – pământ şi aer, foc, apă şi os –, aşteptând să fie mişcat. Lila îşi flexă degetele. Ştia că majoritatea oamenilor puteau să

manevreze un singur element, cel mult două, şi că ea, fiind din altă Londră, n-ar fi trebuit să poată manevra niciunul.

Dar Lila nu lăsa nimic să-i stea în cale.

De altfel, preotul acela bătrân, Maestrul Tieren, îi spusese că avea nişte puteri, undeva, în oase. Şi că nu trebuia decât să le cultive.

Acum îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a picăturii de ulei din compartimentul său, cu palmele înăuntru, de parcă ar fi putut să se încălzească. Nu ştia cuvintele prin care să invoce magia. Alucard insistase că nu avea nevoie să înveţe un alt limbaj, întrucât cuvintele erau mai degrabă pentru utilizator decât pentru obiect, numai ca să-l ajute la concentrare, dar fără vreo formulă magică anume, Lila se simţea aiurea. Doar o fată smintită vorbind singură pe întuneric. Nu, avea nevoie de ceva, şi o poezie, îşi închipuia ea, era un soi de descântec. Sau, cel puţin, era mai mult decât nişte simple cuvinte.

— *Tigru, tigru, foc ce baţi*[1]*…* murmură ea, abia auzit.

Nu ştia multe poezii – când furi, nu-ţi aprofundezi şi studiile literare –, dar, datorită mamei sale, ştia Blake pe din-afară. Lila nu-şi amintea prea multe despre femeia aceea care murise de mai bine de zece ani, în afară de un lucru – când venea noaptea, somnul era chemat cu *Cântecele inocenţei şi ale experienţei.* Cadenţa blândă a vocii mamei, legănând-o aşa cum valurile leagănă o barcă.

Versurile o liniştească acum pe Lila cum o făceau şi pe atunci, potolind furtuna din mintea ei şi domolind încordarea hoţului din pieptul ei.

— *Codrii nopţii să-i desparţi…*

Palmele Lilei se încălzeau pe măsură ce împletea poemul în aer. Nu ştia dacă era corect ce făcea, dacă exista vreun mod corect – dacă ar fi fost Kell aici, probabil ar fi insistat că exista şi ar fi cicălit-o până l-ar fi găsit, dar Kell nu era aici, iar Lila îşi închipuia că exista mai mult de un singur mod prin care să facă un lucru să funcţioneze.

---

[1] Versul acesta şi următoarele sunt citate din poezia *Tigrul,* apărută în volumul *Cântece ale Inocenţei şi ale Experienţei,* de William Blake, traducere de Iana Maravis, Editura RAO, Bucureşti, 2006, p. 164.

— *Foc, din slavă-n ochi aduni…*

Probabil puterea trebuia cultivată, cum spusese Tieren, dar nu totul creştea în grădină.

Existau o mulţime de sălbatice.

Iar Lila întotdeauna îşi imagină că e mai mult o buruiană decât o tufă de trandafiri.

— *Ori din ce văgăuni?*

Uleiul din compartiment prinse viaţă: nu era alb, ca focul din şemineul lui Alucard, ci auriu. Lila rânji triumfătoare când flacăra sări din compartiment în spaţiul dintre palmele ei, unduindu-se ca metalul topit, amintindu-i de parada pe care o văzuse în prima sa zi din Londra Roşie, când toate elementele dansau pe străzi, foc şi apă şi aer, ca panglicile în urma lor.

Poemul continuă în mintea ei, în timp ce căldura îi gâdila palmele. Kell ar fi spus că era imposibil. Ce cuvânt inutil într-o lume stăpânită de magie.

Ce eşti tu? o întrebase Kell odată.

Ce sunt eu? se întrebă ea acum, în timp ce focul se rostogolea pe deasupra încheieturilor ei ca o monedă.

Lăsă focul să se stingă, picătura de ulei căzând înapoi în compartimentul ei. Flacăra dispăru, dar Lila încă mai putea să simtă cum magia zăboveşte în aer ca fumul şi, deodată, apucă cel mai nou cuţit al ei, cel pe care-l câştigase de la Lenos. Nu era o armă obişnuită. În urmă cu o lună, când atacaseră o corabie de piraţi faraoni, numită *Şarpele,* în largul coastelor Kormei, îl văzuse folosindu-l. Acum îşi trecu mâna peste lamă, până ce găsi crestătura ascunsă, unde metalul întâlnea mânerul. Trase de încuietoare şi o deschise, iar cuţitul execută un fel de truc magic. Se separă în mâinile ei şi dintr-o lamă se făcură două, imagini în oglindă, la fel de subţiri ca bricele drepte. Lila atinse picătura de ulei şi îşi plimbă degetele pe spatele ambelor cuţite. Şi apoi le echilibră în mâinile ei, le încrucişă vârfurile – *Tigru, tigru, foc ce baţi* – şi lovi.

Focul urcă de-a lungul metalului şi Lila zâmbi.

Asta nu-l mai văzuse pe Lenos făcând.

Flăcările se întinseră până ce învăluiră lamele de la

mâner până în vârf, arzând cu o lumină aurie.

Asta nu mai văzuse pe *nimeni* făcând.

Ce sunt eu? Sunt unică în felul meu.

Spuneau acelaşi lucru şi despre Kell.

Mesagerul Roşu.

Prinţul cu un ochi negru.

Ultimul *antari.*

Dar, în timp ce învârtea între degete cuţitele îmbrăcate în foc, nu se putu abţine să nu se întrebe…

Exista într-adevăr numai unul sau erau doi?

Desenă un arc de foc prin aer, minunându-se de dâra de lumină ce rămânea în urmă ca o coadă de cometă şi îşi aminti senzaţia pe care o avusese când îi simţise ochii în ceafă când se întorsese să plece. Aşteptând. Lila zâmbi. Nu avea nicio îndoială că drumurile lor se vor încrucişa din nou.

Iar când aveau s-o facă, avea să-i *arate* ea de ce era în stare.

2

PRINŢUL ELIBERAT

I

Londra Roşie

Kell îngenunche în mijlocul Bazinului.

În mijlocul uriaşei încăperi circulare se afla unul dintre pilonii podului care susţineau palatul. Situată sub cursul lui Isle, o licărire roşie, slabă dinspre fluviu, revărsa peste pereţii de sticlă o lumină stranie. Un cerc magic fusese gravat în pardoseala de piatră, destinat să canalizeze puterea, iar întregul spaţiu, pereţi şi aer deopotrivă, zbârnâiau de energie, un sunet adânc, răsunător, ca în interiorul unui clopot.

Kell simţi cum puterea îl copleşeşte, vrând să iasă din el – simţi toată energia şi tensiunea, ghearele furiei şi ale fricii râcâindu-l pe dinăuntru ca să scape –, dar se sili să se concentreze să respire, să-şi găsească centrul, să transforme într-un act conştient procesul care îi devenise atât de natural. Dădu înapoi ceasul mintal, până când avea din nou zece ani, stătea pe podeaua chiliei monastice din Sanctuarul Londrei şi vocea Maestrului Tieren îi răsuna limpede în cap.

Magia este încurcată, aşadar trebuie să umbli uşor.

Magia e sălbatică, aşadar trebuie să fii blând.

Magia e haos, aşadar trebuie să fii calm.

Eşti calm, Kell?

Kell se ridică încet şi înălţă capul. Dincolo de cercul magic, în întunericul deplin, umbrele se înălţau ameninţător, în pâlpâirile torţei, manechinele de antrenament păreau să ia chipul duşmanilor.

Vocea mângâietoare a lui Tieren îi pieri din minte şi îi luă locul tonul rece al lui Holland.

Ştii ce te face pe tine slab?

Glasul celuilalt *antari* îi răsună în cap.

Kell se uită ţintă la umbrele de dincolo de cerc, crezând că a văzut fluturarea unei pelerine, o sclipire a oţelului.

Tu n-ai fost niciodată obligat să fii puternic.

Lumina torţei dansa, iar Kell inspiră, expiră şi lovi.

Lovi în prima momâie, răsturnând-o. Când umbra căzu, Kell se întorcea deja spre a doua, din spatele lui.

N-a trebuit niciodată să încerci.

Kell lovi înainte; apa sări să-i înconjoare mâna şi apoi, printr-o singură mişcare, se repezi spre siluetă, prefăcându-se în gheaţă fix înainte să se spargă în capul manechinului.

N-ai fost silit să lupţi niciodată.

Kell se răsuci şi se trezi faţă în faţă cu o umbră care luă forma lui Holland.

Şi, cu siguranţă, n-ai fost silit să lupţi pentru viaţa *ta.*

Odinioară ar fi ezitat – odinioară *ezitase* –, dar nu şi de data asta. Scuturându-şi mâna, ţepuşe de metal alunecară din teaca de la încheietură în palma lui. Se ridicară în aer şi ţâşniră înainte, îngropându-se în gâtul spectrului, în inima lui, în capul lui.

Dar mai erau încă multe umbre. Întotdeauna mai multe.

Kell se lipi cu spatele de peretele bombat al Bazinului şi îşi ridică mâinile. Un mic triunghi de metal ascuţit sclipi în dosul încheieturii lui; când îşi flexă mâna, triunghiul se transformă într-un vârf de săgeată, iar Kell îşi crestă cu el palma, să curgă sângele. Îşi lipi mâinile una de alta, apoi le despărţi.

— *As Osoro,* ordonă el sângelui.

Întunecă.

Comanda răsună, plimbându-se în ecou prin toată încăperea, iar între palmele lui aerul începu să se îngroaşe şi să se răsucească, luând forma unor umbre dese ca fumul. Se roti înainte şi, în câteva clipe, încăperea fu înghiţită de întuneric.

Kell se lipi cu spatele de peretele rece al camerei, cu respiraţia tăiată şi ameţit de forţa magiei. Nişte broboane îi curgeau din ochi – unul verde, celălalt complet negru – şi

lăsă tăcerea să se coboare peste el.

— I-ai omorât pe toţi?

Vocea veni de undeva din spatele lui, dar nu era a unei fantome, ci a unei persoane în carne şi oase, destul de amuzate.

— Nu sunt sigur, răspunse Kell.

Îşi desfăcu palmele şi vălul de întuneric dispăru instantaneu, dezvăluind încăperea aşa cum era: un cilindru gol de piatră, care servea, evident, pentru meditaţie, nu pentru luptă. Manechinele adversare erau împrăştiate peste tot, unul arzând de zor, altul ciuruit de lăncile de metal. Celelalte – izbite, bătute, zdrobite – abia mai puteau fi numite manechine de antrenament. Îşi strânse pumnul şi atunci focul de pe manechinul care ardea se stinse.

— Frumos spectacol, murmură Rhy.

Prinţul se sprijinea de arcada intrării, ochii lui de ambră, ca de pisică, sclipind în lumina torţelor. Kell îşi trecu mâna însângerată prin părul arămiu, în timp ce fratele lui înaintă, cu paşii răsunând pe pardoseala de piatră a Bazinului.

Rhy şi Kell nu erau fraţi adevăraţi, nu de sânge. Cu un an mai mare decât Rhy, Kell fusese adus în familia regală arnesiană când avea cinci ani, fără familie şi fără amintiri. Într-adevăr, fără nimic mai mult decât un pumnal şi un ochi complet negru: semnul distinctiv al unui magician *antari.* Dar Rhy aproape că era ca un frate pentru Kell. Şi-ar fi dat viaţa pentru prinţ. Şi – foarte recent – chiar o făcuse.

Rhy îşi ridică o sprânceană privind ce rămăsese în urma antrenamentului lui Kell.

— Întotdeauna am crezut că, fiind *antari,* înseamnă că tu nu ai nevoie să te antrenezi, că totul vine – făcu un gest, absent – natural.

— *Abilitatea* vine natural, răspunse Kell. *Cunoaşterea aprofundată* cere muncă. Exact cum ţi-am explicat la fiecare dintre lecţiile tale.

Prinţul ridică din umeri.

— Cine are nevoie de magie când arată atât de bine?

Kell îşi dădu ochii peste cap. Lângă alcov se afla o masă plină de recipiente – unele cu pământ, altele cu nisip şi ulei

– şi un castron mare cu apă; îşi vârî mâinile în acesta din urmă şi se stropi pe faţă înainte ca sângele lui să poată colora apa în roşu.

Rhy îi întinse o cârpă.

— Mai bine?

— Mai bine.

Niciunul nu făcea referire la cât de revigorantă era apa. Adevărul era că lui Kell îi pulsa sângele în vine într-un ritm nebunesc, iar ceea ce curgea prin el tânjea după activitate. Ceva se trezi în el şi nu părea să aibă de gând să adoarmă la loc. Amândoi ştiau că vizitele acestea ale lui Kell la Bazin se înmulţeau, atât ca frecvenţă, cât şi ca durată. Exerciţiile îl calmau şi îi domoleau energia din sânge, dar numai pentru puţin timp. Era ca o febră care scădea, dar numai ca să izbucnească din nou.

Rhy se foia acum, lăsându-şi greutatea când pe un picior, când pe celălalt, iar când Kell îi aruncă o privire scurtă, observă că prinţul îşi schimbase ţinuta obişnuită, din roşu şi auriu trecuse la verde-smarald şi cenuşiu, de la mătase fină la lână şi la un bumbac ponosit, iar în locul cizmelor lui cu catarame de aur avea acum o pereche neagră, simplă, de piele.

— Drept ce vrei să treci? întrebă el.

Rhy făcu o plecăciune preţioasă şi ochii îi sclipiră maliţioşi.

— Un om simplu, fireşte.

Kell clătină din cap. Era o deghizare superficială. În pofida vestimentaţiei, părul negru al lui Rhy era lucios şi bine pieptănat, degetele erau pline de inele, iar haina lui verde-smarald era încheiată cu nişte nasturi perlaţi. Totul la el atrăgea atenţia.

— Tot mai arăţi ca un prinţ.

— Păi, evident, răspunse Rhy. Doar pentru că sunt deghizat, asta nu înseamnă că nu vreau să fiu recunoscut.

Kell oftă.

— De fapt, zise el, exact asta înseamnă. Sau *ar însemna* pentru oricine în afară de tine.

Rhy se mulţumi să zâmbească, de parcă ar fi fost vreun

compliment.

— Şi, mă rog, *de ce* eşti costumat aşa?

— Ah, făcu prinţul, pentru că mergem pe-afară.

Kell clătină din cap.

— O să zic pas.

Tot ce-şi dorea era o baie şi o băutură, ambele în liniştea camerelor sale.

— Bine, încuviinţă Rhy. *Eu* mă duc pe-afară. Şi când o să fiu jefuit şi abandonat într-un gang, o să poţi să le povesteşti *tu* părinţilor noştri ce s-a întâmplat. Nu uita să incluzi şi partea în care tu ai rămas acasă în loc să-mi asiguri protecţia.

Kell gemu.

— Rhy, ultima oară…

Dar prinţul desconsideră cu un gest acel *ultima oară,* de parcă n-ar fi fost vorba de un nas spart, mai multe mituiri şi o mie de lini despăgubire.

— De data asta va fi altfel, insistă el. Fără pozne. Fără haos. Doar ceva de băut într-un local pe potriva rangului nostru. Haide, Kell, fă-o pentru mine! Nu pot să mai stau niciun minut închis, organizând turniruri, în vreme ce mama se străduieşte să-mi ghicească fiecare preferinţă şi tata îşi face griji pentru Faro şi Vesk.

Kell nu avea încredere în fratele lui că va sta departe de necazuri, dar îl observă că avea maxilarul încleştat şi-şi dădu seama, şi din sclipirea din ochii lui, că într-adevăr avea să iasă din palat. Ceea ce însemna că amândoi aveau să iasă din palat. Kell suspină şi făcu un semn din cap spre scări.

— Pot măcar să trec prin camera mea să mă schimb?

— Nu-i nevoie, zise Rhy voios. Ţi-am adus o tunică curată.

Îi întinse o cămaşă moale, de culoarea grâului. În mod clar voia să-l scoată pe Kell din palat înainte ca acesta să se răzgândească.

— Câtă grijă! murmură Kell, scoţându-şi cămaşa.

Văzu cum privirea prinţului se opri asupra cicatricei de pe pieptul lui. Aceeaşi cu cea de deasupra inimii lui Rhy.

Rezultatul unei magii interzise, ireversibile.

Viaţa mea e viaţa lui. Viaţa lui e viaţa mea. Adu-l înapoi.

Kell înghiţi cu noduri. Încă nu era obişnuit cu desenul – odinioară negru, acum argintiu – care-i lega pe amândoi. În durere. În plăcere. În viaţă.

Îmbrăcă tunica curată, răsuflând mai uşurat când semnul dispăru sub bumbac. Îşi netezi părul, dându-l la o parte de pe faţă şi se întoarse spre Rhy.

— Mulţumit?

Prinţul dădu să încuviinţeze, dar se opri.

— Era să uit, făcu el, scoţând ceva din buzunar. Am adus nişte berete.

Îşi aşeză, cu atenţie, una cenuşiu-deschis pe buclele lui negre, având grijă s-o pună un pic într-o parte, astfel încât marginea bătută cu pietre preţioase verzi să strălucească.

— Minunat, bombăni Kell, când prinţul întinse mâna şi-i potrivi o beretă negru-cărbune pe părul roşcat.

Haina lui atârna de un cârlig din perete, iar el o luă şi o îmbrăcă.

Rhy ţâţâi.

— N-ai să treci niciodată neobservat cu înfăţişarea asta, îl preveni el.

Kell se abţinu să-i atragă atenţia că, oricum, cu faţa lui albă, părul roşu şi ochiul negru – ca să nu mai pomenim de cuvântul *antari* care-l însoţea oriunde mergea, jumătate rugă, jumătate blestem – el nu ar fi trecut niciodată neobservat, nicăieri.

În schimb, răspunse:

— Nici tu. Am crezut că tocmai asta-i ideea.

— Mă refeream la haină, stărui Rhy. Negru nu e la modă iarna asta. N-ai ceva indigo sau azuriu ascuns pe-acolo?

Cât de multe haine crezi că sunt ascunse în asta?

Amintirea îl prinse nepregătit ca un pumn lovit din plin. Lila.

— O prefer pe asta, zise el, alungând amintirea ei, aşa cum ai plesni mâna unui hoţ de buzunare, când îl prinzi umblând în faldurile unei haine.

— Bine, bine.

Rhy se foi din nou pe loc. Prinţul nu fusese niciodată în stare să stea liniştit, dar Kell avea impresia că lucrurile se înrăutăţiseră. Era un nou neastâmpăr în mişcările lui, o energie încordată care o oglindea pe a lui Kell. Totuşi, a lui Rhy era diferită. Nebunească. Periculoasă. Stările lui de spirit fluctuau constant, dar, de la o vremea, el era din ce în ce mai prost-dispus. Kell nu putea face altceva decât să încerce să ţină pasul cu el.

— Deci, suntem gata?

Kell aruncă o privire în capul scărilor.

— Şi gărzile?

— Ale tale sau ale mele? întrebă prinţul. Ale tale se află lângă uşile de la etaj. E bine că gardienii nu cunosc nicio altă cale de ieşire de aici. Cât despre oamenii mei, probabil sunt încă în faţa camerei mele. M-am furişat destul de bine astăzi, nu-i aşa? Mergem?

Bazinul avea o ieşire secretă din palat, cu nişte scări înguste, spiralate, care urcau pe unul dintre suporţii construcţiei şi care, astfel, te scoteau pe mal; cei doi urcară treptele, ghidaţi doar de lumina felinarelor roşietice, slabe care atârnau, ici-colo, arzând cu flăcările lor veşnice.

— Asta nu e o idee prea bună, îl preveni Kell, nu pentru că s-ar fi aşteptat ca Rhy să se răzgândească, ci pur şi simplu pentru că ţinea de datoria lui s-o spună, astfel încât, mai târziu, să le poată mărturisi regelui şi reginei că măcar încercase.

— Cea mai bună dintre toate, îl contrazise Rhy, luându-l de gât pe Kell.

Şi, spunând acestea, cei doi ieşiră din palat şi se pierdură în noapte.

II

Celelalte oraşe hibernau în lunile de iarnă, în afară de Londra Roşie. În timp ce Rhy şi Kell colindau străzile, elemente de foc ardeau în fiecare vatră, aburul ieşea pe hornuri şi, prin norişorii respiraţiei sale, Kell văzu luminile

aureolate ale Pieţei de Noapte străjuind malul, mirosul vinului fiert şi al mâncărurilor plutind odată cu aburii, iar străzile forfoteau de mulţimea înfofolită cu fulare şi haine în culorile pietrelor scumpe.

Rhy avusese dreptate: Kell era singurul îmbrăcat în negru. Îşi trase bereta mai jos pe frunte, nu ca să se apere de frig, ci mai ales de inevitabilele priviri.

Două tinere trecură pe lângă ei, braţ la braţ, iar când una dintre ele îi aruncă o privire admirativă lui Rhy, aproape împiedicându-se în fuste, el o prinse la timp de cot.

— *An, solase, res naster,* se scuză ea.

— *Mas marist*, răspunse Rhy fără niciun efort în arnesiană.

Fata nu păru să-l remarce pe Kell, care era la un pas mai în urmă, pe jumătate ascuns în umbra malului. Dar prietena ei îl observă. Îşi dădu seama că este privit şi, când în sfârşit se uită la ea, simţi o sumbră satisfacţie când o văzu tresărind.

— *Avan!* o salută Kell discret.

— *Avan!* răspunse ea, încordată, plecându-şi capul.

Rhy sărută mâna acoperită de mănuşă a celeilalte fete, dar Kell nu-şi luă ochii de la cea care îl privea. Fusese o vreme când arnesienii îl venerau şi se dădeau peste cap, făcând plecăciuni care mai de care mai adânci; deşi nu-i făcuseră niciodată plăcere astfel de manifestări, acum parcă era mai rău. Vedea în ochii ei o doză de respect, dar şi de frică şi, mai rău, de neîncredere. Se uita la el ca la un animal periculos. De parcă orice mişcare mai bruscă l-ar fi provocat să atace. La urma urmei, din câte ştia ea, el fusese de vină pentru Noaptea Neagră care răvăşise tot oraşul, magia care făcuse negri ochii oamenilor, precum ai lui, şi îi devorase din interior. Oricâte declaraţii ar fi dat regele şi regina, oricâte zvonuri ar fi împrăştiat Rhy, toată lumea credea că fusese mâna lui Kell. Greşeala lui.

Şi, într-un fel, fireşte că fusese.

Simţi mâna lui Rhy pe umăr.

Fetele plecaseră, braţ la braţ, şuşotind înverşunate.

Kell oftă şi se uită înapoi la palatul regal arcuit deasupra

fluviului.

— A fost o idee proastă, repetă el, însă Rhy deja pornise la drum, îndepărtându-se de Piaţa de Noapte şi de lumina lui Isle.

— Unde mergem? întrebă Kell, prinzându-l din urmă pe prinţ.

— E o surpriză.

— Rhy! îl preveni Kell, care ajunsese să urască surprizele.

— Nu te teme, frate. Ţi-am promis o seară elegantă şi am de gând să ţi-o ofer.

Kell urî localul din clipa în care îl văzu.

Se numea Rachenast.

Splendoarea.

Îngrozitor de gălăgios şi exagerat de colorat, Splendoarea era un palat de desfătare, unde *ostra* cetăţii – elita lor – putea alunga lunile cele mai reci, închipuindu-şi că, pur şi simplu, ele nici nu există. Dincolo de uşile placate cu argint, nopţile de iarnă dispăreau. Înăuntru era o continuă zi de vară, de la felinarele care ardeau cu atâta strălucire ca soarele de deasupra, şi datorită arborilor artificiali, care-i adăposteau pe toţi sub coroanele lor verzi.

Păşind din noaptea geroasă, cu cortina ei de întuneric şi ceaţă, în poiana aceasta exuberantă şi bine luminată, Kell se simţi deodată – şi oribil – expus. N-ar fi crezut-o, dar el şi Rhy erau, într-adevăr, prost îmbrăcaţi. Se întrebă dacă Rhy chiar *voise* să provoace un scandal sau să facă o scenă, dorindu-şi ca prezenţa lui să fie o apariţie controversată. Însă servitorii de la uşă fie îl recunoscuseră pe prinţ, fie pe Kell însuşi (şi, în consecinţă, pe Rhy, deoarece se ştia că nimeni altcineva n-ar fi putut să-l târască pe *antari* la o astfel de petrecere), şi îi primiră bucuroşi.

Kell se uită pieziş la toată acea frenezie. Mesele de banchet erau încărcate cu fructe şi brânzeturi şi clondire cu vin de vară rece, iar perechile se învârteau pe o platformă de piatră albastră, făcută în aşa fel încât să semene cu un iaz, în timp ce restul oaspeţilor stăteau tolăniţi pe perne, sub copacii fermecaţi. Clopoţeii de vânt aveau un clinchet

plăcut şi oamenii râdeau – râsul puternic, dezinhibat, al aristocraţilor – şi ciocneau cu tovarăşii lor cupe de cristal, iar bogăţia lor, ca şi peisajul, erau etalate din plin.

Probabil întregul spectacol ar fi fost încântător, dacă n-ar fi fost atât de frivol, atât de strident. Lui Kell i se păru chiar nesuferit. Londra Roşie poate că era giuvaierul imperiului arnesian, dar încă mai avea oameni săraci şi suferinzi – cu toate acestea, aici, în Splendoare, *ostra* încă trăia o iluzie, construind utopii cu bani şi magie.

Şi, pe lângă toate acestea, Rhy avusese dreptate: nimeni altcineva nu purta negru, iar Kell se simţi ca o pată pe o faţă de masă curată (se gândi să-şi schimbe haina, înlocuind negrul cu altceva mai vesel, dar nu se putu hotărî să poarte niciuna dintre culorile stridente din coada păunului, ultimul răcnet în materie de modă, iarna asta), dar imediat Rhy îl împinse uşurel înainte. Trecând pe lângă o masă festivă, Rhy luă două pahare înalte cu vin. Kell îşi păstră capul acoperit, urmărind mulţimea din încăpere prin spaţiul dintre marginea beretei şi cea a paharului pe care Rhy i-l vârâse sub nas.

— Crezi că m-au recunoscut deja aşa deghizat, întrebă prinţul, ţinând capul plecat, sau sunt cu toţii prea ocupaţi să se dea ei în spectacol?

Kell fu surprins de intuiţia pe care o simţi în tonul fratelui său.

— Mai aşteaptă puţin, zise el, abia am ajuns.

Însă, în timp ce Rhy îl conduse spre o sofa de sub un copac, el îşi dădu imediat seama că au fost recunoscuţi.

Prinţul se lăsă să se cufunde în perne şi îşi scoase bereta. Buclele lui negre străluceau şi, chiar şi fără nelipsita coroniţă de aur din păr, totul la el – postura, zâmbetul perfect, stăpânirea de sine – îi dădea de gol nobleţea regală. Kell ştia că nu putea imita niciuna din aceste trăsături; încercase deja. Rhy îşi aruncă bereta pe masă. Kell şovăi, plimbându-şi degetele pe marginea acesteia, dar o păstră pe cap ca pe un fel de scut împotriva ochilor iscoditori.

Sorbi băutura cu înghiţituri mici şi, prea puţin interesat

de restul Splendorii, îşi studie fratele. Încă nu înţelesese de ce fratele său se deghizase doar pe jumătate. Splendoarea era un local frecventat de elită şi cei din elită îl cunoşteau pe prinţ mai bine ca oricine altcineva din oraş. Petreceau luni la rând învăţând limba regală doar ca să-şi poată croi drum, vorbind-o, spre graţiile lui (chiar dacă, după cum ştia Kell, lui Rhy i se părea un obicei neplăcut şi inutil). Dar nu doar îmbrăcămintea îl deranja. Totul la prinţ era la locul lui, şi totuşi…

— Sunt chiar atât de chipeş? întrebă Rhy fără să se uite la el, în timp ce râsetele stridente răsunau prin încăpere.

— Ştii că eşti, răspunse Kell, întorcându-şi privirea spre covorul de iarbă de sub picioarele lor.

Nimeni nu se apropie de canapeaua lor, în afară de o servitoare, o tânără îmbrăcată într-o rochie albă, care întrebă dacă avea nevoie de ceva care să le facă seara şi mai plăcută. Rhy îi răspunse cu zâmbetul lui orbitor şi o trimise să aducă o băutură mai tare şi o floare.

Kell se uită cum prinţul îşi întinde braţele de-a lungul spetezei şi, inspectând încăperea, ochii lui de un aur pal sclipeau. Acesta era maximul de discreţie pentru Rhy şi, în ciuda tuturor eforturilor sale, avea încă o privire teribil de ostentativă.

Servitoarea se întoarse cu o carafă plină cu un lichid rubiniu şi cu o singură floare, albastru-închis; Rhy acceptă băutura şi îi puse floarea după ureche, zâmbindu-i. Kell îşi dădu ochii peste cap. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Pe când Rhy umplea paharele, Kell surprinse un suflu nou de şoapte şi mai mulţi ochi se întoarseră spre ei. Se simţi, inevitabil, copleşit când privirea colectivă se mută de la prinţ asupra însoţitorului său. Pielea lui Kell se înfioră sub scrutarea mulţimii, dar, în loc să se ferească, se hotărî să le susţină privirile.

— Ar fi cu mult mai bine, observă Rhy, dacă nu te-ai mai încrunta la toţi.

Kell îi aruncă o privire sfidătoare.

— Se tem de mine.

— Te venerează, făcu Rhy, dând indiferent din mână. Majoritatea acestui oraş crede că eşti un *zeu.*

Kell se înfioră când auzi acel cuvânt. Magicienii *antari* erau rari – atât de rari, încât erau consideraţi de unii divini, aleşi.

— Şi restul crede că sunt un diavol.

Rhy se aplecă spre el.

— Ştiai că, în Vesk, locuitorii cred că tu schimbi anotimpurile, controlezi mareea şi binecuvântezi imperiul?

— Dacă iar vrei să-mi faci un compliment…

— Îţi reamintesc, pur şi simplu, că întotdeauna vei fi unic.

Kell rămase nemişcat, gândindu-se la Holland. Îşi spusese că un nou *antari* avea să se nască sau să fie găsit, dar, până la urmă, nici el nu era sigur de asta. El şi Holland fuseseră două exemplare dintr-o specie pe cale de dispariţie. Dintotdeauna fuseseră rari, dar se apropiaseră rapid de *dispariţie.* Dacă într-adevăr el era ultimul?

Kell se încruntă.

— Aş prefera să fiu normal.

Acum fu rândul lui Rhy să-i arunce o privire sfidătoare.

— Bietul de tine! Mă întreb cum este să fii ridicat pe un piedestal.

— Deosebirea, răspunse Kell, e că pe tine oamenii *te iubesc.*

— La fiecare zece care mă iubesc, începu Rhy, arătând spre mulţimea din încăpere, e unul care ar vrea să mă vadă mort.

Apoi îşi aminti ceva, de Umbre, nişte bărbaţi şi femei care încercaseră să-i ia viaţa lui Rhy cu şase ani în urmă, doar pentru a trimite un mesaj coroanei că pierdeau resurse preţioase pe chestiuni prea puţin importante, ignorând astfel nevoile poporului. Raportându-se acum la acest local, Kell aproape că le dădea dreptate.

— Ce vreau *eu* să spun, continuă Rhy, este că la fiecare zece care te venerează pe tine, e unul care ar vrea să te vadă arzând. Cam asta este soarta celor ca noi.

Kell îşi umplu paharul.

— Localul ăsta e oribil, mărturisi el.

— Păi… făcu Rhy, golindu-şi paharul dintr-o înghiţitură şi punându-l *zgomotos* pe masă, putem pleca oricând.

Şi iată, în ochii lui Rhy, în sclipirea aceea – Kell înţelese brusc motivul pentru care prinţul alesese acele haine. Rhy nu era îmbrăcat pentru Splendoare, pentru că nu asta era adevărata lui destinaţie.

— Ai ales localul ăsta dinadins.

Un zâmbet galeş.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— L-ai ales pentru că *ştiai* că o să mă simt prost aici şi că aveam să accept, atunci când aveai de gând să-mi propui, să schimbăm locaţia.

— Şi?

— Şi îmi subestimezi mult capacitatea de a îndura anumite lucruri.

— Cum vrei, făcu prinţul, ridicându-se cu obişnuita lui graţie leneşă. *Eu* o să fac un tur de local.

Kell se încruntă, dar nu se ridică. Îl urmări pe Rhy plecând, încercând să copieze nonşalanţa îndelung exersată a prinţului, lăsându-se pe spate, cu paharul în mână.

Urmări manevrele făcute de fratele lui printre oameni, zâmbind vesel, strângând mâini şi sărutând obraji, din când în când arătând spre hainele lui şi râzând autodispreţuitor; în pofida remarcii lui de mai devreme, adevărul era că Rhy se integra în mulţime fără efort. *Aşa cum se şi cuvenea,* bănui Kell.

Şi totuşi, Kell nu putea suferi lăcomia cu care *ostra* îl sorbea din priviri pe prinţ. Fluturatul din gene al femeilor era plin de prea puţină căldură şi de prea multă şiretenie. Privirile evaluatoare ale bărbaţilor aveau prea puţină bunăvoinţă şi prea multă aviditate. Unul sau doi se uitară şi spre Kell, cu aceeaşi aviditate, dar nimeni nu avea destul curaj să-l abordeze. Bine. Lasă-i să şoptească, lasă-i să se holbeze. Simţi o ciudată şi neaşteptată poftă de se da în spectacol, doar ca să-i vadă cum înlemnesc de groază în faţa adevăratei sale puteri.

Kell strânse mai tare paharul în mână şi se pregătea să-l

ridice, când, deodată, surprinse o conversaţie de la o masă apropiată.

Nu intenţionase să tragă cu urechea, dar acest obicei îi venea natural. Probabil magia din venele lui îi făcea auzul mai ascuţit sau, probabil, de-a lungul timpului, învăţase să-şi ascută simţurile. Devine un obicei, când eşti atât de des subiect de şuşoteală.

— ...m-aş fi putut înscrie, zise un nobil, lăsându-se pe spate într-un munte de perne.

— Ei, haide, îl mustră o femeie de alături, chiar dacă ai avea abilităţile, şi nu le ai, te-ai gândit prea târziu. Lista a fost deja stabilită.

— Zău?

Ca aproape tot oraşul, vorbeau despre *Essen Tasch* – Jocurile Elementelor – şi Kell nu le dădu prea mare atenţie, la început, de vreme ce *ostra* era, de regulă, mai interesată de baluri şi banchete decât de concurenţi. Iar când vorbeau, totuşi, despre magicieni, o făceau la modul în care vorbesc oamenii despre nişte animale exotice.

— Păi, desigur, chiar dacă lista nu s-a *afişat,* continuă femeia pe un ton intrigant, dar fratele meu are metodele lui.

— Cineva cunoscut? întrebă, distrat şi indiferent, un alt bărbat.

— Am auzit că învingătorul, Kisimyr, s-a înscris din nou.

— Şi Emery?

Auzind asta, Kell se încordă, strângând paharul până ce i se albiră buricele degetelor. *Cu siguranţă e o greşeală,* gândi el, odată cu femeia care întrebă:

— *Alucard* Emery?

— Da. *Eu* am auzit că se întoarce să concureze.

Pulsul lui Kell îi bubuia în urechi, iar vinul din pahar începu să se învârtească.

— E absurd, punctă unul dintre bărbaţi.

— Dar tu *chiar* te pricepi să afli bârfele! Emery n-a mai pus piciorul pe pământul Londrei de trei ani.

— Se poate, stărui femeia, dar numele lui e în program. Prietenul fratelui meu are o soră, care e curier la *Aven*

Essen, iar ea a zis...

O durere subită îi săgetă umărul lui Kell şi aproape că scăpă paharul. Ridică imediat capul, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase, iar mâna i se duse instinctiv spre omoplat. Avu nevoie de un moment să-şi dea seama că durerea nu era, de fapt, a lui. Era un ecou.

Rhy.

Unde era Rhy?

Kell sări în picioare, dărâmând tot ce era pe masă, rotindu-şi privirea prin încăpere după pletele de onix ale prinţului, după haina lui albastră. Nu se vedea pe nicăieri. Inima lui Kell bătea cu putere şi făcu un efort să se abţină să nu strige numele lui Rhy peste pajişte. Simţea cum toate privirile se întorceau spre el, dar nu-i păsa. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de niciunul dintre ei. Singura persoană din acest local – din acest *oraş* – de care îi păsa era undeva în apropiere şi era rănită.

Kell miji ochii, cercetând câmpul prea strălucitor al Splendorii. Felinarele-soare de deasupra îl orbeau, dar în capătul celălalt, lumina de după-amiază din sala deschisă pălea în culoarele pădurii mai întunecate. Kell înjură şi se repezi spre câmp, ignorând privirile celorlalţi clienţi.

Durerea săgetă din nou, de data asta în zona lombară, iar Kell scoase pumnalul din teacă, dând buzna în pădurea umbroasă, blestemând copacii, deşi singurele surse de lumină erau scânteierile stelelor de printre crengi. Restul persoanelor din pădure erau cuplurile îmbrăţişate.

Fir-ar să fie, înjură el, făcând cale întoarsă, cu pulsul vuind şi mai puternic.

Se obişnuise să poarte la el un obiect-mărturie de la Rhy, pentru orice eventualitate, şi era gata să se taie şi, cu ajutorul sângelui, să arunce o vrajă prin care să-l găsească, când cicatricea lui zvâcni într-un mod care-i dădu de înţeles că prinţul era aproape. Se răsuci în loc şi auzi o voce înăbuşită din cel mai apropiat pâlc de copaci, voce care ar fi putut fi a lui Rhy; Kell se repezi într-acolo, aşteptându-se la o luptă, dar descoperi cu totul altceva.

Acolo, pe o vale acoperită de muşchi, Rhy, pe jumătate

dezbrăcat, stătea aplecat peste fata în alb, care încă mai avea floarea albastră în păr, cu faţa îngropată în umărul ei. Pe spatele lui gol, Kell putu vedea urme de zgârieturi destul de adânci cât să sângereze şi un ecou proaspăt de durere înflori lângă şoldul lui Kell, când ea îşi înfipse unghiile în carnea lui Rhy.

Kell răsuflă zgomotos, de durere şi de uşurare, şi fata îl văzu stând acolo şi tresări. Rhy îşi înălţă capul, cu respiraţia tăiată, şi avu tupeul să zâmbească.

— Ticălosule! şuieră Kell.

— Iubit? întrebă fata.

Rhy se lăsă pe călcâie, apoi se răsuci cu o graţie languroasă şi se tolăni pe muşchi.

— Frate, o lămuri el.

— Pleacă! îi porunci Kell fetei.

Ea păru descumpănită, dar îşi strânse rochia în jurul ei şi plecă, totuşi, în timp ce Rhy se ridică nesigur şi se întinse după cămaşa lui.

— Am crezut că ai fost atacat!

— Păi…

Rhy îşi trase tunica peste cap cu grijă.

— Într-un fel, chiar am fost.

Kell găsi haina lui Rhy pe o creangă mai joasă şi i-o aruncă în braţe. Apoi îl conduse pe prinţ înapoi prin pădure şi peste câmp, trecând de uşile de argint, afară, în noapte. O vreme au mers tăcuţi, dar cum ieşiră din Splendoare, Kell se răsuci spre fratele lui.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— Chiar trebuie să întrebi?

Kell clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Eşti un măgar fără pereche!

Rhy chicoti.

— De unde era să ştiu că ea avea să fie atât de dură cu mine?

— O să te omor!

— Nu poţi, îl contrazise simplu Rhy, desfăcându-şi braţele. Poţi să fii sigur de asta.

Şi, pentru o clipă, cât vorbele mai atârnară în aer, în

aburii răsuflării sale, prinţul păru sincer supărat. Dar, în clipa următoare, zâmbetul îi reveni.

— Vino! îl îndemnă el, aruncându-şi un braţ pe după umerii lui Kell. Mă săturasem oricum de Splendoare. Hai să găsim un loc mai plăcut să bem.

Începu să ningă uşor, iar Rhy oftă.

— Presupun că nu mi-ai luat şi mie bereta, nu?

III

— Pe toţi sfinţii! înjură Rhy, *tuturor* londonezilor le e la fel de frig?

— La fel, aprobă Kell, urmărindu-l pe Rhy, care se îndepărta de centrul luminos al cetăţii, apucând pe nişte străduţe înguste. Şi chiar mai frig.

Mergând, Kell îşi imagină că această Londră nu este decât fantoma celorlalte. Aici, ar fi ajuns în dreptul lui Westminster. Acolo, ar fi fost curtea interioară de piatră unde se aflase, cândva, statuia gemenilor Dane.

Puţin mai în faţă, Rhy se opri, iar când Kell ridică privirea, îl văzu pe prinţ ţinând deschisă uşa unei taverne. Deasupra, pe lemn, scria IS AVEN STRAS.

Apele Binecuvântate.

Kell înjură printre dinţi. Ştia destule despre localul ăsta ca să îşi dea seama că n-ar fi trebuit să fie aici. *Rhy* n-ar fi trebuit să fie aici. Nu era la fel de rău famat ca Trei Cuţite, din mijlocul *shal*-ului, unde se aflau peceţi negre, limitatoare la fiecare intersecţie, sau Jack şi All, unde avuseseră parte de atâtea necazuri la ultima lor escapadă, dar şi Apele aveau o reputaţie de crâşmă de scandal.

— *Tac*, îl mustră Kell în arnesiană, pentru că ăsta nu era genul de local în care să vorbeşti Înalta Regală.

— Ce? întrebă Rhy, încercând să pară nevinovat, şi-i smulse lui Kell bereta de pe cap. Nu e Rachenast. Plus că am şi nişte treabă aici.

— Ce fel de treabă? se interesă Kell.

Rhy îşi aşeză bereta peste bucle şi nu-i răspunse, ci doar

îi făcu cu ochiul şi intră. Kell n-avea de ales. Fie degera afară, fie îl urma.

Înăuntru, mirosea a mare şi a bere. Dacă Splendoarea era o sală deschisă, plină de culori îndrăzneţe şi lumini vii, Apele părea un cotlon întunecat, cu şeminee în care ardea slab focul şi cu mese şi separeuri împrăştiate ca nişte cadavre prin toată sala. Atmosfera era înţesată de fum, de zarva râsetelor răguşite şi de ameninţările beţivilor.

Cel puţin, locul ăsta e pe bune, gândi Kell. Nicio prefăcătorie. Nicio iluzie. Îi amintea de Aruncătura de Piatră, de Apusul Soarelui şi de Osul Ars. Puncte fixe în lume, locuri pe unde Kell avusese afaceri, înainte, când afacerile lui erau mai puţin plăcute. Când aducea tot felul de suvenire din locuri îndepărtate, unde numai el putea ajunge.

Rhy îşi potrivi bereta, trăgând-o tare peste ochii lui albaştri, şi se îndreptă spre bar. Făcu semn către o umbră din spatele barmanului, şi împinse o hârtie şi un singur lish de argint pe tejgheaua de lemn.

— Pentru *Essen Tasch,* zise prinţul încet.

— Concurent? întrebă umbra cu o voce groasă.

— Kamerov Loste.

— Să câştige?

Rhy clătină din cap.

— Nu. Doar să ajungă în turul nouă.

Umbra îi aruncă o privire suspicioasă, dar luă pariul, fluturând din degete, şi se retrase în colţul barului.

Kell clătină din cap, uluit.

— Ai venit aici să pariezi. Într-un turnir pe care tot *tu* îl conduci.

Ochii lui Rhy sclipiră dintr-odată.

— E adevărat.

— Nu cred că e legal, îl avertiză Kell.

— Tocmai de aceea suntem *aici.*

— Aminteşte-mi, te rog, de ce n-am putut să ne *începem* seara aici?

— Pentru că, începu Rhy, făcându-i semn barmanului să vină, tu nu prea erai într-o dispoziţie bună când te-am scos

pe sus din palat – ceea ce nu e deloc neobişnuit – şi, din principiu, erai hotărât să dispreţuieşti prima destinaţie a nopţii. Am venit, pur şi simplu, pregătit.

Barmanul se apropie, dar nu-şi luă ochii de la paharul pe care-l lustruia. Chiar dacă remarcase părul roşu al lui Kell şi ochiul său negru, n-o arătă.

— Două Atacuri Negre, comandă Rhy în arnesiană şi avu intuiţia să plătească în lini mărunţi, în loc de lishi sau rishi de aur, din care aveau numai nobilii.

Barmanul dădu din cap şi le servi două pahare cu o licoare vâscoasă şi neagră.

Kell ridică paharul – era prea gros să vadă prin el – şi apoi luă o înghiţitură precaută. Fu gata să verse şi vreo câţiva bărbaţi de la bar râseră pe înfundate. Era neplăcută la gust, siropoasă, dar tare, şi se lipi de gâtlejul lui Kell, urcându-i-se la cap.

— E infectă! icni el. Din ce e?

— Crede-mă, frate, nu vrei să ştii.

Rhy se întoarse spre chelner.

— Mai vrem şi două beri de iarnă.

— Cine bea aşa ceva? tuşi Kell.

— Oamenii care vor să se îmbete, îl lămuri Rhy, luând o înghiţitură lungă, anevoioasă.

Kell simţi că ameţeşte şi împinse paharul deoparte.

— Ia-o încet! făcu el, dar prinţul părea hotărât să termine dintr-o sorbitură şi trânti paharul gol pe tejghea, scuturându-se.

Bărbaţii de la capătul barului îşi ciocniră halbele aprobator, iar Rhy făcu o plecăciune nesigură.

— Impresionant! murmură Kell.

În acelaşi timp, din spatele lor, cineva zise cu dispreţ:

— Dacă mă întrebi pe mine, prinţul nu e decât un răhăţel răzgâiat.

Kell şi Rhy se încordară. Omul stătea gârbovit la o masă cu alţi doi, cu spatele la bar.

— Ai grijă ce spui! îl preveni al doilea. Pătezi un nume nobil…

Dar chiar înainte ca Kell să se mai liniştească, toţi trei

izbucniră în râs.

Rhy îşi încleştă mâna pe marginea tejghelei, până i se albiră buricele degetelor, iar Kell îl strânse de umăr pe fratele său atât de tare, încât simţi ecoul durerii într-al lui. Ultimul lucru de care aveau nevoie acum era ca prinţul moştenitor să fie implicat într-un scandal la Apele Binecuvântate.

— Ce ziceai, îi şopti el lui Rhy la ureche, despre cei care vor să ne vadă arzând?

— Se spune că n-are niciun strop de magie în el, continuă primul, evident beat.

Niciun om treaz nu putea spune astfel de lucruri atât de tare.

— Numai imaginează-ţi… murmură al doilea.

— E nedrept! interveni şi al treilea. Fiin'că ştii că, dacă n-ar fi cocoţat acolo, în palatul ăla frumos, ar cerşi ca un câine.

Revoltător era faptul că omul avea, probabil, dreptate. Lumea asta era *guvernată* de magie, dar puterea nu era distribuită în mod egal; curgea din belşug în sângele cuiva şi mai puţin în al altora. Cu toate acestea, dacă magia îi era refuzată unei persoane, oamenii luau asta de bună. Cel slab era evitat, lăsat să se descurce singur. Uneori plecau pe mare – unde puterea elementelor conta mai puţin decât a muşchilor –, dar adesea rămâneau pe loc, furau şi sfârşeau cu mai puţin decât începuseră. Era un aspect obişnuit de care Rhy fusese scutit încă de la naştere.

— Ce drept are el să se urce pe tronul ăla? bodogăni al doilea.

— Niciunul, tocmai asta e…

Kell se săturase. Era gata să se întoarcă spre masa celor trei, când Rhy întinse o mână. Era un gest relaxat, nepăsător.

— Nu-ţi bate capul, făcu el, luând berile şi îndreptându-se în partea opusă a tavernei.

Unul dintre cei trei se lăsase pe spate cu scaunul, cu două dintre picioarele de lemn ridicate de pe podea, iar Kell îl îmbrânci când trecu. Nu se uită înapoi, dar se bucură

când îl auzi că se prăbuşeşte.

— Câine rău, şopti Rhy, dar Kell simţi plăcerea din vocea lui.

Prinţul se strecură printre mese spre un separeu de lângă cel mai îndepărtat perete, iar Kell se pregătea să-l urmeze când ceva îi atrase atenţia. Sau, mai exact, *cineva.* Ieşea în evidenţă nu doar pentru că era singura femeie de acolo, ci şi pentru că o cunoştea. Se întâlniseră numai de două ori, dar el o recunoscu imediat, după zâmbetul de pisică şi părul negru, înfăşurat la spate şi împletit cu un fir de aur. Era destul de îndrăzneţ din partea ei să poarte un metal atât de preţios într-un local de bătăuşi şi hoţi.

Dar Kisimyr Vasrin era mai curajoasă decât mulţi alţii.

Era, de asemenea, campioana actuală a *Essen Tasch* şi motivul principal pentru care turnirul se ţinea la Londra. Jocurile aveau să înceapă abia peste două săptămâni, dar ea era deja aici, întreţinându-se cu admiratorii săi într-un colţ din Apele Binecuvântate, înconjurată de obişnuita ei suită chipeşă. Luptătoarea îşi petrecea majoritatea anului călătorind prin imperiu, făcând demonstraţii şi instruind tinerii magicieni, dacă buzunarele lor erau îndeajuns de generoase. Prima oară câştigase un loc pe mult-râvnita listă la numai şaisprezece ani şi, după alţi doisprezece ani şi patru turniruri, urcase treptele până la poziţia de învingătoare.

La numai douăzeci şi opt de ani, ar fi putut chiar să repete performanţa.

Kisimyr duse leneş mâna la un cercel cu piatră scumpă, unul din cei trei din fiecare ureche, zâmbind cu viclenie. Şi apoi ridică privirea, trecând peste mesele din sală, şi se opri asupra lui Kell. Ochii ei erau în zeci de culori şi unii susţineau că putea vedea în sufletul persoanei care se afla în faţa sa. Deşi Kell se îndoia că irisurile ei unice o înzestrau cu vreo putere extraordinară (dar, pe de altă parte, ce drept avea el să judece, când ochiul său negru era o dovadă evidentă de magie?), privirea îi era, totuşi, tulburătoare.

Îşi ridică bărbia şi lăsă lumina din tavernă să se reflecte

în luciul negru al ochiului său drept. Kisimyr nici nu păru surprinsă. Doar toastă în direcţia lui, o mişcare aproape imperceptibilă, ridicându-şi paharul cu licoarea neagră ca smoala.

— Te aşezi odată, întrebă Rhy, sau rămâi aşa să mă păzeşti?

Kell îşi luă privirea de la fată şi se întoarse spre fratele lui. Rhy era întins pe bancă, cu picioarele sus, jucându-se cu marginea beretei lui Kell şi bombănind despre cât de mult i-ar fi plăcut s-o aibă şi el pe-a lui. Kell îi dădu prinţului cizmele jos, ca să se poată aşeza.

Voia să-l descoasă despre lista turnirului, despre Alucard Emery – dar chiar şi nerostit, numele îi lăsa un gust amar. Luă o înghiţitură lungă de bere, dar nu-l ajută cu nimic.

— Ar trebui să mergem într-o călătorie, începu Rhy, ridicându-se în capul oaselor. După ce se încheie turnirul.

Kell râse.

— Vorbesc serios, stărui prinţul, împleticindu-i-se limba.

Ştia că Rhy vorbea serios, dar ştia, de asemenea, că n-avea să se întâmple niciodată. Rangul său nu-l lăsa pe Kell să călătorească în afara hotarelor Londrei, nici măcar atunci când se aventura în lumi diferite. Pretindeau că era pentru siguranţa lui – şi poate că era –, dar şi el, şi Rhy ştiau că ăsta nu era singurul motiv.

— O să stau de vorbă cu tata… zise Rhy, întrerupându-se, de parcă subiectul deja i se ştergea din minte.

Apoi se ridică din nou, ieşind din separeu.

— Unde te duci? întrebă Kell.

— Să mai iau un rând.

Kell se uită pe masă la paharul gol al lui Rhy şi apoi la al lui, încă pe jumătate plin.

— Cred că am băut destul, îl atenţionă Kell.

Prinţul se răsuci spre el, sprijinindu-se de perete.

— Deci acum decizi tu pentru amândoi? se răsti el, sticlindu-i ochii. Mai întâi corpul, acum voinţa?

Înţepătura îşi atinse ţinta şi Kell se simţi dintr-odată teribil de plictisit.

— Bine, mârâi el. Otravă pentru amândoi.

Se frecă la ochi şi-l urmări cu privirea pe fratele său. Lui Rhy întotdeauna i-a plăcut să bea, dar niciodată nu a fost atât de beat încât să nu mai fie în stare de nimic. Atât de beat încât să nu mai judece. Desigur, şi Kell avea propriii demoni, pe care însă ştia că nu-i poate îneca. Nu aşa. Habar n-avea de ce îl tot lăsa pe Rhy să încerce.

Kell se căută în buzunarele hainei şi găsi o tabacheră de alamă cu trei ţigări subţiri.

Nu fusese niciodată mare fumător – cum, de altfel, nu fusese niciun mare băutor – şi totuşi, dorind să preia măcar într-o anumită măsură controlul asupra a ceea ce ajungea în corpul său, pocni din degete şi aprinse o ţigară cu flăcăruia care pâlpâia deasupra degetului mare.

Kell trase adânc în piept – nu era tutun, ca în Londra Cenuşie, sau cărbunele ăla oribil care se fuma în Albă, ci o frunză plăcut aromată care îi limpezea capul şi-l calma. Kell suflă fumul, împăienjenindu-se privirea din cauza norişorului scos.

Auzi paşi şi înălţă capul, aşteptându-se să-l vadă pe Rhy, dar în faţa sa se afla o tânără. Purta semnele suitei lui Kisimyr, de la părul negru, răsucit, împletit cu fire de aur, până la pandantivul ochi-de-pisică de la gâtul ei.

— *Avan!* îl salută ea cu o voce plăcută.

— *Avan!* răspunse Kell.

Femeia înaintă, rochia ei atingând marginile separeului.

— Coniţa Vasrin vă trimite salutări şi doreşte să vă transmit un mesaj.

— Şi care e mesajul? întrebă el, trăgând un alt fum.

Ea zâmbi şi apoi, înainte ca el să poată face ceva – înainte şi să poată sufla fumul –, întinse mâna, şi-o lipi de obrazul lui Kell şi îl sărută. Lui Kell i se tăie respiraţia, căldura îi invadă corpul şi, când fata se retrase – nu prea mult, doar cât să-i întâlnească privirea –, suflă fumul de ţigară. Aproape că-l pufni râsul. Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet de felină, iar ochii ei îi cercetau pe ai lui, nu cu frică sau surprindere, ci mai degrabă cu entuziasm. Cu admiraţie. Şi Kell ştia că aceasta era partea în care el ar fi trebuit să se simtă ca un impostor… dar nu reuşi.

Se uită dincolo de ea, spre prinţ, care încă mai era la bar.

— Asta a fost tot? întrebă Kell.

Se strâmbă puţin.

— Instrucţiunile ei au fost vagi, *mas aven vares.*

Binecuvântatul meu prinţ.

— Nu, o contrazise el, încruntându-se. Nu sunt prinţ.

— Dar ce, atunci?

El înghiţi în sec.

— Doar Kell.

Ea roşi. Era prea intim – normele sociale impuneau ca, chiar dacă el se lepăda de titlul său regal, să i se adreseze cu *Jupâne* Kell. Însă el nu voia să fie nici asta. Voia să fie doar el însuşi.

— Kell, repetă ea, probând cuvântul pe buze.

— Şi tu te numeşti? întrebă el.

— Asana, şopti ea, numele scăpându-i ca un sunet de plăcere.

Îl conduse înapoi, pe canapea, gestul fiind deopotrivă îndrăzneţ şi sfios. Iar apoi gura ei se lipi iar de a lui. Hainele ei erau strânse în talie după moda vremurilor, iar el îşi împleti degetele în şireturile corsetului de pe spatele ei.

— Kell, îi şopti cineva la ureche.

Numai că nu era Asana, ci Delilah Bard. Mai făcea asta, se furişa în gândurile lui şi îi fura concentrarea, ca o hoaţă. Ceea ce chiar era. Mai exact, asta *fusese*, înainte ca el s-o scoată din lumea ei şi s-o aducă într-a lui. Numai sfinţii ştiau ce – sau pe unde – era ea în zilele astea, dar în mintea lui ea avea să fie întotdeauna hoaţa care-l jefuia în cele mai nepotrivite momente. *Ieşi*, gândi el, strângând mai tare rochia fetei. Asana îl sărută din nou, dar el fusese purtat în altă parte, afară, pe o potecă dintr-o noapte rece de octombrie, şi o altă pereche de buze le apăsau pe ale lui, numai pentru o clipă, şi apoi dispăreau, ca năluca unui sărut.

„Asta pentru ce-a fost?”

Un zâmbet subţire ca tăişul unui cuţit. „Pentru noroc.”

Gemu nemulţumit şi o trase pe Asana spre el, sărutând-o mai tare, disperat, încercând să înăbuşe prezenţa Lilei.

Apoi simţi buzele Asanei pe gâtul lui.

— *Mas vares,* şopti ea, pe pielea lui.

— Nu sunt… începu el, dar din nou gura ei se lipi de a lui, furându-i protestul odată cu aerul.

Mâna lui dispăruse undeva în coama ei. O coborî spre ceafă. Mâna ei era lipită de pieptul lui şi apoi degetele ei se lăsară în jos peste abdomenul lui şi…

Durere.

Îi ricoşă în falcă, brusc, cu putere.

— Ce e? întrebă Asana. Ce s-a întâmplat?

Kell scrâşni din dinţi.

— Nimic.

O *să-mi ucid fratele.*

Îşi întoarse gândurile de la Rhy la Asana, dar chiar când gura lui i-o găsea din nou pe a ei, durerea lovi iar, tăindu-i coapsa.

Pentru o clipă, nesigur, Kell se întrebă dacă Rhy nu cumva îşi găsise o altă cucerire de care să se bucure. Dar apoi durerea îl lovi a treia oară, de data asta în coaste, destul de tare cât să-i taie respiraţia şi varianta aceasta căzu.

— *Sanct!* înjură el, smulgându-se din îmbrăţişarea Asanei, şi ieşi din separeu, îngăimând nişte scuze.

Încăperea se clătina, fiindcă se ridicase prea repede, şi fu silit să se sprijine de pereţi, cercetând taverna, întrebându-se în ce fel de belea mai intrase Rhy de data asta.

Şi apoi văzu masa de lângă bar, unde stătuseră cei trei bărbaţi pe care îi auziseră vorbind. Nu mai erau la masă. Erau două uşi la Apele Binecuvântate: cea din faţă şi cea din spate. O alese pe cea din urmă şi ghici, astfel că se năpusti în noapte cu o viteză care, la drept vorbind, îl surprinse şi pe el, ţinând cont de cât băuse. Însă durerea şi frigul îl dezmeticiră şi când se opri, alunecând pe zăpada pufoasă din gang, putu simţi cum magia îi gonea deja fierbinte prin vene, gata de luptă.

Primul lucru pe care îl văzu Kell fu sângele.

Pumnalul prinţului pe pavaj.

Cei trei bărbaţi îl încolţiseră pe Rhy la capătul gangului.

Unul dintre ei avea antebraţul sfâşiat. Altul, o rană pe obraz. Rhy trebuie să fi dat câteva lovituri înainte să-şi fi pierdut arma, dar acum era chircit, cu o mână ţinându-se de coaste şi cu sângele curgându-i din nas. Cu siguranţă, oamenii nu ştiau pe cine atacaseră. Una era să vorbeşti de rău un membru al familiei regale, dar să-l şi atingi…

— Te învăţ eu minte dacă-mi mai dai la faţă! mârâi unul.

— Lasă, că-ţi stă mai bine! mârâi Rhy printre dinţii strânşi.

Kell rămase perplex. Rhy îi aţâţa.

— …o cauţi cu lumânarea.

— Ai găsit-o.

— Eu n-aş… fi atât de sigur…

Prinţul tuşi. Îşi ridică privirea peste atacatori, spre Kell. Zâmbi puţin şi zise, printre dinţii însângeraţi.

— Hei, salutare!

De parcă tocmai se întâlneau din întâmplare. De parcă n-ar fi încasat-o urât în spatele tavernei Apele Binecuvântate. Şi de parcă, în momentul ăsta, Kell n-ar fi avut chef să-i lase pe oameni să-l aranjeze pe Rhy, pentru că fusese atât de prost şi de pornit să se îmbete încât să stârnească bătaia asta (căci nu se îndoia că prinţul o începuse). Iar impulsul ăsta era amplificat de faptul că, deşi bătăuşii n-o ştiau, nu l-ar fi putut, de fapt, *ucide.* Asta era şmecheria cu vraja întipărită în pielea lor. *Nimic* nu-l putea ucide pe Rhy. Pentru că nu viaţa lui *Rhy* era ceea ce îl mai ţinea în picioare. Ci a lui *Kell.* Şi, câtă vreme Kell trăia, şi prinţul trăia.

Totuşi îl puteau răni şi Kell nu era îndeajuns de furios încât să permită să se întâmple aşa ceva.

— Salutare, frate! făcu el, încrucişându-şi braţele.

Doi dintre atacatori se întoarseră spre Kell.

— *Kers la?* îl batjocori unul. Un câine de companie care a venit să ne muşte de glezne?

— Nu arată ca şi când ar muşca prea rău, făcu altul.

Cel de-al treilea nici nu se sinchisi să se întoarcă. Rhy îl insultă – Kell nu auzi cuvintele – şi acum îşi îndoi piciorul ca să-i dea un şut lui Rhy. Nu-l mai atinse. Kell strânse din

dinţi şi gheata omului se opri în aer, oasele din piciorul lui încremenind.

— Ce…

Kell îl smulse, cu mintea, şi omul zbură cât colo, într-o parte, izbindu-se de cel mai apropiat zid. Se prăbuşi, gemând, iar ceilalţi doi îl priviră deopotrivă surprinşi şi îngroziţi.

— Nu poţi să… bombăni unul, deşi faptul că *putea* era mai puţin şocant decât faptul că *într-adevăr* o făcuse.

Magia care acţiona asupra oaselor era rară şi periculoasă, interzisă pentru că încălca legea fundamentală, aceea că nimeni nu se va folosi de magie, mintal sau fizic, ca să controleze o altă persoană. Cei care prezentau o afinitate în această direcţie erau puternic încurajaţi s-o *înlăture.* Celui care era prins făcând asta i se dădea un întreg set de limitatoare.

Un magician obişnuit n-ar fi riscat niciodată o astfel de pedeapsă.

Dar Kell nu era un magician obişnuit.

Îşi ridică bărbia, ca oamenii să-i poată vedea ochii, şi simţi o sumbră satisfacţie când acestora le pieri culoarea din obraji. Apoi se auziră alţi paşi şi Kell se întoarse să vadă că mai mulţi indivizi dădeau fuga pe acea străduţă. Beţi, mânioşi şi înarmaţi. Ceva se aprinse în el.

Inima îi bătea rapid şi magia vuia prin venele lui. Simţi ceva pe faţă şi îi trebui un moment până să-şi dea seama că *zâmbea.*

Îşi scoase pumnalul din teaca ascunsă pe braţ şi dintr-o singură mişcare grăbită îşi crestă palma. Sângele picură în stradă, cu stropi mari.

— *As Isera,* zise el, iar cuvintele prinseră formă în sângele lui şi în aer în acelaşi timp.

Toată strada a vibrat.

Atunci pământul *îngheţă.*

Începu de la picăturile lui de sânge şi se răspândi rapid, ca o chiciură peste pietre şi sub tălpile tuturor, până când, câteva clipe mai târziu, toată lumea din gang stătea pe un strat de gheaţă. Unul dintre oameni făcu un pas şi alunecă,

dădu din braţe ca să se reechilibreze, dar căzu. Un altul, care probabil avea ghete mai bune, făcu un pas sigur în faţă. Însă Kell se mişca deja. Se lăsă pe vine, îşi lipi palma însângerată de pietrele străzii şi ordonă:

— *As steno.*

Rupe.

Un trosnet sfâşie noaptea, liniştea spărgându-se odată cu oglinda de gheaţă lucioasă. Crăpăturile porniră de la mâna lui Kell, fisurând solul în toate direcţiile, iar când se ridică, cioburile se ridicară odată cu el. Toate fragmentele care nu erau prinse sub ghete sau corpuri se înălţară în aer şi rămaseră acolo, cu vârfuri ca de pumnal îndreptate în afara lui Kell, ca nişte raze de lumină malefice.

Deodată, toţi cei din gang încremeniră, nu pentru că el avea controlul asupra oaselor din corpurile lor, ci pentru că le era frică. După cum era şi normal. Acum el nu se mai simţea ameţit. Nu mai simţea frigul.

— Ei, acuma, începu unul, ridicând mâinile, nu trebuie să faci asta!

— Nu e drept, mârâi un altul, mai încet, cu un cuţit de gheaţă la gât.

— Drept? întrebă Kell, surprins de încăpăţânarea din vocea lui. Dar trei contra unu e drept?

— El a început!

— Dar opt contra doi e drept? continuă Kell. Mi se pare că şansele sunt în favoarea *voastră.*

Gheaţa începu să înainteze uşurel prin aer. Kell auzi şuierături de panică.

— Noi doar ne apăram.

— Nu am ştiut.

Lângă zidul din fund, Rhy se îndreptă de spate.

— Haide, Kell…

— Tacă-ţi fleanca, Rhy! îl preveni Kell. Ai provocat destule necazuri.

Cioburile zimţate de gheaţă se roteau în aer, apoi plutiră, cu o precizie lentă, până când fiecare om fu ţinta a vreo două sau trei, care se pregăteau să îi lovească în gât, în inimă şi-n măruntaie. Cioburile şi oamenii din faţa lor

aşteptau, cu ochii holbaţi şi ţinându-şi răsuflarea, întrebându-se ce aveau să facă.

Ce avea *Kell* să facă.

Trebuia doar să-şi scuture mâna, de atât ar fi fost nevoie, ca toţi cei din gang să fie distruşi pe loc.

Stop! făcu o voce, aproape prea slabă să fie auzită.

Stop!

Şi apoi deodată, mult mai tare, şi cu glasul lui Rhy, cuvintele ţâşnindu-i din gâtlej:

— KELL, STOP!

Şi noaptea reveni brusc în atenţie, iar el îşi dădu seama că stătea acolo, ţinând opt vieţi în mâna lui, şi că aproape le curmase. Nu ca să-i pedepsească pentru că-l atacaseră pe Rhy (prinţul probabil îi provocase) şi nu pentru că erau oameni răi (deşi vreo câţiva se poate să fi fost). Ci doar pentru că *putea*, pentru că era bine să controleze totul, să fie cel mai puternic, să ştie că, la o adică, el va fi cel care va rămâne în picioare.

Kell răsuflă adânc şi lăsă mâna jos, iar cioburile căzură pe pietrele pavajului, unde se sfărâmară. Oamenii tresăriră şi înjurară, retrăgându-se împleticit ca la un semnal, în clipa în care vraja se rupse.

Unul se lăsă pe pământ, tremurând.

Un altul părea gata să vomite.

— Plecaţi de aici! le-a ordonat Kell liniştit.

Iar oamenii ascultară. El îi privi cum se împrăştie alergând.

Deja îl considerau un monstru, iar acum el le întărise temerile, ceea ce avea să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Dar nu conta; nimic din ceea ce făcea nu părea să le îndrepte.

Paşii lui scrâşniră pe gheaţa spartă, când se îndreptă, fără niciun chef, spre Rhy, care stătea rezemat de zid. Părea ameţit, dar Kell socoti că asta i se trăgea nu de la bătaie, ci mai degrabă de la băutură. Sângele nu-i mai curgea din nas şi din buză, iar faţa îi era de altminteri nevătămată; când Kell îşi verifică durerea din propriul corp, căutând ecouri dinspre Rhy, simţi că-l dor numai vreo două

coaste.

Kell întinse mâna şi-l ajută pe Rhy să se ridice. Prinţul făcu un pas înainte şi se clătină, dar Kell îl prinse şi-l ajută să se ţină pe picioare.

— Poftim, iar începi, murmură Rhy, punându-şi capul pe umărul lui Kell. Nu mă laşi niciodată să cad.

— Ca să mă tragi jos după tine? îl mustră Kell, trecându-i braţul prinţului pe după umerii lui. Haide, frate! Cred că am avut parte de destulă distracţie pentru o singură noapte.

— Îmi pare rău! şopti Rhy.

— Ştiu.

Dar adevărul era că nu putea să uite cum se simţise în timpul luptei, acea mică parte sfidătoare din el care, fără îndoială, îi *plăcuse.* Nu putea să uite zâmbetul care fusese al lui şi, totuşi, al cuiva cu totul diferit.

Kell se înfioră şi-l sprijini pe fratele lui până acasă.

IV

Gardienii îi aşteptau în hol.

Kell îl cărase pe prinţ tot drumul înapoi la palat şi în sus, pe scările de la Bazin, până să dea nas în nas cu paznicii: doi dintre ei ai lui Rhy, ceilalţi doi ai lui, şi toţi patru arătând supăraţi.

— Vis, Tolners! îi strigă Kell, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Vreţi să-mi daţi o mână de ajutor?

A spus asta de parcă ar fi cărat un sac de grâu şi nu pe prinţul moştenitor al Arnesului.

Gardienii lui Rhy erau palizi de mânie şi îngrijorare, dar niciunul nu făcu vreun pas.

— Staff, Hastra? Îşi chemă el propriii oameni.

Fu întâmpinat cu o tăcere de piatră.

— Bine, daţi-vă la o parte, o să-l duc eu însumi!

Trecu printre gardieni.

— Ăla e sângele prinţului? întrebă Vis, arătând spre mâneca lui Kell, pe care o folosise să-i şteargă faţa lui Rhy.

— Nu, minţi el. E al meu.

Oamenii lui Rhy se liniştiră atunci considerabil, ceea ce îl derută pe Kell. Vis era tipul nervos, permanent în alertă, iar Tolners era complet lipsit de umor, încăpăţânat ca un ofiţer. Amândoi îl slujiseră pe Regele Maxim însuşi, înainte de a fi desemnaţi ca gărzi ale lui Rhy, şi atunci când prinţul era sfidat nu reacţionau la fel de rău ca gardienii lui de dinainte. Cât despre gardienii lui Kell, Hastra era tânăr şi înflăcărat, dar Staff abia dacă scotea vreun cuvânt, fie că i-l adresa lui Kell, fie în prezenţa lui. În prima lună, Kell nu fusese sigur dacă Staff îl ura sau se temea de el sau ambele. Apoi Rhy îi spusese adevărul – că sora lui Staff murise în Noaptea Neagră – şi atunci Kell dedusese că probabil erau ambele.

— E un gardian bun, îl lămuri Rhy, când Kell îl întrebă de ce îi desemnau un astfel de om. Şi adăugă sumbru: A fost alegerea tatei.

Acum, când grupul ajunse la holul regal pe care îl împărţeau fraţii, Tolners scoase un bilet şi îl ţinu ridicat pentru Kell, să-l citească.

— Nu e amuzant.

Aparent, Rhy avusese amabilitatea să lase un bilet pe uşa lui, în caz că şi-ar fi făcut griji cineva din palat.

Nu am fost răpit.
Am ieşit să beau ceva cu Kell.
Staţi pe loc.

Camera lui Rhy era la capătul holului, marcată de două uşi bogat ornamentate. Kell le deschise cu piciorul.

— Cât zgomot! bombăni Rhy.

— Jupâne Kell, îl avertiză Vis, intrând după el. Trebuie să insist să încetaţi cu aceste…

— Nu eu l-am silit să iasă în oraş.

— Dar i-aţi *permis…*

— Sunt fratele, nu *gardianul* lui! spuse tăios Kell.

Ştia că fusese crescut ca să fie în aceeaşi măsură apărătorul şi tovarăşul lui Rhy, dar se dovedise a fi o sarcină destul de complicată şi, de altfel, nu făcuse destul?

Tolners se încruntă.

— Regele şi regina…

— Plecaţi! le ordonă Rhy, trezindu-se, la rândul său. Îmi daţi dureri de cap.

— Alteţă… începu Vis, întinzând mâna spre braţul lui Rhy.

— *Afară!* se răsti prinţul mânios.

Gardienii se retraseră intimidaţi un pas, apoi se uitară, indecişi, la Kell.

— L-aţi auzit pe prinţ, mormăi el. Ieşiţi afară!

Privirea lui se întoarse şi spre oamenii lui.

— Toţi!

Când uşile se închiseră în urma lui, Kell îl conduse, mai mult târâş, pe Rhy în patul lui.

— Cred că au început să mă placă, murmură el.

Rhy se rostogoli ameţit pe spate, acoperindu-şi ochii cu un braţ.

— Îmi pare rău… rău… zise el încet.

Kell se cutremură amintindu-şi noaptea aceea cumplită, cu prinţul sângerând de moarte, în timp ce el şi Lila încercau să-l care la loc sigur, şi şoptitele sale *Îmi pare rău* stingându-se, înfiorător, în tăcere şi nemişcare şi…

— …numai vina mea… se auzi iar vocea lui Rhy.

— Şşt! făcu Kell, trântindu-se într-un fotoliu de lângă pat.

— Voiam numai… ca înainte.

— Ştiu, zise Kell, frecându-se la ochi. Ştiu.

Stătu acolo până când Rhy se linişti, cufundat în somn, în siguranţă, apoi se ridică din nou. Camera se clătină uşor, iar Kell se sprijini puţin de piciorul sculptat al baldachinului, ca să-şi revină, înainte să pornească spre camerele sale. Nu pe hol, printre gardieni, ci pe culoarul secret ce le unea apartamentele. Felinarele se aprinseră când Kell intră, magia producându-se uşor, fără efort, dar lumina nu făcea ca încăperea să i se pară mai familiară. Spaţiul acela întotdeauna îi fusese ciudat de străin. Rigid, ca un costum nepotrivit.

Era o cameră pentru un membru al familiei regale. Plafonul era acoperit cu vălătuci de pânze în culorile nopţii şi un birou elegant era lipit de un perete. O sofa şi nişte

fotolii înconjurau o măsuţă cu un serviciu de ceai din argint şi o pereche de uşi de sticlă dădeau într-un balcon, pe care se aşternuse acum un strat subţire de zăpadă. Kell îşi scoase haina şi o întoarse pe dos de vreo câteva ori, regăsind faţa roşie regală, apoi o aşeză pe un scăunel.

Lui Kell îi lipsea odăiţa din capul scărilor de la Câmpurile Rubinii, cu pereţii ei groşi şi patul tare, cu forfota ei constantă, dar odaia, taverna şi femeia care o deţinea fuseseră prefăcute în scrum de Holland, cu luni în urmă, iar Kell nu se putuse hotărî să-şi caute alta. Fusese odaia lui secretă, iar Kell promisese coroanei – şi lui Rhy – că avea să înceteze cu secretele.

Îi lipseau odaia şi intimitatea ei, însă mai exista şi un alt sentiment în legătură cu asta. Presupunea că o meritase. Alţii pierduseră mult mai mult din cauza lui.

Prin urmare, Kell rămase în camerele regale.

Patul îl aştepta pe o platformă înălţată, cu o saltea confortabilă şi o mulţime de perne, dar Kell se aşeză, în schimb, în fotoliul său preferat. Un obiect jerpelit, adus dintr-una dintre camerele de lucru ale palatului, era aşezat cu faţa spre uşile balconului, de unde Kell putea să vadă lumina roşie, caldă, a lui Isle. Pocni din degete şi felinarele îşi micşorară flăcările, apoi se stinseră.

Stând acolo, doar la lumina fluviului, mintea lui obosită alunecă, aşa cum o făcea invariabil, înapoi la Delilah Bard. Când Kell se gândea la ea, nu era o singură fată, ci trei: hoaţa numai piele şi os care-l jefuise pe o străduţă, tovarăşul de luptă, plin de sânge, şi fata imposibilă, care plecase fără să se uite o dată înapoi.

Unde eşti tu, Lila? se întrebă el. *Şi în ce fel de bucluc te-ai mai băgat?*

Kell scoase un batic din buzunarul de la spate: un mic pătrat de pânză neagră, pe care i-l dăduse prima oară o fată îmbrăcată băieţeşte pe o alee întunecată, o prestidigitaţie ca să-l poată jefui. El îl folosise apoi ca s-o găsească, nu o dată, şi se întrebă dacă ar mai putea s-o facă din nou sau dacă acum îi aparţinea mai mult lui decât ei. Se întrebă unde l-ar fi dus, dacă vraja de căutare ar mai

fi ţinut.

Era ferm convins că ea încă mai era în viaţă – trebuia să fie – şi o invidia, invidia faptul că această fată din Londra Cenuşie era afară, pe undeva, vizitând colţuri ale lumii pe care Kell – un locuitor al Londrei Roşii, un *antari* – nu le văzuse niciodată.

Puse baticul deoparte, închise ochii şi aşteptă să-l fure somnul.

Când adormi, o visă pe ea. O visă stând pe balconul lui, chemându-l să iasă şi să se joace. Visă mâna ei împletită într-a lui, uniţi printr-un puls de putere. Visă că alergau împreună pe străzi străine, nu pe cele din Londra pe care le străbătuseră în realitate, ci unele întortocheate, de prin locuri prin care el nu mai fusese niciodată şi pe care probabil n-avea să le vadă vreodată. Dar ea era acolo, alături de el, trăgându-l spre libertate.

V

Londra Albă

Ojka fusese întotdeauna graţioasă.

Graţioasă când dansa. Graţioasă când ucidea.

Lumina soarelui se răspândea pe pardoseala de piatră pe care ea se învârtea, săbiile ei şuierând prin aer în timp ce se înălţau şi coborau, legate de mâinile ei şi una de cealaltă printr-o singură bucată de funie neagră.

Părul ei, odinioară şters, acum roşu-aprins, o culoare puternică, vie ca sângele, în comparaţie cu faţa ei ca de porţelan. Îi mângâia umerii în timp ce se răsucea şi se apleca, o linie strălucitoare în mijlocul unui cerc mortal. Ojka dansa, iar metalul ţinea pasul cu ea, un partener perfect pentru mişcările ei fluide, şi, în tot acest timp, ea îşi ţinea ochii închişi. Ştia dansul pe de rost, un dans pe care îl învăţase pe când era doar un copil, pe străzile din Kosik, partea cea mai rău famată din Londra. Un dans pe care şi-l însuşise. În oraşul ăsta nu rămâneai în viaţă doar cu noroc.

Nu şi dacă aveai vreun semn de putere. Gunoierii ţi l-ar fi adulmecat şi ţi-ar fi tăiat gâtul ca să-ţi fure din sânge orice rămăşiţă. Nu le păsa că erai copil. Asta nu te făcea decât mai uşor de prins şi de ucis.

Dar nu şi pe Ojka. Ea îşi croise drum prin Kosik. Crescuse şi rămăsese în viaţă într-un oraş care reuşea să ucidă pe toată lumea. Orice.

Însă, asta fusese în altă viaţă. Asta fusese înainte. Acum era după.

În timp ce se mişca, venele Ojkăi desenau linii elegante, negre pe piele. Putea simţi cum magia zvâcneşte în ea, un al doilea puls împletindu-se cu al ei. La început, arsese atât de tare, încât se temuse că o va mistui, aşa cum îi mistuise pe ceilalţi. Însă după aceea îi dăduse drumul. Corpul ei încetase să se mai lupte, la fel şi puterea. O îmbrăţişase şi, odată ce făcuse asta, şi puterea o îmbrăţişase pe ea, şi acum dansau împreună, ardeau împreună, contopite ca oţelul încălzit.

Săbiile şuierau pe lângă ea, de parcă erau nişte prelungiri ale propriilor mâini. Dansul era aproape gata.

Şi atunci simţi chemarea, ca o răbufnire de căldură care îi inundă creierul.

Se opri – nu brusc, fireşte, ci încet – încolăcind funia neagră în jurul mâinilor ei până când săbiile i se lipiră de palme. Abia atunci îşi deschise ochii.

Unul era galben.

Celălalt era negru.

Dovadă că ea fusese aleasă.

Nu fusese cea dintâi, dar asta nu era o problemă. Nu contase. Contase doar că ceilalţi fuseseră prea slabi. Primul nu rezistase decât vreo câteva zile. Al doilea abia reuşise să încheie săptămâna. Dar Ojka era diferită. Ojka era puternică. Ea supravieţuise. Şi *urma* să supravieţuiască, atâta timp cât avea să fie demnă de putere.

Aceasta fusese promisiunea regelui când o alesese pe ea.

Ojka înfăşură funia în jurul săbiilor şi vârî arma în teaca de la brâu.

Sudoarea picura din vârful părului ei stacojiu; şi-l stoarse, apoi îşi îmbrăcă jacheta şi îşi prinse pelerina. Degetele ei atinseră cicatricea întinsă de la gâtul ei în sus, peste maxilar şi pe obraz, încheindu-se imediat sub pecetea regelui.

Când magia îi adusese putere în muşchi, căldură în sânge şi dăduse culoare trăsăturilor ei, se temuse că avea să-i şteargă cicatricea. Se simţise uşurată când văzuse că nu se întâmplase aşa ceva. Îşi câştigase cicatricea asta, la fel ca pe toate celelalte pe care le mai avea.

Chemarea fulgeră din nou şi ea ieşi afară. Era o zi rece, dar nu extrem de geroasă, iar sus, dincolo de nori, cerul era tărcat cu albastru. *Albastru.* Nu albul-cenuşiu îngheţat cu care crescuse ea, ci albastrul adevărat. Ca şi cum cerul însuşi se dezgheţase. Apa fluviului Sijlt se dezgheţa şi ea din ce în ce mai mult în fiecare zi, gheaţa făcând loc apei verzi-cenuşii.

Oriunde se uita, lumea se trezea.

Reînvia.

Şi sângele Ojkăi se învioră la vederea priveliştii. Fusese odată într-o prăvălie şi văzuse un scrin acoperit de praf. Îşi amintea cum îşi trecuse mâna peste el, înlăturând stratul de cenuşiu şi scoţând la iveală lemnul negru de dedesubt. La fel se întâmpla şi cu lumea, gândi ea. Regele venise şi îşi plimbase mâinile peste oraş, ştergând praful.

Avea să treacă un timp, spunea el, dar era bine. Schimbarea era pe cale să se înfăptuiască.

Un singur drum despărţea locuinţa ei şi zidurile castelului şi, în timp ce traversa strada, îşi îndreptă privirea spre fluviu şi spre cealaltă jumătate a oraşului de pe malul opus. Din inima mahalalei Kosik spre treptele castelului. Făcuse cale lungă.

Porţile stăteau deschise, zidurile de piatră de o parte şi de alta erau acoperite de noi viţe căţărătoare, iar ea întinse mâna şi atinse un mugure mic şi purpuriu când păşi în incintă.

În locul unde se întindea odinioară Krös Mejkt, un cimitir plin cu cadavre de piatră la poalele castelului, acum era

iarbă mare, aceasta continuând să crească în pofida frigului iernii. Numai două statui rămăseseră, flancând scările castelului, ambele comandate de noul rege, nu ca un avertisment, ci ca o reamintire a promisiunilor mincinoase şi a tiranilor căzuţi.

Erau făcute după chipul foştilor cârmuitori, Athos şi Astrid Dane, cioplite în marmură albă. Ambele personaje erau în genunchi. Athos Dane se uita în jos, la biciul din mâinile lui, care se încolăcea ca un şarpe pe încheieturile sale, având faţa schimonosită de durere, în vreme ce Astrid, cu mâna încleştată pe mânerul unui pumnal, a cărui lamă era înfiptă adânc în pieptul ei, avea gura deschisă într-un ţipăt mut, nemuritor.

Statuile erau înfricoşătoare, lipsite de graţie. Nu ca noul rege.

Noul rege era perfect.

Noul rege era ales.

Noul rege era zeu.

Şi Ojka? Observase cum se uita el la ea, cu ochii aceia frumoşi, şi ştia că şi el vedea frumuseţea din ea, acum, din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Ajunse în capătul scărilor şi intră în castel.

Ojka auzise poveşti despre gărzile cu ochii goi care serviseră sub gemenii Danes, oameni cărora li se răpise mintea şi sufletul, fiind reduşi la nimic mai mult decât simple cochilii. Însă aceia dispăruseră acum, iar castelul rămăsese deschis şi ciudat de pustiu. Fusese prădat, cucerit, păstrat şi pierdut, în săptămânile de după căderea gemenilor, dar acum nu mai exista pe nicăieri vreun semn de măcel. Totul era liniştit.

Era plin de slujitori, bărbaţi şi femei care apăreau şi dispăreau, cu capetele plecate, şi o grămadă de gardieni, dar ai căror ochi nu erau goi. Ba, dimpotrivă, se mişcau cu un ţel şi cu un devotament pe care Ojka le înţelegea. Aceasta era renaşterea, o legendă care prinsese viaţă şi la care cu toţii participau.

Nimeni n-o opri în drumul ei prin castel.

De fapt, unii îngenuncheau când trecea ea, în timp ce

alţii o binecuvântau în şoaptă şi îşi plecau adânc capetele. Când ajunse la sala tronului, uşile erau deschise, iar regele o aştepta. Tavanul boltit dispăruse, iar zidurile şi coloanele masive făcuseră loc cerului deschis.

Paşii Ojkăi răsunară pe pardoseala de marmură.

Oare chiar a fost cândva făcută din oase, se întrebă ea, *sau e doar o legendă?* (Tot ce ştia Ojka erau doar zvonuri; ea fusese isteaţă, stătuse în Kosik şi-i evitase pe gemenii Danes cu orice preţ în timpul domniei lor. Prea multe poveşti îi înconjurau pe gemeni, şi toate sângeroase.)

Regele stătea în picioare, în faţa tronului său, privind în jos, în oglinda lucioasă a bazinului divinatoriu, care forma un mic cerc negru în faţa podiumului. Ojkăi i se părea că acea neclintire a bazinului era aproape hipnotică, aşa cum îl reflecta ea pe bărbatul de alături.

Aproape.

Însă aici era ceva ce el avea şi bazinului negru îi lipsea. Sub calmul lui de suprafaţă, energia era năvalnică. Ea o putu simţi din capătul celălalt al sălii, aceasta răspândindu-se în valuri. O sursă de putere.

Viaţa poate că prinsese rădăcini în oraş, dar în rege deja înflorise.

El era înalt şi puternic, trupul lui sculptat fiind înfăşurat cu muşchi fermi, cu o forţă evident vizibilă, chiar şi prin hainele elegante. Părul negru îi era pieptănat pe spate, descoperindu-i pomeţii proeminenţi şi maxilarul puternic. Arcul buzelor lui era uşor contractat şi o cută abia ghicită i se formase între sprâncene, în timp ce studia bazinul, cu mâinile la spate. Mâinile lui. Ea îşi aminti ziua aceea când mâinile lui se lipiseră de pielea ei, una apăsând-o pe ceafă, cealaltă acoperindu-i ochii. Îi simţise încă de atunci puterea, înainte să treacă prin ei, pulsându-i sub piele, şi Ojka şi-o dorise, avea nevoie de ea ca de aer.

Când îi vorbise, gura lui fusese foarte aproape de urechea ei:

— Primeşti această putere?

— O primesc, încuviinţă ea.

Şi apoi totul s-a transformat într-o căldură arzătoare,

întuneric şi durere. Arsură. Până când vocea lui s-a auzit din nou, mai aproape.

— Nu te mai împotrivi, Ojka, las-o să intre!

Şi ea o lăsă.

El o alesese pe ea şi ea nu avea să-l dezamăgească. Exact ca în profeţii, mântuitorul lor sosise. Iar ea avea să fie acolo, lângă el.

— Ojka! o strigă el acum, fără să-şi ridice ochii.

Numele ei era ca un descântec pe buzele lui.

— Maiestatea Voastră! făcu ea, îngenunchind înaintea bazinului.

El înălţă capul.

— Ştii că nu-mi plac titlurile, o opri el, ocolind bazinul.

Ea se ridică în picioare şi îi întâlni ochii: unul verde, celălalt negru.

— Spune-mi Holland.

3

O SCHIMBARE DE SITUAŢIE

I

Londra Roşie

Coşmarul începu ca întotdeauna: Kell stătea în mijlocul unui loc public – uneori Aruncătura de Piatră, alteori grădina de statui din faţa fortăreţei gemenilor Dane sau Sanctuarul Londrei – deopotrivă înconjurat şi singur.

În noaptea asta, era în mijlocul Pieţei de Noapte.

Era aglomerată, mai aglomerată decât o văzuse Kell vreodată, oamenii înghesuindu-se umăr la umăr de-a lungul malului. Crezu că-l vede pe Rhy în capătul celălalt, dar, până să-l strige, prinţul se făcuse nevăzut în mulţime.

În apropiere zări o fată cu păr negru, tăiat scurt, la nivelul maxilarului, şi strigă – Lila? –, dar, de cum făcu un pas spre ea, mulţimea se agită şi o înghiţi la loc. Toţi îi erau cunoscuţi şi toţi îi erau străini în masa mişcătoare a corpurilor.

Şi atunci un smoc de păr alb îi atrase atenţia, figura palidă a lui Athos Dane alunecând ca un şarpe prin mulţime. Kell mârâi şi duse mâna la cuţit, dar fu oprit de nişte degete reci, care le cuprinseră pe-ale lui.

— Băiatule-floare! gânguri cineva la urechea lui.

El se răsuci şi o descoperi pe Astrid, acoperită de nişte tăieturi de parcă cineva i-ar fi adunat la loc bucăţile corpului ei sfărâmat. Kell se clătină, dându-se un pas înapoi, dar mulţimea devenise şi mai densă acum, iar cineva îl împingea din spate. Până când îşi regăsi echilibrul, ambii Dane dispăruseră.

Îl zări iar pe Rhy, undeva în depărtare. Se uita în jur de parcă ar fi căutat pe cineva, rostind un nume pe care Kell nu-l putea auzi.

Un alt străin se ciocni cu putere de Kell.

— Îmi cer iertare, murmură el. Îmi cer iertare…

Dar cuvintele se pierdeau în ecou şi oamenii se tot îmbulzeau pe lângă el, de parcă nu l-ar fi văzut, de parcă nu se afla acolo. Şi atunci, de îndată ce gândul i se înfiripă în minte, lumea se opri brusc şi toate feţele se întoarseră spre el, trăsăturile devenind nişte măşti înfiorătoare de mânie, frică şi dezgust.

— Îmi pare rău, repetă el, ridicându-şi mâinile doar ca să-şi vadă venele înnegrite. Nu, şopti Kell, în timp ce magia îşi desena liniile din ce în ce mai sus pe braţele lui. Nu, te rog, nu!

Putea simţi întunericul vuind prin sângele lui, pe măsură ce se răspândea. Mulţimea începu să se mişte din nou, însă, în loc să plece, toţi veneau spre el.

— Înapoi! făcu el.

Când văzu că nu-l ascultă, încercă să fugă, dar descoperi că picioarele lui nu voiau să se clintească.

— Prea târziu! se auzi vocea lui Holland de nicăieri – de pretutindeni. Odată ce ai lăsat-o să intre, ai pierdut deja.

Magia îşi croia drum cu forţa prin el, cu fiecare bătaie a inimii. Kell încercă să se opună, dar era în capul lui acum, şoptindu-i cu vocea de *Vitari.*

Lasă-mă să intru.

Durerea îi sfâşie pieptul lui Kell când întunericul îi atacă inima şi, în depărtare, Rhy se prăbuşi.

— *Nu!* răcni Kell, întinzând mâna spre fratele lui, zadarnic, disperat.

Dar când mâna lui atinse cea mai apropiată persoană, întunericul izbucni ca focul din degetele lui în pieptul acelui om. El se cutremură şi apoi se prăbuşi, năruindu-se în cenuşă când corpul căzu pe pietrele pavajului. Înainte să atingă solul, oamenii de o parte şi de alta lui începură să cadă, de asemenea, moartea secerând mulţimea, devorând, tăcută, pe toată lumea. În spatele lor, şi clădirile începură să se surpe, şi podurile, şi palatul, până ce Kell rămase singur într-o lume goală.

Şi atunci, în liniştea aceea, auzi un sunet: nu un suspin

sau un ţipăt, ci un hohot de râs.

Şi îi luă un moment până să recunoască vocea.

Era a lui.

Kell tresări, ridicându-se brusc din somn în capul oaselor. Lumina se filtra printre uşile balconului, reflectată dintr-un strat proaspăt de zăpadă. Cioburile de soare îl înfiorară şi-şi întoarse privirea, apăsându-şi palma pe piept şi aşteptând să i se potolească inima.

Adormise în fotoliul lui, complet îmbrăcat, şi îl durea capul din cauza exceselor fratelui său.

— La naiba, Rhy! murmură el, ridicându-se în picioare.

Capul îi bubuia, un sunet în tandem cu ce se petrecea afară, în afara ferestrelor lui. Loviturile pe care el – mă rog, Rhy – le suferise noaptea trecută erau doar o amintire, dar efectele de după băuturi erau complexe, iar Kell hotărî atunci, pe loc, că prefera de departe durerea ascuţită, concisă, a unei răni, durerii surde şi extinse a unei mahmureli. Se simţea ca mort şi, spălându-şi faţa şi gâtul cu apă rece, apoi îmbrăcându-se, nu putea decât să spere că prinţul se simţea şi mai rău.

În faţa uşii lui, un bărbat cu o privire aprigă, cu tâmple sure, stătea de pază. Kell tresări. Întotdeauna spera să fie Hastra. În schimb, de obicei se trezea cu Staff. Cel care îl ura.

— ’Neaţa, îl salută Kell, trecând pe lângă el.

— *După-amiaza,* domnule! răspunse Staff – sau Căruntul, cum îl poreclise Rhy pe bătrânul gardian regal – luându-se după el.

Kell n-a fost încântat de prezenţa lui Staff *sau* Hastra după dezastrul din Noaptea Neagră, dar n-a fost nici surprins. Nu era vina gărzilor că regele Maxim nu mai avea încredere în magicianul său *antari.* La fel cum nu era vina lui Kell că gărzile nu puteau întotdeauna să-l urmărească.

Îl găsi pe Rhy în seră, o curte interioară închisă cu pereţi de sticlă, luând prânzul cu regele şi regina. Prinţul părea să-şi controleze mahmureala cu o stăpânire de sine surprinzătoare, deşi Kell putea simţi durerea de cap a lui

Rhy zvâcnind simultan cu a lui şi observă că prinţul stătea cu spatele la pereţii de sticlă şi la lumina sclipitoare de dincolo de ei.

— Kell! îl strigă Rhy vioi. Începusem să cred că o să dormi toată ziua.

— Îmi cer iertare! zise Kell apăsat. Trebuie să fi băut un pic cam mult aseară.

— Bună ziua, Kell! Îl salută regina Emira, o femeie elegantă, cu pielea ca lemnul lustruit şi o coroniţă de aur aşezată în părul ei negru ca pana corbului.

Tonul ei era binevoitor, dar distant, şi se părea că trecuseră multe săptămâni de când întinsese ultima oară mâna ca să-i mângâie obrazul. Adevărul e că trecuseră mai mult. Aproape patru luni, de la Noaptea Neagră – când Kell lăsase piatra neagră în oraş, *Vitari* se răspândise pe toate străzile, iar Astrid Dane înfipsese un pumnal în pieptul lui Rhy, fapt pentru care Kell îşi dăduse o parte din viaţă ca să-l reînvie.

Unde este fiul nostru? întrebase regina, de parcă ar fi avut numai unul.

— Sper că te-ai odihnit bine, interveni şi regele Maxim, ridicându-şi ochii din teancul de hârtii din faţa lui.

— Da, domnule.

Masa era încărcată cu fructe şi pâine, iar când Kell se aşează pe un scaun liber, un servitor apăru cu un urcior de argint şi îi turnă o ceaşcă de ceai fierbinte. El goli ceaşca dintr-o singură înghiţitură, frigându-şi gura şi gâtlejul, iar servitorul îl privi, se gândi puţin şi îi lăsă urciorul, un mic gest pentru care Kell se simţi nespus de recunoscător.

Mai erau alte două persoane la masă: un bărbat şi o femeie, amândoi îmbrăcaţi în diverse nuanţe de roşu, fiecare cu câte o broşă de aur cu sigiliul casei Maresh – potirul şi răsăritul soarelui –, prinsă pe umăr. Broşa însemna că sunt prieteni ai coroanei; le permitea acces deplin la palat şi dădea de înţeles tuturor servitorilor şi gărzilor nu numai să-i primească cu ospitalitate, ci şi să-i ajute.

— Parlo, Lisane! îi salută Kell.

Ei erau *ostra* selectaţi să ajute la organizarea turnirului,

iar Kell avu impresia că îi văzuse mai mult pe ei, în ultimele câteva săptămâni, decât pe rege şi pe regină.

— Jupâne Kell, răspunseră ei la unison, înclinând capetele cu zâmbete exersate şi un respect calculat.

O hartă a palatului şi a domeniilor înconjurătoare era întinsă pe masă, un colţ fiind fixat cu un platou cu tarte, un altul cu o ceaşcă de ceai, iar Lisane arăta spre aripa de sud.

— Am aranjat ca prinţul Col şi prinţesa Cora să fie găzduiţi aici, în suita de smarald. Vor fi plantate flori proaspete cu o zi înainte de sosirea lor.

Rhy făcu o strâmbătură spre Kell, peste masă, dar acesta era prea obosit să încerce s-o descifreze.

— Lordul Sol-in-Ar, pe de altă parte, continuă Lisane, va fi găzduit în sera de la vest. Am aprovizionat acolo şi o cafea, întocmai cum ne-aţi indicat, şi…

— Şi cum a rămas cu regina veskană? mormăi Maxim. Sau cu regele faroan? *Ei* de ce nu ne onorează cu prezenţa? Nu au încredere în noi? Sau doar au lucruri mai bune de făcut?

Emira se încruntă.

— Emisarii pe care i-au ales sunt potriviţi.

Rhy interveni zeflemitor.

— Regina Lastra a Veskului are *şapte* copii, mamă; mă îndoiesc că-i vine greu să ne împrumute doi. Cât despre faroani, lordul Sol-in-Ar este un oponent cunoscut, care şi-a petrecut ultimele două decenii stârnind tot felul de nemulţumiri peste tot pe unde s-a dus, în speranţa că va aprinde un conflict destul de puternic încât să-l detroneze pe fratele lui şi să preia controlul în Faro.

— De când eşti tu atât de interesat de politicile imperiale? întrebă Kell, ajuns deja la a treia ceaşcă de ceai.

Spre surprinderea lui, Rhy se încruntă la el.

— Sunt interesat de *regatul* meu, frate, îi răspunse el. Cum ar trebui să fii şi tu de altfel.

— Nu *eu* sunt prinţul lor, punctă Kell, care nu avea chef să tolereze o astfel de atitudine. Eu sunt doar cel care trebuie să facă ordine după încurcăturile produse de el.

— Oh, având în vedere că tu n-ai produs niciuna de unul

singur.

Se priviră unul pe altul. Kell se abţinu să nu-şi înfigă o furculiţă în picior, doar ca să-l vadă pe fratele lui tresărind.

Ce se întâmpla cu ei? Nu fuseseră niciodată atât de duri unul cu altul înainte. Dar durerea şi plăcerea nu erau singurele lucruri care păreau să se fi transmis prin legătura vrăjită. Frica, enervarea, mânia, toate trăgeau de coarda vrăjii de legătură, zvâcnind în ei, amplificându-se. Rhy fusese dintotdeauna capricios, dar acum Kell *simţea* pe pielea lui temperamentul schimbător al fratelui său, permanenta oscilaţie, şi asta îl înnebunea. Spaţiul nu rezolva nimic. Puteau sta unul lângă altul sau la câteva Londre distanţă. Nu exista nicio scăpare.

Din ce în ce mai mult, legătura asta părea un lanţ.

Emira îşi drese glasul.

— Cred că serele de la *est* ar fi mai potrivite pentru lordul Sol-in-Ar. Sunt mai luminoase. Dar slujitorii? Veskanii întotdeauna călătoresc însoţiţi…

Regina calmă spiritele, conducând cu abilitate conversaţia departe de proasta dispoziţie a celor doi fraţi, care părea să se înteţească, dar încă rămăseseră prea multe lucruri nerostite, atmosfera devenind astfel destul de sufocantă. Kell se ridică şi se întoarse să plece.

— Unde te duci? întrebă Maxim, întinzând hârtiile unui servitor.

Kell se opri.

— Voiam să mă duc să supraveghez construcţia arenelor plutitoare, Înălţimea Voastră.

— Se ocupă Rhy de asta, îi explică regele. Tu ai o altă misiune de îndeplinit.

Spunând acestea, îi întinse un plic. Kell nu-şi dăduse seama cât de nerăbdător era să plece – să scape nu doar de palat, ci şi de oraşul ăsta, de lumea asta – până ce nu văzu bucata aceea de hârtie.

Nu avea nicio adresă, dar el ştia exact unde trebuia să-l ducă. Cu tronul Londrei Albe vacant şi oraşul aruncat în lupta pentru coroană pentru prima dată în şapte ani, comunicarea fusese suspendată. Kell mai trecuse pe acolo

o singură dată, în săptămânile de după căderea gemenilor Dane, şi fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa din cauza gloatelor violente – după care se luase hotărârea că Londra Albă avea să fie lăsată în pace o vreme, până se liniştească lucrurile.

Astfel, rămăsese doar Londra Cenuşie. Un tărâm simplu, lipsit de magie, tot numai fum de cărbune şi piatră veche, rezistentă.

— O să plec acum, zise Kell, apropiindu-se de rege.

— Ai grijă la prinţul regent, îl preveni regele. Corespondenţa asta e o chestiune de tradiţie, dar întrebările lui au devenit insistente.

Kell dădu din cap. Adeseori voise să-l întrebe pe regele Maxim ce părere avea despre cârmuitorul Londrei Cenuşii şi se întrebase oare ce conţineau scrisorile lui, şi dacă prinţul regent punea tot atât de multe întrebări coroanei vecine câte îi punea şi lui.

— Întreabă adesea despre magie, îi mărturisi el regelui. Eu fac tot ce pot ca să-l descurajez.

Maxim mormăi.

— E un nesăbuit. Ai grijă!

Kell ridică o sprânceană. Însemna că Maxim îşi făcea într-adevăr griji pentru siguranţa lui? Dar apoi, când întinse mâna să ia scrisoarea, văzu sclipirea de neîncredere din ochii regelui şi îi pieri elanul. Maxim păstra ranchiunile ca pe nişte cicatrice. Se ştergeau treptat, dar întotdeauna lăsau urme.

Kell ştia ce atrăsese asupra lui. Ani la rând, sub pretextul expediţiilor, transportase între lumi, pe cale regală, obiecte interzise. Dacă nu şi-ar fi dezvoltat reputaţia de contrabandist, piatra neagră nu ar fi ajuns niciodată în mâna lui, n-ar fi omorât niciodată atâţia bărbaţi şi femei, făcând ravagii în Londra Roşie. Sau probabil că gemenii Dane ar fi găsit totuşi o cale, dar nu s-ar fi folosit de *Kell.* El fusese o marionetă, un nechibzuit, iar acum plătea pentru asta – la fel cum Rhy fusese silit să plătească, la rândul lui, pentru talismanul de posesie care îi permisese lui Astrid Dane să se instaleze în corpul lui. În cele din urmă,

amândoi fuseseră de vină. Cu toate acestea, regele încă îl iubea pe Rhy. Iar regina încă nu se putea uita la el.

Emira îi întinse un al doilea plic, mai mic. Bileţelul pentru regele George. Mai mult o curtoazie, dar regele se agăţa de aceste corespondenţe, la fel şi Kell. Regele bolnav nu avea nicio idee cât de scurte deveniseră mesajele, iar Kell nu avea nicio intenţie să-i dezvăluie adevărul. Se obişnuise să-i spună poveşti elaborate, intime, despre regele şi regina din Arnes, despre isprăvile prinţului şi despre viaţa sa la palat. Probabil, de data asta, avea să-i povestească regelui George despre turnir. Cu siguranţă i-ar plăcea.

Luă scrisorile şi se pregăti să plece, deja gândindu-se la ce avea să spună, când Maxim îl opri din nou.

— Deci, care va fi punctul de întoarcere?

Kell înlemni. Întrebarea veni ca o mică smucitură, care să-i amintească faptul că acum era ţinut în lesă.

— Uşa va fi la intrarea din Naresh Kas, imediat dincolo de capătul sudic al Pieţei de Noapte.

Regele aruncă o privire spre Staff, care stătea în picioare, lângă uşă, ca să fie sigur că auzise, iar gardianul dădu din cap.

— Să nu întârzii! porunci Maxim.

Kell se întoarse şi lăsă familia regală să-şi continue discuţiile despre vizitatori, cu ocazia turnirului, şi despre lenjeriile curate, despre cine prefera cafea, cine vin sau ceai tare.

La uşile serei, aruncă o privire în urmă şi-l văzu pe Rhy, care se uita la el cu o expresie care ar fi putut însemna *îmi pare rău*, dar, de asemenea, şi *hai, şterge-o!* sau cel puţin *vorbim mai târziu.* Kell ignoră toate acestea şi plecă, strecurându-şi scrisorile în buzunarul hainei. Străbătu rapid holurile palatului, înapoi în camerele sale, şi intră în mica încăpere din spate, închizând uşa în urma sa. Rhy probabil ar fi folosit un asemenea alcov ca să-şi ţină cizmele sau agrafele de pelerină, dar Kell transformase spaţiul într-o bibliotecă mică, dar bine dotată, cu scrierile pe care le adunase el despre magie. Erau foarte filosofice şi practice, multe dăruite de Maestrul Tieren sau împrumutate de la

biblioteca regală. De asemenea, se aflau acolo şi nişte jurnale personale, umplute cu gânduri despre magia *antari,* despre care se ştiau atât de puţine. Un mic volum i-l dedicase lui *Vitari,* magia neagră pe care o ţinuse în mână – o trezise – o distrusese – cu un an în urmă. Jurnalul conţinea mai multe întrebări decât răspunsuri.

În spatele uşii de lemn a bibliotecii se aflau vreo şase simboluri desenate de mână, fiecare simplu, dar distinct, scurtături spre alte locuri din oraş, cu grijă pictate cu sânge.

Unele se şterseseră, fiindcă nu fuseseră folosite, altele erau proaspete. Unul dintre simboluri – un cerc tăiat de două linii încrucişate – conducea la sanctuarul lui Tieren, de pe malul celălalt al fluviului. Când Kell îşi plimbă degetele peste semn, îşi aminti foarte clar cum o ajutase pe Lila să-l care pe Rhy, care era pe moarte, prin uşa aceea. Un alt semn îl condusese, odinioară, la odaia sa de la Câmpurile Rubinii, singurul loc din Londra care fusese cu adevărat al lui. Acum nu mai era decât o mâzgăliturâ.

Kell cercetă uşa până găsi simbolul pe care-l căuta: o stea făcută din trei linii intersectate.

Semnul ăsta îl făcu să-şi amintească de un rege bătrân, care stătea într-o cameră ca o celulă de închisoare, cu degetele strâmbe, strânse în jurul unei monede roşii, şi care bombănea despre o magie dispărută.

Kell îşi scoase pumnalul de sub manşeta hainei şi îşi crestă uşor încheietura. Sângele ţâşni, gros şi roşu, iar el îşi înmuie degetele în rană şi redesenă semnul. Când termină, îşi lipi palma de simbol şi zise:

— *As Taschen.*

Transferă.

Şi apoi păşi înainte.

Imaginea lumii slăbi şi se plie în jurul mâinii lui, iar el trecu din alcovul întunecat drept în lumina soarelui, clară şi destul de puternică încât să-i răscolească durerea amorţită din spatele ochilor. Kell nu se mai afla în biblioteca lui improvizată, ci stătea într-o curte interioară bine îngrijită. Nu era în Londra Cenuşie, nu încă, ci în grădina unui *ostra*

dintr-un oraş elegant, numit Disan, importantă nu datorită copacilor fructiferi frumoşi sau a statuilor de sticlă, ci pentru că ocupa acelaşi teren în Londra Roşie ca şi Castelul Windsor în cea Cenuşie.

Exact acelaşi teren.

Magia de călătorie funcţiona numai în două direcţii. Kell fie se putea transfera între două locuri diferite din aceeaşi lume, fie călătorea în acelaşi loc din două lumi diferite. Şi întrucât pe regele englez îl ţineau la Windsor, care se afla mult în afara oraşului Londra, el trebuia s-o ia mai întâi prin grădina lui *ostra* Paveron. Era într-un fel o mişcare ingenioasă din partea lui Kell... nu că ar fi ştiut cineva destule despre magia *antari* ca s-o aprecieze. Holland ar fi putut s-o facă, dar Holland era mort şi cu siguranţă el avea o reţea de puncte corespondente şi intermediare destul de complicată, care să facă încercările lui Kell să pară copilăreşti. Aerul iernii îngheţa tot în jurul lui şi se trezi tremurând, atunci când scoase scrisorile din buzunar cu mâna nemânjită de sânge, apoi întoarse haina pe dos, o dată şi încă o dată, până găsi faţa pe care o căuta: o redingotă neagră, lungă până la genunchi, cu glugă şi căptuşeală de catifea. Potrivită pentru Londra Cenuşie, unde frigul se simţea mereu mai tare, mai aspru şi mai umed, pătrunzând prin veşminte şi piele.

Kell îşi îmbrăcă noua haină şi băgă adânc scrisorile într-unul dintre buzunare (care erau căptuşite cu lână moale, în loc de mătase), suflă un norişor de aer cald şi marcă zidul îngheţat cu sângele din mâna lui. Dar după aceea, când duse mâna la şnurul cu simboluri de la gâtul lui, ceva îi atrase atenţia. Se opri şi se uită în jur, cercetând cu atenţie grădina. Era singur, cu adevărat singur, şi avu chef să savureze momentul. În afară de o călătorie în nord, pe vremea când el şi Rhy erau băieţi, acesta era cel mai îndepărtat loc în care Kell se aventurase vreodată. Întotdeauna fusese urmărit, dar se simţise mai întemniţat în ultimele patru luni, decât în aproape cei douăzeci de ani de când servea coroana. În general, Kell se simţise ca fiind proprietatea cuiva. Acum se simţea ca un prizonier.

Probabil ar fi trebuit să fugă când avusese şansa.

Încă mai poţi să fugi, se auzi o voce în urechea lui. Suna suspect de mult ca vocea Lilei.

Până la urmă, ea evadase. El ar putea? Nu era necesar să fugă într-o altă lume. Dacă pur şi simplu… ar pleca departe? Departe de grădină şi de sat, departe de oraş. Ar putea să ia o trăsură sau o corabie pe ocean. Şi după aceea… ce? Cât de departe ar fi putut ajunge fără niciun ban şi cu un ochi care-l dădea de gol că era un antari?

Ai putea lua ce ai nevoie, se auzi din nou vocea.

Era o lume foarte mare. Iar el nici măcar n-avea s-o vadă vreodată.

Dacă rămânea în Arnes, avea să fie găsit în cele din urmă. Şi dacă fugea în Faro sau Vesk? Faroanii îi priveau ochiul ca pe un semn de putere, nimic altceva, dar Kell îşi auzise numele asociat cu un cuvânt veskian – *crat'a* – *stâlp.* De parcă el singur ar fi ţinut întregul imperiu arnesian. Iar dacă imperiul avea să pună mâna pe el…

Kell se uită la mâna lui mânjită de sânge. Pe toţi sfinţii, cum se putea gândi cu adevărat să fugă?

Era o nebunie ideea că ar putea – că *ar vrea* – să-şi abandoneze oraşul. Pe fratele lui. Îi trădase o dată – ei bine, o crimă, deşi comisă de mai multe ori – şi aproape că îl costase totul. Nu avea să-i mai părăsească a doua oară, indiferent cât de neliniştit era.

Ai putea să fii liber, stărui vocea.

Dar tocmai asta era problema. Kell nu avea să fie *niciodată* liber. Indiferent cât de departe ar fi fugit. Renunţase la libertatea sa odată cu viaţa, când i-o dăruise lui Rhy.

— Destul, zise el cu glas tare, reducând la tăcere îndoielile, şi îşi vârî mâna sub guler, scoţând şnurul potrivit, şi îl trase peste cap.

De şnur atârna o monedă de aramă, cu faţa netezită aproape de tot, din cauza atâtor ani de folosire. *Destul,* îşi spuse el din nou, şi-şi lipi mâna însângerată de zidul grădinii. Avea o sarcină de îndeplinit.

— *As travars.*

Călătoreşte.

Lumea începu să se topească în jurul cuvintelor, a sângelui şi a magiei, iar Kell făcu un pas înainte, sperând să lase în urmă necazurile cu Londra lui, înlocuindu-le pentru vreo câteva minute cu regele.

Dar de îndată ce cizmele lui păşiră pe covorul castelului, îşi dădu seama că problemele abia începuseră. Numaidecât Kell realiză că era ceva în neregulă.

Windsorul era prea tăcut. Prea întunecat.

Bolul de apă care îl aştepta de obicei în anticameră era gol, lumânările, de o parte şi de alta, neaprinse. Când ciuli urechea după vreun zgomot de paşi, îi auzi, în depărtare, în holurile din spatele lui, dar dinspre camera din faţa lui fu întâmpinat cu o linişte mormântală.

Groaza se strecură în inima lui, de cum se îndreptă spre salonul regelui, dar cu toate acestea spera să-i zărească silueta sfrijită dormind în jilţul lui sau să-i audă vocea melodioasă, fragilă. Însă încăperea era pustie. Ferestrele erau zăvorâte bine împotriva zăpezii şi în cămin nu ardea focul. Camera era rece şi întunecată ca o prăvălie închisă.

Kell se duse la şemineu şi întinse mâinile, ca şi cum şi le-ar fi încălzit şi, o clipă după aceea, flăcările se ridicară din grătarul gol. Focul nu avea să dureze mult, nealimentat de altceva decât de aer şi de magie, dar la lumina sa Kell merse prin cameră, încercând să-şi dea seama dacă fusese cineva acolo recent. Ceai rece. Un şal lăsat undeva la întâmplare. Însă camera părea abandonată, nelocuită.

Apoi privirea i se opri pe scrisoare.

Dacă putea fi numită scrisoare.

O singură bucată de hârtie îngălbenită, scorţoasă, împăturită şi lăsată pe tava de dinaintea focului, cu numele lui pe faţă, cu scrisul de mână ferm, încrezător, al prinţului regent.

Kell ridică biletul, ştiind ce avea să găsească înainte să despăturească hârtia, dar tot se simţi cuprins de amărăciune, când cuvintele îi dansară înaintea ochilor, în lumina focului vrăjit.

Regele a murit.

II

Cele trei cuvinte îl loviră puternic.

Regele a murit.

Kell se clătină; nu era obişnuit cu pierderea cuiva. Se temea de moarte – întotdeauna se temuse – acum mai mult ca oricând, cu viaţa prinţului legată de a lui, dar până la Noaptea Neagră, Kell nu pierduse niciodată pe cineva cunoscut. Pe cineva *drag.* Întotdeauna îl plăcuse pe acest rege bolnav, chiar şi în anii lui din urmă, când nebunia şi orbirea îi răpiseră deja mult din demnitate şi toate puterile.

Iar acum regele murise. Un întreg reîntors la o mică parte, cum ar fi spus Tieren.

Dedesubt, prinţul regent adăugase un post-scriptum.

Ieşi în hol. Cineva te va conduce la camerele mele.

Kell ezită, uitându-se în jur la camera pustie. Apoi, fără tragere de inimă, îşi strânse mâna în pumn, făcând să dispară focul din vatră, cufundând camera în umbră, şi plecă. Trecu prin anticameră, în holurile de dincolo.

Se simţea de parcă ar fi păşit într-o altă lume.

Windsor nu era la fel de opulent ca St James, dar nu era nici pe departe la fel de trist cum fusese făcută să arate camera bătrânului rege. Tapiseriile şi covoarele încălzeau holurile. Aurul şi argintul sclipeau în candelabre şi în tacâmuri. Lămpile ardeau în sfeşnicele de pe pereţi, iar vocile şi muzica pluteau în aer.

Cineva îşi drese glasul, iar Kell se întoarse şi dădu peste un servitor bine îmbrăcat, care îl aştepta.

— Ah, domnule, foarte bine, pe aici, zise omul cu o plecăciune, apoi, fără a mai aştepta, porni de-a lungul holului.

Urmându-l, Kell privea în jur. Nu cercetase niciodată holurile de dincolo de camera regelui, dar era sigur că nu arătaseră întotdeauna aşa.

Focurile duduiau în şemineele din fiecare încăpere prin care treceau, făcând palatul insuportabil de călduros. Camerele înseşi erau ocupate, toate, iar Kell nu putu să nu se simtă expus, condus dinadins prin faţa tuturor acelor lady care şuşoteau şi a acelor gentlemani curioşi. Îşi strânse pumnii şi îşi lăsă privirea în jos. Când în sfârşit ajunse în salonul spaţios, faţa lui era roşie de căldură şi enervare.

— Ah! Jupânul Kell.

Prinţul regent – *regele*, se corectă Kell – stătea pe o sofa, flancat de câţiva bărbaţi rigizi şi femei care chicoteau. Arăta mai gras şi mai arogant decât de obicei, cu nasturii gata să plesnească, cu vârful nasului şi bărbia ridicate. Companionii săi amuţiră când îl văzură pe Kell, care stătea acolo, în redingota lui neagră de călătorie.

— Maiestatea Voastră, făcu el, înclinând capul într-un vag semn de respect.

Prin acest gest, părul îi căzu peste ochiul înnegrit. Ştia că următoarele lui cuvinte ar trebui să exprime condoleanţe, dar, uitându-se la faţa noului rege, Kell se simţi mai afectat decât el.

— Aş fi venit la St James, dacă aş fi…

George făcu un semn imperios din mână.

— Nu am venit aici pentru tine, începu el, ridicându-se în picioare, deşi fără eleganţă. Petrec două săptămâni la Windsor, ca să pun ordine în mărunţişuri. Ca să închei nişte socoteli, să zic aşa.

Văzând probabil dezgustul de pe chipul lui Kell, întrebă:

— Ce e?

— Nu păreţi prea întristat de pierdere, observă Kell.

George pufni.

— Tatăl meu e mort de trei săptămâni şi ar fi trebuit să aibă decenţa să moară cu mulţi ani în urmă, de când s-a îmbolnăvit. Pentru binele lui şi al meu.

Un zâmbet macabru se lungi pe faţa noului rege ca un

val.

— Dar presupun că pentru Maiestatea Voastră şocul e proaspăt.

Se duse la o masă cu băuturi dintr-un colţ al camerei şi-şi turnă un pahar.

— Întotdeauna uit – mărturisi el, în timp ce lichidul chihlimbariu pleoscăia în cristal – că, atâta vreme cât eşti în lumea ta, nu auzi nimic de la cei plecaţi.

Kell se înfioră, ochii lui fulgerându-i pe aristocraţii împrăştiaţi prin încăperea largă. Şuşoteau între ei, studiindu-l atent pe Kell pe deasupra paharelor din mâini.

Kell fu cât pe ce să îl apuce de mânecă pe rege.

— Cât de multe ştiu oamenii aceştia despre mine, întrebă el, abţinându-se cu greu să nu ţipe?

George flutură o mână.

— Oh, nimic deranjant. Cred că le-am spus că eşti un demnitar străin. Ceea ce e adevărat, în sensul cel mai strict. Însă problema e că ei, cu cât ştiu mai puţine, cu atât bârfesc mai mult. Probabil ar fi mai bine să te prezentăm, pur şi simplu…

— Aş vrea să aduc un ultim omagiu, îl întrerupse Kell, bătrânului rege.

Ştia că, în lumea asta, morţii se îngropau. I se părea ciudat să pui un cadavru într-o cutie, dar asta însemna că regele – ce mai rămăsese din el – era pe acolo, pe undeva.

George oftă, de parcă rugămintea ar fi fost deopotrivă aşteptată, cât şi teribil de inoportună.

— M-am gândit eu, făcu el, terminându-şi paharul. E în capelă. Dar mai întâi…

Întinse o mână plină de inele.

— Scrisoarea mea.

Kell scoase plicul din buzunarul redingotei.

— Şi pe aceea pentru tata.

Cu reticenţă, Kell scoase a doua scrisoare. Bătrânul rege întotdeauna se purta cu multă grijă în ceea ce privea scrisorile, cerându-i lui Kell să nu le strice pecetea. Noul rege luă un cuţitaş de pe marginea măsuţei şi tăie plicul, scoţându-i conţinutul. Lui Kell nu-i plăcu ideea că George

avea să vadă acea însemnare sumară.

— Ai venit până aici ca să-i citeşti asta? întrebă el dispreţuitor.

— Îl îndrăgeam pe rege.

— Ei bine, va trebui să te mulţumeşti cu mine de acum.

Kell nu zise nimic.

A doua scrisoare era semnificativ mai lungă, iar noul rege se aşeză pe o canapea ca s-o citească. Kell se simţea foarte inconfortabil, stând aşa, în picioare, în timp ce George se uita peste scrisoare şi toată suita regelui se uita la *el.* După ce regele o citi de trei sau patru ori, dădu din cap ca pentru el însuşi, băgă scrisoarea în buzunar şi se ridică.

— Bine, încuviinţă el. Hai să terminăm şi cu asta.

Kell îl urmă pe George afară, bucuros să părăsească încăperea şi să scape de toate privirile celor dinăuntru.

— Al naibii de frig afară! exclamă regele, înfofolindu-se într-o haină groasă, cu guler de blană. Bănuiesc că nu poţi face ceva în privinţa asta, nu?

Kell îşi îngustă ochii.

— În privinţa vremii? Nu.

Regele ridică din umeri şi ieşiră în curtea palatului, urmaţi de o mulţime de servitori. Kell îşi strânse mai bine redingota pe lângă el; era o zi geroasă de februarie, vântul sufla cu putere şi aerul era umed şi tăios. Ningea, dacă se putea spune astfel. Vântul ridica zăpada în sus şi o răsucea în spirale, astfel încât foarte puţină mai atingea pământul îngheţat. Kell îşi puse gluga.

În pofida frigului, avea mâinile goale în buzunare; vârfurile degetelor îi amorţiseră, dar *antari* se bazau pe mâinile şi pe sângele lor ca să facă magie, iar mănuşile i-ar fi incomodat, un obstacol în calea aruncării unei vrăji rapide. Nu că s-ar fi temut de vreun atac pe pământul Londrei Cenuşii, dar era mai bine să fie pregătit…

Pe de altă parte, cu George, până şi o conversaţie simplă semăna un pic cu un duel, cei doi dând dovadă de prea puţină dragoste şi încă şi de mai puţină încredere unul faţă de celălalt. În plus, fascinaţia noului rege pentru magie crescuse. Cât mai era până când George să le ordone

oamenilor să-l atace pe Kell, doar ca să vadă dacă şi cum avea să se apere? Dar, în cazul ăsta, o astfel de manevră ar fi pus capăt comunicării dintre lumile lor, iar Kell nu credea că regele era *într-atât* de prost. Cel puţin, spera să nu fie; oricât de tare nu-l putea suferi Kell pe George, nu voia să-şi piardă singurul lui pretext ca să călătorească.

Mâna lui Kell găsi moneda în buzunar şi începu s-o răsucească între degete, absent, ca să-şi încălzească degetele. Presupuse că mergeau la un cimitir, în schimb, regele îl conduse la o biserică.

— Capela St George, îi explică el când intrară.

Era o construcţie impresionantă, înaltă, plină de colţuri şi unghiuri ascuţite. Înăuntru, tavanul forma o boltă peste o pardoseală de piatră, care semăna cu o tablă de şah. George îşi scoase haina şi o întinse înapoi, fără să se uite; pur şi simplu presupunea că avea să fie cineva acolo s-o ia şi, într-adevăr, chiar era. Kell se uită în sus, la lumina ce pătrundea prin geamurile vitrate ale ferestrelor şi se gândi, în treacăt, că nu era un loc chiar atât de rău unde să fie cineva îngropat. Până când îşi dădu seama că George al III-lea nu fusese pus să se odihnească acolo, scăldat în lumina soarelui.

Era în criptă.

Tavanul era jos, lumina era săracă, iar acestea, combinate cu mirosul de piatră prăfuită, îl înfiorară pe Kell.

George luă un sfeşnic neaprins de pe o poliţă.

— Fii amabil! îi ceru el.

Kell se încruntă. Simţi o nuanţă de lăcomie în modul în care i se adresă George. Avid.

— Desigur, încuviinţă el.

Întinse mâna spre lumânări, degetele sale zăbovind o clipă deasupra lor, înainte să treacă dincolo de ele, spre un vas cu nişte beţe de chibrit lungi. Luă unul, îl aprinse cu un gest ceremonios şi apoi apropie flacăra de lumânări.

George îşi strânse buzele, dezamăgit.

— În ceea ce-l priveşte pe tata, erai foarte dornic să-i împlineşti rugăminţile.

— Tatăl dumneavoastră era un altfel de om, recunoscu

Kell, stingând chibritul.

Încruntătura lui George se adânci. Evident, nu era obişnuit să i se spună nu, iar Kell nu era sigur dacă era supărat că fusese refuzat în general sau că i se refuzase o demonstraţie de magie. De ce ţinea morţiş la asta? Tânjea pur şi simplu după o dovadă? Pentru distracţie? Sau era mai mult de atât?

Merse după el prin cripta regală, înăbuşindu-şi un fior la gândul de a fi îngropat aici. Să fii vârât într-o cutie, în pământ, era destul de rău, dar să fii *întemniţat* astfel, cu straturi groase de pietre între tine şi lume? Kell n-avea să înţeleagă niciodată de ce locuitorii lumii Cenuşii îşi blocau astfel morţii, închizând carcasele reziduale în aur, lemn şi piatră de parcă vreo rămăşiţă din ce fuseseră în timpul vieţii ar fi dăinuit şi după. Şi dacă ar fi dăinuit? Ce pedeapsă crudă!

Când George ajunse la sarcofagul tatălui său, puse sfeşnicul jos, luă poala hainei în mâini şi îngenunche, cu capul plecat. Buzele lui se mişcară în tăcere câteva secunde, apoi îşi scoase o cruce de aur de la gât şi o atinse cu buzele. În cele din urmă, se ridică, încruntându-se din cauza prafului din genunchi, pe care-l scutură imediat.

Kell întinse mâna şi o puse, gânditor, pe sarcofag, dorindu-şi să simtă ceva – orice – înăuntru. Era tăcut şi rece.

— S-ar cuveni să spui o rugăciune, îi explică regele.

Kell se încruntă, nedumerit.

— De ce?

— Pentru sufletul lui, fireşte.

Probabil că această nedumerire fusese foarte evidentă.

— Voi nu aveţi Dumnezeu în lumea voastră?

Kell clătină din cap. George păru surprins.

— Nicio forţă superioară?

— Nu am zis asta. Presupun că s-ar putea spune că venerăm magia. Asta e forţa noastră superioară.

— Asta-i erezie.

Kell înălţă o sprânceană şi mâna îi alunecă de pe capacul sarcofagului.

— Maiestatea Voastră, voi veneraţi un lucru pe care nici nu puteţi să-l vedeţi, să-l atingeţi, în vreme ce eu venerez ceva cu care mă conectez în fiecare zi. Care e cursul mai logic?

George se încruntă.

— Nu e o chestiune de logică. E o chestiune de credinţă.

Credinţă. Părea un substitut prea puţin consistent, dar Kell nu-i putea învinui pe locuitorii cenuşii. Toată lumea avea nevoie să creadă în *ceva* şi, în lipsa magiei, îşi aleseseră un zeu mai mic. Unul plin de lacune şi mister şi reguli artificiale. Ironia era că ei îşi abandonaseră magia cu mult înainte de a-i abandona ea pe ei, sufocând-o astfel cu acest Dumnezeu atotputernic al lor.

— Dar cu morţii voştri cum e? se interesă regele.

— Îi ardem.

— Un ritual păgân, făcu el cu dispreţ.

— E mai bine decât să le punem cadavrele într-o cutie.

— Şi cum rămâne cu *sufletele* lor? stărui George, aparent sincer tulburat. Unde vă imaginaţi voi că se duc, dacă nu credeţi în rai şi iad?

— Se duc înapoi la sursă, îi explică Kell. Magia este totul, Maiestate. Este cursul vieţii. Noi credem că, după ce mori, sufletul ţi se întoarce în acest curs, iar corpul ţi se reduce din nou la elemente.

— Şi cum rămâne cu *sinele?*

— *Sinele* încetează să mai existe.

— Şi atunci, care mai e rostul? protestă regele. De ce să mai trăieşti o viaţă bună, dacă nu există nimic după ea? Nimic câştigat?

Kell se întrebase adesea acelaşi lucru, în felul lui, dar nu fiindcă spera la o viaţă de după viaţă. Pur şi simplu nu voia să se prefacă în nimic, ca şi când n-ar fi existat vreodată. Dar mai degrabă ar fi zburat porcul în Londra Cenuşie decât să se pună de acord cu regele în privinţa unui lucru.

— Presupun că scopul e să trăieşti bine.

George se învineţi.

— Dar ce îl opreşte pe om să comită păcate, dacă nu are nimic de care să se teamă?

Kell ridică din umeri.

— Am văzut oameni păcătuind şi în numele lui Dumnezeu, *şi* în numele magiei. Uneori, oamenii greşesc în privinţa forţelor superioare, indiferent ce formă ar lua ele.

— Dar fără o viaţă de apoi, bombăni regele, fără un suflet veşnic? Nu e natural.

— Dimpotrivă, îl contrazise Kell. Este cel mai firesc lucru din lume. Natura e făcută din cicluri şi noi suntem făcuţi din natură. Nenatural este să crezi în existenţa unui om care nu greşeşte niciodată şi într-un loc frumos în cer.

Expresia lui George se întunecă.

— Ai grijă, Jupâne Kell! Asta este blasfemie.

Kell se încruntă.

— Nu mi s-a părut niciodată că aţi fi un om foarte pios, Maiestatea Voastră.

Regele se închină.

— Paza bună trece primejdia rea. De altfel, zise el, uitându-se în jur, eu sunt regele Angliei. Moştenirea mea e divină. Eu domnesc prin mila Dumnezeului de care îţi baţi tu joc. Sunt slujitorul Lui, aşa cum regatul acesta este al meu, cu mila Lui.

Totul sunase ca un recital. Regele îşi vârî crucea înapoi sub guler.

— Probabil, adăugă el, ridicându-şi privirea, şi eu l-aş venera pe dumnezeul tău dacă aş putea să-l văd şi să-l ating cum faci tu.

Iarăşi ajunseseră la asta. Bătrânul rege privea magia cu teamă şi uimire, minunându-se ca un copil. Noul rege o privea aşa cum privea totul. Cu poftă.

— V-am avertizat o dată, Maiestate, îl preveni Kell. Magia nu îşi are locul în lumea voastră. Nu îşi mai are.

George zâmbi şi, pentru o clipă, semănă mai mult a lup decât a om bine hrănit.

— Tu însuţi ai spus, Jupâne Kell, că lumea este un ciclu. Probabil va veni din nou timpul nostru.

Şi apoi rânjetul dispăru, înghiţit din nou de expresia lui obişnuită, un amuzament caraghios. Efectul era deconcertant şi îl făcea pe Kell să se întrebe dacă regele

era într-adevăr atât de greu de cap şi plin de sine cum îl credeau oamenii lui, sau dacă era ceva ascuns acolo, sub superficialitatea şi îngăduinţa pe care le afişa.

Cum spusese Astrid Dane?

Nu am încredere în lucruri până când nu-mi aparţin.

Un curent de aer trecu prin criptă, făcând lumânările să pâlpâie.

— Să mergem, îl îndemnă regele, întorcându-i spatele lui Kell şi mormântului în care se odihnea bătrânul rege.

Kell şovăi, apoi scoase din buzunar linul din Londra Roşie, cu steaua care sclipea în mijlocul monedei. Întotdeauna aducea o monedă pentru rege; în fiecare lună, bătrânul monarh susţinea că magia dintr-a lui trecuse, precum căldura din tăciunii gata să se stingă, ca atare, Kell trebuia să-i aducă o alta în loc, încălzită de buzunarul lui şi mirosind a trandafiri. Acum Kell se uita la monedă, întorcând-o printre degete.

— Asta e proaspătă, Maiestatea Voastră.

O atinse de buze şi apoi întinse mâna şi aşeză moneda caldă pe lespedea rece a mormântului.

— *Sores nast*, şopti el.

Dormi în pace.

Şi, cu acestea, Kell îl urmă pe noul rege înapoi pe scări şi din nou afară, în frig.

Kell se abţinu să nu se foiască, cât îl aşteptă pe regele Angliei să-şi termine de scris scrisoarea.

Omul nu se grăbea, lăsând tăcerea din încăpere să devină din ce în ce mai apăsătoare, până ce Kell se trezi că vrea să vorbească numai ca să-i pună capăt. Dându-şi seama că probabil asta era intenţia regelui, îşi ţinu gura şi rămase în picioare, urmărind, de dincolo de fereastră, ninsoarea şi cerul care se întunecă.

Când scrisoarea fu, în sfârşit, încheiată, George se lăsă pe spate în jilţul său şi luă o cupă de vin, uitându-se la pagini în timp ce bea.

— Spune-mi ceva despre magie, începu el.

Kell se încordă, dar regele continuă.

— În lumea voastră, toţi posedă această abilitate?

Kell şovăi.

— Nu toţi, răspunse el. Şi nu în egală măsură.

George înclină paharul dintr-o parte în alta.

— Deci ai putea spune că doar cei puternici sunt aleşi.

— Unii aşa cred, explică Kell. Alţii cred că e pur şi simplu o chestiune de noroc. Ca o mână bună la jocul de cărţi.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci tu trebuie să fi tras o mână *foarte* bună.

Kell îl privi indiferent.

— Dacă aţi terminat scrisoarea, ar trebui să…

— Câţi oameni pot face ce faci tu? îl întrerupse regele. Să călătorească între lumi? Pariez că nu mulţi, altminteri i-aş fi văzut şi eu. Pe cuvânt, se aprinse el, ridicându-se în picioare, e de mirare că regele tău te lasă să-i scapi din ochi.

Putea să-i citească gândurile în privire, ochii jucându-i în cap ca nişte rotiţe. Însă Kell n-avea nicio intenţie să devină o piesă din colecţia acestui om.

— Maiestatea Voastră, zise, încercând să-şi păstreze un ton potrivit, dacă vreţi să mă opriţi aici, gândindu-vă că aţi putea câştiga ceva din asta, v-aş descuraja *hotărât* această încercare şi v-aş reaminti că orice gest de acest fel ar duce la pierderea comunicării viitoare cu lumea mea.

Te rog, nu face asta, ar fi vrut să adauge. *Nici măcar nu încerca.* N-ar fi putut îndura să-şi piardă acest ultim refugiu.

— În plus, adăugă el, ca să fie mai convingător, cred că o să vă daţi seama că nu sunt uşor de oprit.

Din fericire, regele îşi ridică mâinile pline de inele într-un gest de capitulare.

— M-ai înţeles greşit, surâse el, deşi Kell nu credea că se înşelase câtuşi de puţin. Pur şi simplu nu văd de ce două regate *măreţe* n-ar avea o legătură mai strânsă.

Îşi împături scrisoarea şi o sigilă cu ceară. Era lungă – cu vreo câteva pagini mai lungă decât de obicei, judecând după cât de umflat era plicul şi după greutatea lui, când Kell o luă în mână.

— Ani de-a rândul scrisorile astea au fost pline de

formalităţi, nişte anecdote în loc de istorie, avertismente în loc de explicaţii, frânturi inutile de informaţii, când am fi putut să împărtăşim *adevărată* cunoaştere, stărui regele.

Kell vârî scrisoarea în buzunarul hainei.

— Dacă asta e tot…

— De fapt, nu e, continuă George. Am ceva pentru tine.

Kell se înfioră când omul aşeză o cutiuţă pe masă. Nu întinse mâna spre ea.

— Foarte amabil din partea voastră, Maiestate, dar trebuie să refuz.

Zâmbetul superficial al lui George se şterse.

— Refuzi un dar de la *Regele Angliei?*

— Aş refuza un dar de la oricine, explică Kell, mai cu seamă când îmi dau seama că e făcut în semn de plată. Deşi nu ştiu pentru ce.

— E foarte simplu, zise George. Data viitoare când vii, aş vrea să-mi aduci ceva în schimb.

Kell se simţi scârbit, dar nu o arătă.

— Transferul e o formă de trădare, mărturisi, recitând o regulă pe care chiar el o încălcase de atât de multe ori.

— O să fii bine recompensat.

Kell îşi strânse puntea nasului între degete.

— Maiestate, a existat un timp când poate aş fi luat în considerare cererea voastră.

Mă rog, nu a ta, gândi el, *dar* a cuiva.

— Însă timpul acela a trecut. Adresaţi-vă regelui meu ca să vă convingeţi, dacă vreţi. Cereţi-i *lui* un dar şi, dacă acceptă, eu o să vi-l aduc. Însă n-o să aduc nimic din proprie voinţă.

Era dureros să rostească aceste cuvinte, o rană încă nevindecată, încă sensibilă. Făcu o plecăciune şi se întoarse să plece, chiar dacă regele nu încheiase discuţia.

— Prea bine, conveni George, ridicându-se în picioare, cu obrajii roşii. O să te conduc.

— Nu, îl opri Kell. N-aş vrea să vă deranjez într-atât, adăugă el. Aveţi oaspeţi de care trebuie să vă ocupaţi.

Cuvintele erau cordiale. Tonul, nu.

— O să mă întorc pe unde am venit.

Şi tu n-ai să mă urmezi.

Kell îl lăsă pe George roşu la faţă, lângă masa lui de lucru, şi reluă drumul până la camera bătrânului rege. Ar fi vrut să poată încuia uşile în urma lui. Dar, bineînţeles, încuietorile acestei camere erau pe din afară. O amintire că încăperea fusese mai mult o închisoare decât palat.

Închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte de ultima dată când îl văzuse în viaţă. Bătrânul rege nu arătase bine. Nu arătase deloc bine, dar tot îl recunoscuse pe Kell, tot se bucurase de prezenţa lui, tot zâmbise şi dusese scrisoarea regală la nas, inhalându-i parfumul.

Trandafiri, murmurase el încetişor. *Întotdeauna trandafiri.*

Kell deschise ochii. O parte din el – cea obosită şi profund îndurerată – voia pur şi simplu să se ducă acasă. Însă restul voia să iasă din castelul ăsta blestemat, să se ducă undeva, într-un loc în care nu ar fi un mesager regal sau un *antari,* un prizonier sau un prinţ, şi să colinde pe străzile Londrei Cenuşii până ar fi devenit o umbră, una dintre miile de alte umbre.

Traversă camera până la peretele cel mai îndepărtat, unde draperii grele încadrau fereastra. Era atât de frig aici, încât geamul nu se acoperise cu gheaţă. Dădu draperia la o parte, scoţând la iveală tapetul cu model de dedesubt, desenul stricat de un simbol decolorat, ceva mai mult decât o simplă pată în lumina slabă. Reprezenta un cerc tăiat cu o singură linie, un simbol de transfer conducând de la Windsor la St James. Trase draperia şi mai mult, descoperind un semn care s-ar fi pierdut demult, dacă nu ar fi fost protejat în întregime de efectul timpului şi de lumină.

O stea cu şase colţuri. Unul dintre primele simboluri pe care le desenase Kell, cu ani în urmă, când regele fusese adus la Windsor. Trasase acelaşi semn şi pe pietrele zidului unei grădini de lângă Westminster. Al doilea semn se pierduse demult, spălat de ploi sau acoperit de muşchi, dar nu conta. Fusese desenat o dată şi, chiar dacă liniile nu mai erau la fel de vizibile, un sigiliu de sânge nu dispărea din lume la fel de rapid cum dispărea din raza vizuală a cuiva.

Kell îşi suflecă mâneca şi scoase cuţitul. Crestă o linie

subţire pe dosul braţului, îşi înmuie degetele în sânge şi retrasă simbolul. Îşi lipi palma de el şi aruncă o ultimă privire îndărăt, la camera goală, la lumina care se strecura pe sub uşă, ascultând râsetele îndepărtate.

Regi afurisiţi, gândi Kell, părăsind Windsorul o dată pentru totdeauna.

III

La marginea Arnesului

Cizmele Lilei atinseră pământul pentru prima oară după luni bune.

Ultima dată când opriseră într-un port fusese în Korma, în urmă cu trei săptămâni, iar Lila trăsese sorţul necâştigător şi fusese silită să rămână la bordul corabiei. Înainte de asta, mai opriseră la Sol şi la Rinar, dar în ambele ocazii Emery insistase ca ea să rămână pe *Turlă.* Probabil nu l-ar fi ascultat, dar fusese ceva în vocea căpitanului care o făcuse să stea pe loc. Mai pusese piciorul în orăşelul-port Elon, dar numai pentru o jumătate de noapte, în urmă cu mai bine de două luni.

Acum târşâi o cizmă, minunându-se de cât de sigură se simţea lumea sub picioarele ei. Pe mare, totul se mişca. Chiar şi în zilele de acalmie, când nu bătea deloc vântul şi când curenţii erau constanţi, stăteai pe o chestie care, la rândul ei, stătea pe apă. Lumea avea elasticitate şi balans. Marinarii vorbeau de răul de mare, de modul în care te bălăngăneai, atât când urcai prima oară pe vas, cât şi mai târziu, când debarcai.

Însă acum, păşind de-a lungul docului, Lila nu simţea că s-ar dezechilibra. Din contră, se simţea centrată, cu o bază. Şi, de parcă ar fi avut o greutate care atârna în mijlocul fiinţei sale, nimic n-ar mai fi putut s-o doboare.

O făcea să aibă chef de-o încăierare.

Lui Stross, secundul lui Alucard, îi plăcea să spună că ea are sângele fierbinte – Lila era foarte sigură că voia să fie

un compliment –, dar adevărul era că o luptă reprezenta pur şi simplu cea mai simplă cale să-ţi testezi curajul, să vezi dacă ai devenit mai puternic sau mai slab. Desigur, ea luptase pe mare toată iarna, dar uscatul era altă mâncare de peşte. Ca şi caii care erau dresaţi pe nisip, astfel încât să fie mai rapizi când alergau pe pământ întărit.

Lila îşi trosni degetele şi se foi de pe un picior pe altul.

O *cauţi cu lumânarea*, se auzi o voce în mintea ei. *Ai s-o cauţi până ai s-o găseşti.*

Lila se înfioră la ecoul cuvintelor lui Barron, o amintire cu lame destul de tăioase ca să poată fi atinsă.

Privi în jur; *Turla Nopţii* acostă într-un loc numit Sasenroche, o adunătură de stânci şi copaci de la marginea imperiului Arnesian. La marginea *marginii.*

Clopotele băteau ora, sunetul lor fiind înteţit de prăpastie şi de ceaţă. Dacă se concentra, putea să zărească alte trei corăbii, una, un vas arnesian, celelalte două, străine: prima (le recunoştea după pavilioane) era un vas comercial veskan, care părea cioplit dintr-o singură bucată de lemn; a doua era un glisor faroan, lung şi scheletic, care semăna cu o pană. Pe mare, pânzele puteau fi prinse de cârligii fusiformi în zeci de feluri, cât mai potrivit pentru a se folosi de vânt.

Lila privi marinarii foindu-se pe puntea vasului veskan. Patru luni pe *Turlă* şi ea nu călătorise niciodată pe ape străine, nu văzuse niciodată oameni din imperiile învecinate atât de aproape. Auzise poveşti, desigur – marinarii trăiau cu poveşti, la fel cum trăiau cu mare şi aer şi băutură ieftină – despre faroanii cu pielea închisă, plină de pietre scumpe; despre veskanii înalţi, cu părul lor care lucea ca metalul proaspăt lustruit.

Însă una era să audă poveşti despre ei şi alta să-i vadă cu propriii ochii.

Era o lume mare aceasta în care nimerise ea, plină de reguli pe care nu le cunoştea, de rase pe care nu le văzuse niciodată şi de limbi pe care nu le vorbise. Plină de *magie.* Lila descoperise că partea cea mai grea a şaradei era să se prefacă mereu că totul îi era de mult cunoscut, când de

fapt era atât de nou, silită să simuleze acea nonşalanţă care nu vine decât din experienţa de-o viaţă, şi asta e de la sine înţeles. Lila învăţa din zbor şi ştia cum să menţină faţada; dar dincolo de masca de dezinteres pe care o afişa, ea absorbea *totul.* Era ca un burete, înghiţind cuvinte şi obiceiuri, antrenându-se să pară că văzuse ceva prima oară şi să fie în stare să pretindă că mai văzuse asta de zeci de ori – de sute de ori – înainte.

Cizmele lui Alucard răsunară pe scândurile punţii, iar ea-şi lăsă atenţia să se abată de la corăbiile străine. Căpitanul se opri lângă ea, trase adânc aer în piept, apoi îşi puse mâna pe umărul ei. Lila încă se încorda din cauza unei astfel de atingeri neprevăzute, un reflex de care se îndoia că avea să scape vreodată; însă nu se retrase.

Alucard era îmbrăcat în stilul lui aristocrat obişnuit, o haină albastru-argintie, pusă în evidenţă de o eşarfă neagră, cu părul lui brun-roşcat prins la spate cu o agrafă neagră, sub o pălărie elegantă. Părea la fel de pasionat de pălării pe cât era ea de cuţite. Singurul lucru nelalocul lui era sacul marinăresc atârnat de un umăr.

— Simţi mirosul, Bard? întrebă el în arnesiană.

Lila adulmecă.

— Sare, sudoare şi bere? încercă ea.

— Bani, răspunse el vioi.

Lila se uită în jur, studiind orăşelul-port. O ceaţă de iarnă înghiţea vârfurile celor câteva clădiri pitice şi ceea ce se vedea, totuşi, prin ceaţa serii era relativ neimpresionant. Nimic din locul ăsta nu sugera că ar avea bani. Nu sugera nimic, la drept vorbind. Sasenroche era însăşi definiţia modestiei. Ceea ce, aparent, era şi ideea.

Pentru că, oficial, Sasenroche nici măcar nu exista.

Nu apărea pe nicio hartă a teritoriilor – Lila învăţase cu ceva timp în urmă că existau două feluri de hărţi, de uscat şi de mare, şi erau la fel de diferite ca o Londră de alta. O hartă de uscat era un lucru obişnuit, dar o hartă de mare era specială, arătând nu doar mările deschise, dar şi secretele lor, insulele lor ascunse şi târgurile, locurile de evitat şi locurile de vizitat, şi pe cine să găseşti, odată ce

ajungeai acolo. O hartă de mare nu trebuia niciodată să fie furată de pe corabie. Nu putea fi vândută sau dată la schimb, nu fără să ajungă vestea înapoi la vreun marinar, iar pedeapsa era usturătoare; era o lume mică, iar prada nu merita riscul. Dacă vreunul dintre oamenii de pe mare – sau orice om care voia să-şi păstreze capul pe umeri – vedea o hartă de mare pe uscat, trebuia s-o ardă mai înainte de a-l arde ea pe el.

De aceea, Sasenroche era un secret bine păzit pe uscat şi o legendă pe mare. Însemnat pe hărţile adevărate (şi cunoscut de marinarii adevăraţi) ca, pur şi simplu, Colţul, Sasenroche era singurul loc unde cele trei imperii se atingeau la propriu. Faro, teritoriul de la sud şi est, şi Vesk, regatul de la nord, aparent atingeau Arnesul chiar aici, în acest orăşel-port mic şi modest. Ceea ce-l făcea un loc ideal, îi explicase Alucard, unde se găsesc lucruri străine fără să fie nevoie să mai străbaţi mări străine şi să scapi de tot ce n-ai putea să duci acasă.

— O piaţă neagră? întrebase Lila, uitându-se la harta mării, proprie *Turlei,* de pe masa de lucru a căpitanului.

— Cea mai neagră de pe uscat, zisese Alucard vesel.

— Şi, mă rog, ce facem noi aici?

— Orice corabie bună de corsari, îi explicase el, ajunge în posesia a două tipuri de lucruri; cele care pot fi date coroanei şi cele care nu. Unele artefacte nu au ce căuta în regat, indiferent care ar fi motivul, dar îţi pot aduce o sumă frumuşică în locuri ca acesta.

Lila scoase o mică exclamaţie, într-o dezaprobare prefăcută.

— Asta nu prea pare a fi legal.

Alucard zâmbi, genul de zâmbet care probabil putea să hipnotizeze şi şerpii.

— Acţionăm în numele coroanei, chiar şi când ea n-o ştie.

— Chiar şi când scoatem profit? îl provocă Lila.

Expresia lui Alucard se schimbă într-una de prefăcută indignare.

— Aceste servicii pe care le aducem ca să menţinem coroana şi regatul în siguranţă trec neştiute, prin urmare,

nerecompensate. Din când în când, trebuie să ne recompensăm singuri.

— Înţeleg…

— E o muncă periculoasă, Bard, spusese el, atingându-şi pieptul cu o mână plină de inele, pentru corpurile şi sufletele noastre.

Acum, cum stăteau împreună pe punte, el îi aruncă din nou acel zâmbet evaziv, iar ea simţi că începe să zâmbească, de asemenea, chiar înainte să fie întrerupţi de o bubuitură. Se auzise ca şi cum ar fi fost un sac de pietre aruncat pe doc, dar în realitate era doar restul echipajului de pe *Turla Nopţii,* care debarca. Nu era de mirare că toţi se gândeau la Lila ca la o fantomă. Marinarii sunt incredibil de gălăgioşi. Alucard îşi retrase mâna de pe umărul Lilei şi se întoarse cu faţa spre oamenii lui.

— Ştiţi regulile! răcni el. Sunteţi liberi să faceţi ce vreţi, numai să nu fie ceva dezonorabil. Sunteţi, la urma urmei, arnesieni, şi vă aflaţi aici în serviciul coroanei voastre!

Oamenii chicotiră pe înfundate.

— Ne întâlnim la Raiduri, la apus, şi am afaceri de discutat, aşa că să nu vă îmbătaţi prea tare până atunci!

Lila încă prindea doar şase cuvinte din zece – arnesiana era o limbă fluidă, cuvintele curgând rapid –, dar înţelegea despre ce era vorba.

Un echipaj mai mic rămânea la bordul *Turlei*, iar restul era liber. Majoritatea o luară spre prăvăliile şi tavernele cele mai apropiate de docuri, dar Alucard apucă în altă direcţie, de unul singur, pe o străduţă îngustă, dispărând rapid în ceaţă.

Exista o regulă nerostită că, oriunde se ducea Alucard, Lila îl urma. Că o invita el sau nu, asta nu avea nicio importanţă. Ea devenise umbra lui.

— Tu închizi vreodată ochii? o întrebase el, odată, în Elon, văzând cât de atent cerceta ea străzile.

— Am descoperit că privitul este cea mai rapidă cale de a învăţa şi cea mai sigură de a rămâne în viaţă.

Alucard clătinase din cap exasperat.

— Accentul unui nobil şi sensibilitatea unui hoţ.

Dar Lila doar zâmbise. Şi ea-i spusese ceva foarte asemănător, cândva, lui Kell. Înainte să ştie că el chiar *era* un membru al casei regale. Şi un hoţ, de altfel.

Acum, că echipajul nu se mai vedea, ea porni pe urmele căpitanului, în timp ce el îşi vedea de drum prin Sasenroche. Pe măsură ce înainta, avea impresia că Sasenroche se *schimbase.* Ceea ce, dinspre mare, părea să fie un târguşor neimpresionant, construit pe faleza stâncoasă, se dovedi a fi mult mai mare, străzile întinzându-se până aproape de ţărm. Orăşelul era săpat adânc în faleză; roca – o marmură neagră, cu firişoare albe – se arcuia şi şerpuia, se ridica şi cobora abrupt, înghiţind clădiri şi formând altele, scoţând la iveală aleile şi scările doar atunci când te apropiai. Din cauza formei întortocheate a oraşului şi a ceţii schimbătoare, era greu să ţii urma căpitanului. Lila îl pierdu din vedere de vreo câteva ori; dar apoi îi mai zărea haina albastră sau auzea tropăitul cizmelor lui şi îl găsea din nou. Trecu de câţiva oameni, dar ei aveau glugile trase pe cap, din cauza frigului, iar feţele nu li se vedeau.

Şi atunci coti şi apusul înecat de ceaţă scoase la iveală ceva cu totul deosebit. Ceva care sclipea, strălucea şi mirosea a magie.

Piaţa Neagră din Sasenroche.

IV

Piaţa se înălţa în jurul Lilei, abrupt şi masiv, de parcă păşise în interiorul falezei înseşi şi descoperise că era goală pe dinăuntru. Erau zeci de dughene, toate cuibărite sub arcade de piatră, a cărei suprafaţă părea ciudat de… vie. Nu-şi dădea seama dacă vinişoarele din piatră chiar luminau, sau doar reflectau lumina felinarelor atârnate la intrarea fiecărei prăvălii, dar, în orice caz, efectul era uluitor.

Alucard continua să meargă degajat, în pas lejer înaintea ei, dar era evident că avea o destinaţie precisă. Lila îl

urmărea, dar îi era greu să fie mereu atentă la căpitan, atrasă de dughenele din jur. Cele mai multe aveau la vânzare lucruri pe care ea nu le mai văzuse niciodată, ceea ce nu era ceva neobişnuit – ea nu văzuse multe din tot ce avea de oferit această lume –, dar începuse să înţeleagă ordinea de bază şi o mulţime dintre lucrurile pe care le vedea acum păreau s-o încalce. Magia avea un puls şi aici, în Piaţa Neagră din Sasenroche, el părea destul de ciudat.

Totuşi, majoritatea obiectelor expuse erau, la prima vedere, de-a dreptul inofensive. Unde, se întrebă ea, îşi ascundea Sasenroche comorile periculoase? Lila învăţase pe pielea ei ce putea face magia interzisă şi, deşi spera să nu mai dea niciodată peste ceva ca piatra din Londra Neagră, nu putea să nu fie curioasă. Era uimitor cât de repede devenise magia un lucru obişnuit; cu numai câteva luni în urmă, nici nu bănuise că magia era reală, iar acum avea tendinţa să se uite după lucruri cât mai ciudate.

Piaţa era aglomerată, dar nefiresc de liniştită, murmurul zecilor de dialecte fiind uniformizat într-un fâsâit de fundal. Undeva, în faţă, Alucard se opri, în sfârşit, la o dugheană anonimă. Era amenajată într-un cort, ascunsă după o cortină de mătase albastru-închis, în spatele căreia el se făcu nevăzut. Lila ar fi anulat orice pretenţie de subtilitate dacă l-ar fi urmat înăuntru, aşa că rămase afară şi aşteptă, examinând o tarabă cu diverse arme, de la pumnale scurte şi ascuţite la săbii mari, curbate.

Fără pistoale, totuşi, observă ea posomorâtă.

Preţiosul ei revolver, Caster, zăcea nefolosit în cufărul de lângă patul ei. Rămăsese fără gloanţe şi descoperi că în lumea aceasta nu se foloseau arme de foc, cel puţin nu în Arnes. Se gândise că ar fi putut duce arma la un meşter făurar, dar adevărul era că obiectul chiar nu-şi avea locul aici, iar importul era considerat o trădare (uite ce păţise Kell, care obişnuia să se ocupe cu contrabanda; în timp ce unul dintre articole fusese ea însăşi, celălalt fusese piatra neagră), aşa că Lila nu era deloc dispusă să aducă o altă armă. Dacă ar fi stârnit un soi de reacţie în lanţ? Dacă ar fi schimbat modul în care era folosită magia? Dacă ar fi făcut

în aşa fel încât lumea aceasta să semene mai mult cu a ei?

Nu, nu merita riscul.

Aşadar, Caster rămăsese gol, o amintire a lumii pe care o lăsase în urmă. O lume pe care nu avea s-o mai vadă niciodată.

Lila îşi îndreptă spatele şi îşi roti ochii prin piaţă, iar când privirea i se opri, ea nu se uită la arme sau la podoabe ieftine, ci la ea însăşi.

Dugheana din stânga ei era plină cu oglinzi: de diferite forme şi mărimi, unele înrămate, altele nişte simple geamuri argintate.

Vânzătorul nu era prin apropiere, iar Lila se apropie să-şi studieze imaginea. Purta o haină scurtă, tivită cu blană de oaie, şi una dintre pălăriile lui Alucard (avea destule încât să se poată lipsi de una), un tricorn cu o pană făcută din argint şi sticlă. Pe sub pălărie, se privea cu ochii ei căprui, unul puţin mai deschis la culoare decât celălalt şi nefolositor, deşi puţin observau asta. Părul ei negru îi atingea acum umerii, făcând-o să semene, mai mult decât ar fi vrut ea, a fată (îl lăsase să crească ca să-i păcălească pe cei de la bordul *Hoţului de Aramă),* şi îşi puse în minte să şi-l tundă din nou la nivelul maxilarului.

Ochii îi coborâră.

Încă nu avea un piept care să vorbească de la sine, slavă Domnului, dar patru luni la bordul *Turlei Nopţii* produseseră o subtilă transformare. Lila întotdeauna fusese slabă – n-avea idee dacă aşa era ea sau dacă i se trăgea de la prea puţină mâncare şi prea multă alergătură timp de prea mulţi ani –, dar echipajul lui Alucard muncea din greu şi mânca bine, iar ea devenise din sfrijită zveltă, din slabă vânoasă. Deosebirile erau mici, dar importante.

Simţi o furnicătură rece în degete şi, când se uită, văzu că mâna atinse suprafaţa rece a oglinzii. Ciudat, nu-şi amintea să o fi întins.

Ridicându-şi privirea, îşi dădu seama că este studiată cu atenţie de reflecţia ei. O analiza. Apoi, încet, începu să se schimbe. Faţa ei deveni îmbătrânită, ceva ani în plus, iar haina i se răsuci şi se preschimbă în redingota neagră a lui

Kell, cea cu prea multe buzunare şi prea multe feţe. O mască monstruoasă se afla deasupra capului ei, ca o fiară cu botul larg căscat, iar din locul în care degetele ei atingeau oglinda, în imaginea reflectată, flăcările i se ridicau pe mână, însă fără s-o ardă. Apa se încolăcea ca un şarpe în jurul celeilalte mâini, prefăcându-se în gheaţă. Pământul de sub picioarele reflecţiei sale începu să crape şi să se despice, ca şi cum s-ar fi aflat sub o greutate imensă, iar aerul din jurul ei vibra. Lila a încercat să-şi retragă mâna, dar nu a putut, la fel cum nu a putut nici să-şi ia privirea de la chipul reflecţiei sale, unde ochii ei – *ambii* ei ochi – se făcuseră negri, iar în adâncul lor ceva se rotea.

Imaginea îi dădu brusc drumul şi Lila se smuci, gâfâind. Durerea îi râcâia mâna şi, când se uită în jos, văzu tăieturi mici şi picături de sânge pe fiecare deget.

Tăieturile erau drepte, făcute de ceva ascuţit. Ca sticla.

Îşi strânse mâna la piept, iar reflecţia ei – acum doar o fată cu un tricorn pe cap – făcu acelaşi lucru.

— Pe plăcuţă scrie *nu atingeţi,* se auzi o voce din spatele ei şi, când se întoarse, îl văzu pe vânzătorul de la stand.

Era faroan, cu pielea neagră ca pereţii unei stânci, şi toată îmbrăcămintea lui era făcută dintr-o singură bucată de mătase albă. Era proaspăt bărbierit, ca majoritatea faroanilor, dar purta numai două pietre scumpe în piele, câte una sub fiecare ochi. Şi-a dat seama că era vânzătorul de la acea dugheană din cauza ochelarilor de pe nasul lui, a căror sticlă nu era sticlă obişnuită, ci o oglindă, în care se reflecta faţa ei palidă.

— Îmi cer iertare, se scuză ea, uitându-se înapoi la oglindă, aşteptându-se să vadă locul în care o atinsese, unde oglinda o *tăiase,* dar sângele dispăruse.

— Ştii ce fac oglinzile astea? întrebă el.

Lilei îi trebui un moment ca să-şi dea seama că, deşi avea un accent puternic, îi vorbea *în engleză.* Numai că nu, de fapt nu vorbea, nu chiar. Cuvintele pe care le rostea nu se sincronizau cu cele pe care le auzea ea. Un talisman strălucea la gâtul lui. La început, îl luase ca pe un soi de broşă, dar acum pulsa slab, şi ea înţelese.

Omul duse mâna la bijuterie.

— Ah, da, un obiect foarte folositor, când eşti vânzător într-un colţ uitat de lume. Nu tocmai legal, bineînţeles, din cauza legilor împotriva înşelătoriei, dar…

Ridică din umeri, parcă spunând, *Ce să-i faci?* Părea fascinat de limba pe care o vorbea, de parcă i-ar fi cunoscut semnificaţia.

Lila se întoarse iarăşi spre oglinzi.

— Ce fac?

Vânzătorul se uită şi el la oglindă, iar în ochelarii lui ea văzu oglinda reflectată la infinit.

— Ei bine, făcu el, o parte îţi arată ce vrei.

Lila se gândi la fata cu ochii negri şi îşi stăpâni un fior.

— Mie nu mi-a arătat ce am vrut, i-a mărturisit ea.

El îşi lăsă capul într-o parte.

— Eşti sigură? Forma, poate că nu, dar ideea?

Care să fi fost ideea din spatele a ceea ce văzuse? Lila din oglindă fusese… *puternică.* La fel de puternică pe cât era Kell. Dar, de asemenea, fusese diferită. Întunecată.

— Ideile sunt bune şi frumoase, continuă negustorul, dar realităţile… pot fi mai puţin plăcute.

— Şi cealaltă parte? întrebă ea.

— Hmm?

Ochelarii lui cu oglinzi erau tare enervanţi.

— Ai spus că *o parte* arată ce vrei. Cum rămâne cu cealaltă?

— Păi, dacă tot mai vrei să vezi, cealaltă parte îţi arată cum să obţii ce-ţi doreşti.

Lila se încordă. Din cauza asta erau oglinzile interzise? Negustorul faroan se uita la ea de parcă îi putea citi gândurile la fel de clar cum o făcu şi reflecţia ei, astfel continuă:

— Probabil nu e ceva atât de deosebit să priveşti în mintea cuiva. Pietrele viselor şi plăcile divinatorii, lucrurile astea ne ajută să privim în noi înşine. Prima faţă a oglinzii nu e aşa de deosebită; e aproape obişnuită…

Lila nu credea că va considera vreodată magia de tipul *ăsta* ca fiind obişnuită.

— Să vezi firele de urzeală ale lumii e una. Să tragi de ele, e alta. Să ştii cum să le faci să cânte, ei bine... hai să zicem că nu e un lucru deloc simplu.

— Nu, presupun că nu e, zise ea liniştit, încă frecându-şi degetele rănite. Cât îţi datorez pentru că am folosit faţa asta a oglinzii?

Negustorul ridică din umeri.

— Oricine se poate vedea pe sine însuşi, răspunse el. Oglinzile îşi iau tributul lor. Următoarea întrebare, Delilah, este: vrei să vezi cealaltă faţă?

Însă Lila deja se trăgea de lângă oglinzi şi misteriosul lor negustor.

— Mulţumesc, se scuză ea, remarcând că el încă nu-i spusese un preţ, dar o să renunţ.

Făcuse jumătate din drumul înapoi spre dugheana cu arme, când îşi dădu seama că ea nu-i spusese negustorului numele ei.

Ei bine, gândi Lila, trăgându-şi haina mai bine pe umeri, *a fost foarte ciudat.* Îşi îndesă mâinile în buzunare – pe de-o parte, ca să nu-i mai tremure şi, pe de altă parte, ca să fie sigură că nu mai atinge altceva – şi se întoarse la taraba cu arme. Dintr-odată, îşi dădu seama că cineva se oprise lângă ea şi-i simţi mirosul familiar de miere, argint şi vin fiert cu mirodenii.

— Căpitane, salută ea.

— N-o să-ţi vină să crezi, Bard, făcu el, dar chiar sunt în stare să-mi apăr singur onoarea.

Ea-i aruncă o privire cu coada ochiului şi observă că săculeţul dispăruse.

— Nu onoarea ta mă preocupă pe mine.

— Atunci, sănătatea mea? Nu m-a ucis nimeni încă.

Lila ridică din umeri.

— Toată lumea e nemuritoare până când nu mai e.

Alucard clătină din cap.

— O viziune încântător de morbidă, Bard!

— În plus, continuă Lila, nu sunt preocupată de onoarea *sau* de viaţa ta, căpitane. Eu doar îmi alegeam un cuţit.

Alucard oftă şi îşi trecu un braţ peste umerii ei.

— Şi eu, care tocmai începusem să cred că îţi pasă.

Se întoarse să cerceteze cuţitele de la taraba din faţa lor şi chicoti.

— Majoritatea fetelor tânjesc după rochii.

— Eu nu sunt ca majoritatea fetelor.

— Nici nu se pune problema.

Făcu semn spre tarabă.

— Vezi ceva ce-ţi place?

Pentru o clipă, imaginea din oglindă îi reveni în minte, sinistră, cu ochii negri, emanând o putere imensă. Lila o alungă, se uită la cuţite şi făcu semn din cap spre un pumnal cu lamă zimţată.

— Nu ai destule cuţite?

— Nu ca ăsta.

El dădu din cap.

— Continui să fii cea mai ciudată creatură.

Spunând acestea, o luă pe Lila şi se îndepărtă de acolo.

— Dar ţine-ţi banii în buzunar. Noi *vindem* pe Piaţa Neagră din Sasenroche, Bard. Nu cumpărăm de aici. *Asta* ar fi total greşit.

— Îţi cam lipseşte noţiunea de moralitate, Alucard.

— Mi s-a mai spus.

— Şi dacă l-aş fura? întrebă ea cu dezinvoltură. Cu siguranţă nu poate fi greşit să *furi* un obiect dintr-o piaţă ilegală, nu?

Alucard îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Ai putea încerca, dar ai da greş. Şi probabil ţi-ai pierde o mână pentru osteneală.

— Cât de puţină încredere ai în mine!

— Încrederea n-are nimic de-a face cu asta. Nu observi că negustorii nu prea îşi dau interesul să-şi păzească mărfurile? Asta-i pentru că piaţa a fost pusă sub protecţie.

Se aflau la marginea peşterii acum, iar Lila se întoarse să o cerceteze. Miji ochii spre dughene.

— E o magie puternică, continuă el. Dacă un obiect şi-ar părăsi taraba fără permisiune negustorului, rezultatul ar fi… neplăcut.

— Adică, ai încercat şi tu să furi ceva odată?

— Nu sunt atât de neghiob.

— Atunci, poate că e doar un zvon, ca să ţină hoţii la distanţă.

— Nu e, o contrazise Alucard, ieşind din peşteră, înapoi în noapte.

Ceaţa devenise mai groasă, iar întunericul se lăsase ca o pătură de frig.

— De unde ştii? stărui Lila, încrucişându-şi braţele pe sub haină.

Căpitanul ridică din umeri.

— Presupun…

Şovăi.

— Presupun că am un talent pentru asta.

— Pentru ce?

Safirul sclipi în sprânceana lui.

— Să văd magia.

Lila se încruntă. Oamenii vorbeau despre *a simţi* magia sau despre *a o mirosi*, dar niciodată despre *a o vedea.* Desigur, puteai să vezi efectele pe care le avea asupra obiectelor, asupra elementelor pe care le poseda, dar niciodată magia în sine. Era ca sufletul dintr-un corp, bănuia ea. Puteai vedea carnea, sângele, dar nu ceea ce conţineau.

Gândindu-se mai bine, singura dată când Lila *văzuse* magia fusese atunci când privise fluviul din Londra Roşie, strălucirea puterii ieşind din el cu o lumină constantă, roşiatică. O sursă, aşa o numise Kell. Oamenii păreau să creadă că puterea curgea prin toţi şi prin toate. Nu-i trecuse niciodată prin minte că, în această lume, chiar ar putea s-o vadă cineva.

— Aşa, încuviinţă Lila.

— Îhm, făcu şi el.

Nu continuă.

Merseră în tăcere prin labirintul de piatră al străzilor şi, curând, toate semnele că acolo ar fi existat o piaţă fură înghiţite de ceaţă. Piatra neagră a tunelurilor se preschimbă în lemn, în timp ce inima lui Sasenroche fu din nou înlocuită de o faţadă.

— Şi eu? întrebă ea când ajunseră în port.

Alucard îi aruncă o privire peste umăr.

— Ce-i cu tine?

— Ce vezi, întrebă ea, când te uiţi la mine?

Voia să ştie adevărul. Cine era Delilah Bard? *Ce* era ea? Prima era o întrebare la care credea că ştia să răspundă, dar a doua… încercase să nu-şi bată capul cu ea, dar, aşa cum îi atrăsese atenţia Kell nu o dată, ea n-ar fi trebuit să se afle aici. N-ar fi trebuit să fie în viaţă, mai exact. Ea păcălise cea mai mare parte a regulilor. Pe restul le încălcase. Şi voia să ştie de ce. Cum. Dacă era doar un simplu ecou e în univers, o anomalie sau ceva mai *mult.*

— Ei? insistă ea.

Se aştepta cumva ca Alucard să-i ignore întrebarea, dar, în cele din urmă, el se întoarse, oprindu-se în faţa ei.

Pentru o clipă, faţa lui se schimonosi. Atât de rar se încrunta, încât expresia părea extrem de ciudată pe chipul lui. Urmă o tăcere lungă, în care Lila îşi auzi numai bătăile puternice ale inimii, în timp ce ochii sumbri ai căpitanului o studiau.

— Secretele, zise el, în cele din urmă.

Apoi îi făcu cu ochiul.

— De ce crezi că te-am lăsat să stai?

Iar Lila înţelese că, dacă voia să afle adevărul, va trebui să le cedeze şi încă nu era pregătită s-o facă, aşa că se sili să zâmbească şi ridică din umeri.

— Îţi place să te auzi vorbind. Am presupus c-ai făcut-o doar ca să ai cu cine să stai de vorbă.

El râse şi îşi puse un braţ pe după umerii ei.

— Şi asta, Bard. Şi asta.

V

Londra Cenuşie

Oraşul arăta fără îndoială cam mohorât, învăluit într-o lumină slabă, ca şi când totul fusese vopsit numai cu negru

şi alb, întreaga paletă de culori fiind, astfel, redusă la tonuri de cenuşiu. Hornurile înălţau fuioare de fum şi siluete încotoşmănate treceau grăbite pe străzi, cu umerii încordaţi din cauza frigului.

Iar Kell nu fusese niciodată mai fericit să se afle aici.

Să fie invizibil.

Oprindu-se pe străduţa aflată la poalele Westminsterului, trase adânc aer în piept, în ciuda faptului că aerul îngheţat era înceţoşat de fum, şi se desfătă cu ceea ce simţi. Sufla un vânt tăios, iar el îşi îndesă mâinile în buzunare şi porni la drum. Nu avea idee încotro se îndrepta.

Nu conta.

Nu exista niciun loc în care să se ascundă în Londra Roşie, nu mai exista, dar încă îşi mai putea croi aici un spaţiu numai pentru el. Trecuse pe lângă câţiva oameni pe stradă, dar nimeni nu-l recunoscuse. Nimeni nu se eschivase şi nu se ferise din calea lui. Desigur, circulaseră odată nişte zvonuri, în anumite cercuri, dar pentru cei mai mulţi trecători era doar un străin oarecare. O umbră. O stafie într-un oraş plin de…

— *Dumneata* eşti.

Kell se înfioră când auzi acea voce. Încetini, dar nu se opri, presupunând că exclamaţia nu îi era adresată lui sau, dacă da, atunci era o greşeală.

— Domnule! se auzi din nou.

Kell se uită în jur – nu după cel care strigă, ci după oricine altcuiva i-ar mai fi putut vorbi. Dar nu mai era nimeni prin preajmă, iar cuvântul fusese rostit în cunoştinţă de cauză, cu *ştiinţă.*

Buna sa dispoziţie se cutremură şi, într-un final, dispăru, iar el se hotărî să se oprească şi să se întoarcă, pentru a descoperi un bărbat deşirat, care strângea la piept un braţ de hârtii şi care se uita fix la el, cu ochii cât cepele. Un fular negru îi atârna în jurul umerilor, iar hainele lui, deşi nu erau jerpelite, nu i se potriveau; arăta ca şi când fusese întins prea mult, cu faţa şi membrele prea lungi pentru costumul pe care îl purta. Încheieturile mâinilor îi ieşeau de sub manşete, iar pe dosul uneia Kell zări marginea unui tatuaj.

O rună de putere.

Prima oară când Kell o văzuse, îşi amintea că se gândise la două lucruri. Primul, că era inexactă, distorsionată, aşa cum numai o copie după o copie ar putea fi. Al doilea, că aparţinea unui Entuziast, un locuitor al lumii Cenuşii care-şi închipuia că e magician.

Kell îi *ura* pe Entuziaşti.

— Edward Archibald Tuttle al Treilea, făcu Kell impasibil.

Omul – Ned – zâmbi stânjenit, ca şi când Kell tocmai i-ar fi dat cea mai spectaculoasă veste.

— Îţi aminteşti de mine!

Kell îşi amintea. Îşi amintea de toată lumea cu care făcuse afaceri (sau alesese să *nu* facă afaceri).

— Nu ţi-am adus pământul, mărturisi el, amintindu-şi promisiunea pe jumătate sarcastică de a-i aduce o pungă de pământ, dacă era dispus să-l aştepte.

Ned făcu un semn indiferent din mână.

— Te-ai întors, zise el, grăbindu-se să se apropie. Începusem să cred că n-o să mai vii, după tot ce s-a petrecut, vreau să spun, după oribila întâmplare cu proprietarul tavernei – îngrozitoare întâmplare –, eu am aşteptat, ştii dumneata, înainte să se întâmple, şi după aceea, fireşte, şi încă, şi începusem să mă întreb, ceea ce nu e acelaşi lucru cu îndoiala, reţine, că nu am început să mă îndoiesc, dar nu te mai văzuse nimeni de atâtea luni la rând, iar acum, ei bine, te-ai întors…

Ned în sfârşit tăcu, rămas fără suflu. Kell nu ştia ce să spună. Omul vorbise destul pentru amândoi. Suflă un vânt tăios, iar Ned aproape îşi scăpă hârtiile.

— Să fiu al naibii, ce frig e! se enervă el. Dă-mi voie să-ţi fac cinste.

Făcu semn din cap spre ceva din spatele lui Kell, iar când acesta se întoarse, văzu o tavernă. Făcu ochii mari când îşi dădu seama încotro îl duseseră picioarele lui trădătoare. Ar fi trebuit să ştie. Sentimentul era acolo, chiar în acel loc, o subtilă atracţie care nu putea aparţine decât unui punct deja fixat.

Aruncătura de Piatră.

Kell stătea la numai câţiva paşi de locul unde făcuse afaceri, locul unde trăise Lila şi unde murise Barron. (Se mai întorsese aici, o dată, după ce totul se terminase, însă uşile erau încuiate. Forţase încuietorile şi intrase, dar corpul lui Barron fusese luat de acolo. Urcase scările înguste până sus, în odaia Lilei, dar nu găsise nimic, decât o pată întunecată pe podea şi o hartă fără niciun semn pe ea. Luase harta cu el, ultimul suvenir adus ilegal în lumea lui. Nu se mai întorsese de atunci.)

Lui Kell i se strânse inima când văzu localul. Nu mai era *numit* Aruncătura de Piatră. Arăta la fel – se *simţea* la fel, acum, că se uita cu atenţie –, însă pe tăblia care atârna deasupra uşii scrie CINCI COLŢURI.

— Eu chiar n-ar trebui… mormăi el, încruntându-se la acea denumire.

— Taverna nu deschide decât peste vreo oră, stărui Ned. Şi aş vrea să-ţi arăt ceva.

Scoase o cheie din buzunar, dar, în toată agitaţia lui, scăpă unul dintre sulurile de hârtie. Kell întinse mâna şi-l prinse din zbor, însă atenţia lui rămăsese fixată pe cheia pe care Ned o strecură în încuietoare.

— Tu *deţii* localul ăsta? se miră el, nevenindu-i să creadă.

Ned dădu din cap.

— Mă rog, vreau să spun, nu a fost al meu dintotdeauna, dar l-am cumpărat, după ce s-a încheiat toată treaba aceea urâtă. Voiau să-l dărâme din temelii şi nu mi se părea corect, aşa că, atunci când a fost scos la vânzare, ei bine, vreau să spun, dumneata şi cu mine, amândoi ştim că locul ăsta nu e *doar* o tavernă, vreau să spun că e ceva special, are aura aceea de – îşi coborî vocea – *magie…* Şi, de altfel, ştiam că ai să te întorci. *Ştiam* eu…

Ned intrase în tavernă, în timp ce sporovăia, iar Kell nu prea avea de ales decât să-l urmeze – ar fi putut să plece şi să-l lase bătând câmpii, dar Ned îl aşteptase, cumpărase taverna aceea afurisită doar ca să poată *continua* să îl aştepte, şi era de apreciat toată această hotărâre încăpăţânată, aşa că îl urmă înăuntru.

Localul era cufundat într-o beznă totală, iar Ned îşi aşeză

sulurile de hârtie pe cea mai apropiată masă, apoi înaintă, pe bâjbâite, până la şemineu ca să aprindă focul.

— Orele de deschidere sunt altfel pe aici, acum, continuă el, îngrămădind câţiva buşteni pe grătar, pentru că familia mea nu ştie, vezi dumneata, că eu am luat Punctele, fiindcă n-ar înţelege, ar zice că nu e o meserie potrivită pentru cineva de rangul meu, dar ei nu mă cunosc, nu cu adevărat. Întotdeauna am fost un pic mai vagabond, presupun. Dar pe dumneata nu te interesează să auzi toate astea, scuze, voiam doar să explic de ce era închisă taverna. Alt soi de oameni, zilele astea, de asemenea.

Ned se opri, luptându-se cu un amnar, iar privirea lui Kell se plimbă de la buştenii pe jumătate arşi la felinarele neaprinse, răspândite pe mese şi atârnate de grinzile tavanului. Oftă şi apoi, poate pentru că îi era frig sau era, doar, indulgent, pocni din degete; focul din şemineu prinse viaţă, iar Ned se dădu înapoi împleticindu-se când acesta începu să trosnească, arzând întâi cu flăcări albe-albăstrii, vrăjite, ca apoi să devină galbene şi roşii, ca de foc obişnuit.

Unul câte unul, felinarele începură să lumineze, de asemenea, iar Ned se îndreptă de spate şi se întoarse, uitându-se la felinarele care se aprinseră singure, ca şi cum Kell ar fi adus stelele înseşi în taverna lui.

Scoase un sunet, trase brusc aer în piept, iar ochii i se făcură cât cepele: nu de frică, nici măcar de surprindere, ci de adoraţie. *Veneraţie.* Era ceva în fascinaţia asta imprudentă a lui, în nemărginita sa încântare faţă de această demonstraţie, care îi reaminti lui Kell de bătrânul rege. Inima i se strânse dureros. Cândva crezuse că interesul entuziastului era un gest de aviditate, de lăcomie, dar probabil se înşelase. Nu era nici pe departe ca noul rege George. Nu, Ned era la fel de copilăros ca cineva care voia ca lumea să fie mai ciudată decât în realitate, cineva care îşi închipuise că ar putea *crede* în magie şi, astfel, ar face-o să existe.

Ned întinse mâna pe unul dintre felinare.

— E cald, şopti el.

— Focul, în general, este cald, zise Kell, rotindu-şi ochii prin tavernă.

În această lumină îşi dădu seama că, deşi pe dinafară rămăsese neschimbat, înăuntru, Cinci Colţuri era un cu totul alt local.

Draperii erau prinse de tavan în valuri întunecate, care se ridicau şi coborau deasupra meselor aranjate ca spiţele unei roţi. Diagrame negre fuseseră desenate – nu, gravate cu foc – pe mesele de lemn, iar Kell ghici că trebuia să fie nişte simboluri de putere –, deşi unele arătau mai degrabă ca tatuajul lui Ned, vag deformate, în timp ce altele erau complet inventate.

Aruncătura de Piatră fusese întotdeauna un loc magic, dar Cinci Colţuri *arăta* ca unul. Sau, cel puţin, aşa cum un copil şi l-ar fi imaginat.

Avea un aer de mister, de reprezentaţie şi, când Ned îşi scoase haina, Kell văzu că purta o cămaşă neagră cu guler înalt şi cu nasturi lucioşi de onix. De gâtul lui atârna un pandantiv cu o stea în cinci colţuri, iar Kell se întrebă dacă de aici i se trăsese numele tavernei, până când văzu desenul înrămat de pe perete. Era o schemă a cutiei pe care o avusese Kell, când el şi Ned se întâlniseră prima oară. Jocul elementelor cu cinci compartimente.

Foc, apă, pământ, aer, os.

Kell se încruntă. Diagrama era şocant de realistă, până la textura lemnului. Auzi un clinchet de pahare şi îl văzu pe Ned în spatele tejghelei, scoţând sticle de pe rafturile din perete. Turnă în două pahare ceva închis la culoare şi îi oferi unul lui Kell.

Lui Kell îi zbură gândul la Barron. Fostul proprietar fusese atât de masiv pe cât era Ned de uscăţiv, atât de morocănos, pe cât era tânărul de exuberant. Însă reprezentase o parte din locul ăsta, la fel ca piatra şi lemnul, şi acum era mort din cauza lui Holland. Din cauza lui Kell.

— Maestre Kell? insistă Ned, încă ţinând paharul întins.

Ştia că ar fi trebuit să plece, dar se trezi apropiindu-se de tejghea, trăgând cu mintea scaunul mai în afară, înainte să

se aşeze.

Te dai mare, zise o voce din capul lui şi poate că avea dreptate, dar adevărul era că trecuse multă vreme de când nu se mai uitase cineva la el aşa cum se uita Ned acum.

Kell luă băutura.

— Ce voiai să-mi arăţi, Ned?

Omul mai că plesni de fericire când auzi că-i spusese pe numele mic.

— Păi, vezi dumneata, începu el, scoţând o cutie de sub bar, *am exersat.*

Puse cutia pe tejghea, deschise capacul şi scoase un mic pacheţel dinăuntru. Kell era cu paharul la jumătatea drumului spre gură când văzu ce ţinea Ned în mâini şi lăsă imediat paharul jos. Era un set de elemente, exact ca acela pe care Kell îl dăduse la schimb aici, cu luni în urmă. Nu, era *chiar* acel set de elemente, după lemnul negru al cutiei şi mica încuietoare de bronz.

— De unde ai luat asta? întrebă el.

— Ei bine, am cumpărat-o.

Ned aşeză jocul magicienilor cu solemnitate pe tejghea, între ei, şi deschise încuietoarea, scoţând la vedere cele cinci elemente din compartimentele lor.

— De la gentlemanul căruia i-ai vândut-o dumneata. N-a fost uşor, dar am ajuns la o înţelegere.

Grozav, gândi Kell, buna dispoziţie dispărându-i brusc. Singurul lucru mai rău decât un Entuziast obişnuit era unul bogat.

— Am încercat să-mi fac una a mea, continuă Ned. Dar n-a ieşit la fel, n-am fost niciodată foarte priceput la soiul ăsta de lucruri, ar fi trebuit să vezi mâzgălitura aia de desen înainte să-l fi angajat…

— Concentrează-te, îl întrerupse Kell, simţind că Ned ar fi fost în stare să bată câmpii toată noaptea.

— Corect, făcu el, deci, ceea ce voiam să-ţi arăt – îşi trosni teatral degetele – era asta.

Ned bătu uşurel în compartimentul în care era apa, apoi îşi lipi palmele de tejghea. Se uita fix la cutie, iar Kell se relaxă când îşi dădu seama unde avea să ducă asta:

nicăieri.

Totuşi, ceva era diferit. Ultima oară când Ned încercase figura făcea gesturi prin aer şi rostea aberaţii deasupra apei, de parcă vorbele însele ar fi avut vreo putere. De data asta, buzele i se mişcau, dar Kell nu putea să audă ce spunea. Palmele lui rămaseră lipite, deschise larg pe tejghea, de o parte şi de alta a cutiei.

Pentru o clipă, cum prevăzuse, nu se întâmplă nimic.

Şi apoi, exact când Kell îşi pierduse răbdarea, apa *se mişcă.* Nu mult, dar o picătură păru să se ridice uşor din micuţa baltă înainte să cadă înapoi, provocând mici unde pe suprafaţa apei.

Sanct.

Ned făcu un pas îndărăt, triumfător, şi, deşi reuşi să-şi păstreze calmul, era limpede că-i venea să ridice braţele în aer şi să chiuie.

— Ai văzut? Ai văzut? strigă el.

Şi Kell văzuse. Greu s-ar fi putut spune că avea o capacitate periculoasă în ceea ce priveşte magia, dar era cu mult mai mult decât se aşteptase el. Ar fi trebuit să fie imposibil – pentru Ned, pentru *oricare* locuitor al lumii Cenuşii – dar ultimele câteva luni îl făcuseră să se întrebe dacă într-adevăr era ceva dincolo de limită. La urma urmei, Lila venise din Londra Cenuşie, şi ea era… ei bine, dar ea era cu totul altceva.

Magia nu îşi are locul în lumea voastră, îi spusese el regelui. *Nu îşi mai are.*

Lumea este un ciclu. Probabil că va veni din nou timpul nostru.

Ce se întâmplase? Întotdeauna îşi imagină că magia este un fel de foc, fiecare Londră stând cât mai departe de dogoarea lui. Londra Neagră se făcuse scrum, atât de aproape era de flacără, dar Londrei Cenuşii i se răciseră tăciunii de mult. Să mai fi existat oare vreo scânteie? Ceva ce se putea reaprinde? Oare suflase el din greşeală peste jarul gata să stingă? Sau Lila?

— Asta-i tot ce am reuşit să fac, mărturisi Ned înflăcărat. Dar cu antrenamentul potrivit…

Se uită la Kell plin de speranţă, apoi îşi lăsă iute privirea în jos.

— Vreau să spun, cu profesorul potrivit sau, cel puţin, cu oarecare îndrumare…

— Ned, începu Kell.

— Bineînţeles, ştiu că dumneata trebuie să fii ocupat, foarte căutat, şi timpul este preţios…

— Edward… încercă el din nou.

— Dar am ceva pentru dumneata, stărui omul.

Kell suspină. De ce toată lumea era brusc atât de dornică să-i facă daruri?

— Am încercat să mă gândesc la ce mi-ai spus dumneata data trecută, despre cum erai interesat numai de lucruri care contau, şi mi-a luat o vreme, dar cred că am găsit ceva valoros. Mă duc să-l aduc.

Înainte ca acesta să-l poată opri, să-l poată lămuri că, indiferent ce ar fi fost, el nu-l putea lua, omul ieşise din spatele barului şi alerga pe hol, urcând apoi scara câte două trepte odată.

Kell îl urmări plecând, dorindu-şi să fi putut rămâne.

Îi era dor de Aruncătura de Piatră, indiferent de noul ei nume, îi era dor de rezistenţa modestă a acestui loc, a acestui oraş. Chiar trebuia să se ducă acasă? Şi asta era problema chiar aici. Londra Roşie era *acasă.* Kell nu aparţinea acestei lumi. El era o fiinţă de magie – arnesian, nu englez. Şi chiar dacă lumea asta încă mai avea vreo putere (pentru Tieren, nu exista niciun loc cu adevărat lipsit de ea), Kell nu-şi putea permite s-o aţâţe, nu pentru Ned, nici pentru rege, nici măcar pentru el însuşi. Deja perturbase două lumi. Nu voia să mai fie făcut vinovat şi pentru a treia.

Îşi trecu o mână prin păr şi se ridică de pe scaun, paşii de deasupra auzindu-se tot mai slab.

Cutia cu elemente încă mai stătea deschisă pe tejghea. Kell ştia că ar fi trebuit s-o ia înapoi, dar, după aceea? Trebuia să le explice lui Staff şi Hastra de unde o are. Nu, s-o păstreze băiatul ăsta fără minte. Puse paharul jos şi se întoarse să plece, vârându-şi mâinile în buzunare.

Degetele lui dădură de ceva chiar pe fundul buzunarului.

Mâna se închise în jurul lui şi scoase un al doilea lin din Londra Roşie. Era vechi, steaua de aur se tocise de atâtea mâini prin care trecuse, iar Kell nu ştia de câtă vreme zăcea în buzunarul lui. Se poate să fi fost una dintre monedele pe care le luase de la bătrânul rege, în schimbul alteia noi şi calde, din buzunar. Sau putea fi un mărunţiş rătăcit, o monedă pierdută în buzunarul căptuşit cu lână. O studie un moment, apoi auzi zgomotul unei uşi care tocmai se închise şi nişte paşi pe scară.

Kell puse moneda pe tejghea, lângă paharul gol, şi plecă.

VI

Sasenroche

Lila întotdeauna urâse tavernele.

Părea legată de ele cu un fir invizibil; putea să fugă ea oricât ar fi vrut, fiindcă, după aceea, la un anumit punct, ar fi ajuns la capătul liniei şi ar fi fost smulsă şi adusă înapoi. Petrecuse ani la rând încercând să reteze acea legătură. Nu reuşise niciodată.

Taverna Raiduri se afla la capătul docurilor; lumina felinarelor era estompată de tentaculele ceţii de pe mare care se strecura în port. Firma de deasupra uşii era scrisă în trei limbi, din care Lila recunoscu numai una.

Dinăuntru se auzeau sunete familiare, zgomot de scaune târşâite şi clinchete de pahare, de râsete şi ameninţări, de certuri gata să se transforme în încăierări. Erau aceleaşi sunete pe care le auzise de sute de ori la Aruncătura de Piatră şi i se păru ciudat că ele existau şi aici, într-un târguşor al pieţei negre de la marginea unui imperiu dintr-o lume magică. Exista, presupuse ea, un confort în localurile astea, în ceea ce le alcătuia, în modul în care două taverne, din două oraşe diferite – două *lumi* diferite – puteau să se simtă la fel, să arate la fel, să sune la fel.

Alucard ţinu uşa deschisă pentru ea.

— *Tas enol*, făcu el, trecând înapoi pe arnesiană. *După tine.*

Lila dădu din cap şi intră.

Înăuntru, Raidurile păreau destul de familiare; *oamenii* erau diferiţi. Spre deosebire de piaţa neagră, aici glugile şi pălăriile fuseseră toate date jos, iar Lila reuşi să vadă, în sfârşit, cum arătau echipajele de pe celelalte corăbii legate de-a lungul docurilor. Un uriaş veskan trecu pe lângă ei, aproape cât uşa de mare, cu o coadă groasă şi blondă atârnându-i pe spate. Deşi avea braţele goale, el ieşi în frigul iernii de afară.

Un grup de oameni stătea în picioare, lângă uşă, vorbind în şoaptă, într-o limbă străină, uniformă. Unul dintre ei o privi şi ea observă cu surprindere că ochii lui erau aurii. Nu ca ambra, ca ai prinţului, ci strălucitori, aproape reflectând lumina, cu irisurile lor metalice, cu pete negre. Ochii aceia luminau de pe o piele neagră ca oceanul noaptea şi, spre deosebire de faroanii pe care-i văzuse în piaţă, faţa acestui om era împodobită cu zeci de bucăţi de sticlă verde-pal. Fragmentele trasau liniile de deasupra sprâncenelor, urmau curbura obrazului şi coborau spre gât. Efectul era impresionant.

— Închide gura, îi şopti Alucard la ureche. Arăţi ca un peşte.

Lumina din tavernă era scăzută, venind dinspre mese şi sobe, şi nu din tavan şi pereţi, desenând pe chipuri umbre ciudate, când lumânările se reflectau din obrajii şi frunţile lor.

Nu era foarte aglomerată – ea văzuse numai patru corăbii în port – şi putu să-i ochească pe marinarii *Turlei,* risipiţi pe la mese, stând de vorbă câte doi sau trei.

Stross şi Lenos prinseseră o masă lângă bar şi jucau cărţi cu vreo câţiva veskani; Olo urmărea jocul şi Tav, cel cu umerii laţi, era adâncit într-o discuţie cu un arnesian de pe o altă corabie.

Chipeşul Vasry flirta cu o barmaniţă – nimic neobişnuit aici – ce părea a fi o faroană, iar matelotul Kobis stătea la marginea unei canapele, citind o carte la o lumină slabă, în

mod evident delectându-se cu cea mai apropiată formă de pace şi linişte pe care o găsise.

Vreo zece feţe se întoarseră când Lila şi Alucard traversară sala, iar ea simţi cum ar fi vrut să se facă mică spre cea mai apropiată umbră, înainte să-şi dea seama că nimeni nu se uita la ea. Căpitanul *Turlei Nopţii* le atrase atenţia. Unii dădură din cap, alţii ridicară o mână sau un pahar, câţiva îl salutară respectuos. Evident îşi făcuse ceva prieteni în timpul anilor petrecuţi pe mare. Dacă se gândea mai bine, Alucard Emery îşi făcuse şi *duşmani,* dar ea încă nu întâlnise niciunul.

Un arnesian de la o altă corabie îi făcu semn să se apropie şi, în loc să se ţină după el, Lila se duse la bar şi comandă un soi de cidru care mirosea a mere, a mirodenii şi a tărie. Luase vreo câteva guri, când îşi întoarse privirea spre veskanul care stătea la bar, cam la un metru de ea.

Echipajul *Turlei* îi numea pe veskani *„choser”* – *uriaşi* – şi începuse să înţeleagă de ce.

Lila încerca să nu se holbeze – adică încerca să se uite fără să pară că se uită –, dar omul era *masiv,* mai înalt chiar şi decât fusese Barron, cu o faţă ca un bloc de piatră, înconjurat de o mână de păr blond. Nu blondul alburiu al gemenilor Dane, ci o culoare asemănătoare cu mierea, bogată, potrivită cu pielea închisă, ca a unui om care n-ar fi petrecut nicio zi la umbră.

Braţele lui, unul sprijinit pe tejghea, erau, fiecare în parte, cât capul ei de groase; zâmbetul îi era mai larg decât tăişul cuţitului ei, dar nici pe departe atât de periculos; iar ochii, în momentul în care şi-i întoarse spre ea, erau de un albastru limpede. Părul şi barba veskanului crescuseră laolaltă în jurul feţei, deschizându-se numai pentru ochii mari şi nasul drept, făcându-i astfel expresia greu de citit. Lila nu-şi dădea seama dacă era doar privită sau şi provocată.

Degetele Lilei alunecară spre pumnalul de la brâu, deşi, ca să fie cinstită, n-ar fi vrut să-şi încerce mâna pe un individ care mai degrabă i-ar fi *ciobit* cuţitul, decât să se lase înjunghiat.

Şi atunci, spre surprinderea ei, veskanul îşi ridică paharul.

— *Is aven!* făcu ea, ridicându-l pe al ei. *Hai noroc!*

Omul îi făcu cu ochiul şi apoi îşi turnă berea pe gât dintr-o singură înghiţitură lungă, iar Lila, simţind provocarea, îi urmă exemplul. Paharul ei era pe jumătate cât al lui, dar, ca să fim sinceri, şi el era de două ori cât ea, sau chiar mai mult, aşa că părea potrivit. Când halba ei golită lovi tejgheaua înainte lui, veskanul râse şi bătu cu pumnul în masă de două ori, murmurând ceva în semn de apreciere.

Lila puse o monedă pe bar şi se ridică. Cidrul o ameţi şi se simţea ciudat, de parcă nu se mai afla pe pământ solid, ci pe puntea *Turlei,* în furtună.

— Uşurel.

Alucard o prinse de cot, apoi îşi aruncă un braţ pe după umerii ei, ca să-i mascheze mersul clătinat.

— Aşa păţeşti dacă îţi faci prieteni.

O conduse la un separeu unde se strânseseră majoritatea oamenilor, iar ea se aşeză bucuroasă într-un scaun din capătul mesei. Când căpitanul se aşeză şi el, restul echipajului se apropie ca atras de un curent invizibil. Dar, fireşte, curentul nu era altul decât Alucard.

Oamenii râdeau. Paharele erau ciocnite. Scaunele scrâşneau pe podea.

Lenos îi aruncă o privire pe furiş, peste masă. El era unul dintre cei care dăduseră zvonul că ea ar fi Sarows. Oare îi mai era frică de ea după atâta timp?

Ea scoase cuţitul lui – acum al ei – de la brâu şi-l lustrui cu un colţ al bluzei.

Capul i se învârtea de la acea primă băutură şi îşi lăsă auzul şi atenţia să plutească spre echipaj ca fumul, îngăduind cuvintelor arnesiene să se dizolve în tonuri înalte şi joase, ca melodiile într-o limbă străine.

La celălalt capăt al mesei, Alucard vorbea tare şi ovaţiona şi bea cu echipajul lui, iar Lila se minuna de felul în care reuşea el să se schimbe ca să se adapteze noului mediu. Şi ea ştia să se adapteze foarte bine, dar Alucard ştia cum să se *transforme.* Pe puntea *Turlei,* era nu doar

căpitan, ci şi rege. Aici, la masa asta, înconjurat de oamenii lui, era unul de-al lor. În continuare şeful, întotdeauna şeful, dar nu cu mult mai sus decât ceilalţi. Acest Alucard se forţa să râdă la fel de tare ca Tav, să flirteze aproape la fel de mult ca Vasry şi să-şi clatine berea, stropind în jur, la fel ca Olo, cu toate că Lila îşi dădea seama că se enerva ori de câte ori ea vărsa apă sau vin în cabina lui.

Era o demonstraţie, una destul de amuzantă de urmărit. Lila se întrebă, poate a suta oară, care dintre versiunile lui Alucard era cea adevărată sau dacă toate erau adevărate, fiecare în felul ei.

Se întreba, de asemenea, unde îşi găsise Alucard un asemenea grup pestriţ de oameni, când şi cum îi adunase. Aici, pe uscat, păreau să nu aibă mai nimic în comun. Dar pe *Turlă,* se purtau ca nişte prieteni, ca o *familie.* Sau, cel puţin, cum îşi închipuia Lila că s-ar petrece lucrurile într-o familie. Desigur, se ciondăneau şi, din când în când, ajungeau şi la bătăi, dar erau, deopotrivă, extraordinar de loiali.

Şi Lila? Şi ea era loială?

Se gândi la primele ei nopţi la bord, când dormea cu spatele la perete şi cuţitul la îndemână, aşteptând din clipă în clipă să fie atacată. Când a trebuit să recunoască faptul că nu ştia aproape nimic despre cum se trăieşte pe o corabie şi se chinuia în fiecare zi să rămână în picioare, agăţându-se de orice frântură de abilitate şi limbă, şi, când se ivea prilejul, de orice fel de ajutor. Părea să fi trecut o viaţă de atunci. Acum o tratau, într-o oarecare măsură, ca pe una de-a lor. De parcă ar fi fost *de acolo.* O mică parte sfidătoare din ea, partea pe care se străduise din răsputeri s-o înăbuşe pe când cutreiera străzile din Londra, tresălta la acest gând.

Dar restul se simţea rău.

Îi venea să se ridice de la masă şi să iasă, să plece, să rupă corzile care o legau de corabia asta şi de echipajul ăsta şi de viaţa asta şi să o ia de la capăt. Ori de câte ori simţea povara acestor legături, îşi dorea să poată lua cel mai ascuţit cuţit al ei şi să le taie, să se elibereze, să-şi

amputeze partea din ea care voia, căreia îi păsa şi care se înmuia când simţea mâna lui Alucard pe umărul ei, când îl vedea pe Tav zâmbind, când primea încuviinţarea lui Stross.

Slăbiciune, o avertiză o voce din cap.

Fugi, o sfătui alta.

— E totul în regulă, Bard? întrebă Vasry, părând sincer îngrijorat.

Lila dădu din cap, abia reuşind să zâmbească.

Stross împinse un pahar plin de băutură în direcţia ei, un gest cât se poate de natural.

Fugi.

Alucard îi prinse privirea şi îi făcu cu ochiul.

Doamne, ar fi trebuit să-l ucidă când avusese ocazia.

— Bine, căpitane, strigă Stross peste larmă. Ne-ai pus să aşteptăm. Care-i vestea cea mare?

Masa începu să se liniştească, iar Alucard îşi lăsă halba jos.

— Ascultaţi aici, ceată de trenţăroşi! începu el, glasul revărsându-i-se ca un val.

Echipajul coborî vocea până la un murmur slab, apoi tăcu de tot.

— Puteţi să vă petreceţi toată noaptea pe uscat. Dar ridicăm pânzele la prima geană de lumină.

— Care-i următoarea escală? întrebă Tav.

Alucard se uită drept la Lila când răspunse:

— Londra.

Lila înţepeni în scaun.

— Pentru ce? întrebă Vasry.

— Treburi.

— Ciudat, făcu Stross, scărpinându-şi obrazul. Nu e vremea pentru turnir?

— S-ar putea, rânji Alucard.

— Doar n-ai *făcut* asta! exclamă Lenos.

— Ce să nu facă? întrebă Lila.

Tav chicoti.

— S-a dus şi s-a înscris la *Essen Tasch.*

Essen Tasch, se gândi Lila, încercând să traducă

expresia. *Element... ceva.* Oare ce să fie? Toţi ceilalţi de la masă păreau să ştie despre ce-i vorba. Numai Kobis nu zicea nimic, ci se încrunta pur şi simplu cu nasul în băutura lui, dar nu părea nedumerit, doar îngrijorat.

— Nu ştiu ce să zic, căpitane, comentă Olo. Crezi că eşti destul de bun pentru jocul ăla?

Alucard râse şi clătină din cap. Îşi duse halba la gură, luă o înghiţitură, apoi o trânti pe masă. Se sparse, dar mai înainte ca cidrul să apuce să se verse, se înălţă în aer, laolaltă cu conţinutul din toate celelalte halbe de la masă, lichidul îngheţând în zbor. Băuturile îngheţate rămaseră suspendate un moment, apoi căzură pe masa de lemn, unele înfigându-se cu capetele ascuţite în jos, celelalte rostogolindu-se. Lila se uită la suliţa îngheţată care fusese cidrul ei, înfiptă acum în halbă. Numai ţurţurele care fusese băutura lui Alucard rămase în aer, plutind deasupra halbei lui sfărâmate.

Echipajul ovaţionă şi aplaudă.

— Hei, mormăi un om din spatele barului. Plătiţi pentru tot ce spargeţi.

Alucard zâmbi şi îşi ridică mâinile, în semn de capitulare. Şi apoi, când îşi îndoi degetele, cioburile halbei risipite pe masă tremurară şi se adunară singure la loc în forma halbei iniţiale, de parcă timpul s-ar fi dat înapoi. Halba se formă într-una din mâinile lui Alucard, crăpăturile estompându-se şi dispărând, când sticla se sudă la loc. El o ridică, parcă inspectând-o, iar ţurţurele de cidru îngheţat care încă mai plutea în aer, deasupra capului său, se lichefie şi curse înapoi în halba nespartă. El luă o înghiţitură şi toastă spre omul din spatele barului, iar echipajul izbucni în ovaţii zgomotoase, bătând cu pumnii în masă, uitând de băuturile lor.

Numai Lila rămase nemişcată, uimită de acea demonstraţie.

Îl mai văzuse pe Alucard făcând magie, desigur – el o instruia de luni întregi. Dar era o mare deosebire – o prăpastie, o lume distanţă între a face un cuţit să leviteze şi *asta.* Nu mai văzuse pe nimeni să facă magie astfel. Nu de

la Kell încoace.

Vasry probabil observă cât era de surprinsă, pentru că îşi înclină capul spre ea.

— Căpitanul e unul dintre cei mai buni din Arnes, îi explică el. Cei mai mulţi magicieni nu stăpânesc decât un singur element. Câţiva sunt duali. Dar Alucard? El e *trial.*

Rosti cuvântul cu veneraţie.

— Nu-şi arată peste tot puterea, pentru că maeştrii magicieni sunt rari pe mare, mai rari decât o pradă bună, deci e foarte probabil să fie capturaţi şi vânduţi. Fireşte, asta n-ar fi prima recompensă pusă pe capul lui, dar totuşi… Cei mai mulţi nu părăsesc oraşele.

Şi atunci el de ce a făcut-o? se întrebă ea.

Când îşi ridică ochii, văzu privirea lui Alucard aţintită asupra ei, safirul sclipind deasupra unuia dintre ochii săi de culoarea furtunii.

— Tu ai fost vreodată la un *Essen Tasch,* Vasry? întrebă ea.

— O dată, răspunse frumosul marinar. Ultima oară, jocurile s-au ţinut la Londra.

Jocuri, gândi Lila. Deci asta înseamnă *Tasch.*

Jocurile Elementelor.

— Se ţin o dată la trei ani, continuă Vasry, în oraşul ultimului câştigător.

— Şi cum e? îl iscodi Lila, străduindu-se ca interesul ei să nu bată la ochi.

— N-ai fost niciodată? Ei bine, o să-ţi placă la nebunie.

Lila îl simpatiza pe Vasry. Nu era prea isteţ, nici pe departe; nu prea-şi dădea seama de întrebări, nu se mira cum sau de ce nu ştia ea răspunsurile.

— *Essen Tasch* se ţin de mai bine de şaizeci de ani, de la ultimul război imperial. La fiecare trei ani, se adună – Arnes, Faro şi Vesk – şi-şi pun la bătaie cei mai buni magicieni. Păcat că nu durează decât o săptămână.

— Ăsta e modul imperiului de a da mâna, a zâmbi şi a arăta că totul e bine, interveni Tav, care se aplecase spre ei conspirativ.

— *Tac,* politica e plictisitoare, zise Vasry cu un gest

indiferent din mână. Dar duelurile sunt distractive. *Şi petrecerea.* Băuturile, pariurile, femeile frumoase…

Tav pufni.

— Nu asculta la Vasry, Bard, o sfătui el. Duelurile sunt cea mai interesantă parte. Vreo zece dintre cei mai buni magicieni din fiecare imperiu înfruntându-se unul pe altul.

Dueluri.

— Oh, şi măştile sunt destul de frumoase, îşi aduse aminte Vasry, sticlindu-i ochii.

— Măştile? întrebă Lila curioasă.

Tav se aplecă spre ea cu însufleţire.

— La început, îi explică el, concurenţii purtau coifuri ca să se apere. Dar, cu timpul, au început să şi le împodobească. Ca să se deosebească. Până la urmă, măştile au devenit o parte din turnir.

Tav se încruntă uşor.

— Mă mir că n-ai fost până acum la un *Essen Tasch,* Bard.

Lila ridică din umeri.

— N-am nimerit niciodată în locul potrivit la timpul potrivit.

El dădu din cap, de parcă răspunsul l-ar fi mulţumit, şi lăsă problema aşa.

— Ei bine, dacă Alucard concurează, o să fie un turnir de neuitat.

— De ce participă bărbaţii? întrebă ea. Doar ca să se dea mari?

— Nu doar bărbaţii, interveni Vasry. Şi femeile.

— E o cinste să fii ales ca să concurezi pentru coroana ta…

— Gloria ca gloria, făcu Vasry, dar în jocul ăsta câştigătorul ia totul. Nu că Alucard ar avea nevoie de bani.

Tav îi aruncă o privire în semn de avertisment.

— Un pot atât de baban, se băgă şi Olo în vorbă, până şi regelui i-ar părea rău să-l vadă câştigat de altul.

Lila îşi plimba degetul prin cidrul care începuse să se topească pe masă, fiind atentă numai pe jumătate la trăncăneala marinarilor. Magie, măşti, bani… *Essen Tasch*

devenea din ce în ce mai interesant.

— Oricine poate concura? întrebă ea, distrată.

— Sigur, zise Tav, dacă e destul de bun să capete un loc.

Lila se opri din desenat cu degetul prin cidru şi nimeni nu observă că lichidul vărsat continua să se mişte, trasând linii pe lemn.

Cineva puse o halbă nouă în faţa ei.

Alucard le atrase atenţia.

— Pentru Londra! zise el, ridicându-şi halba.

Lila o ridică pe a ei.

— Pentru Londra! spuse şi ea, zâmbind tăios ca o lamă de cuţit.

4

CHEMAREA LONDREI

I

Londra Roşie

Oraşul era sub asediu.

Rhy stătea în balconul aflat cel mai sus în palat şi privea cum se adunau forţele. Aerul rece îi pişca obrajii şi-i umfla pelerina de pe un umăr, fluturând-o în spatele lui ca pe un steag de aur.

Jos de tot, formaţiunile se întrepătrundeau, zidurile se ridicau, iar zgomotul focurilor aţâţate şi al ciocanelor care loveau fierul răsuna ca şi cum mai multe arme loveau împreună într-un baraj de lemn, metal şi sticlă.

Pe cei mai mulţi i-ar fi surprins să ştie că, atunci când Rhy se gândea la el însuşi ca la un rege, se vedea astfel: nu pe un tron sau toastând cu prieteni la festinuri îmbelşugate, ci supraveghind armatele. Şi, cu toate că nu văzuse niciodată un front de luptă adevărat – ultimul război avusese loc cu mai bine de şaizeci de ani în urmă, iar forţele tatălui său întotdeauna înăbuşeau luptele care mai izbucneau pe la graniţă şi conflictele civile înainte să se agraveze –, Rhy avea destulă imaginaţie ca să compenseze acest neajuns. Şi, dacă la prima vedere Londra *chiar* părea să fie atacată, armatele erau numai ale sale.

Oriunde ar fi privit Rhy, oraşul era luat în stăpânire, nu de soldaţi inamici, ci de zidari şi magicieni, trudind din greu să construiască platformele, scenele, arenele plutitoare şi corturile de pe mal care aveau să găzduiască *Essen Tasch* şi concurenţii.

— Priveliştea de aici, zise un bărbat din spatele lui, este… magnifică.

Cuvintele erau în Înalta Regală, dar pronunţia lor era

îndulcită de accentul arnesian de *ostra.*

— Într-adevăr, domnule Parlo, aprobă Rhy, întorcându-se spre cel care vorbise.

Fu nevoit să-şi reţină un zâmbet. Parlo arăta în mod clar groaznic, pe jumătate îngheţat şi evident speriat de marea distanţă dintre balcon şi fluviul de dedesubt, ţinându-se strâns de volutele vestei sale de parcă ar fi fost o frânghie. Aproape la fel de rău ca Vis; gardianul stătea cu spatele împlătoşat lipit de zid, palid la faţă.

Rhy era tentat să se sprijine de balustradă, numai ca să-i facă pe *ostra* şi pe gardian să stea cu sufletul la gură. Kell aşa ar fi făcut. Dar, în schimb, se îndepărtase de margine, iar Parlo îi imită recunoscător mişcarea, retrăgându-se un pas spre uşă.

— Ce te aduce aici, pe acoperiş? întrebă Rhy.

Parlo scoase la iveală un pergament de sub braţ.

— Aranjamentele pentru ceremonia de deschidere, Alteţa Voastră.

— A, da!

Acceptă planurile, însă fără să le desfacă ca să le studieze. Parlo continua să stea acolo, de parcă ar fi aşteptat ceva – un bacşiş? o trataţie? – şi Rhy, în cele din urmă, spuse:

— Te poţi retrage acum.

Ostra păru îndurerat, aşa că Rhy îşi afişă cel mai princiar zâmbet al lui.

— Ei, haide, domnule Parlo, ai fost scuzat, nu alungat. Priveliştea de aici, de sus, poate că e magnifică, dar vremea nu e, iar domnia ta arăţi ca şi când ai avea nevoie de un ceai şi puţină căldură. O să le găseşti pe amândouă în galeria de la parter.

— Presupun că sună destul de plăcut… dar planurile…

— Să sperăm că nu voi avea nevoie de ajutor să descifrez o schemă pe care am făcut-o eu însumi. Şi dacă o să am, ştiu unde să te găsesc.

Parlo încuviinţă şi se retrase. Rhy oftă şi aşeză planurile pe o măsuţă de sticlă de lângă uşă. Desfăcu pergamentul, tresărind când lumina soarelui făcu pagina orbitor de albă,

căci capul încă îi mai zvâcnea, surd, de la noaptea de dinainte. Nopţile deveniseră mai grele pentru Rhy. Nu-i fusese niciodată teamă de întuneric – nici măcar după ce Umbrele veniseră şi încercaseră să-l ucidă în timpul nopţii –, dar asta pentru că întunericul *obişnuia* să fie gol. Acum, însă, nu mai era. Putea s-o simtă, indiferent ce era *aia,* plutind în aerul din jurul lui, aşteptând să apună soarele şi să se cufunde totul în tăcere. Şi se făcea destul de linişte ca să *gândească.* Gândurile, ele erau cele care-l pândeau, iar odată ce începeau, nu le mai putea opri.

Pe toţi sfinţii, şi cât se chinuia!

Îşi turnă o ceaşcă de ceai şi îşi îndreptă atenţia la planuri, aşezând greutăţi pe colţuri, ca să nu le zboare vântul. Şi iată-l, chiar acolo, desfăşurat înaintea ochilor lui, lucrul asupra căruia se concentra, într-o încercare disperată de a-şi ţine gândurile la distanţă.

Is Essen Tasch.

Jocurile Elementelor.

Un turnir internaţional între trei imperii – Vesk, Faro şi, bineînţeles, Arnes. Nu era un eveniment oarecare. La *Essen Tash* participau treizeci şi şase de magicieni, o mie de spectatori bogaţi, dornici să călătorească până aici, şi, bineînţeles, oaspeţii regali. Prinţul şi prinţesa din Vesk. Fratele regelui din Faro. Prin tradiţie, turnirul era găzduit de capitala ultimului câştigător. Şi, mulţumită măiestriei lui Kirimyr Vasrin şi a viziunii lui Rhy, Londra avea să fie piesa principală, uluitoare a jocurilor din acest an.

Iar în centrul ei, realizările supreme ale lui Rhy: primele arene plutitoare din toate timpurile.

Prin tot oraşul se zăreau corturi şi scene, dar cea mai mare mândrie a lui Rhy era rezervată acestor trei scene ce aveau să fie construite nu doar pe maluri, dar şi pe fluviu. Erau temporare, da, şi aveau să fie demontate după încheierea turnirului. Însă erau, de asemenea, *splendide*, opere de artă, de dimensiunea unor stadioane. Rhy angajase cei mai buni meşteri în metal şi pământ din întreg regatul ca să construiască arenele lui magnifice. Poduri şi pasaje suspendate se construiau în jurul palatului, iar de

sus semănau cu nişte valuri de aur pe apele roşii ale lui Isle. Fiecare stadion era un octogon, pânzele întinzându-se ca greementul corăbiilor peste un schelet de piatră. Deasupra acestui corp, arenele erau acoperite: prima, în solzi sculptaţi, a doua, în pene de pânză, şi a treia, în blană de iarbă.

Rhy urmărea cum dragoni masivi, sculptaţi în gheaţă, erau coborâţi pe fluviu să înconjoare arena dinspre est, iar păsările de pânză zburau ca nişte zmeie pe deasupra celei centrale, mânate de un vânt continuu. Iar la vest opt lei magnifici de piatră marcau stâlpii stadionului, fiecare surprins într-o poziţie diferită, un moment imortalizat din povestea prădătorului şi a prăzii.

Ar fi putut să numeroteze pur şi simplu platformele, îşi zicea Rhy, dar asta ar fi fost lamentabil de previzibil. Nu, *Essen Tasch* meritau mai mult.

Spectacol.

Asta aştepta toată lumea. Iar spectacolul era cu siguranţă ceva pe care Rhy ştia să-l ofere. Însă nu era vorba doar de a regiza. Kell putea să-l ironizeze cât voia, dar lui Rhy *chiar* îi păsa de viitorul regatului său. Când tatăl lui îl însărcinase pe el să se ocupe de turnir, se simţise insultat. Se gândise că *Essen Tasch* doar glorifica o petrecere şi, oricât de priceput ar fi fost Rhy la distracţii, năzuia la ceva mai mult. Mai multă responsabilitate. Mai multă putere. Şi i-o spusese regelui verde în faţă.

— Domnia este o treabă delicată, îl mustrase tatăl lui. Orice gest are un scop şi un înţeles. Turnirul acesta nu e doar un joc. El ajută la menţinerea păcii cu imperiile vecine şi ne îngăduie să le arătăm resursele noastre, fără ca asta să implice vreo ameninţare.

Regele îşi încrucişase degetele.

— Politica e un dans până în momentul în care devine război. Iar noi controlăm muzica.

Şi, cu cât mai mult se gândea Rhy la asta, cu atât mai bine înţelegea.

Dinastia Maresh era la putere de mai bine de o sută de ani. Încă de dinainte de Războiul Imperiilor. Elita *ostra* îi

adora şi niciuna dintre *vestra* regale nu era destul de curajoasă ca să le conteste domnia, indiferent de cât de puternică era. Acesta era avantajul când domneai de mai mult de un secol: nimeni nu-şi putea aminti cum fusese traiul înainte ca Maresh să ajungă la putere. Era simplu să crezi că dinastia lor n-avea să sfârşească vreodată.

Dar în celelalte imperii? Niciunul nu pomenea de război – niciunul nu vorbea vreodată despre război dar zvonurile de nemulţumire ajungeau, ca ceaţa, dincoace de hotare. Cu şapte copii, veskanii se întindeau spre putere, iar fratele regelui era flămând; era doar o chestiune de timp până când lordul Sol-in-Ar avea să-şi croiască drum cu forţa pe tronul faroan, şi chiar dacă Vesk şi Faro îşi ţineau ochii aţintiţi unul asupra celuilalt, rămânea faptul că Arnes stătea fix între cel două imperii.

Şi apoi mai era şi Kell.

Oricât glumea Rhy cu fratele lui despre reputaţia sa, Faro sau Vesk nu luau asta în râs. Unii erau convinşi că piatra de temelie a imperiului arnesian era Kell şi că fără el în centru s-ar fi sfărâmat şi ar fi căzut.

Nu conta dacă era adevărat – vecinii lor întotdeauna căutau o slăbiciune, pentru că în a conduce un imperiu era vorba despre *putere.* Era însăşi *imaginea* puterii. Iar *Essen Tasch* era piedestalul perfect pentru o astfel de expunere.

O şansă pentru Arnes să strălucească.

O şansă pentru Rhy să strălucească, nu numai ca un giuvaier, dar şi ca o sabie. Întotdeauna fusese un simbol al bogăţiei. Voia să fie şi un simbol al *puterii.* Magia era putere, desigur, dar nu era singurul fel de putere. Rhy îşi spunea că putea să fie, totuşi, puternic şi fără ea.

Degetele lui se încleştară pe balustrada balconului.

Amintirea darului de la Holland îi fulgeră prin minte. Cu luni în urmă, el făcuse ceva prostesc – atât de prostesc, încât aproape că-i costase totul pe el şi pe oraşul lui –, doar ca să fie puternic în felul în care era Kell. Supuşii lui n-aveau să ştie niciodată cât de aproape fusese să-i dezamăgească. Şi mai mult decât orice altceva, Rhy Maresh voia să fie cel de care poporul lui avea nevoie.

Multă vreme crezuse că ei aveau nevoie de un rege mai vesel, mai distrat puţin. Nu era destul de ignorant încât să creadă că oraşul lui era lipsit de probleme, dar obişnuia să creadă – sau probabil doar *voia* să creadă – că el putea să aducă o doză de fericire poporului său, fiind el însuşi fericit. La urma urmei, îl iubeau. Dar ceea ce era potrivit pentru un prinţ nu era potrivit pentru un rege.

Nu fi morbid, gândi el. Părinţii lui erau amândoi sănătoşi. Însă oamenii trăiau şi mureau. Asta era natura lumii. Sau, cel puţin, aşa trebuia să fie.

Amintirile i se puseseră ca un nod în gât. Durerea, sângele, frica şi, în cele din urmă, liniştea şi întunericul. Capitularea şi abandonul, şi apoi târâtul înapoi, cu o forţă ca a gravitaţiei, ca a căderii, o cumplită, zdruncinătoare durere când a lovit pământul. Numai că n-a căzut. S-a ridicat. A ţâşnit la suprafaţa lui însuşi şi…

— Prinţule Rhy.

Clipi şi îl văzu pe gardianul său, Tolners, stând în pragul uşii, înalt, ţeapăn şi diplomat.

Degetele îl usturară pe Rhy când şi le smulse de pe balustrada îngheţată. Deschise gura să vorbească şi simţi gust de sânge. Probabil şi-a muşcat limba. *Scuze, Kell,* gândi el. Era atât de ciudat să ştii că durerea ta e legată de a altcuiva, că de fiecare dată când te doare, celălalt simte şi el, şi de fiecare dată când pe el îl doare, e din cauza ta. Zilele astea, Rhy mereu părea să fie cauza exclusivă a suferinţelor lui Kell, în timp ce Kell umbla de parcă lumea ar fi fost dintr-odată făcută din sticlă, şi asta numai din cauza lui Rhy. Nu era cinstit, până la urmă, nu era un joc echilibrat, nu era drept. Rhy ţinea *durerea* lui Kell în mâinile lui, în vreme ce Kell ţinea *viaţa* lui Rhy într-ale sale.

— Sunteţi bine? stărui gardianul. Arătaţi cam palid.

Rhy luă ceaşca de ceai – acum rece – şi îşi clăti gustul metalic din gură, dar, tremurându-i mâna, puse imediat ceaşca jos.

— Spune-mi, Tolners, începu el, prefăcându-se că nu-l interesează în mod vădit. Sunt într-un pericol atât de mare, încât am nevoie nu de unul, ci de *doi* oameni să-mi

păzească viaţa?

Rhy făcu semn spre primul gardian, care încă stătea lipit de zidul rece din exterior.

— Sau ai venit să-l eliberezi pe bietul Vis înainte să leşine peste noi?

Tolners se uită la Vis şi-i făcu scurt semn din cap. Celălalt gardian se strecură, cu recunoştinţă, înapoi pe uşile de la intrare, în siguranţa camerei. Tolners nu se lipi de zid, ci rămase în faţa lui Rhy, în stare de alertă. Era îmbrăcat, ca întotdeauna, în armură completă, pelerina lui roşie fluturându-i în spate, în vântul rece, cu coiful de aur la subsuoară. Arăta mai mult ca o statuie decât ca un om, iar în momentul acela – ca şi în multe alte momente – Rhy le simţi lipsa vechilor săi gardieni, Gen şi Parrish. Îi lipseau umorul şi glumele lor obişnuite, şi felul în care el îi putea face să uite că era prinţ. Iar, uneori, felul în care ei îl puteau face şi pe *el* să uite.

Nu te contrazice, se gândi Rhy. *Nu poţi fi în acelaşi timp şi simbolul puterii, şi un om obişnuit. Trebuie să alegi. Fă alegerea corectă.*

Balconul i se păru dintr-odată cam aglomerat. Rhy luă planurile de pe masă şi se retrase în camerele sale călduroase. Aruncă planurile pe o sofa şi tocmai se îndrepta spre bufet, ca să-şi ia o băutură mai tare, când observă scrisoarea aşezată pe masă. De cât timp era aici?

Privirea lui Rhy se întoarse rapid spre gărzile sale. Vis stătea lângă uşile de lemn, făcându-şi de lucru cu un fir desprins din pelerina lui. Tolners era încă pe balcon, privind în jos la construcţiile pentru turnir cu o uşoară cută între sprâncene.

Rhy luă plicul şi îl desfăcu. Mesajul fusese scris cu litere mici şi negre, într-o limbă care nu era engleză sau arnesiană, ci kas-avnes, un dialect rar, de dincolo de graniţă, pe care Rhy îl învăţase cu mulţi ani în urmă.

Întotdeauna avusese un talent la învăţat limbi, câtă vreme aparţineau oamenilor şi nu magiei.

Rhy zâmbi când recunoscu dialectul. La fel de inteligent ca folosirea unui cod, fără să bată la ochi.

Conţinutul biletului era următorul:

Prinţe Rhy,

Dezaprob din toată inima şi nutresc speranţa, oricât de slabă, că o să vă revină amândurora mintea la cap. În eventualitatea în care nu, am făcut aranjamentele necesare – sper să nu-mi pară rău. O să discutăm despre costul strădaniilor voastre în după-amiaza asta. Poate că aburii se vor dovedi lămuritori. Indiferent de decizia ta, aştept ca o donaţie substanţială să fie făcută Sanctuarului Londrei, când se va termina povestea asta.

Servitorul tău, înţelept, şi Aven Essen,

Tieren Serense

Rhy zâmbi şi puse biletul deoparte, în timp ce clopotele răsunară prin oraş, sunetul auzindu-se tocmai din sanctuarul de pe malul celălalt al fluviului.

Poate că aburii se vor dovedi lămuritori.

Rhy bătu din palme, făcându-i pe gardieni să tresară.

— Domnilor, zise el, luând un halat de casă. Cred că am poftă de o baie.

II

Lumea de sub apă era caldă şi nemişcată.

Rhy stătu dedesubt cât putu, până când capul începu să i se învârtă, pulsul să-i zvâcnească în urechi şi să-l doară pieptul, şi atunci, şi doar abia atunci, ieşi la suprafaţă, umplându-şi plămânii cu aer.

Îi plăceau băile regale, petrecuse aşa multe după-amiezi moleşite – seri, dimineţi –, dar rareori singur. Era obişnuit cu ecourile râsetelor gălăgioase care răsunau din pereţi, cu îmbrăţişarea în joacă a unei fete, cu săruturi fugare, dar, în ziua aceea, băile erau tăcute, în afară de murmurul apei picurând. Gardienii stăteau la post de-o parte şi de alta a

uşii, iar doi servitori aşteptau pe margine, cu urcioare de săpun şi ulei, perii, halate şi prosoape, în timp ce Rhy mergea prin apa bazinului ce se ridica până la nivelul taliei.

Ocupând jumătate de încăpere, bazinul era larg, adânc, din piatră neagră, lustruită, cu borduri de sticlă şi aur. Luminile jucau pe tavanul boltit şi pe peretele exterior se aflau doar de ferestre înalte şi înguste, cu geamuri colorate.

Apa din jurul lui încă plescăia după ce se ridică şi el îşi întinse degetele pe suprafaţa ei, aşteptând ca valurile să se netezească la loc.

Era un joc pe care obişnuia să-l joace când era mic, încercând să vadă dacă putea să liniştească suprafaţa apei. Nu cu magia, doar cu răbdarea. Crescând, ajunsese mai rău la aşteptare decât era la controlarea elementelor, dar zilele astea făcuse progrese. Se opri în mijlocul bazinului şi îşi încetini respiraţia, privind apa cum devine netedă ca oglinda. Curând, reflecţia lui se stabiliză, devenind clară ca într-o oglindă, iar Rhy îşi studie părul negru şi ochii de ambră, înainte ca privirea să-i alunece, invariabil, mai jos de umerii săi arămii, la semnul de pe piept.

Cercurile se întrepătrundeau într-un mod deopotrivă intuitiv şi străin. Un simbol de viaţă şi de moarte. Se concentră şi deveni conştient de pulsul din urechi, ecoul celui al lui Kell, ambele bătând din ce în ce mai tare, până ce Rhy avu impresia că o să tulbure nemişcarea sticloasă a apei.

O subtilă aură de pace întrerupse accelerarea pulsului.

— Alteţă, începu Vis din locul său de lângă uşă. Aveţi un…

— Lasă-l să intre, fu de acord prinţul, cu spatele la gardian.

Închise ochii şi ascultă mersul abia auzit al tălpilor goale, foşnetul robei pe piatră: liniştit, dar destul de tare cât să acopere ecoul inimii fratelui său.

— Bună ziua, prinţule Rhy!

Vocea lui *Aven Essen* se auzea ca un uruit jos, mai puţin aspru decât al regelui, dar la fel de puternic. Sonor.

Rhy se întoarse uşor cu faţa la preot, zâmbind.

— Tieren. Ce surpriză plăcută!

Marele preot al Sanctuarului Londrei nu era masiv, dar nici nu s-ar fi putut spune că robele sale albe îl înghiţeau cu totul. Dimpotrivă, crescuse el cât să le umple, ţesăturile fâşâind uşor în jurul lui, chiar şi atunci când stătea nemişcat. Aerul din încăpere se schimbase de cum intrase, calmul aşternându-se peste toate ca zăpada. Ceea ce era un lucru bun, pentru că anula vizibilul disconfort pe care cei mai mulţi păreau să-l aibă în preajma preotului, dându-se în lături din calea lui de parcă Tieren ar fi putut vedea prin ei, dincolo de piele şi de oase, până la gânduri, dorinţe şi suflet. Probabil de aceea Vis îşi studia acum vârful ghetelor.

Aven Essen era o figură care-i intimida pe majoritatea – cam cum făcea şi Kell, presupuse Rhy –, dar pentru el Maestrul Serense fusese întotdeauna *Tieren.*

— Dacă e un moment nepotrivit… începu preotul, împreunându-şi mâinile pe sub manşete.

— Deloc, negă Rhy, urcând treptele de sticlă care înconjurau bazinul.

Putu simţi cum ochii celor din încăpere erau îndreptaţi spre pieptul lui: nu doar la simbolul marcat cu foc în pielea lui de aramă, dar şi la cicatricea de sub coaste, unde cuţitul – cuţitul lui Astrid – fusese înfipt. Însă, mai înainte ca el să poată simţi aerul rece sau ca ochii celorlalţi să poată zăbovi, un servitor se apropie şi-l îmbrăcă într-un halat roşu, pluşat.

— Vă rog să ne lăsaţi singuri, se adresă el celorlalţi.

Servitorii începură să se retragă imediat, dar gardianul şovăia.

— Şi tu, Vis.

— Prinţule Rhy, protestă gardianul, eu n-ar trebui să…

— Totul e în regulă, se amuză Rhy. Nu cred că *Aven Essen* vrea să-mi facă vreun rău.

Sprâncenele albe ale lui Tieren se ridicară imperceptibil.

— Asta rămâne de văzut, interveni şi preotul, calm.

Vis tocmai dădea să facă un pas înapoi, dar se opri din nou când auzi aceste cuvinte. Rhy suspină. De când cu Noaptea Neagră, gărzile regale primiseră instrucţiuni stricte

cu privire la moştenitorul regatului lor. Şi al magicianului *antari.* Nu ştia exact cuvintele folosite de tatăl lui, dar era foarte sigur că incluseseră *nu îi părăsiţi o clipă* şi *nu-i scăpaţi din vedere* şi posibil *sub pedeapsa cu moartea.*

— Vis, repetă el, rar, încercând să imite tonul poruncitor, neînduplecat al tatălui său. Ne insulţi, pe mine şi pe marele preot, cu prezenţa ta stăruitoare. Există o singură uşă pe care se poate intra şi ieşi din încăperea asta. Stai de partea cealaltă a ei cu Tolners şi *păzeşte-o.*

Probabil chiar fusese convingător, pentru că Vis dădu din cap şi, fără tragere de inimă, se retrase.

Tieren se aşeză pe una dintre băncile mari de piatră de lângă perete, robele lui albe revărsându-se în falduri în jurul lui, iar Rhy veni să se aşeze lângă el, rezemându-se cu spatele de pietre.

— Nu prea mult umor în perechea asta, făcu Tieren, când rămaseră singuri.

— Niciun pic, se plânse Rhy, dezmorţindu-şi umerii. Jur, sinceritatea e o formă de pedeapsă în sine.

— Pregătirile pentru turnir merg bine?

— Da, încuviinţă Rhy. Arenele sunt aproape gata, iar corturile imperiului sunt, fără îndoială, decadente. Aproape că-i invidiez pe magicieni.

— Te rog, spune-mi că nu te gândeşti să concurezi şi *tu.*

— După tot zbuciumul prin care a trecut Kell ca să mă ţină în viaţă? Ar fi un mulţumesc cam dureros.

Între ochii lui Tieren apăru o cută vagă. Pentru oricine altcineva ar fi trecut neobservată, dar pe chipul calm al lui *Aven Essen* se vedea că e vorba de ceva ce-l nemulţumeşte (deşi el susţinea că numai Kell şi Rhy erau singurii care reuşeau să-i facă acea cută pe frunte).

— Apropo de Kell… aduse vorba Rhy.

Privirea lui Tieren se ascuţi.

— Te-ai răzgândit?

— Chiar ai crezut că am s-o fac?

— Omul poate spera.

Rhy clătină din cap.

— Ceva de care ar trebui să fim îngrijoraţi?

— În afară de planurile tale nebuneşti? Nu cred.
— Şi coiful?
— O să fie gata.
Aven Essen închise ochii.
— Sunt prea bătrân pentru astfel de şiretlicuri.
— Am nevoie de asta, Tieren! insistă Rhy.
Şi apoi, cu un zâmbet discret:
— Cât de bătrân *eşti?*
— Îndeajuns, răspunse Tieren. De ce?
Deschise un ochi:
— Au început să-mi apară fire albe?

Rhy zâmbi. De când îşi amintea el, capul lui Tieren fusese întotdeauna alb ca neaua. Rhy îl iubea pe bătrân şi bănuia că, în pofida judecăţii raţionale, şi Tieren îl iubea pe Rhy. Ca *Aven Essen,* el era protectorul oraşului, un vindecător cu har şi un prieten foarte apropiat al coroanei. Îi fusese mentor lui Kell, învăţându-l să-şi controleze puterea, şi avusese grijă de Rhy ori de câte ori acesta fusese bolnav sau când făcea vreo prostie şi nu voia să fie prins. De-a lungul anilor, el şi Kell cu siguranţă îi dăduseră mult de furcă bătrânului.

— Ştii, spuse Tieren încet, chiar ar trebui să ai grijă cine îţi vede semnul.

Rhy îi aruncă o privire, prefăcându-se jignit.

— Doar n-ai vrea să rămân îmbrăcat *tot* timpul, Maestre Tieren.

— Presupun că ar însemna să-ţi cer prea mult.

Rhy îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de pietre.

— Oamenii cred că e doar o cicatrice din noaptea aceea, îi explică el, ceea ce şi este, şi, câtă vreme *Kell* rămâne îmbrăcat – ceea ce, să fim cinstiţi, e o cerere *mult* mai uşoară – nimeni n-o să-şi dea seama că e altceva.

Tieren oftă, o dovadă clară de nemulţumire. Adevărul e că semnul îl tulbura pe Rhy mai mult decât voia el să recunoască şi, dacă l-ar fi ascuns, l-ar fi simţit la fel de puternic ca pe un blestem. În mod ciudat, era tot ce avea. Uitându-se la braţele şi la pieptul lui, Rhy văzu că, în afară de urma argintie a vrăjii şi, sub ea, rana de cuţit, care părea

atât de mică şi de neînsemnată, el nu avea decât foarte puţine cicatrice. Pecetea vrăjii nu era plăcută, dar era o cicatrice pe care o meritase. Şi una de care avea nevoie ca să trăiască.

— Oamenii vorbesc, observă Tieren.

— Dacă o să fiu mai atent şi n-o să-l mai arăt, o să vorbească şi *mai mult.*

Ce s-ar fi întâmplat, se întrebă Rhy, *dacă m-aş fi dus la Tieren, cu toate temerile mele legate de slăbiciune, în loc să-i accept darul de putere al lui Holland? Oare preotul ar fi ştiut ce să-mi spună? Cum să mă ajute?* Rhy i se confesase lui Tieren, în săptămânile de după întâmplare. Îi povestise cum acceptase talismanul – amuleta de posesie – aşteptându-se ca bătrânul să-l certe. În schimb, Tieren ascultase liniştit, vorbind abia când Rhy nu mai avusese nimic de adăugat.

— Puterea şi slăbiciunea merg împreună, îi zisese *Aven Essen.* Seamănă atât de mult între ele, încât adesea le confundăm, la fel cum confundăm magia şi puterea.

Rhy socotise că răspunsul fusese cam în doi peri, dar, în lunile care urmaseră, Tieren rămăsese acolo, lângă Rhy, reîmprospătându-i memoria şi sprijinindu-l.

Când îşi întoarse ochii spre Tieren acum, îl văzu uitându-se la apă, sau dincolo de ea, de parcă ar fi putut citi ceva acolo, în reflecţia ei sau în aburi.

Poate că ar fi putut să înveţe să facă şi el asta. Divinaţia. Însă Tieren îi spusese odată că nu era atât o chestiune de a privi în afară, cât de a privi înăuntru, iar Rhy nu era sigur că voia să petreacă mai mult timp decât era necesar pentru a face asta. Totuşi, nu putea să scape de sentimentul – de speranţa – că toată lumea se născuse cu abilitatea de a face *ceva* şi că, dacă doar ar fi căutat cu destulă stăruinţă, şi-ar fi găsit şi el talentul. Harul. *Rostul.*

— Ei bine, făcu Rhy, rupând tăcerea, găseşti apele pe gustul tău?

— De ce nu vrei să mă laşi în pace?

— Sunt prea multe de făcut.

Tieren oftă.

— Fiindcă se pare că nu te laşi convins să renunţi…

Scoase un sul de hârtie din mânecile largi ale robei sale.

— Lista finală a concurenţilor.

Rhy îşi îndreptă spatele şi luă hârtia.

— O să fie afişată mâine sau poimâine, explică preotul, odată ce primim listele de la Faro şi Vesk. Dar m-am gândit că vrei s-o vezi înainte.

Exista ceva în tonul lui, ca un avertisment, şi Rhy desfăcu panglica şi desfăşură hârtia nervos, nesigur de ce avea să găsească. În calitatea sa *de Aven Essen* al oraşului, era sarcina Maestrului Tieren să-i selecteze pe cei doisprezece reprezentanţi ai Arnesului.

Rhy citi lista, atenţia fiindu-i atrasă în primul rând de *Kamerov Loste* – simţi un fior de bucurie văzându-i numele, o invenţie, o născocire devenită realitate –, înainte ca un nume de mai jos să-i sară în ochi, ca un spin ascuns printre trandafiri.

Alucard Emery.

Rhy tresări, se dădu înapoi, dar nu înainte ca numele să îl rănească.

— Cum? întrebă el încet, aproape şoptind.

— Aparent, începu Tieren, nu eşti singurul capabil să tragă sfori. Şi, mai înainte să te superi, ar trebui să ştii că Emery a încălcat *mult* mai puţine reguli decât tine. De fapt, teoretic, n-a încălcat niciuna. A venit la mine la audiere în toamnă, când *Turla* era andocată, şi, din punctul meu de vedere, el e cel mai puternic dintre cei înscrişi. Acum două săptămâni, sora lui mi-a făcut o vizită ca să-mi aducă aminte şi să depună cererea lui de înscriere, deşi cred că ea vrea doar să-l vadă înapoi acasă. Dacă asta nu e de ajuns, mai e şi problema ambiguităţii regulamentului.

Rhy se abţinea să nu mototolească hârtia.

— Ce ambiguitate?

— Emery a fost invitat oficial să concureze în urmă cu trei ani, dar…

Tieren şovăi stânjenit.

— Ei bine, ştim amândoi că anumite împrejurări au împiedicat asta. Este îndreptăţit să participe la turnir.

Rhy ar fi vrut să intre din nou în bazin şi să dispară sub apă. În schimb, strânse din nou hârtia, încet, metodic, şi o legă cu panglica.

— Şi eu care credeam c-o să fii fericit, îşi dădu cu părerea Tieren. Misterul şi nebunia tinereţii cu siguranţă sunt de neînţeles pentru mine.

Rhy se aplecă, frecându-şi gâtul, apoi umărul. Degetele lui întâlniră cicatricea de deasupra inimii şi îi trasă liniile, absent, un obicei recent. Pielea era albicioasă şi netedă, doar puţin ieşită în relief, dar el ştia că pecetea mergea până în adânc, prin carne, os şi sânge.

— Ia să văd, zise Tieren, ridicându-se în picioare.

Rhy era bucuros de această schimbare de subiect. Îşi dădu capul pe spate şi îl lăsă pe preot să-i examineze umărul, apăsându-i o mână rece şi uscată pe partea din faţă, şi cealaltă în spate. Rhy simţi o căldură ciudată răspândindu-se prin el, de-a lungul liniilor vrăjii.

— S-a slăbit legătura?

Rhy clătină din cap.

— Dimpotrivă, pare să devină din ce în ce mai puternică. La început, ecourile erau slabe, dar acum… şi nu-i numai durerea, Tieren. Plăcerea, oboseala. Dar şi mânia, agitaţia. De pildă, acum, dacă-mi limpezesc mintea, îi pot simţi – ezită, căutându-l pe fratele lui – lehamitea lui Kell. E epuizant.

— Asta e de înţeles, făcu Tieren, lăsând mâinile jos. Nu e o simplă legătură fizică. Tu şi Kell împărţiţi aceeaşi forţă vitală.

— Vrei să spui că eu i-o împărtăşesc pe a *lui*, îl corectă Rhy.

Viaţa lui fusese retezată de pumnalul care îi fusese înfipt în piept. Ceea ce avea acum era extras din Kell. Căldura băii dispăruse, iar Rhy se simţea obosit şi înfrigurat.

— Autocompătimirea nu te prinde prea bine, Alteţă, încheie Tieren, pornind spre uşă.

— Îţi mulţumesc, strigă Rhy în urma lui, ridicând sulul de hârtie. Pentru asta.

Tieren nu zise nimic, numai îşi încreţi uşor fruntea –

iarăşi, cuta aceea – şi dispăru.

Rhy se aşează pe bancă şi se gândi din nou la lista unde numele lui Kamerov era atât de aproape de al lui Alucard. Un lucru era sigur.

Avea să fie un turnir dat naibii.

III

Gardienii îl întâlniră pe Kell la gura lui Naresh Kas, cum stabiliseră.

Staff, cu pieptul bombat, cu tâmplele cărunte şi cu barbă, şi Hastra, tânăr şi vesel, cu tenul bronzat şi o coroană de cârlionţi negri. Cel puţin, e drăguţ, zisese Rhy cu luni în urmă, când îşi văzuse noii gardieni. Prinţul se bosumflase din cauză că Tolners şi Vis, perechea lui, nu erau nici chipeşi, n-aveau nici umor.

— Domnilor! îi salută Kell, în timp ce haina lui i se strânse în jur, pe alee.

Gardienii păreau îngheţaţi de frig şi el se întrebă oare de cât timp îl aşteptau.

— V-aş fi adus o băutură fierbinte, dar…

Îşi ridică mâinile goale în sus, parcă spunând *Astea-s regulile.*

— E-n regulă, Jupâne Kell, zise Hastra printre dinţii încleştaţi, fără să se prindă de ironie.

Staff, pe de altă parte, rămase tăcut.

Avură decenţa să nu-l percheziţioneze pe loc, ci doar se întoarseră şi se aliniară în spatele lui, iar el porni spre palat. Putea simţi cum toate privirile se întorc spre micul lor alai, orice şansă de a trece neobservat fiind ruinată de prezenţa gărzilor regale, flancându-l în armurile lor lucioase şi pelerine roşii.

Kell ar fi preferat un subterfugiu, bănuind că era urmărit, dar îşi îndreptă umerii şi îşi ţinu capul sus, încercând să-şi amintească faptul că arăta ca un membru al casei regale, chiar dacă se simţea ca un prizonier.

Nici măcar nu făcuse ceva greşit, nu astăzi, şi până şi

sfinţii ştiau că ar fi avut ocazia. *Mai multe* ocazii.

În sfârşit ajunseră la treptele palatului, presărate, chiar şi acum, cu flori acoperite de promoroacă.

— Regele? întrebă Kell, traversând holul de intrare.

Staff îl conduse spre o cameră, unde îl găsi pe regele Maxim stând în picioare, lângă un şemineu în care duduia focul, prins în conversaţie cu vreo câţiva *ostra.* Când îl văzu pe Kell, le spuse să se retragă. Kell îşi păstră capul pe sus, dar niciunul dintre vizitatori nu îşi intersectă privirea cu el. După ce ieşiră, regele îi făcu semn din cap să se apropie.

Kell înaintă până în mijlocul camerei, înainte să-şi deschidă braţele larg pentru Staff şi Hastra, într-un gest prin care mai mult îi alunga decât îi invita.

— Nu fi dramatic! zise Maxim.

Gardienii avură decenţa să pară nesiguri când înaintară.

— Rhy trebuie să se fi molipsit de la mine, Maiestatea Voastră, mărturisi Kell posomorât.

Staff îl ajută să-şi scoată haina, iar Hastra îl căută, bătându-i cu palmele cămaşa şi pantalonii, trecându-şi mâna şi peste carâmbul cizmelor. Kell nu avea nimic la el, iar ei n-aveau cum să găsească ceva în haina lui, dacă nu voia el să fie găsit. Uneori se întreba dacă haina asta chiar avea o minte autonomă. Singura persoană care izbutise vreodată să găsească exact ceea ce voia în buzunarele lui fusese Lila. Nu înţelesese niciodată cum făcuse asta. Haină trădătoare.

Staff scoase scrisoarea din Londra Cenuşie dintr-un buzunar şi i-o predă regelui, înainte de a-i da haina înapoi lui Kell.

— Ce mai făcea regele? întrebă Maxim, luând scrisoarea.

— Regele a murit, mărturisi Kell.

Asta îl luă pe nepregătite pe Maxim. Kell îi povesti despre vizita lui şi despre noul interes al prinţului regent – acum George al IV-lea – pentru magie. Menţionă chiar şi faptul că noul rege încercase să-l mituiască, având grijă să accentueze că îi *refuzase* oferta.

Maxim îşi mângâia barba şi părea tulburat, dar nu spuse nimic, doar flutură din mână, dându-i de înţeles lui Kell că

putea să plece.

Se întoarse, fără nicio tragere de inimă, dar când Staff şi Hastra făcură un pas să-l urmeze, Maxim îi chemă înapoi.

— Lăsaţi-l în pace, ordonă el.

Kell îi fu recunoscător pentru această mică dovadă de bunătate şi se îndreptă spre camerele lui.

Însă alinarea asta nu dură mult. Când ajunse la uşile camerei sale, găsi alţi doi gardieni stând în faţa lor. Erau oamenii lui Rhy.

— Pe toţi sfinţii, pot să jur că vă înmulţiţi mereu, murmură el.

— Domnule? făcu Tolners.

— Nimic, mormăi Kell, trecând printre ei.

Exista un singur motiv pentru care Tolners şi Vis stăteau postaţi în faţa uşilor lui.

Îl găsi pe Rhy stând în mijlocul camerei, cu spatele la Kell, studiindu-se într-o oglindă de un stat de om. Din unghiul în care îl privea, Kell nu-i putea vedea faţa şi, pe moment, o amintire reînvie în mintea lui, cu Rhy aşteptându-l să se trezească – numai că nu fusese Rhy, bineînţeles, ci Astrid, care pusese stăpânire pe corpul lui, şi se aflau în apartamentul lui Rhy, atunci, nu într-al lui. Dar pentru o clipă detaliile se estompară şi se surprinse căutându-l pe Rhy de orice pandantiv sau talisman, cercetând podeaua după urme de sânge, înainte ca trecutul să se surpe din nou în amintire.

— Era şi timpul! zise Rhy.

În sinea lui, Kell se simţi uşurat că vocea care se auzi era, fără îndoială, a fratelui său.

— Ce te aduce în camera mea? întrebă el, uşurarea prefăcându-se în enervare.

— Aventura. Intriga. Grija frăţească. Sau, continuă prinţul leneş, probabil doar îi ofer oglinzii tale ceva la care să se uite, altceva în afară de bosumflarea ta permanentă.

Kell se încruntă, iar Rhy zâmbi.

— Ah, iat-o! Faimoasa încruntătură!

— Nu mă încrunt, bombăni Kell.

Rhy îi aruncă o privire complice propriei reflecţii. Kell oftă

şi îşi aruncă haina pe cea mai apropiată canapea, înainte să se îndrepte spre alcovul din afara camerei lui.

— Ce faci? întrebă Rhy în urma lui.

— Stai puţin, răspunse Kell, închizând uşa.

O singură lumânare pâlpâi şi, la lumina sa, el văzu simbolurile desenate pe lemn. Acolo, printre alte semne proaspete de sânge, era uşa spre Disan. Calea de acces spre Palatul Windsor. Kell întinse mâna şi şterse semnul.

Când se întoarse, Rhy stătea în fotoliul preferat al lui Kell, pe care îl întorsese ca să fie cu faţa spre cameră, nu îndreptat spre uşile balconului.

— Ce-a fost asta? întrebă el, sprijinindu-şi capul într-o mână.

— Ăla e fotoliul meu, îl avertiză Kell sec.

— Vechitură jerpelită, îl tachină Rhy, ştiind cât îl îndrăgea Kell.

Când se ridică, în ochii de aur pal ai prinţului se zărea un licăr poznaş.

— Încă mă mai lupt cu o durere de cap, îi mărturisi Kell. Deci, dacă eşti aici ca să mă sileşti să ieşim iar în oraş…

— Nu de asta sunt aici, îl contrazise Rhy, îndreptându-se spre bufetul cu băuturi.

Începu să-şi toarne de băut şi Kell fusese pe punctul de a spune ceva foarte neplăcut, când văzu că era doar ceai.

Făcu semn spre una dintre sofale.

— Ia loc!

Kell ar fi rămas în picioare, să-i facă în ciudă, dar era obosit după călătorie, aşa că se lăsă să cadă pe cea mai apropiată sofa. Rhy sfârşi de pus ceaiul şi se aşeză pe una din faţa lui.

— Ei? îl grăbi Kell.

— Credeam că Tieren trebuia să te înveţe să ai răbdare, îl mustră Rhy.

Puse ceaiul pe masă şi scoase o cutie de lemn de dedesubt.

— Voiam să-mi cer iertare.

— Pentru ce? întrebă Kell. Pentru minciună? Pentru băut? Pentru bătaie? Pentru încăpăţânare…

Dar ceva din expresia lui Rhy îl făcu să se oprească.

Prinţul îşi dădu la o parte cu o mână buclele negre de pe faţă, iar lui Kell i se păru că arăta mai bătrân. Nu bătrân – Rhy avea numai douăzeci de ani, era cu un an şi jumătate mai mic decât Kell –, dar trăsăturile i se ascuţiseră, iar ochii lui strălucitori erau mai puţin uimiţi, mai pătrunzători. Se maturizase, şi Kell nu se putu abţine să nu se întrebe dacă schimbarea era naturală, trecerea inevitabilă a timpului, sau dacă ultimele frânturi de adolescenţă îi fuseseră răpite de ceea ce se întâmplase.

— Uite, începu prinţul, ştiu că lucrurile au fost grele. Mai grele, în aceste ultime luni, decât oricând. Şi ştiu că eu le-am înrăutăţit şi mai tare.

— Rhy…

Prinţul ridică o mână să-l oprească.

— Am fost dificil.

— Şi eu la fel, admise Kell.

— Păi, chiar ai fost.

Kell se trezi chicotind, dar clătină din cap.

— O viaţă e greu de ţinut în frâu, Rhy. Două…

— O să ne găsim noi ritmul, insistă prinţul.

Apoi, ridică din umeri:

— Sau o să ne ucizi pe amândoi.

— Cum poţi să spui asta cu atâta lejeritate? se răsti Kell, încordându-se.

— Kell.

Rhy se aplecă, punându-şi coatele pe genunchi.

— Am fost mort.

Cuvintele atârnau în aer între ei.

— Am fost *mort*, repetă el, şi tu m-ai adus înapoi. Tu deja mi-ai dăruit ceva ce n-ar fi trebuit să am.

O umbră îi traversă faţa când spuse asta, dar se risipi imediat.

— Dacă o să fie pierdută din nou, continuă el, tot înseamnă că am trăit de două ori. Asta de acum e împrumutată.

— Nu, îl contrazise Kell sever, este cumpărată şi plătită.

— Pentru cât timp? replică Rhy. Nu poţi măsura ce ai

cumpărat. Sunt recunoscător pentru viaţa pe care mi-ai cumpărat-o, deşi urăsc preţul. Însă ce ai de gând să faci, Kell? Să trăieşti veşnic? Eu nu vreau asta.

Kell se încruntă.

— Ai prefera să mori?

Rhy părea obosit.

— Moartea ne ia pe toţi, frate. Nu te poţi ascunde de ea la nesfârşit. O să *murim*, într-o bună zi, tu şi cu mine.

— Şi asta nu te înspăimântă?

Rhy ridică din umeri.

— Nici pe departe atât de mult ca ideea de a irosi o viaţă foarte bună prin frica asta de moarte. Şi, în acest scop…

Împinse cutia spre Kell.

— Ce e asta?

— O ofertă de pace. Un dar. La mulţi ani!

Kell se încruntă.

— Ziua mea e abia peste o lună.

Rhy îşi luă ceaiul de pe masă.

— Nu fi nerecunoscător! Acceptă-l şi gata!

Kell puse cutia pe genunchi şi îi scoase capacul. Înăuntru, o faţă se uită în sus, la el.

Era un coif, făcut dintr-o singură piesă de metal care se arcuia, urcând de la obraz până în creştetul capului şi coborând pe ceafă. O deschizătură în dreptul gurii, un arc pentru nas şi o vizetă ca sprâncenele îi ascundea ochii purtătorului. În afară de această formă discretă, singurul ei semn distinctiv era o pereche de aripi decorative, câte una deasupra fiecărei urechi.

— Mă duc la o bătălie? întrebă Kell nedumerit.

— Într-un fel, zise Rhy. E masca ta pentru turnir.

Kell aproape că scăpă coiful din mână.

— *Essen Tasch?* Ţi-ai pierdut minţile?

Rhy ridică din umeri.

— Nu cred. Nu dacă nu ţi le-ai pierdut tu pe ale tale… Făcu o pauză. Crezi că aşa funcţionează? Vreau să spun, presupun că…

— Eu sunt un *antari!* îl întrerupse Kell, străduindu-se să nu ţipe. Sunt fiul adoptat al coroanei Maresh, cel mai

puternic magician din imperiul arnesian, din *lume…*

— Ai grijă, Kell, ţi se vede orgoliul.

— …şi vrei să concurez eu într-un turneu între imperii.

— Evident, marele şi puternicul *Kell* nu poate concura, îl ironiză Rhy. Asta ar însemna să trişăm. Ar putea declanşa un război.

— *Exact.*

— Tocmai de aceea o să fii deghizat.

Kell gemu, clătinând din cap.

— E o tâmpenie, Rhy! Şi chiar dacă tu ai fi destul de ţicnit să-ţi închipui că ar merge, Tieren n-ar îngădui asta niciodată.

— N-a făcut-o. Nu de la început. S-a luptat cu mine cu înverşunare. A numit-o nebunie. Ne-a făcut smintiţi…

— Nici măcar n-a fost ideea mea!

— …dar în cele din urmă a înţeles că a aproba ceva şi a-l îngădui nu sunt întotdeauna acelaşi lucru.

Kell îşi miji ochii.

— De ce s-ar răzgândi Tieren?

Rhy înghiţi în sec.

— Pentru că i-am spus adevărul.

— Şi care e ăla?

— Că tu ai nevoie de asta.

— Rhy…

— Că *noi* avem nevoie.

Se strâmbă puţin când o spuse.

Kell şovăi, uitându-se în ochii fratelui său.

— Ce vrei să spui?

Rhy se ridică din fotoliu.

— Nu eşti sigurul care nu te simţi bine în pielea ta, Kell, zise el, plimbându-se de colo până colo. Văd cum te macină faptul că eşti ţinut în frâu.

Se bătu în piept.

— O *simt.* Îţi petreci ore în şir antrenându-te de unul singur în Bazin, deşi n-ai cu cine să te lupţi, şi n-ai mai stat liniştit nici măcar o zi de când cu Holland, de când cu gemenii Dane, de când cu Noaptea Neagră. Şi dacă vrei să-ţi spun cinstit, dacă nu-ţi găseşti o cale să te descarci de

tensiunea asta – Rhy se opri din mers –, o să ajung să te strâng de gât cu mâna mea.

Kell tresări şi se uită în jos, la masca din poală. Îşi trecu degetele peste argintul neted. Era simplă şi elegantă, lustruită atât de bine, încât era aproape oglindă. Reflecţia lui se uita şi ea la el distorsionată. Era o nebunie şi îl înfricoşa cât de tare îşi dorea să fie de acord. Dar nu putea.

Puse masca pe sofa.

— E prea periculos.

— Nu şi dacă suntem prudenţi, stărui fratele lui.

— Suntem legaţi unul de altul, Rhy. Durerea mea devine durerea ta.

— Sunt perfect conştient de condiţia noastră.

— Atunci înţelegi că nu pot. Nu *vreau.*

— Nu sunt numai fratele tău, insistă Rhy. Sunt prinţul tău. Şi ţi-o poruncesc. O să concurezi la *Essen Tasch.* O să mai arzi din focul ăsta înainte să se întindă.

— Şi cum facem cu legătura dintre noi? Dacă eu voi fi rănit…

— Atunci o să-ţi împărtăşesc durerea, i-o tăie Rhy, încercând să pară cât mai convingător.

— Spui aşa acum, dar…

— Kell. Nu de moarte mă tem eu cel mai tare. Ci să nu ajung să fiu cauza suferinţei altcuiva. Ştiu că te simţi ca într-o capcană acum. Ştiu că eu sunt cuşca ta. Şi nu pot…

Vocea i se frânse, iar Kell putu simţi zbuciumul fratelui său, tot ce încerca să înăbuşe până seara şi să înece până dimineaţa.

— O să faci asta, continuă Rhy. Pentru mine. Pentru amândoi.

Kell îi susţinu privirea.

— Bine, încuviinţă el.

Rhy şovăi, dar imediat apoi pe chipul lui apăru un zâmbet larg. Spre deosebire de restul feţei, surâsul îi era la fel de copilăresc ca întotdeauna.

— Ai s-o faci?

Kell se scutură de plăcere când luă din nou masca.

— Am s-o fac. Dar, dacă nu concurez ca fiind eu, întrebă

el, atunci cine o să fiu?

Rhy băgă mâna în cutie şi scoase din învelitori un pergament pe care Kell nu-l observase. I-l întinse şi când Kell îl desfăcu, văzu lista concurenţilor arnesieni. Douăsprezece nume. Bărbaţii şi femeile care reprezentau imperiul.

Printre ei, Kisimyr, fireşte, şi, de asemenea, Alucard (Kell se bucură în sinea lui la gândul că o să aibă o scuză să îl înfrunte). Citi repede lista, căutând.

— Eu însumi ţi-am ales numele, zise Rhy. Ai să concurezi drept…

— Kamerov Loste, răspunse Kell, citind al şaptelea nume cu voce tare.

Bineînţeles.

K.L.

Literele gravate în cuţitul pe care-l purta pe antebraţ. Singurul obiect care venise cu el din viaţa lui de dinainte, oricare ar fi fost ea. Literele acelea deveniseră numele lui – *KL, Ka-El, Kell* –, dar câte nopţi nu pierduse întrebându-se de la ce veneau? Câte nopţi nu visase nume pentru el însuşi?

— Ei, haide! îl mustră Rhy, interpretând greşit tensiunea lui Kell drept supărare. E un nume bun! Mai degrabă princiar, dacă e să spun aşa.

— O să meargă, încuviinţă Kell, reţinându-şi un zâmbet, şi puse hârtia deoparte.

— Ei bine, îl îndemnă Rhy, luând coiful şi întinzându-i-l lui Kell. Încearcă-l!

Kell şovăi. Vocea prinţului era dezinvoltă, o invitaţie relaxată, dar semnificaţia gestului era mai profundă şi amândoi o ştiau. Odată ce Kell îşi punea masca, înceta să mai fie o idee stupidă, inofensivă, şi devenea ceva mai mult. Ceva real. Întinse mâna şi luă coiful.

— Sper că se potriveşte, zise Rhy. Tu întotdeauna ai avut capul mare.

Kell se ridică şi îşi puse coiful. Pe dinăuntru era moale, contactul cu capul fiind plăcut datorită căptuşelii. Vizeta era o despicătură continuă de la o ureche la alta, astfel încât

vederea şi auzul să nu-i fie împiedicate.

— Cum arăt? întrebă el cu vocea uşor înăbuşită de metal.

— Vezi singur, îi făcu Rhy semn spre oglindă.

Kell se întoarse. Era ciudat, metalul lustruit creând aproape o reflecţie tunel, iar despicătură vizetei îi masca privirea, astfel încât, chiar dacă el putea vedea bine, nimeni n-ar fi fost în stare să vadă că unul dintre ochii lui era albastru şi celălalt negru.

— O să ies în evidenţă, spuse el.

— La *Essen Tasch* toată lumea iese în evidenţă.

Şi, deşi era adevărat că toată lumea purta *măşti* şi că asta făcea parte din spectacol, prin tradiţie, coiful era altceva.

— Majoritatea concurenţilor nu se îmbracă de parcă s-ar duce la război.

Rhy îşi încrucişă braţele şi îl cântări din ochi.

— Da, păi, majoritatea concurenţilor nu au cu adevărat *nevoie* să-şi păstreze anonimatul, dar trăsăturile tale sunt… unice.

— Mă faci cumva urât?

Rhy pufni.

— Amândoi ştim că tu eşti cel mai frumos băiat de la bal.

Kell nu se putea abţine să nu se privească pe furiş în oglindă. Coiful de argint lucea deasupra hainelor lui negre, simple, dar îi lipsea ceva…

Haina lui rămăsese pe speteaza canapelei. O luă şi o scutură uşor, întorcând-o pe dos, şi, astfel, obişnuita sa redingotă neagră cu nasturi de argint deveni altceva. Ceva nou.

— Pe-asta n-am mai văzut-o până acum, recunoscu Rhy.

Nici Kell n-o văzuse până în urmă cu vreo câteva zile, când se plictisise şi se hotărâse să vadă ce alte feţe ascunse mai avea haina lui (din când în când, veşmintele nefolosite păreau să dispară, în locul lor apărând altele noi).

Kell se mirase de subita apariţie a acesteia, atât de diferită de celelalte, dar acum, îmbrăcând-o, îşi dădu seama că mirarea era de la faptul că haina nu-i aparţinea lui.

Îi aparţinea lui *Kamerov.*

Era lungă, până la genunchi, şi argintie, cu un tiv negru, brodat, şi căptuşită cu o mătase roşie ca sângele. Mânecile erau strâmte, iar partea din spate cădea în falduri; gulerul era destul de înalt cât să ajungă la baza capului.

Kell o îmbrăcă, îi închise clemele care traversau pieptul într-o linie asimetrică de la umăr la şold. Rhy se dusese să scotocească prin dulapul lui Kell, iar acum se întoarse cu un baston de argint. I-l aruncă şi Kell îl prinse din aer, închizând degetele peste capul negru de leu care servea drept mâner.

Apoi se întoarse din nou spre oglindă.

— Ei bine, Maestre Loste, făcu Rhy, dându-se un pas în spate, arăţi cu adevărat splendid!

Kell nu-l recunoştea pe omul din oglindă şi nu numai pentru că masca îi acoperea faţa. Nu, şi postura lui era nouă, cu umerii drepţi şi capul sus, cu privirea fermă, chiar şi din spatele vizetei.

Un curent de aer sufla uşor în jurul lui, fluturându-i haina. Kell zâmbi.

— Apropo de asta, continuă Rhy, referindu-se la vârtejul de aer. Din motive evidente, Kamerov nu poate fi un *antari.* Îţi sugerez să alegi un element şi să rămâi la el. Două, dacă ţii neapărat – am auzit că sunt mulţi duali, anul ăsta –, dar trialii sunt destul de rari cât să atragă atenţia…

— Mmmhm, îngăimă Kell, potrivindu-şi ţinuta.

— Cu toate că îţi înţeleg subitul acces de narcisism, e un lucru important, Kell. Când porţi masca aia, nu poţi să fii cel mai puternic magician din Arnes.

— Înţeleg.

Kell îşi scoase coiful şi se strădui să-şi netezească părul.

— Rhy, şovăi el, eşti sigur…?

Inima îi gonea nebuneşte. Îşi dorea asta. N-ar fi trebuit să şi-o dorească. Era o idee foarte proastă. Dar şi-o dorea, oricum. Sângele lui Kell se puse în mişcare la gândul unei lupte. Unei lupte bune.

Rhy dădu din cap.

— Bine, atunci.

— Deci ţi-a venit mintea la cap?

Kell clătină din cap năucit.

— Sau mi-am pierdut-o.

Dar zâmbea acum, atât de tare, de simţea c-o să-i crape faţa.

Întorcea coiful în mâini pe toate părţile.

Şi atunci, la fel de rapid cum buna dispoziţie îi ajunsese la cer, i se şi prăbuşi.

— *Sanct,* înjură el, trântindu-se fără vlagă pe sofa. Şi gardienii mei?

— Argint şi Aur? întrebă Rhy, folosind poreclele pe care chiar el le stabilise. Ce-i cu ei?

— Nu pot să mă debarasez de Staff şi Hastra pentru întreaga durată a turnirului. Nu pot să-i pierd de pe urmele mele nici pentru fiecare duel în parte.

— Îmi pare rău, credeam că eşti un maestru magician.

Kell îşi aruncă mâinile în aer.

— Nu are nicio legătură cu priceperea mea, Rhy! Sunt suspicioşi şi, dacă se vor înfiinţa acolo, asta va atrage atenţia.

— Ei bine, făcu prinţul, atunci va trebui să le spunem şi lor.

— Iar ei vor raporta regelui. Şi ghici ce va face regele! Pentru că sunt gata să pun rămăşag că nu va risca stabilitatea regatului, doar ca să-mi cheltui eu surplusul de energie.

Rhy îşi strânse între degete puntea nasului. Kell se încruntă. Gestul ăsta nu era al prinţului; era ceva ce ar fi făcut *el,* ce făcuse de sute de ori.

— Lasă pe mine, făcu el.

Se duse la uşile lui Kell şi le deschise larg, sprijinindu-se de toc. Kell sperase că gardienii într-adevăr nu îl mai urmăriseră, după ce plecase de la regele Maxim, dar probabil doar luaseră puţină distanţă, pentru că Rhy le făcu semn să intre, închizând uşile înainte ca gardienii lui să-i poată urma.

Kell se ridică în picioare, neştiind sigur ce voia să facă fratele lui.

— Staff, începu Rhy, adresându-se omului cu tâmple

argintii. Când tatăl meu ţi-a dat porunca să-l urmăreşti pe Kell, cum ţi-a spus?

Staff se uită de la Kell la Rhy, de parcă ar fi fost vreo cursă, o întrebare capcană.

— Păi… a zis că trebuie să-l supraveghem şi să-l ferim să nu fie rănit şi să-i raportăm Maiestăţii Sale dacă îl vedem pe Jupânul Kell făcând ceva… suspect.

Kell se încruntă, dar Rhy zâmbi încurajator.

— E adevărat, Hastra?

Gardianul cu părul auriu-închis îşi înclină capul.

— Da, Alteţă.

— Dar dacă aţi fi informaţi despre ceva dinainte, atunci n-ar mai fi suspect, este?

Hastra ridică ochii.

— Ăă… nu, Alteţă.

— Rhy, protestă Kell, dar prinţul ridică o mână.

— Amândoi aţi jurat pe viaţa voastră pentru familia aceasta, coroana aceasta şi imperiul acesta. Vă mai ţineţi jurământul?

Ambii gardieni îşi înclinară capetele şi îşi duseră mâinile la piept.

— Bineînţeles, Alteţă! răspunseră ei, aproape la unison.

Unde naiba vrea să ajungă Rhy? se întrebă Kell.

Şi atunci, expresia prinţului se schimbă. Dezinvoltura pieri, la fel şi zâmbetul lui vesel. Îşi îndreptase postura şi maxilarul i se încleştase, iar în clipa aceea semăna mai puţin cu un prinţ şi mai mult cu un viitor rege. Semăna cu *Maxim.*

— Atunci înţelegeţi asta, spuse el încet, cu o voce hotărâtă. Ce urmează să vă spun priveşte siguranţa şi securitatea nu doar a familiei noastre, ci a imperiului arnesian.

Ochii gardienilor se măriră de îngrijorare. Ai lui Kell se îngustară.

— Noi credem că există un pericol la turnir.

Rhy îi aruncă o privire cu subînţeles lui Kell, deşi Kell, sincer, habar n-avea unde voia să ajungă.

— Pentru a găsi natura acestui pericol, Kell va concura la

Essen Tasch, deghizat ca un concurent oarecare, Kamerov Loste.

Gardienii se încruntară, privindu-l pe furiş pe Kell, care izbuti să încline capul, rigid.

— Secretul identităţii mele, interveni el, este esenţial. Dacă fie Faro, fie Vesk descoperă implicarea mea, o să presupună că noi am măsluit jocul.

— Tatăl meu deja ştie de infiltrarea lui Kell, adăugă Rhy. El are propriile probleme de care să se ocupe. Dacă observaţi ceva suspect în timpul turnirului, orice, o să-i spuneţi direct lui Kell sau mie.

— Dar cum vom putea să-l păzim? întrebă Staff. Dacă el pretinde că e altcineva?.

Rhy nu se lăsă descumpănit.

— Unul dintre voi se va da drept secundul lui – fiecare concurent are nevoie de un asistent –, iar celălalt va continua să-l păzească de la o distanţă care să nu pară suspectă.

— Dintotdeauna mi-am dorit să iau parte la un plan secret, şopti Hastra.

Apoi, ridicându-şi glasul:

— Alteţă, aş putea fi eu cel deghizat?

Entuziasmul lui abia dacă era reţinut.

Rhy se uită la Kell, care dădu din cap. Hastra înflori, iar Rhy îşi împreună mâinile, bătând o dată din palme, în semn că totul s-a hotărât.

— Deci, s-a aranjat. Câtă vreme Kell este Kell, o să-l păziţi cu obişnuita voastră meticulozitate. Dar când veţi avea de-a face cu Kamerov, această iluzie trebuie să fie perfectă, iar secretul, protejat.

Cei doi gardieni dădură din cap cu solemnitate şi se retraseră. *Pe toţi sfinţii,* gândi Kell, când uşile se închiseră în urma lor. *Chiar a făcut-o.*

— Poftim, se îngâmfă Rhy, tolănindu-se pe sofa. N-a fost atât de greu.

Kell se uită la fratele lui cu un amestec de surprindere şi admiraţie.

— Ştii, mărturisi el, ridicând masca, dacă poţi domni la fel

de bine pe cât poţi minţi, o să fii un rege incredibil.

Zâmbetul lui Rhy era orbitor.

— Mulţumesc.

IV

Sasenroche

Era târziu când Lila se întoarse la *Turla Nopţii.* Sasenroche se liniştise, începuse lapoviţa, un amestec de apă îngheţată care se transforma în mocirlă pe punte şi trebuia măturată mai înainte să îngheţe de tot.

În Londra ei – *vechea* Londră – Lila urâse întotdeauna iarna.

Nopţile mai lungi însemnau ore în plus de furat, dar oamenii care se aventurau pe afară de regulă nu aveau de ales, ceea ce îi transforma în nişte ţinte slabe. Mai rău decât atât, iarna, totul era umed şi cenuşiu, şi amarnic de rece.

În atât de multe nopţi din vechea ei viaţă se dusese la culcare tremurând. Nopţi în care nu-şi putuse permite lemn sau cărbuni, aşa că se îmbrăca cu toate hainele pe care le avea, se culca ghemuită şi îngheţa. Căldura costa bani, dar la fel şi mâncarea şi acoperişul, şi fiecare alt afurisit de lucru de care aveai nevoie ca să supravieţuieşti, iar uneori trebuia să alegi.

Dar aici, dacă Lila exersa, ar fi putut invoca focul cu vârfurile degetelor, ar fi putut să-l menţină doar cu magie şi voinţă. Era hotărâtă să stăpânească abilitatea asta, nu doar pentru că focul era folositor sau periculos, ci pentru că era *cald*, şi orice s-ar fi întâmplat, Lila Bard nu voia să-i mai fie frig vreodată.

De aceea prefera Lila focul.

Suflă un norişor de aburi. Majoritatea oamenilor rămăseseră în port, să se bucure de noaptea pe uscat, dar Lila preferă să se întoarcă la cabina ei de pe corabie, căci voia să fie singură ca să se poată gândi în tihnă.

Londra. Pulsul îi crescu la acest gând. Trecuseră patru luni de când pusese piciorul pe puntea *Turlei Nopţii.* Patru luni de când spusese adio unui oraş pe care nici măcar nu-l cunoscuse, numele lui fiind singura legătură cu vechea ei viaţă. Plănuise să se întoarcă, bineînţeles. În cele din urmă. Ce avea să spună Kell văzând-o? Nu neapărat că *ăsta* ar fi fost primul ei gând. Nu era. Era al şaselea sau poate al şaptelea, undeva după toate cele despre Alucard şi *Essen Tasch.* Totuşi era *acolo,* plutind în capul ei.

Lila suspină, suflând aburi, şi se sprijini cu coatele de balustrada acoperită de mocirlă a corabiei, privind în jos, la fluxul care clipocea pe lângă cocă. Lila prefera focul, dar nu era singurul ei truc.

Se concentră asupra apei de jos şi, făcând astfel, încercă să împingă curentul înapoi. Cel mai apropiat din valuri ezită, dar restul continuară să vină. Pe Lila începu s-o doară capul, zvâcnind în acelaşi ritm cu valurile, dar îşi încleştă mai tare mâinile de balustradă, hotărâtă. Îşi imagină că putea *să simtă* apa – nu doar tremurul care cuprindea corabia, dar şi energia ce curgea prin ea. Nu se presupunea că magia se găsea în orice lucru? Dacă era adevărat, atunci nu era o problemă cu mişcatul apei, ci cu mişcatul *magiei.*

Se gândi la *Tigrul,* poezia prin care reuşea să se concentreze, cu ritmul ei puternic şi constant… dar era un cântec despre foc. Nu, ea voia altceva. Ceva care să curgă.

— *Vise dragi,* murmură ea, invocând un vers dintr-o altă poezie de Blake[2], încercând să obţină efectul corect. *Raza lunii, fericită, pe tăcute vă-nfiripă.*

Repetă strofa încă o dată şi încă o dată, până când apa îi umplu tot câmpul vizual, până când sunetul valurilor care se loveau de corabie rămase singurul lucru pe care-l putea să-l audă, iar ritmul lor se potrivi cu ritmul inimii ei, şi putu să simtă curentul în venele ei, iar apa care sălta sub docuri începu să se liniştească şi…

O picătură întunecată căzu pe balustradă, între mâinile ei.

[2] Versuri din poezia *Un cântec de leagăn,* de William Blake, *op. cit.,* p. 68.

Lila îşi duse mâna la nas; o retrase mânjită de sânge.

Cineva ţocăi, iar Lila întoarse brusc capul. De cât timp stătea Alucard în spatele ei?

— Te rog, spune-mi că nu ai încercat să te pui tu cu oceanul, zise el, oferindu-i o batistă.

— Aproape c-am reuşit, stărui ea, ducându-şi batista la nas.

Mirosea ca el. Ca magia lui, un amestec ciudat de aer de mare şi miere, argint şi mirodenii.

— Nu că m-aş îndoi de potenţialul tău, Bard, dar asta nu e cu putinţă.

— Poate nu pentru *tine,* îi spuse ea în râs, deşi adevărul era că încă se mai simţea intimidată de ceea ce îl văzuse făcând la tavernă.

— Nu e pentru *nimeni,* îi explică Alucard pe un ton ca de profesor. Ţi-am mai spus: când controlezi un element, voinţa ta trebuie să-l cuprindă. Trebuie să fie în stare să ajungă la el, să-l înconjoare. Aşa poţi da formă unui element şi aşa poţi să-l controlezi. Nimeni nu-şi poate întinde mintea într-atât încât să poată cuprinde un ocean întreg. Nu fără să o rupă. Data viitoare, ia-ţi nişte ţinte mai mi…

Se întrerupse, când o mărgea de noroi îngheţat îl căzu pe umărul hainei.

— Ah! exclamă, când bucăţica i se strecură pe sub guler. Ştiu unde dormi, Bard.

Ea zâmbi cu un aer superior.

— Atunci ştii şi că dorm cu cuţitele lângă mine.

Zâmbetul lui se şterse.

— Încă?

Ea ridică din umeri şi se întoarse spre apă.

— Felul în care mă tratează ceilalţi…

— Am dat nişte ordine foarte clare, îi explică el, evident presupunând că fusese maltratată.

Dar nu despre asta era vorba.

— …de parcă aş fi una de-a lor, termină ea fraza.

Alucard clipi, nedumerit.

— De ce n-ar face-o? Faci parte din echipaj.

Lila se înfioră. *Echipaj.* Cuvântul însuşi făcea referire la mai mult de un individ. Dar să aparţii însemna să-ţi pese, iar să-ţi pese era un lucru periculos. În cel mai bun caz, complica totul. În cel mai rău, se lăsa cu oameni ucişi. Oameni ca Barron.

— Ai prefera să încerce mai degrabă să te atace cu cuţitul pe întuneric? întrebă căpitanul. Să te arunce peste bord şi să pretindă că a fost un accident?

— Bineînţeles că nu, îl contrazise Lila.

Dar aşa, cel puţin ar fi ştiut cum să reacţioneze. Luptele, le recunoştea. Prietenia? Cu asta nu ştia ce să facă.

— Probabil sunt prea speriaţi ca s-o facă.

— Unii poate că se tem de tine, dar toţi te respectă. Şi, să nu mă spui, adăugă el, împingându-se în umărul ei, dar câţiva chiar te *plac.*

Lila gemu, iar Alucard chicoti.

— Cine eşti tu? întrebă el.

— Sunt Delilah Bard, zise ea calmă. Cel mai bun hoţ de la bordul *Turlei Nopţii.*

De obicei, Alucard n-ar fi insistat, dar nu şi în seara asta.

— Dar cine *a fost* Delilah Bard, înainte să vină la bordul corabiei mele?

Lila nu-şi întoarse privirea de la apă.

— Altcineva, recunoscu ea. Şi o să fie încă o dată altcineva, când o să plece.

Alucard suflă un norişor de aburi şi rămaseră amândoi acolo, pe punte, unul lângă altul, uitându-se în ceaţa de pe mare. Se lăsase peste apă, ştergând hotarul dintre mare şi cer, dar nu era în întregime nemişcată. Se schimba, se răsucea şi se învârtea, în mişcări la fel de slabe şi de fluide ca legănatul apei.

Marinarii o numeau ceaţă divinatoare – se zicea că, dacă te uitai mult în ea, începeai să vezi lucruri. Că erau viziuni sau doar iluzii optice, depinde pe cine întrebai.

Lila scrută spiralele de ceaţă fără să se aştepte la nimic – nu avusese niciodată o imaginaţie deosebit de bogată –, dar, după un moment, i se păru că vede cum ceaţa începe să se mişte, să se *schimbe.* Efectul era ciudat de fascinant,

iar Lila se trezi că nu-şi mai putea muta privirea, când tentaculele de ceaţă fantomatică deveniră degete, apoi o mână, întinzându-se spre ea prin întuneric.

— Deci! vocea lui Alucard veni ca o piatră care lovi acea vedenie. Londra.

Ea răsuflă, aburii respiraţiei sale devorând vederea.

— Ce-i cu ea?

— Am crezut c-o să fii fericită. Sau tristă. Sau mânioasă. Serios, chiar am crezut că o să fii *cumva.*

Lila îşi înclină capul.

— Şi de ce ai crezut asta?

— Au trecut patru luni. Mi-am închipuit că ai plecat dintr-un anume motiv.

Ea îl privi cu asprime.

— *Tu* de ce ai plecat?

O pauză, o umbră fugitivă, apoi ridică din umeri.

— Ca să văd lumea.

Lila ridică şi ea din umeri.

— Şi eu la fel.

Amândouă erau nişte minciuni sau, în cel mai bun caz, adevăruri parţiale, dar pentru prima oară niciunul nu-l provocă pe celălalt, ci se întoarseră cu spatele la apă şi traversară puntea în tăcere, ferindu-şi secretele de frig.

V

Londra Albă

Până şi stelele luminau colorat acum.

Ceea ce fusese dintotdeauna considerat alb devenise de un albastru glaciar, iar cerul nopţii, înainte negru, acum era de un purpuriu catifelat, precum cea mai intensă nuanţă a unei vânătăi.

Holland şedea pe tron, uitându-se în sus peste zidurile boltite, la nesfârşita întindere a cerului, străduindu-se să aleagă culorile pentru lumea lui. Întotdeauna fuseseră acolo, ascunse sub pelicula magiei sau erau noi? Viţe

verde-pădure se cățărau, întunecate și suculente, în jurul pilonilor de piatră care încercuiau sala tronului, frunzele lor de smarald ridicându-se spre lumina argintie a lunii, în timp ce rădăcinile lor se târau pe pardoseală și în suprafața neclintită a bazinului divinatoriu.

De câte ori nu visase Holland că stătea pe tronul acesta? Că îi lua gâtul lui Athos, înfigea un cuțit în inima lui Astrid și își lua viața înapoi. De câte ori... și totuși nu fusese mâna lui, în cele din urmă.

Fusese a lui Kell.

Aceeași mână care înfipse o rangă de metal prin pieptul lui Holland și îi împinsese corpul pe moarte în abis.

Holland se ridică, faldurile ample ale capei lui aranjându-se pe lângă el, și coborî treptele platformei, oprindu-se în fața bazinului negru, lucios. Sala tronului era pustie. Îi trimisese pe toți de acolo, servitori și gardieni, dorind să rămână singur. Însă nu exista așa ceva, nu mai exista. Reflecția lui îl privea din suprafața ca oglinda, ca o fereastră în întuneric, ochiul lui verde ca un giuvaier plutind pe apă, iar cel negru confundându-se cu adâncul. Arăta mai tânăr, dar, desigur, nici în tinerețile lui, Holland nu arătase *astfel.* Trandafiriul sănătos, blândețea unei vieți fără durere.

Holland stătu perfect nemișcat, dar reflecția lui se mișcă.

O înclinare a capului, un surâs abia schițat, ochiul verde devorat de negru.

Facem un rege grozav, zise reflecția, cuvintele răsunând în capul lui Holland.

— Da, aprobă Holland, calm. Facem.

Londra Neagră

Trei luni înainte

Întuneric.

Pretutindeni.

Genul care se întindea.

Secunde și ore și zile în șir.

Şi apoi.

Încet.

Întunericul se lumină, devenind amurg.

Nimicul dădu la iveală ceva, se închegă până apăru un pământ, şi aer, şi o lume dedesubt.

O lume care era imposibil, nefiresc de nemişcată.

Holland zăcea pe pământul rece, mânjit de sânge pe piept şi pe spate, pe unde trecuse ranga de metal. În jurul corpului său, amurgul avea o stranie permanenţă, fără să se întrevadă tentaculele luminii de ziuă, fără nuanţe prevestind apropierea nopţii. Era o linişte apăsătoare în locul acesta, ca rafturile dedesubtul prafului de mult aşezat. O casă abandonată. Un corp fără suflu.

Până când Holland tresări.

Lumea prăfuită se cutremură în jurul lui drept răspuns, de parcă, prin respiraţia lui, i-ar fi putut da viaţă, îmbrâncind timpul înţepenit şi punându-l din nou în mişcare. Fărâme de ţărână – sau cenuşă, sau altceva – care atârnau în aer, deasupra lui, cum par să facă firele de praf prinse în razele de lumină, acum se lăsară uşor în jos, aşezându-se ca zăpada peste părul lui, pe obraji şi pe haine.

Durere. Totul era durere.

Însă era viu.

Cumva – de neînţeles – era viu.

Îl durea tot corpul – nu doar rana din piept, ci şi muşchii şi oasele – de parcă zăcea pe pământ de zile, de săptămâni la rând şi fiecare respiraţie şovăitoare îi trimitea ţepuşe în plămâni. Ar fi trebuit să fie mort. În schimb, îşi adună curajul şi se ridică în capul oaselor.

Vederea i se înceţoşă pentru o clipă, dar, spre uşurarea lui, durerea din piept nu se înrăutăţi. Rămase o durere grea, zvâcnind în acelaşi ritm cu inima lui. Se uită în jur şi descoperi că stătea într-o grădină împrejmuită cu zid sau, cel puţin, ceea ce ar fi putut fi cândva o grădină; plantele se uscaseră de mult şi ceea ce încă mai rămăsese din lujeri şi tulpini părea gata să se năruiască la prima atingere, prefăcându-se în cenuşă.

Unde era?

Holland încerca să-şi amintească, dar ultima imagine pe care o avea era faţa lui Kell, cu o expresie de hotărâre severă, chiar dacă se lupta cu apa pe care Holland o folosise ca să-l orbească, ochii lui Kell îngustându-se concentraţi, şi apoi suliţa de durere din spatele lui Holland, ranga de metal străpungând carne şi muşchi, spărgând coaste şi sfâşiindu-i cicatricea din piept. Atât de multă durere, apoi capitularea, apoi nimic.

Dar lupta aceea fusese în altă Londră. Locul acesta nu avea niciuna dintre miresmele florale ale acelui oraş, niciunul dintre pulsurile magice. Nu era nici Londra *lui* – Holland ştia asta sigur, căci, deşi avea aceeaşi atmosferă goală, aceeaşi paletă de neculoare, îi lipsea gerul muşcător, izul de cenuşă şi metal.

Vag, Holland îşi aminti că zăcea în Pădurea de Piatră, insensibil la orice în afară de pulsul lui din ce în ce mai slab. Şi apoi, că era târât în abis. Un întuneric pe care îl considerase egal cu moartea. Dar moartea îl respinsese, trimiţându-l în locul acesta.

Şi acesta nu putea fi decât unul.

Londra Neagră.

Holland nu mai sângera şi degetele lui se îndreptară absent, automat, nu la rană, ci la cercul de argint care îi prindea pelerina – simbolul controlului gemenilor Dane – numai pentru a descoperi că dispăruse, ca şi pelerina însăşi. Cămaşa îi era sfâşiată, iar pielea de sub ea, înainte cu cicatrice argintii de la pecetea pe care i-o crestase Athos, era acum o rană răvăşită, carne zdrenţuită şi sânge uscat. Abia atunci, cu degetele şovăind deasupra rănii, Holland simţi schimbarea.

Fusese umbrită de şoc şi durere şi stranietatea împrejurimilor, dar acum îi furnica pielea şi-i străbătea venele, o uşurare cum nu mai simţise de şapte ani.

Libertate.

Vraja lui Athos fusese ruptă, legătura sfărâmată. Dar cum? Magia fusese legată de suflet, nu de piele – Holland ştia asta prea bine, de nenumărate ori încercase s-o taie –

şi nu putea fi desfăcută decât de cel care aruncase vraja.

Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru.

Athos Dane era *mort.*

Revelaţia îl zgudui pe Holland cu o intensitate neaşteptată şi gâfâi, apucându-se cu mâinile de pământul secătuit de sub el. Numai că nu mai era secătuit. În timp ce lumea din jur avea nemişcarea sumbră a unui peisaj de iarnă, pământul de sub Holland, în locul unde sângele lui fusese absorbit de sol, era de un verde bogat şi proaspăt.

Lângă el, în iarbă, stătea piatra neagră – *Vitari* – şi el se încordă, până să-şi dea seama că era goală. Pustie.

Se căută de arme. Nu fusese niciodată din cale-afară de preocupat de ele, preferând ascuţişul talentelor lui tăişului greoi al unei lame, dar capul i se învârtea şi, ţinând cont de cât de multă vigoare îi trebuia doar ca să stea în capul oaselor, sincer, în momentul acela nu era sigur că avea în el vreo rezervă de magie pe care ar fi putut-o invoca. Îşi pierduse sabia cu lamă curbată în cealaltă Londră, dar găsi un pumnal la gambă. Îi propti vârful în pământul dur şi se ajută de el ca să se ridice în genunchi, apoi în picioare.

Odată ce se ridică – după ce se luptă cu valul de ameţeală şi cu durerea atât de puternică –, Holland văzu că verdeaţa nu era restrânsă numai la amprenta lăsată de trupul lui pe pământ. Se prelungise dincolo de el, croind un soi de cărare. Era ceva mai mult decât un fir de verde împletit prin pământul sterp, o fâşie îngustă de iarbă şi buruieni şi flori sălbatice, dispărând prin arcada zidită la capătul îndepărtat al grădinii.

Abia mişcându-se, Holland o urmă.

Pieptul îi zvâcnea şi corpul îl durea, venele încă îi erau sărăcite de sânge, dar coastele pe care le ştia rupte începuseră să se vindece şi muşchii să-şi recapete tăria. Încet, încet, Holland îşi regăsi o formă a vechiului său mers.

Anii de sub cruzimea lui Athos Dane îl învăţaseră să rabde durerea în tăcere, iar acum scrâşnea din dinţi şi urma panglica de viaţă care îl conducea dincolo de zidul grădinii.

Lui Holland i se tăie respiraţia, simţind noi fulgerări de durere în umăr. Oraşul se întindea în jurul lui, o versiune a

Londrei deopotrivă familiară şi complet *diferită.* Clădirile erau elegante, nişte construcţii incredibile, făcute din piatră ca sticla, formele lor înălţându-se spre cer ca fumul. Reflectau puţinul de lumină rămas, în timp ce apusul devenea amurg, dar nu exista nicio altă sursă de lumină. Niciun felinar agăţat în cârlig, niciun foc în vreo sobă. Holland avea ochi ageri, aşa că nu întunericul care se îngroşa în jurul lui îl deranja, ci semnificaţia lui. Fie nu exista nimeni aici care să aibă *nevoie* de lumină, fie ceea ce rămăsese prefera întunericul.

Toată lumea presupunea că Londra Neagră se automistuise, se distrusese, ca un foc rămas fără lemne şi aer. Şi, cu toate că părea adevărat, Holland ştia că presupunerile erau făcute ca să ţină loc realităţii, iar fâşia de verdeaţă de la picioarele lui îl făcea să se întrebe dacă lumea era cu adevărat moartă sau mai degrabă în *aşteptare.*

La urma urmei, poţi ucide oamenii, dar nu poţi ucide magia.

Nu cu adevărat.

Urmă firul de verdeaţă proaspătă care şerpuia printre străzi fantomatice, întinzând mâna, când şi când, să se sprijine de zidurile de piatră netedă ca să-şi tragă suflul, aruncând câte o ocheadă pe ferestre şi negăsind nimic. Pe nimeni.

Ajunse la fluviu, cunoscut sub mai multe nume, dar care curgea prin fiecare Londră. Era negru ca tuşul, dar asta îl tulbură pe Holland mai puţin decât faptul că nu curgea. Era îngheţat, ca Isle; fiind făcut din apă, nu se putuse descompune, împietri ca restul oraşului. Totuşi, nu exista niciun curent. Absurda lui neclintire nu făcea decât să adâncească senzaţia tulburătoare că Holland stătea mai degrabă într-o bucată de timp, decât într-un loc.

În cele din urmă, poteca verde îl conduse la palat.

Ca şi celelalte clădiri, se ridica precum fumul spre cer, turlele lui negre dispărând în ceaţa amurgului. Porţile stăteau deschise, greutatea lor atârnând în balamalele ruginite, iar treptele intrării principale erau crăpate. Poteca

acoperită cu iarbă continua, nedescurajată de peisaj. Dimpotrivă, părea să se îndesească, împletindu-se într-o frânghie de viţă şi de flori, şi urcând scările ciobite. Holland o urmări, cu o mână apăsată pe coastele care-l dureau îngrozitor..

Uşile palatului se deschiseră larg când le atinse, aerul dinăuntru rămânând nemişcat şi stătut ca într-un cavou, plafoanele boltite amintind de castelul ca o biserică din Londra Albă, doar că mai puţin agresiv. Modul în care piatra ca sticla se continua înăuntru şi în afară, fără urme că ar fi fost topită sau lipită, i se părea eteric, imposibil. Întregul palat fusese creat cu magie.

Poteca de verdeaţă continua înaintea lui, şerpuind peste etajele de piatră şi pe sub o altă pereche de uşi, care păreau nişte panouri masive de sticlă colorată, cu flori uscate prinse înăuntru. Holland deschise uşile şi se trezi uitându-se la un rege.

I se tăie respiraţia, înainte să-şi dea seama că omul din faţa lui, şezând în umbre, nu era făcut din carne şi oase, ci din piatră neagră, sticloasă.

Doar o statuie aşezată pe un tron.

Însă, spre deosebire de statuile care umpleau Pădurea de Piatră din faţa palatului gemenilor Dane, aceasta era *îmbrăcată.* Iar hainele păreau să se *mişte.* Mantia din jurul umerilor regelui fâlfâia, ca umflată de vânt, iar părul regelui, deşi *sculptat,* părea să fluture ca într-o adierea blândă (chiar dacă nu *era* nicio adiere în încăpere). O coroană era aşezată pe capul regelui şi o dâră de cenuşiu, cu o nuanţă mai deschisă decât piatra însăşi, se învârtea în ochii deschişi ai statuii. La început, Holland crezu că făcea parte din rocă, dar atunci spirala cenuşie tresări şi se mişcă. Se adună în pupilele unei priviri, care rătăci până când îl găsi pe Holland şi se opri.

Holland se încordă.

Statuia era *vie.*

Probabil nu în felul în care oamenii sunt vii, totuşi vie, într-un mod simplu, persistent, ca iarba de la picioarele lui. Şi, cu toate acestea, complet nenatural.

— *Oshoc,* murmură Holland.

Un cuvânt pentru o parte de magie care s-a desprins a devenit ceva mai mult, ceva cu gândire proprie. O voinţă.

Statuia nu zise nimic. Spirala de fum cenuşiu îl privea de pe faţa regelui, iar firul verde călăuzitor se căţărase pe platformă, încolăcindu-se în jurul tronului pe care stătea *oshoc,* şi pe una dintre cizmele lui sculptate. Holland se trezi că înaintează, până când încălţările lui atinseră marginea platformei tronului.

Şi atunci, în sfârşit, statuia vorbi.

Nu tare, ci în mintea lui Holland.

Antari.

— Cine eşti tu? întrebă Holland.

Eu sunt rege.

— Ai un nume?

Din nou, iluzia mişcării. Un gest aproape imperceptibil: încordarea degetelor ce se odihneau pe braţele tronului, o înclinare a capului, de parcă asta ar fi fost o ghicitoare.

Toate lucrurile au un nume.

— A fost găsită o piatră în oraşul meu, continuă Holland, şi ea îşi zicea *Vitari.*

Un zâmbet păru să treacă precum un fulger pe faţa de piatră a creaturii.

Eu nu sunt Vitari, zise ea lin. *Dar* Vitari *a fost eu.*

Holland se încruntă, iar creatura păru să se delecteze cu nedumerirea lui.

O *frunză faţă de un copac*, îl ajută ea, indulgentă.

Holland înţepeni. Ideea că puterea pietrei era doar o frunză în comparaţie cu ceea ce stătea în faţa lui – *entitatea* cu faţa de piatră şi un comportament calm, cu ochii bătrâni ca vremea…

Numele meu, zise creatura, *este Osaron.*

Era un cuvânt vechi, un cuvânt *antari,* care însemna *umbră.*

Holland deschise gura să vorbească, dar aerul îi fu tăiat de un alt spasm de durere, care-i zdruncină pieptul. Fumul cenuşiu se răsuci.

Corpul tău e slab.

Năduşeala şiroi pe obrazul lui Holland, dar se sili să stea drept.

Eu te-am salvat.

Holland nu ştia dacă *oshoc* se referea la faptul că îi salvase viaţa cândva sau că i-o salva acum.

— De ce? întrebă el gâtuit.

Eram singur. Acum suntem împreună.

Un fior îl străbătu. Aceasta era *entitatea* care se desfătase cu o întreagă lume de magicieni. Iar acum, cumva, Holland o trezise.

Un alt spasm de durere şi simţi că un genunchi e gata să-i cedeze.

Trăieşti mulţumită mie. Dar tot eşti pe moarte.

Vederea lui Holland când se înceţoşa, când se limpezea, înghiţi şi simţi gust de sânge.

— Ce s-a întâmplat cu lumea asta? întrebă el.

Statuia se uită calmă la el.

A murit.

— Tu ai ucis-o?

Holland întotdeauna crezuse că molima Londrei Negre era ceva vast, imposibil de înfruntat, că era născută din slăbiciune, lăcomie şi foame. Niciodată nu-i trecuse prin minte că putea fi un lucru, o entitate. Un *oshoc.*

A murit, repetă umbra. *Cum fac toate lucrurile.*

— *Cum?* întrebă Holland. *Cum* a murit?

Eu... n-am ştiut, continuă ea, *că oamenii erau nişte lucruri atât de fragile. Am învăţat... cum să fiu mai atent. Dar...*

Dar a fost prea târziu, gândi Holland. *Nu mai rămăsese niciunul.*

Te-am salvat pe tine, stărui entitatea, parcă voind să demonstreze o idee.

— Ce vrei?

Să ajung la o învoială.

Vântul invizibil din jurul lui Holland se înteţi, iar statuia lui Osaron păru să se aplece spre el.

Tu ce vrei, antari?

Încercă să-şi pună mintea la contribuţie în ceea ce privea

întrebarea, dar răspunsurile ieşeau din ea ca fumul. Să trăiască. Să fie liber. Şi apoi se gândi la lumea lui, flămânzind după putere, după viaţă. Se gândi la ea murind – nu ca locul acesta, ci încet, în chinuri.

Ce vrei, Holland?

Voia să-şi salveze lumea. În spatele ochilor lui, imaginea începu să se schimbe şi Londra – Londra *lui* – reveni la viaţă. Se văzu pe el însuşi pe tron, uitându-se în sus printr-un palat fără acoperiş la un cer albastru, strălucitor, simţind cum căldura soarelui îi încălzeşte pielea şi…

— Nu! strigă el, apăsându-şi mâna pe umărul rănit, durerea smulgându-l prin şocul provocat din vedenia aceea.

Era o înşelătorie, o capcană.

Toate lucrurile vin cu un cost, continuă Osaron. *Asta e natura lumii. Să dai şi să iei. Poţi rămâne aici şi să mori pentru nimic, în timp ce şi lumea ta moare, de asemenea. Sau poţi s-o salvezi. Tu alegi.*

— *Tu* ce vrei? întrebă Holland.

Să trăiesc, recunoscu umbra. *Pot să-ţi salvez viaţa. Pot să-ţi salvez lumea. E o simplă învoială,* antari. *Putere mea pentru corpul tău.*

— Şi a cui minte? îl provocă Holland. A cui *voinţă?*

A noastră, murmură regele.

Lui Holland i se strânse inima dureros. Altă legătură. Oare n-avea să fie niciodată liber?

Închise ochii şi fu din nou pe tron, uitându-se la cerul minunat.

Ei bine, întrebă regele umbră. *Ne-am învoit?*

5

PRIMIREA REGALĂ

I

Marea Arnesiană

— La naiba, Bard, o să-i dai foc pisicii!

Lila îşi ridică brusc capul. Stătea pe marginea unui jilţ din cabina lui Alucard, ţinând o flacără între palme. Atenţia probabil îi fusese distrasă, pentru că îşi coborâse mâinile, fără să se gândească, lăsând focul dintre ele să cadă spre podea, iar Esa, aşezată acolo, privea cu profunzimea ei de felină.

Trase brusc aer în piept şi îşi lipi repede palmele una de alta, stingând flacăra la timp cât să cruţe vârful alb şi pufos al cozii Esei.

— Scuze, îngăimă ea, lăsându-se pe spate în jilţ. Probabil m-am plictisit.

În realitate, Lila era epuizată. Dormise chiar mai puţin decât de obicei, de când cu anunţul făcut de Alucard, petrecându-şi orice moment liber exersând tot ce o învăţase el şi alte vreo câteva lucruri pe care nu le aflase de la el. Iar când într-adevăr *încerca* să doarmă, gândurile i se întorceau invariabil la Londra. Şi la turnir. Şi la Kell.

— Probabil, mormăi Alucard, luând-o pe Esa sub braţ şi punând-o în siguranţă, pe masă.

— Ce te aşteptai? căscă Lila. Am ţinut flacăra aia secole.

— Patruzeci şi trei de minute pe ceas, calculă el. Şi *scopul* exerciţiului este tocmai acela de a-ţi împiedica mintea să rătăcească aiurea.

— Atunci, făcu ea, turnându-şi ceva de băut, bănuiesc că sunt doar distrată.

— De prezenţa mea îmbătătoare sau de sosirea noastră iminentă?

Lila învârti vinul în pahar şi luă o înghiţitură. Era aromat şi dulce, mai greu decât soiul obişnuit pe care îl ţinea în carafe pe masă.

— Te-ai luptat cu un veskan vreodată? întrebă ea, evitând să-i răspundă la întrebare.

Alucard îşi ridică şi el paharul.

— În spatele unei taverne, da. Într-un turnir, nu.

— Dar cu un faroan?

— Ei bine, zise el, aşezându-se în jilţul de vizavi, dacă modul lor de luptă seamănă cât de cât cu modul în care sunt la pat...

— Glumeşti, făcu ea, aplecându-se spre el, dar nu va trebui să lupţi şi cu unii, şi cu ceilalţi în *Essen Tasch?*

— Presupunând că nu pierd în prima rundă, da.

— Şi atunci ce ştii despre ei? stărui ea. Despre talentul lor? Despre stilul lor de luptă?

Safirul sclipi când el îşi ridică sprânceana.

— Eşti groaznic de iscoditoare.

— Sunt curioasă din fire, îl lămuri ea. Şi, mă crezi sau nu, aş prefera să nu fiu nevoită să caut un alt căpitan când se termină jocurile.

— O, nicio grijă, puţin concurenţi *mor* de-adevăratelea.

Ea îi aruncă o privire foarte serioasă.

— Cât despre ce ştiu? Păi, hai să vedem. În afară de faptul că veskanii cresc precum copacii şi că faroanii duc la extrem stilul meu de împodobire facială, şi unii, şi alţii sunt de-a dreptul uluitori când vine vorba de magie.

Lila puse paharul jos.

— Cum aşa?

— Păi, noi, arnesienii, avem Isle ca sursă. Credem că magia circulă prin lume la fel cum curge fluviul prin capitala noastră, ca o venă. În mod asemănător, veskanii au munţii lor, despre care susţin că îi duc mai aproape de zeii lor, fiecare întruchipând câte un element. Sunt oameni puternici, dar se bazează pe forţa fizică, încredinţaţi că cu cât sunt mai asemănători cu munţii, cu atât sunt mai aproape de putere.

— Şi faroanii? Sursa lor care e?

Alucard luă o înghiţitură de vin.

— Tocmai asta-i problema. Nu au una anume. Faroanii cred, în schimb, că magia e pretutindeni. Şi, într-un fel, au dreptate. Magia este, teoretic, în toate lucrurile, însă ei susţin că se pot racorda la însăşi inima lumii pur şi simplu mergând prin ea. Faroanii se consideră o rasă binecuvântată. Un pic cam aroganţi, dar sunt *puternici.* Probabil *au găsit* o cale prin care să se prefacă în recipiente. Sau probabil folosesc pietrele alea scumpe ca să lege magia de ele.

Vocea lui se umplu de dispreţ când spuse asta şi Lila îşi aminti ce îi povestise Kell despre londonezii albi, că-şi foloseau tatuajele ca să lege magia, şi că londonezii roşii considerau asta o practică ruşinoasă.

— Sau poate totul e doar pentru spectacol.

— Nu te deranjează că fiecare crede altceva?

— De ce să mă deranjeze? Cu toţii credem în acelaşi lucru, de fapt, numai că-i dăm nume diferite. Asta nu-i o crimă.

Lila pufni. Ce bine ar fi fost dacă şi oamenii din lumea ei ar adopta o astfel de poziţie tolerantă.

— *Essen Tasch* e, în sine, un fel de lecţie, continuă Alucard, că nu contează cum numeşti magia, atâta vreme cât crezi în ea.

— Chiar eşti convins că poţi câştiga turnirul? întrebă ea.

— Probabil că nu, răspunse el în batjocură.

— Şi atunci de ce te mai osteneşti?

— Pentru că lupta e doar jumătate din distracţie, explică el, apoi, citindu-i scepticismul, adăugă, şi nu te preface că ideea asta e de neînţeles pentru tine, Bard. Am văzut cum te bagi în tot felul de încurcături.

— Nu-i vorba de asta…

Şi nu era. Încerca să şi-l închipuie pe Alucard într-un duel magic. Era greu, pentru că Lila nu-l văzuse niciodată pe căpitan *luptând.* Desigur, îl văzuse ţinând o sabie, gesticulând încrezut, dar, de obicei, el doar stătea prin preajmă, arătând bine; înainte de demonstraţia lui în port, la Sasenroche, ea habar n-avusese cât de priceput era la

magie. Însă modul degajat în care o făcuse la Raiduri... Nu se putea abţine să nu se întrebe cum ar fi arătat luptând. Oare era ca un torent de energie sau o briză, sau asemenea lui Kell, care era simultan şi una, şi alta?

— Sunt surprins, mărturisi Alucard, că n-ai văzut niciodată un turnir.

— Cine spune că n-am văzut?

— I-ai descusut zile întregi pe oamenii mei. Credeai că n-am să aflu?

Evident, gândi ea.

— Bine, n-am fost niciodată la vreunul.

Lila ridică din umeri, luând din nou paharul în mână, şi adăugă:

— Nu toată lumea îşi petrece iernile în oraş.

Expresia lui îngâmfată se şterse.

— Ai fi putut să mă întrebi pur şi simplu pe *mine.*

— Şi să suport speculaţiile tale, răspunsurile tale care sunt întrebări şi infinitele tale pistonări?

— Mi s-a spus că pistonările mele sunt chiar plăcute.

Lila pufni cu nasul în pahar.

— Nu poţi lua în nume de rău faptul că un căpitan vrea să ştie mai multe despre echipajul lui.

— Şi tu nu-i poţi lua în nume de rău faptul că un hoţ îşi apără bine secretele.

— Ai o problemă cu încrederea, Delilah Bard.

— Puterea ta de observaţie e uimitoare.

Zâmbi şi îşi termină băutura. Buzele îi furnicau şi gâtlejul îi ardea. Chiar era un vin mai tare decât de obicei. Lila nu bea mult de regulă; petrecuse prea mulţi ani având nevoie să-şi adune toate puterile ca să rămână în viaţă. Dar aici, în cabina lui Alucard Emery, îşi dădu seama de ceva: nu se temea. Nu fugea. Desigur, erau într-un continuu balans de fiecare dată când vorbeau, dar ea ştia cum să-şi păstreze echilibrul.

Alucard îi zâmbi leneş, cherchelit. Băut sau treaz, el întotdeauna zâmbea. Cu totul opus lui Kell, care întotdeauna se încrunta.

Alucard oftă, închise ochii şi îşi lăsă capul pe speteaza

jilţului. Avea o faţă plăcută, deopotrivă delicată şi ascuţită. Ea simţi o poftă ciudată de a întinde mâna şi de a-şi plimba degetele pe trăsăturile lui.

Chiar ar fi trebuit să-l ucidă, atunci, când se întâlniseră prima oară. Înainte să-l fi putut cunoaşte. Înainte să-l fi putut place atât de mult.

Ochii lui se deschiseră încet.

— La ce te gândeşti? întrebă el blând, ducându-şi paharul la buze.

Esa se frecă de jilţul Lilei, iar ea îşi împleti coada pisicii pe după degete.

— Doar îmi doream să te fi ucis cu luni în urmă, zise ea, cu o veselie degajată, satisfăcută că Alucard aproape se înecă cu vinul.

— Oh, Bard, o tachină el, asta înseamnă că între timp ai prins drag de mine?

— Afecţiunea e slăbiciune, răspunse ea, automat.

La acestea, Alucard nu mai zâmbi şi îşi lăsă paharul jos. Se aplecă şi o privi câteva momente lungi, apoi spuse:

— Îmi pare rău.

Suna atât de… sincer, ceea ce o făcu pe Lila numaidecât suspicioasă. Alucard putea fi în multe feluri, dar sinceritatea nu era, de obicei, atuul lui.

— Fiindcă te-am îndrăgit? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Pentru indiferent ce ţi s-a întâmplat. Pentru indiferent cine te-a rănit atât de profund, încât vezi lucrurile ca prietenia şi afecţiunea ca pe nişte arme, în loc de scuturi.

Lila simţi că-i ard obrajii.

— Asta m-a ţinut în viaţă, nu?

— Probabil. Dar viaţa n-are niciun rost fără plăcere.

Lila se ridică enervată.

— Cine spune că nu simt plăcere? Simt plăcere când câştig un pariu. Plăcere când invoc focul. Plăcere când…

Alucard îi tăie vorba. Nu cu un cuvânt, ci cu un sărut. Dintr-o singură mişcare ajunse lângă ea, cu o mână pe braţ şi cealaltă pe ceafă, şi cu gura lipită de a ei. Lila nu se retrase. Îşi spuse, după aceea, că surpriza o oprise, dar se

poate ca asta să fi fost doar o minciună. Poate că a fost din cauza vinului. Poate din cauza căldurii din încăpere. Poate de teamă că el avea dreptate în privinţa ei, în privinţa plăcerii, în privinţa vieţii. Poate, dar în momentul acela tot ce ştia era că Alucard o săruta şi că ea îi răspundea sărutului. Apoi, brusc, gura lui se desprinse de a ei, iar zâmbetul lui îi pluti înaintea ochilor.

— Spune-mi, şopti el, a fost mai bine decât dacă ai fi câştigat un pariu?

Ea îşi pierduse răsuflarea.

— Mi-ai dat un argument valabil.

— Mi-ar plăcea să insist, zise el, dar, mai întâi…

Îşi drese glasul şi se uită în jos, fiindcă cuţitul ei ajunse pe partea interioară a piciorului lui.

— Reflexul, se scuză ea cu un surâs superior, vârând arma înapoi, în teacă.

Niciunul dintre ei nu se mişcă. Feţele lor erau atât de aproape, nas în nas, buză în buză, geană în geană, iar tot ce mai putea ea să vadă erau ochii lui, de un albastru de furtună, şi liniile subţiri ale râsului care le cutau la colţuri, cum ale lui Kell cutau spaţiul dintre ei. Opuşi. Degetul mare al lui Alucard îi mângâie obrazul, apoi el o sărută din nou şi, de data asta, n-a mai fost niciun atac în gest, nicio surpriză, ci doar o precizie lentă. Gura lui o atinse uşor pe a ei, şi când ea se aplecă, el se retrase, jucăuş. Măsură cu măsură, ca un dans. El voia ca ea să-l dorească, voia să dovedească faptul că avusese dreptate – partea raţională din ea ştia toate acestea, dar partea asta raţională se pierduse sub bătăile puternice ale inimii ei. Corpurile sunt trădătoare, îşi dădu ea seama, când buzele lui Alucard i se plimbară pe maxilar şi coborâră pe gât, făcând-o să tremure.

Probabil el îi simţi cutremurarea, pentru că zâmbi pe pielea ei, cu acel zâmbet perfect, hipnotizant de şarpe. Spatele ei se arcui. Mâna lui era la baza şirei spinării ei, trăgând-o spre el, în timp ce îşi continua jocul buzelor pe clavicula ei. Căldura îi înflori în corp în locurile unde mâinile lui îi găsiră pielea. Lila îşi împleti degetele în părul lui şi îi ridică înapoi gura spre a ei. Era o încâlceală de mâini şi

dorinţă, şi, cu toate că ea nu credea că era *mai bine* decât cu libertatea sau banii, sau magia, cu siguranţă, era pe aproape.

Alucard a fost cel dintâi care a căutat o gură de aer.

— Lila, şopti el, cu respiraţia întretăiată.

— Da, zise ea, pe jumătate răspuns, pe jumătate întrebare.

Pe sub pleoapele lăsate, ochii lui Alucard jucau vioi.

— De ce anume fugi tu?

Cuvintele au venit ca o apă rece, smulgând-o din braţele momentului. Îl împinse. El nimeri cu partea din spate a genunchilor în marginea jilţului şi se lăsă graţios să cadă, cu un sunet care era în acelaşi timp şi râs, şi suspin.

— Eşti un *ticălos,* se răsti ea, roşind violent.

El îşi înclină leneş capul.

— Fără îndoială.

— Totul, indiferent ce a fost – flutură ea din mână –, doar ca să-ţi spun adevărul.

— N-aş spune asta. Sunt mai mult decât capabil să fac mai multe lucruri deodată.

Lila apucă paharul de vin şi-l aruncă spre el. Vinul şi cupa zburară cu viteză, dar înainte să-i atingă capul… se opriră.

Paharul atârna în aer, între ei, mărgelele de vin purpuriu pluteau în aer, lipsite de greutate.

— Ăsta, zise el, întinzând mâna să ia pocalul din aer, este un vin vechi *foarte* scump.

Cu degetele celeilalte mâini desenă o spirală, iar vinul deveni o panglică, vărsându-se la loc în cupă. El zâmbi. La fel şi Lila, cu o clipă înainte să înşface sticla de pe masă şi s-o arunce în foc. De data asta, Alucard n-a fost îndeajuns de rapid, iar vatra trosni şi răbufni cu flăcări înalte, devorând vinul.

Alucard scoase o exclamaţie de exasperare, dar Lila deja ieşea valvârtej pe uşă, iar căpitanul avu destulă minte cât să n-o urmeze.

II

Clopotele băteau, iar Rhy întârziase.

Auzea în depărtare muzică şi râsete, huruit de trăsuri şi dansuri. Oamenii îl aşteptau. Avuseseră o ceartă, el şi tatăl lui, despre cum el nu lua lucrurile în serios. Cum *niciodată* nu le lua în serios. Cum va putea el să fie rege, când nici măcar nu se ostenea să sosească la timp?

Clopotele încetară să mai bată, iar Rhy înjură, încercând să-şi încheie tunica. Nu nimerea să închidă ultimul nasture.

— Unde e? îl putu auzi pe tatăl lui bombănind.

Nasturele îi alunecă din nou, iar Rhy gemu şi dădu fuga la oglindă, dar când păşi în faţa ei, îngheţă.

Lumea deveni brusc tăcută în urechile lui.

Se uita în oglindă, dar îl vedea pe *Kell.*

Ochii fratelui său erau măriţi de spaimă. Camera lui Rhy era reflectată în spatele lui, dar Kell se purta de parcă ar fi fost captiv într-o cutie, respirând grăbit, panicat.

Rhy întinse mâna, dar un fior cumplit de rece îl străbătu când atinse oglinda. O trase brusc înapoi.

— Kell, zise. Mă auzi?

Buzele lui Kell se mişcară, iar Rhy crezu, pentru o clipă, că imposibila reflecţie doar îi repeta cuvintele, însă gura lui Kell se rotunjea diferit.

Kell îşi lipi mâinile de oglindă şi strigă, dar nu răzbătu decât un singur cuvânt, înăbuşit.

— Rhy…

— Unde eşti? întrebă Rhy, când odaia din spatele lui Kell începu să se întunece şi să se învolbureze cu umbre, dizolvându-se în cele din urmă în beznă. *Ce se întâmplă?*

Şi atunci, de partea cealaltă a oglinzii, Kell îşi apucă strâns pieptul cu mâna şi *ţipă.*

Un sunet oribil, răscolitor, care sfâşie camera şi-i făcu lui Rhy părul măciucă.

Strigă numele lui Kell şi bătu cu pumnii în oglindă, încercând să rupă vraja sau să spargă oglinda, încercând să ajungă la fratele lui, dar sticla nici măcar nu se crăpă. Rhy nu ştia ce se întâmplă. Nu-i putea simţi durerea lui Kell. Nu

putea simţi *nimic.*

Dincolo de oglindă, Kell scoase un alt strigăt disperat şi se îndoi, prăbuşindu-se în genunchi.

Şi, atunci, Rhy văzu sângele. Kell îşi apăsa mâinile pe piept, iar Rhy privi, îngrozit şi neajutorat, cum sângele curgea şuvoi printre degetele fratelui său. Atât de mult. Prea mult. Toată viaţa din el. *Nu, nu, nu,* gândi el, *nu asta.*

Se uită în jos şi văzu cuţitul înfipt între coastele lui, şi degetele lui strânse pe mânerul de aur.

Dincolo de oglindă, Kell scuipa sânge.

— *Rezistă!* strigă Rhy.

Kell stătea în genunchi într-o baltă roşie. O cameră. O mare. Atât de mult roşu. Mâinile îi căzură pe lângă corp.

— Rezistă! îl imploră Rhy, trăgând de cuţit cu toate puterile lui.

Nu se clinti.

Lui Kell îi căzu capul în piept.

— Rezistă!

Corpul lui se lăsă moale la podea.

Cuţitul ieşi din rană.

Rhy sări în picioare din somn.

Inima îi bubuia în piept, iar cearşafurile erau leoarcă de sudoare. Luă o pernă în poală şi îşi îngropă faţa în ea, trăgând sacadat aer în piept şi aşteptând să îşi dea seama şi corpul lui că visul nu era real. Năduşeala îi şiroia pe obraji. Muşchii i se zbăteau. Respiraţia i se poticnea şi, când privi în sus, sperând să găsească lumina dimineţii pătrunzând în cameră prin uşile balconului, nu fu întâmpinat decât de întuneric, îndulcit doar de strălucirea roşiatică, stinsă a lui Isle.

Îşi reţinu un suspin de frustrare.

Un pahar cu apă stătea la capul patului şi îl bău cu nesaţ, tremurându-i degetele, în timp ce aştepta să vadă dacă fratele lui va veni, dând buzna la el, convins că prinţul era atacat, aşa cum făcuse în primele câteva nopţi.

Însă, în ceea ce privea nopţile şi dimineţile şi visele dintre ele, Rhy şi Kell stabiliseră rapid o înţelegere tacită. După o

noapte proastă, unul avea să-i arunce celuilalt o scurtă privire consolatoare, însă părea de-o importanţă crucială să nu se *pomenească* nimic despre coşmarurile care-i hărţuiau pe amândoi.

Rhy îşi apăsă palma pe piept, uşurând presiunea la inspiraţie, crescând-o la expiraţie, aşa cum îl învăţase Tieren, cu ani în urmă, după ce fusese răpit de Umbre. Nu răpirea îi provocase coşmaruri în lunile care urmaseră, ci faptul că-l văzuse pe Kell aplecat peste el, cu ochii mari şi faţa palidă, cu cuţitul în mână şi cu râuri de sânge şiroind din venele lui tăiate.

E în regulă, îşi spuse acum Rhy. *Eşti bine. Totul e bine.*

Simţindu-se mai calm, aruncă cearşafurile la o parte şi se ridică în picioare.

Îl ardeau mâinile să-şi toarne ceva de băut, dar nu suporta gândul de a se întoarce din nou la somn. În plus, era aproape de apus, nu de zori. Mai bine să aştepte.

Rhy îşi îmbrăcă o pereche de pantaloni de mătase şi un halat de casă – pluşat şi greu, dar cumva simplu şi liniştitor – şi deschise balconul, lăsând aerul îngheţat al nopţii să-i risipească şi ultima fărâmă de somn.

Jos, arenele plutitoare nu erau nimic altceva decât nişte umbre care pătau lumina fluviului. Oraşul era spuzit ici şi colo cu lumini, dar atenţia i se îndreptă spre docuri, unde chiar şi acum corăbiile intrau somnoroase în port.

Rhy îşi miji ochii, străduindu-se să descopere o corabie anume.

O ambarcaţiune din lemn negru, cu margini de argint şi pânze negre-albastre.

Dar nu văzu nici urmă de *Turla Nopţii.*

Nu încă.

III

Marea Arnesiană

Lila trecu în goana mare pe puntea *Turlei,* aruncând

priviri piezişe tuturor celor care, din întâmplare, se uitau în direcţia ei. Îşi lăsase haina în cabina lui Alucard, iar vântul nopţii o izbi ca un zid, pătrunzându-i prin mâneci şi piele. Muşca şi ardea, dar Lila nu se întoarse; în schimb, se bucură de şocul aerului rece care o dezmetici, în timp ce traversă spre pupa corabiei şi se lăsă cu coatele pe balustradă.

Ticălosul! bombăni ea la apa de dedesubt.

Era obişnuită să fie hoţ, nu ţintă. Şi fusese gata să-i pice în plasă, concentrându-se la mâna din faţa ochilor ei, în timp ce cealaltă încerca să-i golească buzunarul. Strânse balustrada cu mâinile goale şi se uită în zare, la mare, furioasă: pe Alucard, pe ea însăşi, pe corabia asta stupidă, ale cărei margini erau atât de bine fixate, atât de mici.

De ce anume fugi tu? întrebase el.

De nimic.

De tot.

De noi. De asta.

De magie.

Adevărul era că existase un moment, uitându-se în focul şuierător, când şi el se uitase la ea, fierbinte şi feroce, ascultând, iar ea îşi dăduse seama că l-ar fi putut face să crească, să aprindă ca pe o torţă întreaga cabină într-o clipă de furie, să ardă corabia şi pe ea însăşi şi pe toată lumea de la bord.

Începuse să înţeleagă că magia nu era doar ceva de accesat, la care puteai recurge oricând aveai nevoie. Era întotdeauna prezentă, pregătită şi aşteptând. Şi asta o speriase. Aproape la fel de tare ca modul în care Alucard fusese în stare s-o ducă de nas, s-o joace pe degete, să-i întoarcă neatenţia în avantajul lui. Ea îşi lăsase garda jos, o greşeală pe care n-avea s-o mai repete.

Ticălosul!

Aerul rece o ajută să îşi răcorească focul din obraji, dar energia încă îi mai clocotea sub piele. Se uită mânioasă la mare şi îşi imagină că întinde mâna şi împinge apa cu toată puterea ei. Ca un copil în baie.

Nu se osteni să mai invoce nicio poezie, nu se aştepta ca

dorinţa ei să prindă cu adevărat formă, dar o secundă mai târziu simţi cum energia o inundă, iar apa se cabră şi ţâşni, corabia înclinându-se violent din cauza unui val neaşteptat.

Strigăte de îngrijorare se auziră pe *Turlă,* oamenii încercând să-şi dea seama ce se întâmplase, iar Lila surâse răutăcioasă, sperând că acolo, sub punte, răsturnase încă vreo câteva din vinurile scumpe ale lui Alucard. Şi apoi îşi dădu seama ce făcuse. Mişcase oceanul – sau, cel puţin, o bucată din el, cât o corabie. Îşi duse o mână la nas, aşteptându-se să găsească sânge, dar nu găsi. Era bine. Nevătămată. Lăsă să-i scape un mic chicotit, ameţit.

Ce eşti tu?

Lila se înfioră, frigul pătrunzându-i, în sfârşit, până la oase. Se simţi brusc obosită şi nu ştia dacă era efectul de după cheltuirea magiei sau pur şi simplu frustrarea ei, ajunsă la capăt.

Cum obişnuia să spună Barron?

Ceva despre mânie, lumânări şi praf de puşcă.

Faptul că nu-şi putea aminti exact cuvintele veni ca o lovitură surdă în piept. Barron fusese una dintre singurele ei legături, iar acum nu mai era. Şi ce drept ar fi avut ea să-l plângă? Voise să fie liberă, să scape de el, nu-i aşa? Şi tocmai din cauza asta. Oamenii te pot răni dacă îţi pasă destul de mult cât să-i laşi.

Lila se pregătea să plece de lângă balustradă când auzi un strănut înăbuşit şi-şi dădu seama că nu era singură. Bineînţeles, nimeni nu era cu adevărat singur, nu pe o corabie, dar cineva stătea lângă velele din apropiere, ţinându-şi respiraţia. Scrută prin întuneric şi atunci, când silueta părea mai degrabă gata să cadă din picioare decât să înainteze, pocni din degete şi invocă o flacără mică, foarte vie – un gest izbutit cu nonşalanţă, chiar dacă îl exersa de săptămâni.

Flacăra, şovăind în briza mării, lumină silueta de sperietoare de ciori a lui Lenos, secundul lui Alucard. El chiţăi, iar ea oftă şi stinse focul, cufundându-i pe amândoi la loc în întunericul confortabil.

— Lenos, făcu ea, încercând să pară prietenoasă.

Oare văzuse ce făcuse ea cu corabia şi cu marea? Expresia de pe faţa lui era de prudenţă, dacă nu de-a dreptul frică, însă asta era expresia lui obişnuită de fiecare dată când se afla în preajma ei. La urma urmei, el fusese cel care dăduse zvonul că ea ar fi Sarows, care bântuie *Turla.*

Omul făcu un pas în faţă şi ea văzu că-i întindea ceva. Haina lui.

Un refuz i se urcă pe buze, automat, dar apoi judecata o făcu să o primească. Supravieţuise ea uşilor magice şi reginelor malefice; afurisită să fie dacă avea să moară dintr-o răceală.

El dădu drumul hainei de îndată ce degetele ei o apucară, de parcă s-ar fi temut să nu se ardă, iar ea o îmbrăcă, simţind căptuşeala caldă încă de la Lenos. Îi ridică gulerul şi îşi afundă mâinile în buzunare, flexându-şi degetele amorţite.

— Ţi-e frică de mine? îl întrebă ea, în arnesiană.

— Puţin, recunoscu el, întorcând capul.

— Pentru că nu ai încredere în mine?

El clătină din cap.

— Nu-i asta, mormăi el. Eşti doar diferită de noi…

Ea îi zâmbi cu jumătate de gură.

— Mi s-a mai spus.

— Nu pentru că eşti, ei bine, ştii, o fată. Nu de-asta.

— Atunci, pentru că sunt Sarows? Chiar crezi asta?

El ridică din umeri.

— Nu de-asta, nu chiar. Dar eşti *aven.*

Lila se încruntă. Cuvântul pe care-l folosise el însemna *binecuvântată.* Dar Lila învăţase că nu exista niciun echivalent englezesc. În arnesiană, *binecuvântat* nu era întotdeauna un lucru bun. Unii spuneau că însemna *ales.* Alţii spuneau *favorit.* Dar unii spuneau *blestemat. Altfel. Aparte.*

— *Aven* poate fi şi un lucru bun, încercă ea să-l convingă, câtă vreme persoana este de partea voastră.

— Eşti de partea noastră? întrebă el liniştit.

Lila era de partea ei. Dar presupunea că era şi de partea

Turlei, de asemenea.

— Desigur.

El îşi cuprinse corpul în braţe şi îşi întoarse atenţia peste umărul ei, la apă. Ceaţa se rostogolea peste valuri, şi, cum el privea intens, Lila se întrebă oare ce vedea.

— Am crescut într-un ţinut numit Casta, începu el. Pe coastele de sud. Castezii cred că, uneori, magia îi alege pe oameni.

— Ca pe Jupanul Kell, adăugă ea, prinţul cu un ochi negru.

Lenos dădu din cap.

— Da, magia l-a ales pe jupânul Kell. Dar ceea ce e el – *antari* – este doar un tip de *aven.* Poate cel mai puternic, dar asta depinde de cum defineşti puternic. Preoţii sunt un alt tip. Unii cred că *ei* ar fi cei mai puternici, pentru că au destul din fiecare element încât să le folosească pe toate, în echilibru, aşa că pot şi să vindece, şi să crească, şi să dea viaţă. Obişnuiau să fie tot soiul de *aven.* Unii care puteau stăpâni toate elementele. Unii care stăpâneau numai unul, dar erau atât de puternici, încât puteau schimba fluxul şi refluxul, sau vântul, sau anotimpurile. Unii care puteau auzi ce avea magia de spus. *Aven* nu e doar un lucru, pentru că magia nu e doar un lucru. Este totul, vechiul şi noul, mereu în schimbare. Castezii cred că, atunci când apare cineva *aven*, e pentru un motiv anume. E pentru că magia încearcă să ne spună ceva…

Se întrerupse. Lila se uită lung la el. Era mai mult decât îi spusese vreodată Lenos. Mai mult decât îl auzise spunând vreodată *oricui,* de fapt.

— Deci tu crezi că sunt aici pentru un motiv? întrebă ea.

Lenos se legănă pe picioare, înainte şi-napoi.

— Cu toţii suntem aici pentru un motiv, Bard. Unele motive sunt doar mai importante decât altele. Deci, bănuiesc că nu sunt speriat de cine eşti tu, ci doar de *ce* eşti tu.

Tremurând, Lenos se întoarse să plece.

— Stai! strigă ea, dezbrăcându-se de haină. Poftim!

El întinse mâna după haină şi, spre uşurarea Lilei, când

mâinile li se atinseră în treacăt, el nu tresări. Ea se uită în urma lui, cum traversa puntea, apoi îşi dezmorţi gâtul şi porni înapoi, sub punte.

Îşi găsi propria haină atârnată de uşa cabinei, laolaltă cu o sticlă nedeschisă de vin purpuriu şi un bilet pe care scria *Solase.*

Scuze.

Lila oftă şi luă sticla, gândurile sale făcând să-i vâjâie capul, în vreme ce corpul tânjea după somn.

Şi atunci auzi strigătul de pe puntea de deasupra.

— Hals!

Pământ!

IV

Clopotele sunară de douăsprezece ori, apoi de încă douăsprezece. O ţinură tot aşa până când Kell le pierdu numărul, cu mult mai multe decât orele dintr-o zi, o săptămână, o lună.

Sunetul stăruitor nu putea însemna decât un lucru: sosiseră membrii familiei regale.

Kell stătu pe balconul lui şi îi privi venind. Trecuseră şase ani de când Londra găzduise ultima oară *Essen Tasch,* dar încă mai putea să-şi amintească cum urmărise procesiunea corăbiilor şi a oamenilor, încercând să-şi imagineze de unde veneau, ce văzuseră. El nu putea să plece în lume, dar, în astfel de ocazii, rare, lumea părea să vină la el.

Acum, uitându-se la corăbiile care pluteau de-a lungul lui Isle (atât cât stadioanele plutitoare ale lui Rhy le-o permiteau), se trezi întrebându-se pe care şi-o fi ales-o Lila. Erau vreo câteva ambarcaţiuni mai mici, private, dar majoritatea erau vase masive, nave de lux destinate să-i transporte pe negustorii bogaţi şi pe nobilii din Faro şi Vesk la festivităţile din capitala arnesiană. Toate purtau blazonul originii, fie pe pânză sau pe bord, simbolul pictat al coroanei lor. Acesta, împreună cu un document de aprobare, le garanta accesul la cheu pe toată durata *Essen*

Tash.

Oare Lila preferase o corabie elegantă, argintie, ca aceea care purta emblema faroană? Sau ceva mai îndrăzneţ, ca vasul veskan care se apropia acum, vopsit în culori vii? Sau o corabie arnesiană mândră, cu lemnul negru, lustruit şi pânze însufleţite? Dacă stătea să se gândească, Lila ştia măcar *cum* să navigheze? Probabil nu, dar dacă putea cineva face neobişnuitul să pară obişnuit, imposibilul să pară floare la ureche, aceea era Delilah Bard.

— La ce rânjeşti? întrebă Rhy, apărând dintr-odată în spatele lui.

— Stadioanele tale dau peste cap circulaţia pe fluviu.

— Prostii! făcu Rhy. Am pus să se ridice docuri temporare pe malurile nordice şi sudice de pe ambele părţi ale oraşului. E loc destul.

Kell făcu semn din cap spre Isle.

— Spune-le asta oaspeţilor noştri.

Dedesubt, celelalte vase se dăduseră în lături ca să facă loc flotei veskane care urca pe fluviu şi care se opri abia când ajunse la baricadă. Barca veskană regală, un splendid velier făcut din sequoia, cu pânze închise, care purta blazonul regal al unei ciori trecând în zbor prin faţa unei luni albe, era flancată de două corăbii militare.

Câteva minute mai târziu, urmă flota imperială a faroanilor, cu toate vasele albe-argintii ca scheletele, cu blazonul unui copac negru, ars pe pânzele sale.

— Ar trebui să mergem, îl îndemnă prinţul. Va trebui să fim acolo, ca să-i întâmpinăm.

— *Noi?* se miră Kell, deşi regele deja făcuse foarte clar faptul că prezenţa lui era obligatorie.

Nu pentru că era şi Kell membru al familiei regale, gândise el cu amărăciune, ci pentru că era *aven.* Un simbol al puterii arnesiene.

— Cu toţii or să vrea să te vadă pe tine, zisese regele, iar Kell înţelesese.

Când Maxim spusese *pe tine*, nu se referise la Kell ca *persoană.* Se referise la Kell *antari.* Se revoltă. De ce se simţea ca un trofeu? Sau, mai rău, ca un ornament…

— Încetează, îl mustră Rhy.

— Ce să încetez?

— Indiferent ce-ţi trece prin cap şi care te face să te încrunţi mai mult decât de obicei. O să ne faci riduri la amândoi.

Kell suspină.

— Haide! îl grăbi Rhy. În niciun caz n-o să-i înfrunt singur.

— De care ţi-e teamă? Lordul Sol-in-Ar?

— Cora.

— Prinţesa veskană? râse Kell. E doar un copil.

— Era un copil – unul îngrozitor, de altfel –, dar am auzit că a crescut în ceva cu adevărat înspăimântător.

Kell clătină din cap.

— Să mergem, atunci, încuviinţă el, trecând un braţ pe după umerii prinţului. O să te apăr eu.

— Of, eroul meu..

Palatul Roşu avea cinci săli mari: Sala Grandioasă, o extravagantă sală de bal de trei etaje înălţime, toată numai lemn lustruit şi cristal sculptat; Sala de Aur, o sală imensă de recepţie, toată numai piatră şi metal preţios; Sala Giuvaierului, situată în inima palatului şi făcută în întregime din sticlă; Sala Cerului, pe acoperiş, a cărei pardoseală în mozaic sclipea sub soare şi sub stele; şi Sala Trandafirului. Ultima, situată aproape de intrarea palatului, dar la care se ajungea pe uşi şi holuri proprii, avea o eleganţă măreaţă. Fusese construită într-o aripă a palatului fără altceva deasupra, iar lumina pătrundea prin ferestrele din plafon. Pereţii şi podeaua erau din marmură regală, piatră albă cu firişoare de granat şi aur, meşterită de magii minerali exclusiv pentru coroană. În loc de coloane, erau buchete de flori în urne masive, care trasau linii paralele prin încăpere. Între aceste coloane, un covor de aur se întindea de la uşi până la podium şi tron.

Sala Trandafirului era locul unde coroana îşi primea supuşii şi unde trebuia să-i întâmpine pe vecinii lor regeşti.

Dacă aveau să vină vreodată.

Kell şi Rhy stăteau de o parte şi de alta a tronurilor, Rhy

sprijinindu-se de jilţul tatălui său, Kell stând drept lângă al reginei.

Maestrul Tieren stătea la picioarele podiumului, dar îi ocolea privirea lui Kell. Oare i se părea lui sau *Aven Essen* îl evita? Gărzile regale stăteau ca nişte statui în armurile lor strălucitoare, în vreme ce o adunare selectă de *ostra* şi *vestra* forfotea prin încăpere, mergând de la un grup la altul să discute. Trecuse mai bine de o oră de când vasele regale trăseseră la chei şi o escortă fusese trimisă să le însoţească la palat. Vinul spumos stătea în pahare, pe tăvi, trezindu-se, din cauza aşteptării prelungite.

Rhy se muta de pe un picior pe altul, în mod clar tensionat. Aceasta era, la urma urmei, prima oară când el se afla la cârma unui eveniment regal şi, deşi avusese întotdeauna o atenţie deosebită pentru detalii, aceasta de regulă se manifesta doar în jurul vestimentaţiei sale sau a părului. *Essen Tash* era o afacere la o cu totul altă scară. Kell îl privea foindu-se cu emblema de aur sclipitor a casei Maresh – un potir şi un soare răsărind – deasupra inimii. El făcuse rost de o a doua, pentru Kell, pe care el o prinsese, fără tragere de inimă, pe pieptarul hainei sale roşii.

Regele Maxim se juca în neştire cu o monedă, ceva ce Kell îl vedea făcând numai când nu putea sta locului. Ca şi tatăl lui, înaintea sa, Maxim Maresh era un făurar, un magician puternic pe bună dreptate, deşi avea prea puţin nevoie de asta acum. Totuşi, Kell auzise poveşti despre tinereţea lui Maxim, poveşti despre „prinţul oţel”, care forja armate şi topea inimi, şi ştia că, şi acum, regele călătorea de două ori pe an până la graniţă, ca să aţâţe focul oamenilor săi.

— Sper că nu li s-a întâmplat nimic oaspeţilor noştri, începu regele Maxim.

— Probabil s-au rătăcit, opină Rhy.

— N-avem noi norocul ăla, murmură Kell.

Regina Emira le aruncă amândurora o privire, iar Kell aproape că pufnise în râs. Era aşa, o simplă privire mustrătoare de mamă.

Într-un târziu, trompetele sunară şi uşile se deschiseră.

— În sfârşit! mormăi Rhy.

— Prinţul Col şi prinţesa Cora, anunţă un servitor, vocea sa răspândindu-se în ecou prin toată sala, din Casa Taskon, familia domnitoare a Veskului!

Fraţii Taskon intrară, flancaţi de vreo doisprezece servitori. Erau impresionanţi, îmbrăcaţi lejer în verde şi argintiu, cu pelerine elegante cu trenă. Col avea acum optsprezece ani, Cora cu doi ani mai puţin.

— Maiestăţile Voastre! salută prinţul Col, un tânăr robust, cu un pronunţat accent.

— Suntem bine-veniţi în oraşul vostru! adăugă prinţesa Cora cu o plecăciune şi un zâmbet de heruvim.

Kell îi aruncă lui Rhy o privire care spunea *Pe bune? De fata asta ţi-era atât de frică?*

Rhy îi aruncă una înapoi care spunea *Şi ţie ar trebui să-ţi fie.*

Kell se uită din nou la prinţesa Cora, studiind-o mai atent. Prinţesa părea de parcă abia putea să ţină o cupă de vin în mână. Cascadele ei de păr auriu ca mierea erau aranjate într-o coadă împletită complicat, care îi înconjura capul ca o coroană şi printre care îi fuseseră prinse smaralde.

Era destul de zveltă pentru o veskană – înaltă, desigur, dar cu talia subţire, mlădioasă într-un fel, care s-ar fi potrivit mai degrabă curţii arnesiene. Rhy primise îngăduinţa să o însoţească pe mama sa la *Essen Tasch* în Vesk, cu trei ani în urmă, aşa că o văzuse crescând. Dar Kell, consemnat în oraş, nu văzuse turnirul decât în anii în care Arnesul îl găzduise. Când Jocurile avuseseră loc aici, cu şase ani în urmă, prinţul Col venise împreună cu unul dintre fraţii lui.

Pe *Cora,* Kell o văzuse prima oară acum doisprezece ani, pe când era doar un copilaş.

Acum, ochii ei albaştri-pal se ridicară fără grabă, întâlniră privirea lui bicoloră şi se opriră. El era atât de obişnuit ca oamenii să-i evite ochii, să-şi mute privirea, să-şi găsească un teren mai sigur unde să poposească, încât intensitatea aceasta îl prinse nepregătit şi trebui să-şi înăbuşe impulsul subit de a se uita în altă parte.

Între timp, un servitor aduse un obiect mare, învelit într-o pânză groasă, verde, până la podiumul tronurilor, şi îl aşeză pe prima treaptă. Smulgând pânza de deasupra cu un gest teatral, servitorul scoase la iveală o pasăre într-o colivie – nu o imitaţie multicoloră sau o pasăre cântătoare, ambele preferate de curtea arnesiană, ci una mai degrabă… *prădătoare.* Era mare, cu pene cenuşii-argintii, în afară de cap, care avea moţul şi gulerul negre. Ciocul său era ascuţit ca briciul.

— În semn de mulţumire, anunţă prinţul Col, pentru că ne-aţi invitat în casa voastră.

Col împărtăşea aceleaşi culori ca şi Cora, dar la altceva nu semănau. Dacă ea era înaltă, el era şi mai înalt. Dacă ea era zveltă, el era ca un zimbru. Unul frumos, şi totuşi exista ceva agresiv în atitudinea şi expresia sa.

— Suntem recunoscători! mulţumi regele, făcând semn din cap spre Maestrul Tieren, care înaintă şi luă colivia.

Avea să o ducă la sanctuar, presupuse Kell, sau să o elibereze. Palatul nu era un loc potrivit pentru animale sălbatice.

Kell urmărise schimbul acesta cu coada ochiului, atenţia sa fiind în continuare îndreptată asupra prinţesei, a cărei privire era aţintită asupra lui, de asemenea, parcă ţintuită de ochiul lui negru. Părea genul de fată care ar fi arătat spre ceva – sau *cineva* – şi ar fi zis „Vreau unul din ăsta”. Gândul era aproape amuzant, până ce el îşi aminti cuvintele lui Astrid – *Mi-ar plăcea să fii al meu, băiatule floare* – şi atunci amuzamentul ăsta pieri. Kell făcu un mic, aproape imperceptibil, pas înapoi.

— Casa noastră va fi casa voastră! îi pofti regele Maxim.

Totul părea ca un scenariu.

— Şi dacă zeii ne vor ajuta, continuă prinţul Col cu un surâs, la fel şi turnirul vostru.

Rhy se zbârli, dar regele doar râse.

— O să mai vedem, zise el cu un zâmbet prietenos, despre care Kell îşi dădu seama că era fals.

Regelui nu-i păsa de prinţul Col sau de oricare dintre membrii familiei regale veskane. Adevăratul pericol erau

Faro şi lordul Sol-in-Ar.

Parcă la un semnal, trompetele sunară din nou, iar alaiul veskan îşi luă paharele de vin şi se dădu la o parte.

— Lordul Sol-in-Ar, regentul din Faro, anunţă heraldul, când uşile se deschiseră.

Spre deosebire de veskani, a căror suită îi înconjura, Sol-in-Ar mergea în fruntea alaiului, oamenii săi înşirându-se, în formaţie, în urma lui. Erau îmbrăcaţi cu toţii în stilul faroan, o singură bucată mare de pânză, elaborat înfăşurată în jurul corpului, cu capătul atârnând peste un umăr ca o capă. Oamenii lui purtau purpuriu-intens, cu borduri negre şi albe, în timp ce Sol-in-Ar purta alb, tivit cu indigo.

Precum toţi nobilii faroani, era complet ras, permiţând vederea din plin a mărgelelor incrustate în faţa lui, dar, spre deosebire de cei mai mulţi, care preferau sticla sau pietrele preţioase, ornamentaţiile lordului Sol-in-Ar păreau să fie din aur, bucăţele romboidale care îi trasau nişte linii curbe de la tâmple la gât. Părul lui negru era tuns scurt şi o singură bucată de aur alb, de forma unei lacrimi, ieşea în evidenţă pe fruntea lui, imediat deasupra sprâncenelor, arătând că este un membru al familiei regale.

— Cum le aleg? se întrebase Rhy cu voce tare, cu ani în urmă, ţinând un rubin în dreptul frunţii lui. Vreau să spun, tata zice că *numărul* de pietre preţioase este un simbol social, dar, aparent, culoarea este un mister. Mă îndoiesc că e întâmplătoare – dacă ar fi veskani, poate, dar la faroani nimic nu pare întâmplător – ceea ce înseamnă că şi culorile trebuie să însemne *ceva.*

— Contează? îl întrebase Kell plictisit.

— Bineînţeles că da, se răstise Rhy. E ca şi când ai şti că există o limbă pe care tu n-o vorbeşti şi să nu ai pe nimeni dornic să te înveţe.

— Poate că e o chestiune personală.

Rhy îşi înclinase capul şi îşi încreţise fruntea ca să nu-i cadă rubinul.

— Cum arăt?

Kell pufnise în râs.

— Ridicol.

Însă nu era nimic ridicol la lordul Sol-in-Ar. Era înalt – cu vreo palmă mai înalt decât cei mai înalţi dintre gardienii lui cu un maxilar puternic şi articulaţii rigide. Avea pielea de culoarea cărbunelui, ochii verzi-pal şi privirea tăioasă ca un ciob de sticlă. El era fratele mai mare al regelui din Faro, comandantul flotei faroane, responsabil cu unificarea teritoriilor odinioară dispersate şi considerat de mulţi adevăratul creier din spatele monarhului actual.

Şi incapabil să domnească, din cauză că era lipsit de magie. Compensase mai mult decât suficient cu priceperea sa militară şi atenţia pentru ordine, dar Kell ştia că lipsa magiei îl făcea pe Rhy să se simtă foarte inconfortabil.

— Fii bine-venit, lord Sol-in-Ar! îi ură regele Maxim.

Regentul faroan înclină capul, dar nu zâmbi.

— Oraşul vostru străluceşte, zise el simplu.

Accentul lui era greu şi curgător, ca o piatră de râu. Făcu un semn scurt şi doi servitori aduseră în faţă doi puieţi de copaci în ghiveci, cu coaja neagră ca smoala. Aceiaşi copaci care marcau blazonul regal faroan, la fel cum şi pasărea era simbolul Veskului. Kell auzise despre mesteacănul faroan, copac rar despre care se zicea că are proprietăţi medicinale – chiar magice.

— Un dar, zise el mieros. Şi astfel, fie ca lucrurile bune să crească!

Regele şi regina îşi înclinară amândoi capetele, mulţumind, iar lordul Sol-in-Ar îşi plimbă privirea peste podiumul tronului, trecând peste Rhy şi oprindu-se numai o clipă asupra lui Kell, înainte să facă o plecăciune şi să se retragă.

Cu acestea, regele şi regina coborâră de pe tronurile lor, luându-şi şi paharele cu vin spumos. Restul încăperii se mişcă, imitând gestul lor, şi Kell suspină.

Să stea acolo, expus, fusese destul de neplăcut.

Acum venea adevărata sarcină chinuitoare – să socializeze.

Rhy în mod clar îşi adunase curajul ca s-o înfrunte pe prinţesă, care, aparent, îşi petrecuse ultima lor întâlnire încercând să-i fure sărutări şi împletindu-i flori în păr. Dar

grijile lui Rhy se dovediră neîntemeiate – ea pusese ochii pe altă pradă. *Regii ăştia!* îşi spuse Kell în gând, strângând în mână cupa de vin când ea se apropie.

— Prinţule Kell! făcu ea, zâmbindu-i copilăreşte.

El nu se deranjă să-i atragă atenţia că ar fi trebuit să i se adreseze cu *jupâne,* nu *prinţule.*

— O să dansezi cu mine la balurile de seară.

Nu era sigur dacă arnesiana ei era pur şi simplu limitată sau dacă într-adevăr voise să fie atât de directă. Însă Rhy îi aruncă o privire care spunea că el petrecuse luni întregi ca să pregătească acest turnir, care era o manifestare de politică şi diplomaţie, că toţi aveau să facă sacrificii şi că el mai degrabă s-ar fi înjunghiat cu mâna lui, decât să-l lase pe Kell să pună pacea imperiului în pericol, refuzându-i prinţesei un dans.

Kell izbuti să zâmbească şi se înclină:

— Desigur, Alteţă, răspunse, adăugând în veskană, *Gradaich an'ach.*

Plăcerea e a mea.

Zâmbetul ei crescu şi se întoarse, agitată, la suita ei.

Rhy se aplecă.

— Se pare că nu eu sunt cel care are nevoie de protecţie, la urma urmei. Ştii…

Luă o înghiţitură de vin.

— Ar fi o partidă interesantă…

Kell îşi păstră acelaşi zâmbet.

— O să te înjunghii cu broşa asta.

— O să suferi.

— O să merite…

Fu întrerupt când se apropie lordul Sol-in-Ar.

— Prinţule Rhy! îl strigă regentul, înclinând capul.

Rhy se îndreptă, apoi făcu o plecăciune adâncă.

— Lord Sol-in-Ar! îl salută el. *Hasanal rasnavoras ahas. Prezenţa dumneavoastră ne onorează regatul.*

Ochii regentului se măriră, plăcut surprins.

— *Amun shabar,* zise el, înainte de a trece pe arnesiană. Faroana dumneavoastră e excelentă.

Prinţul roşi. Întotdeauna avusese ureche pentru limbi

străine. Kell ştia şi el destul de bine faroana, mulţumită faptului că Rhy prefera să aibă pe cineva cu care să exerseze, dar nu zise nimic.

— Dumneavoastră faceţi un efort să învăţaţi limba noastră, zise Rhy. E doar un semn de respect să facem la fel.

Şi apoi, cu un zâmbet dezarmant, adăugă:

— De altfel, întotdeauna am socotit că faroana este o limbă frumoasă.

Sol-in-Ar dădu din cap şi îşi mută privirea spre Kell.

— Şi dumneavoastră, continuă regentul, trebuie să fiţi magicianul *antari* arnesian.

Kell îşi înclină capul, iar când îşi ridică privirea, observă că Sol-in-Ar încă îl mai examina, din cap până-n picioare, de parcă semnul magiei nu era întipărit doar în ochiul lui, ci în fiecare milimetru al fiinţei sale.

Când, în cele din urmă, atenţia i se fixă asupra feţei lui Kell, se încruntă uşor, iar picătura de metal de pe fruntea lui sclipi.

— *Namunast,* murmură el. *Fascinant.*

În clipa în care Sol-in-Ar plecă, Kell îşi termină vinul dintr-o singură înghiţitură şi se retrase pe uşile deschise ale Sălii Trandafirului, înainte să-l poată opri careva.

Avusese parte de regi mai mult decât suficient pentru o singură zi.

V

Fluviul se înroşea.

Când *Turla Nopţii* ajunse la gura fluviului Isle, Lila putu desluşi doar foarte vag culoarea apei şi aceea vizibilă numai noaptea. Acum, cu oraşul apropiindu-se rapid, apa începuse să lumineze ca un rubin, lumina roşie fiind vizibilă chiar şi la amiază. Era ca un far care-i călăuzea spre Londra.

La început, ea crezuse că lumina fluviului era constantă, uniformă, dar acum observa – după atâtea luni în care se

pregătise să vadă, să simtă şi să se gândească la magie ca la o fiinţă vie – că pulsa sub suprafaţă ca fulgerul în spatele straturilor de nori.

Se aplecă peste balustradă şi învârti ciobul de piatră palidă între degete. Îl avea de când îi înfruntase pe gemenii Dane în Londra Albă, însă muchiile începuseră deja să se tocească. Le porunci mâinilor să stea nemişcate, dar avea prea multă energie şi niciun loc unde să şi-o descarce.

— O să fim acolo pe la apus, zise Alucard de lângă ea.

Pulsul Lilei se acceleră.

— Dacă e ceva ce vrei să-mi spui despre plecarea ta din oraş, acum e momentul potrivit. Mă rog, de fapt, oricând în ultimele patru luni ar fi putut fi momentul potrivit, iar acum e chiar al doisprezecelea ceas, dar…

— Nu începe, mormăi ea, vârând înapoi în buzunar bucata de piatră albă.

— Cu toţii avem demonii noştri, Bard. Dar dacă ai tăi te aşteaptă acolo…

— Demonii mei sunt cu toţii morţi.

— Atunci, te invidiez.

Între ei se lăsă tăcerea.

— Eşti încă supărată pe mine.

Ea se îndreptă.

— Ai încercat să mă seduci pentru *informaţii.*

— Nu poţi să-mi porţi pică pentru asta la nesfârşit.

— S-a întâmplat *noaptea trecută.*

— Ei bine, rămăsesem fără opţiuni şi m-am gândit c-ar merita o încercare.

Lila îşi rostogoli ochii.

— Chiar ştii cum să faci o fată să se simtă specială.

— Credeam c-am dat de necaz tocmai pentru că te-am făcut să te simţi specială.

Lila pufni, suflându-şi părul la o parte de pe ochi. Se întoarse să privească iarăşi la fluviu şi fu surprinsă că Alucard, sprijinindu-şi şi el coatele de balustradă, rămase lângă ea.

— *Tu* eşti încântat să te întorci? întrebă ea.

— Chiar îmi place Londra, mărturisi el.

Lila îl aşteptă să continue, dar n-o făcu. În schimb, începu să-şi frece încheieturile mâinilor.

— Faci aşa, observă Lila, dând din cap spre mâinile lui, ori de câte ori te gândeşti.

El se opri.

— Bine că nu am obiceiul să mă gândesc prea mult.

Cu coatele încă pe balustradă, îşi întoarse palmele în sus, mânecile hainei ridicându-se, iar Lila putu să vadă de-a curmezişul urmele de pe încheieturile sale. Prima oară când le observase, crezuse că sunt doar umbre, dar, de aproape, îşi dădu seama că erau *cicatrice.*

El îşi strânse braţele pe lângă corp şi scoase o butelcuţă din haină. Era făcută din sticlă şi, înăuntru, pleoscăia un lichid trandafiriu-pal. Alucard nu păruse niciodată prea scrupulos cu băutura, dar cu cât se apropiau de oraş, cu atât mai mult bea.

— O să mă trezesc până când tragem la cheu, îi promise el, observându-i privirea.

Mâna lui liberă se îndreptă din nou spre încheietură.

— Te deconspiră, făcu ea. Încheieturile tale. De aceea am adus vorba. Oamenii ar trebui să ştie ce îi dă în vileag.

— Şi pe tine ce te deconspiră, Bard? întrebă el, oferindu-i sticluţa.

Lila o luă, dar nu bău. În schimb, îşi înclină capul, întrebător.

— Tu să-mi spui.

Alucard se întoarse spre ea şi îşi miji ochii, de parcă ar fi putut să vadă răspunsul în aerul din jurul ei. Ochii lui albaştri se măriră, mimând, în zeflemea, o revelaţie.

— Îţi dai părul după urechi, zise el. Dar numai pe partea dreaptă. Ori de câte ori eşti încordată. Bănuiesc că o faci ca să ascunzi faptul că eşti agitată.

Lila îi zâmbi ranchiunos.

— Ai prins gestul, dar ţi-a scăpat motivul.

— Lămureşte-mă.

— Oamenii au tendinţa să se ascundă în spatele unei expresii când sunt încordaţi, zise ea. Eu îmi dau părul după ureche ca să-i indic oponentului meu – ţinta, adversarul,

cum vrei tu – că eu nu mă ascund. Îl privesc în ochi şi îl las să se uite în ochii *mei.*

Alucard ridică din sprânceană.

— Mă rog, *un* ochi.

Sticluţa se sparse în mâna Lilei. Ea şuieră, mai întâi de surpriză, apoi de durere, când alcoolul îi ustură palma. Scăpă sticluţa din mână şi aceasta se făcu bucăţi pe punte.

— Ce-ai spus? şopti ea.

Alucard îi ignoră întrebarea. Ţâţâi supărat şi zvâcni din încheietură, cioburile ridicându-se în aer în jurul degetelor lui. Lila îşi duse palma însângerată la piept, dar Alucard întinse cealaltă mână spre ea.

— Dă-mi voie, făcu el, apucându-i încheietura şi întorcând-o cu blândeţe, ca să-i vadă tăieturile nu foarte adânci.

Sticla sclipea în palma ei, dar, când buzele lui se mişcară, aşchiile şi cioburile se ridicară în aer şi se alăturară celorlalte bucăţi mai mari. Cu o mişcare scurtă din degete, elimină toate cioburile, care căzură fără zgomot peste bord.

— Alucard, mârâi ea. Ce-ai spus?

Mâna ei încă se odihnea întoarsă cu palma în sus în mâna lui.

— Semnul tău particular, zise el inspectând tăieturile. E slab. Încerci să-l maschezi înclinându-ţi capul, fixându-ţi privirea, dar de fapt o faci ca să ascunzi golul din privire.

Scoase o bucată de pânză neagră din mânecă şi începu să-i bandajeze mâna. Ea îl lăsă.

— Şi părul, adăugă el, legând bandajul improvizat cu un nod. Ţi-l dai după ureche pe partea *dreaptă* ca să induci oamenii în eroare.

Îi dădu drumul.

— E atât de subtil că mă îndoiesc că observă prea mulţi.

— Tu ai observat, murmură ea.

Alucard întinse mâna, îi ridică bărbia cu nodurile degetelor şi o privi în ochi. Un ochi.

— Sunt extraordinar de perspicace, o lămuri el.

Lila îşi strânse pumnii, concentrându-se pe durerea care-i înflorise proaspăt în palmă.

— Eşti o hoaţă incredibilă, Lila, mărturisi el, mai ales *ţinând...*

— Să nu îndrăzneşti să spui *ţinând cont*, se răsti ea, îndepărtându-se de el.

El o respecta îndeajuns cât să nu-şi întoarcă privirea.

— Sunt o hoaţă incredibilă, Alucard. Asta, zise ea, arătând spre ochiul ei, nu e o slăbiciune. N-a fost foarte mult timp. Şi, chiar dacă a fost, am compensat-o cu vârf şi îndesat.

Alucard zâmbi. Un zâmbet mic, sincer.

— Cu toţii avem cicatrice, o linişti el.

Mai înainte să se poată abţine, ea aruncă o privire spre încheieturile lui.

— Da, încuviinţă el, surprinzându-i privirea, chiar şi căpitanii fermecători.

Îşi trase din nou manşetele în sus, dezvelind pielea fină, bronzată, întreruptă numai de benzile argintii din jurul ambelor încheieturi. Erau ciudat de uniforme. De fapt, arătau aproape ca nişte...

— Cătuşe, confirmă el.

Lila se încruntă.

— De la ce?

Alucard ridică din umeri.

— O zi proastă.

Făcu un pas în lături şi se sprijini cu spatele de nişte lăzi.

— Ştii ce le fac arnesienii piraţilor pe care-i prind? întrebă el dezinvolt. Celor care încearcă să scape?

Lila îşi încrucişă braţele.

— Parcă ziceai că nu eşti pirat.

— Nu sunt. Nu mai sunt, adăugă, fluturând din mână. Dar tinereţea ne face de râs pe toţi. Hai să spunem doar că am fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, de partea nepotrivită.

— Ce le fac...? întrebă Lila, curioasă în pofida voinţei sale.

Privirea lui Alucard alunecă spre fluviu.

— Temnicerii au un sistem foarte eficient ca să te descurajeze. Ţin toţi deţinuţii în cătuşe, pe care le pun mai înainte de a asculta ce au de zis în apărarea lor. Sunt nişte

chestii grele, sudate la încheietură, dar nu atât de rele pentru nişte fiare. Însă, dacă faci prea mult caz sau sari la bătaie, atunci pur şi simplu încălzesc metalul. Nu prea mult. Prima oară e, într-adevăr, doar un avertisment. Dar, la a doua sau a treia abatere, sau dacă eşti destul de nesăbuit să încerci să evadezi, e mult mai rău.

Ochii lui Alucard deveniseră cumva pătrunzători şi goi, în acelaşi timp, de parcă era concentrat la altceva, ceva foarte îndepărtat. Vocea lui avea un ritm ciudat de uniform când vorbea.

— E o metodă destul de simplă. Iau o bară de metal din foc şi o lipesc de cătuşele de fier până când devin încinse. Cu cât mai gravă e infracţiunea, cu atât mai mult ţin vergeaua pe cătuşe. De cele mai multe ori se opresc când începi să strigi sau când văd pielea că începe să se prăjească…

În minte, Lila îl văzu pe Alucard Emery nu în haina lui dichisită de căpitan, ci învineţit şi bătut, cu părul lui şaten lipit de faţa năduşită, cu mâinile legate, încercând să se tragă de lângă fierul încins şi să-şi croiască prin vrajă o cale să scape de chinuri. Dar evident că nu i-a mers, iar ea îşi închipuia glasul lui care îi implora, mirosul de carne arsă, urletul…

— Necazul e, continua Alucard, că metalul se încălzeşte mult mai repede decât se răceşte, aşa că pedeapsa nu se termină când retrag ei vergeaua.

Lilei simţi că i se face rău.

— Îmi pare rău, mărturisi ea, deşi ura cuvintele astea, ura mila care le însoţea.

— Mie nu, zise el simplu. Orice căpitan bun are nevoie de nişte cicatrice. Ţine oamenii la punct.

O spusese foarte liniştit, dar ea putea să vadă cum amintirile se îngrămădeau pe faţa lui. Simţea un impuls ciudat să-i atingă încheieturile, ca şi când fierbinţeala încă s-ar mai fi degajat din pielea lui.

În loc de asta, întrebă:

— De ce te făcuseşi pirat?

El îi aruncă zâmbetul lui evaziv.

— Păi, mi s-a părut cea mai bună idee din mai multe idei proaste.

— Dar n-a mers.

— Câtă agerime.

— Şi atunci cum ai scăpat?

Safirul sclipi deasupra ochiului său.

— Cine a spus că am scăpat?

Tocmai atunci, un strigăt se repetă printre marinari:

— Londra!

Lila se răsuci şi văzu cum oraşul se înălţa ca un foc în lumina apusului.

Inima începu să-i bată cu putere, iar Alucard îşi îndreptă ţinuta, mânecile hainei alunecând în jos, peste încheieturi.

— Ei bine, încuviinţă el, cu zâmbetul strengar întors la locul lui. Se pare că am sosit.

VI

Turla Nopţii acostă pe înserat.

Lila ajută la strângerea pânzelor şi la aşezarea rampei, atenţia ei deviind spre zecile de corăbii elegante care umpleau malurile lui Isle. Cheiurile Londrei Roşii erau un hăţiş de energie şi de oameni, haos şi magie, râsete şi amurg. În pofida frigului de februarie, oraşul radia căldură. În depărtare, palatul regal se înălţa ca un al doilea soare peste întunericul ce se pogora.

— Bine-ai venit înapoi! îi ură Alucard, atingându-i umărul cu al lui, în timp ce căra un cufăr pe cheu.

Lila tresări când o văzu pe Esa stând pe cufăr, cu ochii purpurii larg deschişi, dând din coadă.

— Ea n-ar trebui să rămână pe corabie?

Urechile pisicii tresăriră, iar Lila simţi că, indiferent de ce înclinaţii afectuoase începuse pisica să aibă pentru ea, tocmai şi le pierduse.

— Nu fi absurdă! făcu Alucard. Corabia nu e un loc potrivit pentru o pisică.

Lila tocmai voia să-i atragă atenţia că pisica fusese la

bordul corabiei de când fusese şi ea, când el adăugă:

— Am convingerea că e mai bine să-mi ţin obiectele valoroase asupra mea.

Lila ciuli urechea. Să fi fost pisicile atât de valoroase pe aici? Sau rare? Ea nu văzuse vreo alta, dar în puţinul timp petrecut la mal nu se uitase după asta.

— A, da?

— Nu-mi place privirea asta, zise Alucard, răsucind cufărul şi pisica departe de ea.

— Ce privire? întrebă Lila nevinovată.

— Privirea care spune că Esa ar putea în mod convenabil să dispară, dacă o să-ţi spun cât valorează.

Lila pufni.

— Dar dacă trebuie să ştii, ea e nepreţuită doar pentru că eu îmi ţin inima în ea, ca să n-o poată fura nimeni.

Zâmbi când spuse asta, însă Esa nici nu clipi.

— Serios?

— Adevărul e, continuă el, aşezând cufărul într-un căruţ, că am primit-o în dar.

— De la cine? întrebă Lila înainte să se poată abţine.

Alucard zâmbi încrezut.

— O, eşti brusc atât de dornică de confesiuni? Să începem schimbul de întrebări şi răspunsuri?

Lila îşi roti ochii şi se întoarse să-i ajute pe marinari să descarce mai multe cufere pe mal. Vreo doi oameni aveau să rămână pe *Turlă*, în vreme ce restul se instalaseră la un han. Odată încărcat căruţul, Alucard îi prezentă documentele unui gardian în armură strălucitoare, iar Lila îşi lăsă privirea să rătăcească spre celelalte corăbii. Unele erau complicate, altele simple, dar toate erau impresionante în felul lor.

Şi atunci, la două corăbii distanţă, văzu un personaj coborând de pe o ambarcaţiune arnesiană. O *femeie.* Şi nu de genul celor de care Lila ştia că frecventează corăbiile. Era îmbrăcată în pantaloni şi o haină fără guler, cu o sabie atârnată de o centură la brâu.

Femeia începu să coboare pe cheu înspre *Turlă* şi avea ceva sălbatic în felul în care se mişca. *Se furişa spre pradă.*

Era mai înaltă decât Lila, mai înaltă şi decât Alucard, de altfel, cu trăsături ascuţite ca ale unei vulpi şi o coamă – cuvântul cel mai potrivit – de păr roşcat, rebel, din care şuviţe groase nu erau chiar împletite, ci răsucite în jurul lor, astfel încât arăta pe jumătate leu, pe jumătate şarpe. Probabil că Lila ar fi trebuit să se simtă ameninţată, dar era mult prea fascinată.

— Ei, *uite* un căpitan pe care să nu-l superi, îi şopti Alucard la ureche.

— Alucard Emery! salută femeia când ajunse în dreptul lor.

Vocea ei avea o uşoară răguşeală de mare, iar arnesiana ei era bolovănoasă.

— Nu te-am mai văzut pe pământul Londrei de multişor. Ai venit pentru turnir, presupun.

— Mă cunoşti, Jasta. Nu pot scăpa ocazia să mă fac de râs.

Ea chicoti, un sunet ca de clopote ruginite.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Asta înseamnă că n-o să pariezi pe mine? întrebă el, prefăcându-se contrariat.

— O să văd dacă pot să irosesc vreo câteva monede, zise ea.

Şi, cu acestea, Jasta îşi văzu de drum, cu armele zăngănind ca monedele.

Alucard se aplecă spre Lila.

— Un sfat, Bard. Pe ea să nu o provoci niciodată la o întrecere de băutură. Sau la o luptă cu sabia. Sau la orice la care ai putea pierde. Pentru că o să pierzi.

Însă Lila nu-l mai asculta. Nu-şi putea dezlipi ochii de la Jasta, în timp ce femeia se îndepărta pe cheu, cu vreo câţiva oameni, care se ţineau după ea ca nişte lupi.

— N-am văzut niciodată o femeie căpitan.

— Nu sunt multe în Arnes, adevărat, dar lumea e mare, o lămuri Alucard. Sunt mai des întâlnite acolo de unde e ea.

— De unde anume?

— Jasta? E din Sonal. În partea de est a imperiului. Mai sus de hotarul veskan, şi tocmai de aceea arată ea…

— Impresionant.

— Exact. Şi nu te apuca să cauţi o nouă corabie. Dacă ai fi făcut manevra aia a ta ca să ajungi pe corabia *ei,* ea ţi-ar fi tăiat gâtul şi te-ar fi aruncat peste bord.

Lila zâmbi.

— Pare a fi genul meu de căpitan.

— Am ajuns, anunţă Alucard în faţa unui han.

Localul se numea *Is Vesnara Shast,* care se traducea prin *Drumul Rătăcitor.* Ceea ce Lila nu ştia, până ce nu văzu neliniştea lui Lenos, era că termenul arnesian pentru *drum – shast* – era acelaşi cu termenul pentru *suflet.* Ea găsi analogia un pic tulburătoare, iar atmosfera hanului nu făcea nimic să-i atenueze sentimentul.

Era o construcţie veche şi strâmbă – nu observase, în scurta ei şedere în Londra Roşie, toamna trecută, că majoritatea clădirilor păreau noi –, care arăta ca nişte cutii îngrămădite unele peste altele la întâmplare. De fapt, îi amintea puţin de speluncile pe care le frecventase în Londra Cenuşie. Cu pietrele vechi, care începeau să se taseze, cu podele care începeau să se lase.

Sala principală era plină de mese şi fiecare, la rândul ei, era plină de marinari arnesieni, majoritatea părând aproape beţi, deşi era abia începutul serii. Un singur foc ardea într-un cămin de la peretele îndepărtat, cu un câine ciobănesc întins în faţa lui, dar încăperea era înăbuşitoare de la atâţia oameni.

— Trăim pe picior mare, nu? mormăi Stross.

— Avem paturi, făcu Tav, cel mereu optimist.

— Suntem siguri de asta? întrebă Vasry.

— Mi-a schimbat careva echipajul călit cu o adunătură de copii plângăcioşi? îi certă Alucard. Să mă duc să-ţi găsesc o ţâţă la care să sugi, Stross?

Secundul mormăi, dar nu mai zise nimic când căpitanul le înmână cheile. Patru oameni într-o odaie. Dar, în pofida camerelor înghesuite şi a faptului că hanul părea să-şi fi depăşit cu mult capacitatea, Alucard reuşise să prindă o cameră numai pentru el.

— Privilegiul căpitanului, se scuză el.

Cât despre Lila, urma să împartă odaia cu Vasry, Tav şi Lenos.

Grupul se împrăştie, cărându-şi cuferele în camere. Drumul Rătăcitor era, după cum o sugera şi numele, rătăcitor, o amestecătură întortocheată de holuri şi scări care păreau să sfideze câteva legi ale naturii deodată. Lila se întrebă dacă era un soi de vrajă asupra hanului sau dacă era, pur şi simplu, doar ciudat. Era genul de loc unde te puteai pierde cu uşurinţă, iar ea îşi imagină că totul devenea şi mai derutant cu cât noaptea şi băutul înaintau. Alucard îl numise *excentric.*

Odaia ei era pentru patru, dar nu existau decât două paturi.

— O să fie confortabil, zise Tav.

— Nu, zise Lila, într-o arnesiană hotărâtă, deşi ciuntită. Eu nu împart patul…

— *Tac?* o tachină Vasry, lăsându-şi cufărul să cadă pe podea. Cu siguranţă o să găsim noi o cale…

— …pentru că am obiceiul să înjunghii oamenii în somn, sfârşi ea, cu răceală.

Vasry avu decenţa să pălească puţin.

— Bard poate ocupa un pat, cedă Tav. O să dorm eu pe podea. Şi apoi, Vasry, ce şanse ar fi să-ţi petreci într-adevăr nopţile aici, cu noi?

Vasry flutură din genele lui lungi şi negre.

— Aici ai dreptate.

Până acum, Lenos nu zisese nimic. Nici când primiseră cheia, nici când urcaseră scara. Stătea lângă perete, evident intimidat să împartă camera cu Sarows. Tav era cel mai rezistent, dar dacă îşi juca bine cărţile, până mâine probabil avea să aibă camera numai pentru ea.

Nu era o cameră rea. Era aproape de aceeaşi mărime cât cabina ei, care era aproape de aceeaşi mărime cu un dulap, dar când se uita afară, pe fereastra îngustă, putea vedea oraşul şi fluviul şi palatul arcuit deasupra lui.

Iar adevărul e că se simţea bine să fie din nou aici.

Îşi puse mănuşile şi o căciulă şi scoase un pacheţel din

cufărul ei înainte să iasă. Închise uşa tocmai când Alucard ieşea pe hol din camera de vizavi. Coada albă a Esei se înfăşură pe cizma lui.

— Unde te duci? întrebă el.

— Piaţa de Noapte.

El ridică o sprânceană incrustată cu safir.

— Abia te-ai întors din Londra şi deja te duci să-ţi cheltui banii?

— Ce pot să spun? făcu Lila calmă. Îmi trebuie o rochie nouă.

Alucard pufni în râs, dar nu stărui, şi, deşi coborî scările în spatele ei, nu o urmă şi afară.

Pentru prima oară în atâtea luni, Lila era cu adevărat singură. Trase aer în piept şi simţi cum se destinde când renunţă la Bard, cel mai bun hoţ de la bordul *Turlei Nopţii*, şi deveni, pur şi simplu, un străin în seara din ce în ce mai întunecată.

Trecu pe lângă mai multe tăbliţe divinatorii care anunţau *Essen Tasch,* creta albă dansând pe suprafaţa neagră, în timp ce înşira detalii despre diversele ceremonii şi celebrări. Doi copii stăteau aplecaţi deasupra unei bălţi, ba îngheţând-o, ba dezgheţând-o. Un veskan îşi aprinse pipa cu o pocnitură din degete. O faroană îşi schimbă, cumva, culoarea eşarfei pur şi simplu plimbându-şi degetele peste ea.

Oriunde se uita, Lila vedea semne de magie.

În partea cealaltă, apa oferea o privelişte destul de ciudată – nu la fel de ciudată cât ar fi fost în Londra Cenuşie, bineînţeles –, dar aici, era pretutindeni. Lila uitase cum Londra Roşie era luminată de ea, şi, cu cât mai mult timp petrecea aici, cu atât îşi dădea seama că, într-adevăr, Kell *nu* aparţinea acestei lumi. El nu se potrivea cu explozia de culoare, râsul, înghiontelile şi scăpărările de magie. El era mult prea discret.

Acesta era un loc pentru circari. Şi prin asta i se potrivea Lilei perfect.

Nu era târziu, dar întunericul de iarnă se instalase peste oraş până când ajunse ea în Piaţa de Noapte. Şirul de

dughene aşezate de-a lungul malului părea să *lumineze*, şi nu doar de la obişnuitele felinare şi torţe, dar şi de la nişte sfere palide de lumină care îi urmau pe oamenii din piaţă oriunde se duceau. La început, păreau că ei luminează, nu din cap până-n picioare, ci dinăuntrul lor, de parcă însăşi forţa lor vitală devenise dintr-odată vizibilă. Efectul era tulburător, sute de mici lumini arzând pe pieptarele hainelor. Însă, când se apropie, îşi dădu seama că lumina venea de la ceva din mâinile lor.

— Foc de palmă? întrebă un om de la gura pieţei, întinzând o sferă de sticlă plină cu o lumină slabă.

Era destul de caldă cât să prefacă aerul din jurul ei în aburi.

— Cât costă?

— Patru lini.

Nu era ieftin, dar degetele ei erau îngheţate, în pofida mănuşilor, şi era fascinată de sferă, aşa că îi plăti omului şi luă globul, minunându-se de căldura plăcută, difuză ce se răspândea prin mâinile ei şi în sus pe braţe.

Ţinu în mâinile căuş focul de palmă, zâmbind fără să vrea. Aerul pieţei încă mai mirosea a flori, dar şi a lemn ars, a scorţişoară şi a fructe. Fusese atât de străină, toamna trecută – încă mai era o străină, desigur, dar acum ştia destule cât să ascundă asta. Literele încălecate ce nu însemnaseră nimic pentru ea, cu luni în urmă, acum începeau să formeze cuvinte. Când negustorii îşi strigau mărfurile, ea le putea pricepe înţelesul vorbelor, iar când muzica părea să se înfiripe din aer, ca prin magie, ştia că exact asta era, iar gândul nu o mai dezechilibra. Mai curând, dezechilibrată fusese toată viaţa ei, iar acum simţea că se ţine bine pe picioare.

Cei mai mulţi oameni se plimbau de la o tarabă la alta, gustând din vinul fiert şi carnea la frigare, pipăind glugi căptuşite cu catifea şi simboluri magice, dar Lila mergea cu capul sus, fredonând în minte, şerpuind printre corturi şi tarabe către celălalt capăt al pieţei. Era timp să se plimbe mai târziu, dar în clipa aceea avea un scop precis.

Pe mal, în jos, palatul se înălţa ca o lună roşie, joasă. Iar

acolo, strivită între alte două corturi de la capătul îndepărtat al pieţei, lângă treptele palatului, găsi dugheana pe care o căuta.

Data trecută când poposise aici, nu fusese în stare să citească numele de deasupra intrării. Acum ştia destulă arnesiană cât s-o descifreze.

IS POSTRAN.

Garderoba.

Simplu, dar isteţ – la fel ca în engleză, cuvântul *postran* se referea atât la haine, cât şi la locul în care erau ţinute.

Nişte clopoţei delicaţi fuseseră prinşi în draperia de pânză ce servea drept uşă, iar aceştia scoaseră un clinchet uşor când Lila dădu pânza la o parte. Intrarea în dugheană a fost ca trecerea unui prag într-o casă bine încălzită. Felinare ardeau în colţuri, împrăştiind nu doar o lumină rozalie, dar şi o generoasă cantitate de căldură. Lila se uită prin dugheană. Înainte, peretele din spate fusese acoperit cu măşti, dar acum era plin de obiecte de iarnă – pălării, fulare, glugi şi câteva accesorii care păreau să le îmbine pe toate trei.

O femeie corpolentă, cu părul castaniu, chinuit într-un coc împletit, stătea în genunchi în faţa unei mese, căutând cu mâna ceva pe dedesubt.

— *An esto,* strigă ea la sunetul clopoţeilor, apoi murmură nişte înjurături la indiferent ce-i scăpase. Aha! exclamă ea, în cele din urmă, vârând o bagatelă în buzunar şi ridicându-se apoi în picioare. *Solase,* făcu ea, scuturându-se şi întorcându-se. *Kers...* Dar nu continuă, ci zâmbi larg.

Trecuseră patru luni de când Lila intrase în cortul Callei ca să admire măştile de pe perete. Patru luni de când negustoreasa îi dăduse o faţă de diavol, o haină şi o pereche de cizme, începuturile unei noi identităţi. Ale unei noi vieţi.

Patru luni, dar ochii femeii se luminară numaidecât, recunoscând-o imediat.

— Lila! făcu ea, lungind *i*-ul.

— Calla! o salută Lila. *As esher tan ves.*

Sper că eşti bine.

Femeia zâmbi.

— Arnesiana ta, zise ea în engleză, se îmbunătăţeşte pe zi ce trece.

— Nu destul de repede, se fâstâci Lila. Înalta Regală a dumitale e impecabilă, ca întotdeauna.

— *Tac*, o mustră ea, netezindu-şi şorţul închis la culoare.

Lila simţi o duioşie ciudată pentru femeie, o afecţiune care ar fi trebuit s-o enerveze, dar nu se îndură să înăbuşe sentimentul.

— Ai fost plecată.

— Pe mare, o lămuri Lila.

— Ai venit la chei împreună cu jumătate de lume, se pare, observă Calla, ducându-se la intrarea în dugheană şi trăgând draperia. Şi exact la timp pentru *Essen Tash.*

— Nu e o coincidenţă.

— Ai venit să priveşti, atunci, stărui ea.

— Căpitanul meu concurează, răspunse Lila.

Calla făcu ochii mari.

— Eşti pe corabia lui Alucard Emery?

— Îl cunoşti?

Calla ridică din umeri.

— Reputaţiile, de regulă, circulă.

Flutură mâna în aer ca pentru a risipi fumul.

— Ce te aduce la dugheana mea? E timpul pentru o nouă haină? Verde, probabil, sau albastră. Negrul nu e la modă iarna asta.

— Nu prea-mi pasă, zise Lila. N-o să mă desparţi niciodată de haina mea.

Calla chicoti şi îşi trecu o mână curioasă pe mâneca Lilei.

— Se ţine încă destul de bine.

Apoi ţâţâi.

— Numai sfinţii ştiu ce ai făcut cât ai purtat-o. Asta e o tăietură de *cuţit?*

— M-am agăţat într-un cui, minţi ea.

— *Tac*, Lila, lucrătura mea nu e atât de fragilă.

— Mă rog, admise ea, se poate să fi fost un cuţit mic.

Calla clătină din cap.

— Mai întâi dai buzna în castele, iar acum te lupţi pe

mare. Eşti o fată foarte neobişnuită. *Anesh,* şi Jupânul Kell e un băiat neobişnuit, deci, ce ştiu eu!

Lila se îmbujoră din cauza aluziei.

— N-am uitat de datoria mea. Am venit s-o plătesc.

Spunând acestea, scoase o casetuţă de lemn. Era un obiect elegant, marchetat cu sticlă. Înăuntru, caseta era căptuşită cu mătase neagră şi împărţită în două compartimente. Într-unul erau perle de foc, în celălalt, un mosor de fir de argint, agrafe de piatră violet şi mici pene de aur, delicate ca puful. Calla trase brusc aer în piept la vederea comorii.

— *Mas aven*, şopti ea.

Apoi îşi ridică ochii:

— Iartă-mă că te întreb, dar pot să fiu sigură că nu va veni nimeni să caute astea?

Era, surprinzător, o mică acuzaţie în întrebare.

Lila zâmbi.

— Dacă îl cunoşti pe Alucard Emery, atunci ştii că e căpitan pe o corabie a coroanei. Astea au fost confiscate de pe un vas din apele noastre. Erau ale mele, iar acum sunt ale dumitale.

Degetele boante ale Callei se plimbară peste podoabe. Şi apoi închise capacul şi puse caseta deoparte.

— E prea mult, hotărî ea. O să ai un credit.

— Mă bucur să aud asta, zise Lila, pentru că am venit să-ţi cer o favoare.

— Nu e o favoare, dacă e cumpărată şi plătită. Ce pot să fac pentru tine?

Lila băgă mâna în haină şi scoase masca neagră pe care Cella i-o dăduse cu luni în urmă, cea care îi întărise porecla ei de Sarows. Era tocită de aerul sărat şi de lunile de purtat; se iviseră crăpături în pielea neagră, coarnele îşi pierduseră din arcuirea lor verticală, iar şnururile care o legau erau în pericol să se rupă.

— Ce naiba ai făcut cu asta? o mustră Calla, ţuguindu-şi buzele ca într-o dezaprobare maternă.

— O să mi-o repari?

Calla clătină din cap.

— Mai bine îţi fac una nouă, zise ea, punând masca deoparte.

— Nu, stărui Lila, întinzând mâna după ea. O iubesc pe asta. Cu siguranţă poţi s-o întăreşti.

— Pentru ce? întrebă Calla cu şiretenie. Bătălie?

Lila îşi muşcă buza, iar negustoreasa păru să-i citească răspunsul.

— *Tac,* Lila, există excentricitate şi există *nebunie.* Doar nu vrei să concurezi la *Essen Tasch!*

— De ce? glumi Lila. E prea *nepotrivit pentru o lady*?

Calla oftă.

— Lila, când ne-am întâlnit prima oară, ţi-am oferit tot ce ţi-ai dorit din marfa mea, iar tu ai ales o mască de diavol şi o haină de bărbat. Asta n-are nicio legătură cu a face ceea ce e potrivit, ci e doar periculos. *Anesh,* asta eşti!

O spusese de parcă ar fi fost un compliment, chiar dacă unul cu reproş.

— Dar nu eşti pe lista concurenţilor.

— Nu-ţi face griji pentru asta, zise Lila, cu un surâs încrezut.

Calla dădu să protesteze, dar se opri şi clătină din cap.

— Nu, nu vreau să ştiu.

Se uită în jos, la masca de diavol.

— Ar trebui să nu te ajut cu asta.

— Nu e nevoie s-o faci, spuse Lila. Aş putea găsi pe altcineva.

— Ai *putea,* repetă Calla, dar n-ar fi la fel de bun ca mine.

— Nici *pe departe* la fel de bun, aprobă Lila.

Calla oftă.

— *Stas reskon,* murmură ea.

Era o expresie pe care Lila o mai auzise. *Vânând primejdia.*

Lila zâmbi, gândindu-se la Barron.

— Un prieten de-al meu mi-a spus odată că, dacă exista vreun necaz de găsit, eu o să-l găsesc.

— Am fi fost prieteni, atunci, prietenul tău şi cu mine.

— Cred că aţi fi fost, încuviinţă Lila, şi zâmbetul i se şterse. Dar el nu mai e.

Calla puse masca deoparte.

— Vino peste două zile. O să văd ce pot face.

— *Rensa tav,* Calla.

— Nu-mi mulţumi încă, fată ciudată.

Lila se întoarse să plece, dar ezită când ajunse la draperie.

— Abia m-am întors, mărturisi ea precaută, deci n-am avut timp să întreb despre prinţi.

Întoarse capul spre Calla.

— Ce mai fac?

— Cu siguranţă te poţi duce să vezi cu ochii tăi.

— Nu pot, zise Lila. Adică, n-ar trebui. Kell şi cu mine, ce a fost între noi… a fost o înţelegere temporară.

Femeia îi aruncă o privire care spunea că n-o crede, nici până la genunchiul broaştei. Lila presupuse că ăsta era capătul conversaţiei, aşa că se întoarse din nou, dar Calla spuse:

— A venit la mine, după ce-ai plecat tu. Jupanul Kell.

Lila făcu ochii mari.

— De ce?

— Ca să plătească datoria pentru hainele tale.

Dispoziţia ei se întunecă.

— Pot să-mi plătesc singură datoriile, izbucni ea, şi Kell ştie asta.

Calla zâmbi.

— Asta i-am spus şi eu. Şi a plecat. Dar, o săptămână mai târziu, a venit înapoi şi mi-a făcut aceeaşi ofertă. Vine în fiecare săptămână.

— Ticălosul, mormăi Lila, dar negustoreasa clătină din cap.

— Nu înţelegi? se miră Calla. Nu venea ca să-ţi plătească datoria. Venea ca să vadă dacă te-ai întors să ţi-o plăteşti singură.

Lila simţi cum îi arde faţa.

— Nu ştiu de ce vă daţi târcoale unul altuia ca luna şi soarele. Nu e dansul cosmic la care să mă pricep *eu.* Însă ştiu că veniţi să întrebaţi unul de celălalt, când vă separă numai câţiva paşi şi un şir de trepte.

— E complicat, zise Lila.

— *As esta narash,* murmură ea ca pentru sine, dar Lila ştia acum destulă arnesiană cât să înţeleagă ce spusese.

Toate lucrurile sunt.

VII

Kell străbătea Piaţa Nopţii pentru prima oară după săptămâni întregi de absenţă.

Începuse să evite apariţiile publice, momentele sale de sfidare fiind prea rare comparativ cu acelea de stinghereală. *Lasă-i să creadă ce vor* era un gând care-l vizita mult mai puţin decât *Te privesc ca pe un monstru.*

Dar avea nevoie de aer şi Rhy, pentru prima oară în viaţa lui, era prea ocupat ca să-l însoţească. Ceea ce era bine. În nebunia din ce în ce mai dezlănţuită a apropierii jocurilor, Kell pur şi simplu voia să se mişte, să hoinărească, şi, astfel, se trezi plimbându-se prin piaţă sub acoperirea densă a mulţimii. Afluenţa străinilor în oraş îi permitea un scut. Erau atât de mulţi străini la care localnicii să se zgâiască, încât era mult mai puţin probabil să-l observe pe el. Mai ales că ascultase de sfatul lui Rhy şi renunţase la redingota lui complet neagră pentru o haină albastru-cenuşie, mai la modă, şi îşi trăsese o glugă de iarnă peste părul lui roşu.

Hastra mergea pe lângă el în haine obişnuite. Nu încercase să scape de garda lui în seara asta şi, în schimb, tânărul acceptase să-şi schimbe armura şi pelerina lui roşie şi aurie cu alte veşminte care să nu atragă prea tare atenţia, chiar dacă sabia regală încă îi mai atârna în teaca de la brâu.

Acum, că ezitarea iniţială fusese înlocuită de uşurare, Kell se trezi că îi *place* piaţa pentru prima oară de nu ştiu când, mişcându-se prin mulţime cu un binecuvântat grad de anonimitate. Era nerăbdător să-şi pună masca de concurent, să devină cu totul altcineva.

Kamerov.

Hastra dispăru şi reapăru câteva minute mai târziu cu o cană de vin fiert, pe care i-o oferi lui Kell.

— A ta unde e? întrebă Kell, luând cana.

Hastra clătină din cap.

— Nu se cuvine, domnule, să bei când eşti de gardă.

Kell oftă. Nu-l atrăgea ideea să bea singur, dar avea nevoie disperată de vin. Prima lui oprire nu fusese la piaţă, ci la cheu.

Şi acolo găsise inevitabilul: coca neagră, bordurile argintii, pânzele albastre.

Turla Nopţii se întorsese în Londra.

Kell fu ispitit să scufunde corabia, dar asta ar fi creat necazuri, iar dacă Rhy ar fi aflat, probabil ar fi făcut o criză de nervi sau l-ar fi înjunghiat de ciudă.

Prin urmare, se mulţumise doar să se uite mânios la *Turlă* şi să-şi lase imaginaţia să facă restul.

— Suntem într-o misiune, domnule? şoptise Hastra.

Tânărul gardian îşi lua noul rol de confident şi complice foarte în serios.

— Suntem, încuviinţă Kell, prefăcându-se foarte sever.

Zăbovise în umbrele streşinii unei prăvălii şi se încruntase la corabie minute în şir, în care totul fusese liniştit, înainte să anunţe că avea nevoie să bea ceva.

De aceea Kell ajunsese în piaţă, sorbindu-şi vinul şi cercetând absent mulţimea.

— Unde e Staff? întrebă el. S-a plictisit să fie lăsat în urmă?

— De fapt, cred că a fost trimis să se ocupe de lordul Sol-in-Ar.

Să se ocupe? gândi Kell. Era regele atât de neliniştit în privinţa lordului faroan?

Porni din nou la drum prin piaţă, cu Hastra la câţiva paşi în urma lui.

Îmbulzeala devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce Kell înainta, lumea învârtindu-se în jurul lui ca fluxul. Faroani complicat înfăşuraţi în ţesăturile lor viu-colorate şi cu pielea incrustată cu pietre scumpe. Veskani împodobiţi cu brăţări de argint şi de aur, înalţi, şi parcă şi mai înalţi din

pricina coamelor din cap. Şi, bineînţeles, arnesieni, cu glugile şi hainele lor bogate.

Pe urmă, mai erau şi cei pe care Kell nu ştia unde să-i plaseze. Unii destul de blonzi cât să fie veskani, dar în haine arnesiene. O faţă cu pielea neagră şi cu împletituri răsucite în păr.

Coşmarul plutea la suprafaţa minţii lui – atât de multe feţe străine, atât de multe cele aproape familiare –, dar îl împinse cu forţa în străfunduri. Un străin îi atinse braţul când îşi încrucişară drumurile, iar Kell se trezi că mâinile lui caută prin buzunare să verifice dacă îi lipsea vreun lucru, deşi n-avea nimic în ele care să fie furat.

Atât de multă lume, gândi el. Lila ar fi golit toate buzunarele pe aici.

Exact când gândi asta, zări o umbră printre petele de culoare şi lumină.

O siluetă zveltă.

O haină neagră.

Un zâmbet sarcastic.

Kell îşi ţinu respiraţia, dar până clipi el, umbra dispăruse. Doar o altă fantomă creată de mulţime. O iluzie optică.

Totuşi, întrezărirea aceea, chiar şi falsă, îl făcu să se simtă nesigur, încetinindu-şi mersul îndeajuns cât să întrerupă circulaţia trecătorilor din jur.

Hastra veni iarăşi lângă el.

— Vă simţiţi bine, domnule?

Kell dădu din mână, risipindu-i îngrijorarea.

— Sunt în regulă, încuviinţă el. Dar ar fi mai bine să ne întoarcem.

Porni spre capătul dinspre palat al pieţei, oprindu-se numai când ajunse la dugheana Callei.

— Aşteaptă aici, îi spuse lui Hastra, înainte de a intra.

Dugheana Callei se schimba mereu, după cum se părea, ca să se adapteze nevoilor festive ale oraşului. Privirea lui trecu peste diversele accesorii de iarnă care acum tapetau pereţii şi acopereau mesele.

— *Avan!* strigă negustoreasa, când apăru, de după o draperie, din partea din spate a cortului, ţinând o bucată de

piele neagră într-o mână.

Calla era scundă şi rotofeie, cu ochii ageri ai unei femei de afaceri şi căldura unui foc de lemne. Faţa i se lumină când îl văzu.

— Jupâne Kell! Îl salută ea, făcând o plecăciune adâncă.

— Ei, haide, Calla, o dojeni el, ajutând-o să se ridice, nu-i nevoie de asta.

Ochii ei sclipeau cu şi mai multă vioiciune decât de obicei.

— Ce te aduce în prăvălia mea, în seara asta, *mas vares?*

Spusese cuvintele – *prinţul meu* – cu atâta bunătate, că el nu se osteni s-o corecteze. În schimb, se juca în neştire cu o casetă de pe masă, un obiect frumos, cu incrustaţii.

— Oh, m-am trezit în piaţă şi m-am gândit să vin şi să văd ce mai faci.

— Îmi faci prea multă onoare, zise ea zâmbind şi mai larg. Şi dacă ai venit să vezi de datoria aceea, continuă ea, cu ochi strălucitori, se cuvine să afli că a fost plătită, de curând.

Kell simţi că i se contractă pieptul.

— Ce? *Când?*

— Într-adevăr, stărui Calla, acum câteva minute.

Kell nici măcar nu-şi mai luă la revedere.

Se repezi afară din cort şi în forfota din piaţă, examinând şuvoaiele de oameni care treceau în sus şi-n jos.

— Domnule, întrebă Hastra, în mod clar îngrijorat, ce s-a întâmplat?

Kell nu răspunse. Se întoarse lent în cerc, scrutând mulţimea, căutând umbra zveltă, haina neagră, zâmbetul sarcastic.

Fusese reală. Fusese *aici.* Şi, bineînţeles, deja dispăruse.

Kell ştia că începea să atragă atenţia, chiar şi cu acoperirea puzderiei de oameni. Câţiva arnesieni deja şuşoteau. Le putea simţi privirile.

— Hai să mergem, îl îndemnă el, silindu-se să se întoarcă spre palat.

Însă, pe drum, cu inima bătându-i puternic, revăzu în minte momentul când zărise fantoma.

Numai că *nu* fusese o fantomă. Sau o iluzie optică. Delilah Bard era înapoi în Londra.

6

IMPOSTORI

I

Londra Albă

Holland ştia poveştile pe dinafară.

Crescuse cu ele – poveşti despre un rege rău, un rege nebun, fireşte; despre un rege bun, un rege puternic, un salvator. Poveşti despre de ce magia a plecat şi cine ar putea s-o aducă înapoi. Şi, de fiecare dată când un nou domnitor ajungea pe tron cu sânge şi cu ultimele puteri în vene, poporul spunea *acum.* Acum magia se va întoarce. Acum lumea se va trezi. Acum o să fie mai bine, acum o să devenim mai tari.

Poveştile curgeau prin venele fiecărui londonez. Chiar şi când oamenii deveneau piele şi os şi palizi, chiar şi atunci când începeau să putrezească pe dinăuntru şi pe dinafară, chiar şi atunci când nu aveau nimic de mâncare, nicio tărie, nicio putere, poveştile supravieţuiau. Iar, când era mic, Holland le crezuse şi el, de asemenea. Ba chiar crezuse, când ochiul lui devenise negru, că *el* ar putea fi eroul. Regele bun. Regele puternic. Salvatorul.

Însă, în genunchi, în faţa lui Athos Dane, Holland văzuse poveştile drept ceea ce erau: basme disperate pentru suflete înfometate.

Şi totuşi.

Şi totuşi.

Acum stătea în piaţa din inima oraşului, cu numele său pe fiecare pereche de buze şi cu puterea unui zeu curgându-i prin vene. Oriunde păşea, gheaţa se retrăgea. Orice atingea îşi recăpăta culoarea. De jur împrejurul lui, oraşul se dezgheţa (în ziua în care Siljit se dezgheţase, poporul înnebunise. Holland condusese răscoale, fusese

martor al rebeliunilor, dar niciodată în viaţa lui nu văzuse o *sărbătorire).* Desigur, mai exista tensiune. Oamenii flămânziseră prea mult şi supravieţuiseră numai cu violenţă şi lăcomie. Nu-i putea învinui. Dar aveau să înveţe. Aveau să vadă. Speranţă, credinţă, schimbare: acestea erau nişte lucruri fragile şi trebuia să aibă grijă de ele.

— *Køt!* strigau ei – *Rege* –, în timp ce vocea din capul lui, însoţitoarea sa pe veci, mârâia de plăcere.

Ziua era senină, aerul însufleţit, iar oamenii se adunaseră să vadă cel mai nou triumf al lui Holland, ţinuţi la distanţă de Garda de Fier. Ojka stătea lângă el, cu părul incendiat de soare, cu un cuţit în mână.

Rege! Rege! Rege!

Locul în care se aflau acum se numea Piaţa Sângelui. Un loc al execuţiilor, cu pietrele de sub cizmele lui pătate cu negru şi mânjite, pe unde degetele disperate scormoneau vieţile sacrificate, în caz că deţineau vreo urmă de magie. Cu opt ani în urmă, gemenii Dane îl târâseră de la o moarte rapidă aici, pentru una mai lentă.

Piaţa Sângelui.

Era timpul să-i dea denumirii un alt înţeles.

Holland întinse mâinile, iar Ojka aduse cuţitul să i se odihnească în palme. Gloata amuţi, aşteptând.

— Regele meu? făcu Ojka, cerând permisiunea cu ochii ei galbeni.

De atâtea ori mâna fusese a lui, dar nu şi voinţa. De data asta, mâna era servitoarea lui, iar voinţa îi aparţinea.

Holland dădu din cap, iar lama tăie. Sângele ţâşni şi împroşcă pietrele distruse, iar unde le atingea, spărgea crusta lumii, ca o piatră aruncată într-un lac. Pământul vibră şi Holland văzu piaţa renăscută. Curată şi întreagă. În timp ce undele se întindeau, înghiţeau petele, lipeau crăpăturile, prefăceau pavelele sparte în marmură lustruită, ghizdul unui puţ abandonat într-o fântână, coloanele prăbuşite în arcade înalte.

Putem face mai mult, spuse zeul din capul lui.

Şi mai înainte ca Holland să poată cerne gândurile *oshocului* de ale lui, magia se răspândise.

Arcadele din Piaţa Sângelui se unduiră şi se reformară, topindu-se din piatră în apă şi apoi solidificându-se în sticlă. Dincolo de ele, străzile se cutremurară, iar pământul de sub picioarele mulţimii se dizolvă din rocă în sol bogat, negru. Oamenii căzură în genunchi, pe pământul afânat şi îşi afundară degetele în el până la încheieturile mâinilor.

Destul, Osaron, gândi Holland. Îşi strânse mâinile însângerate, dar undele continuară, cochiliile clădirilor ruinate se prăbuşiră în nisip, fântâna dădu pe dinafară, nu cu apă, ci cu vin chihlimbariu.

Stâlpii se prefăcură în meri, cu trunchiurile încă de marmură, iar pe Holland începu să-l doară pieptul, inima bătându-i cu putere, când magia se revărsă ca sângele din venele lui, fiecare bătaie pompând mai multă putere în lume.

Destul!

Valurile încetară.

Lumea se linişti.

Magia îşi închise fluxul, piaţa rămânând o sclipitoare monstruozitate de elemente, iar marginile, un ţărm tremurător. Oamenii erau murdari de pământ şi uzi de la ploaia fântânii, cu feţele luminate, cu ochii mari – nu de foame, ci de veneraţie.

— Rege! Rege! Rege! strigau cu toţii, în timp ce, în capul lui, răsunau cuvintele lui Osaron.

Mai mult. Mai mult. Mai mult.

II

Londra Roşie

Înapoi la Drumul Rătăcitor, mulţimea se rărise, dar câinele ciobănesc încă mai stătea tolănit în exact aceeaşi poziţie, în faţa focului. Lila nu se putu abţine să nu se întrebe dacă era viu. Se duse până la şemineu şi îngenunche încet, mâna ezitându-i deasupra pieptului animalului.

— Am verificat deja, se auzi un glas din spatele ei.

Lila îşi întoarse privirea şi-l văzu pe Lenos foindu-se nervos.

— E bine.

Lila se ridică.

— Unde sunt ceilalţi?

Lenos înclină capul spre o masă din colţ.

— Stross şi Tav au început un joc.

Oamenii jucau Sanct şi, din cât îşi dădu ea seama, nu începuseră de mult, pentru că niciunul nu părea mânios şi amândoi încă mai aveau toate armele şi majoritatea hainelor. Lila nu era o împătimită a jocului, în primul rând pentru că, după patru luni de urmărit marinarii câştigând şi pierzând, nu se simţea cu nimic mai aproape de a-i înţelege regulile într-atât de bine cât să joace, darămite să trişeze.

— Vasry a ieşit, continuă Lenos, în timp ce Lila se apropie de masă. Kobis s-a dus la culcare.

— Şi Alucard? întrebă ea, încercând să-şi păstreze aerul dezinteresat.

Îi luă halba lui Stross şi i-o goli, ignorând protestele mârâite ale secundului.

Stross aruncă pe masă o carte în care apărea o figură cu glugă ţinând două pocale.

— Prea târziu, îi zise el Lilei, ţinând ochii aţintiţi asupra mesei şi a cărţilor. Căpitanul a spus că se retrage.

— Groaznic de devreme, gândi Lila.

Tav chicoti şi murmură ceva, dar ea nu reuşi să priceapă. El era de undeva de la marginea imperiului şi, cu cât bea, cu atât mai puţin inteligibil devenea accentul lui. Şi, cum opţiunea unică a Lilei când nu înţelegea ceva era să-şi ţină gura închisă, acum pur şi simplu plecă. După câţiva paşi se opri şi se întoarse la Lenos, scoţând focul de palmă din haină. Lumina deja slăbise şi nu se gândise să întrebe dacă era vreo cale s-o reaprindă sau dacă era un farmec de unică folosinţă, ceea ce chiar aşa părea.

— Poftim, spuse ea, aruncându-i globul lui Lenos.

— Ăsta pentru ce e? întrebă el surprins.

— Ţine umbrele la distanţă, glumi ea, îndreptându-se

spre scări.

Lenos rămăsese pe loc, uitându-se la glob, înmărmurit fie de sferă, fie de faptul că Sarows tocmai îi făcuse un dar.

De ce oare i-l *dăduse* lui?

Te cam înmoi, bombăni o voce în capul ei. Nu a lui Kell sau a lui Barron. Nu, vocea asta era a ei.

Urcând scările, Lila scoase o sticluţă subţire de vin pe care o şterpelise nu de la vreun han sau din piaţă – îşi băgase minţile în cap să nu fure din corturile aflate sub protecţie –, ci din rezerva personală a lui Alucard de la bordul *Turlei.*

Camera căpitanului era vizavi de a ei, uşile stând faţă în faţă ca la un duel. Ceea ce i se părea potrivit. Însă, când ajunse la uşi, se opri între ele, să răspundă la întrebarea care tocmai îi răsărise în minte, la care dintre ele venise şi pe care avea de gând s-o deschidă.

Lila şovăi acolo, pe hol.

Nu era sigură *de ce* era atrasă spre camera lui mai mult decât spre a ei. Probabil pentru că era emoţionată, ajunsă înapoi în acest oraş pentru prima oară, un loc deopotrivă străin şi familiar. Probabil pentru că voia să revină la confortabila engleză. Probabil pentru că voia să afle mai multe despre turnir şi despre participarea lui Alucard. Sau probabil din simplă obişnuinţă. Aşa îşi petrecuseră cele mai multe nopţi pe mare, la urma urmei, la o sticlă de vin şi un foc magic, fiecare încercând să-i smulgă secretele celuilalt fără să divulge vreunul de-al său. Oare Lila se obişnuise atât de mult cu dansul încât chiar îi simţea lipsa?

La naiba cu asta, gândi ea. Ce irosire de viaţă, să stai prin preajmă şi să te gândeşti mult pentru fiecare lucruşor în parte. Ce conta de ce voia să-l vadă pe căpitan? Voia şi gata.

Prin urmare, lăsând motivele deoparte, întinse mâna să bată, dar se opri când auzi paşi dinăuntru apropiindu-se grăbiţi de uşă.

Simţurile ei de hoaţă se treziră imediat şi corpul i se mişcă înaintea minţii, cizmele retrăgându-se fără zgomot un pas, apoi doi, şi alunecând uşor după colţul celui mai

apropiat cot al holului. Nu avea niciun motiv să se ascundă, dar făcuse asta atât de multă vreme, încât gestul venea natural. De altfel, să te ascunzi însemna pur şi simplu să vezi fără să fii văzut, ceea ce reprezenta un avantaj. N-aveai nimic de pierdut, ba, adesea, aveai ceva de câştigat.

Imediat apoi, uşa se deschise larg şi Alucard Emery ieşi în hol.

Primul lucru pe care-l observă ea a fost liniştea. Căpitanul *Turlei Nopţii,* în mod normal, făcea destul de mult zgomot. Bijuteriile lui zornăiau şi armele îi zăngăneau, tocurile de oţel ale cizmelor lui îi anunţau fiecare pas şi, chiar şi când accesoriile lui erau mute, el însuşi de regulă fredona. Lila adusese odată vorba despre asta, iar el replicase doar că nu fusese niciodată adeptul liniştii. Ea îl socotise incapabil de asta, dar când el o porni pe hol, paşii lui fiind semnalaţi doar de slabele scârţâieli ale duşumelelor, ea îşi dădu seama că, înainte, întotdeauna *voise* să facă zgomot.

Un alt aspect al rolului pe care-l juca şi la care acum renunţase, înlocuindu-l cu… ce?

Era complet îmbrăcat, dar nu cu hainele lui obişnuite. Alucard întotdeauna preferase lucrurile frumoase, strălucitoare, dar acum arăta mai puţin a căpitan de piraţi şi mai mult ca o umbră elegantă. Îşi schimbase haina albastră pe care o purtase când coborâseră pe mal cu o semipelerină neagră-cărbune, purtând totodată o simplă eşarfă argintie la gât. Nu purta nicio armă evidentă, iar safirul nu-i mai lucea în sprânceană, nici mulţimea inelelor pe degete, în afară de unul, cercul gros de argint, în formă de pană de pasăre. Părul lui castaniu-arămiu era pieptănat pe spate şi prins sub o tichie neagră, şi primul gând al Lilei a fost că, lipsit de podoabe, arăta mai tânăr, aproape ca un băieţandru.

Dar unde se ducea? Şi de ce deghizat?

Lila porni după el, coborând scara hanului şi ieşind în noapte, destul de aproape cât să nu-i piardă urma şi destul de departe cât să nu-i atragă atenţia. Poate că-şi petrecuse ea ultimele patru luni ca un corsar, dar petrecuse *ani* ca o umbră. Ştia cum să se facă una cu întunericul, cum să

urmărească o ţintă, cum să respire şi să se mişte în curentul nopţii, nu împotriva lui, iar paşii lui Alucard poate că erau uşori, dar ai ei nu scoteau niciun zgomot.

Se aşteptase s-o apuce spre piaţa ticsită de lume sau pe străzile care trasau linii de lumină dinspre fluviu. În schimb, el merse pe mal, urmând lumina roşie a lui Isle şi principalul drum de pe cheu, trecând de palat până la un pod din capătul îndepărtat. Era construit din piatră şi accentuat cu aramă: balustrade de aramă, stâlpi de aramă, acoperitoare sculptate de aramă. Tot ansamblul părea un soi de tunel strălucitor. Lila şovăi la bază – pe întreaga lungime, podul era bine luminat pe sub umbrare, metalul reflectând şi amplificând lumina şi, cu toate că oamenii erau împrăştiaţi şi pe aici, majoritatea perechi sau grupuri, cu gulerele ridicate din cauza frigului, puţini păreau să treacă, într-adevăr, pe malul celălalt. Să se facă nevăzută printre ei ar fi fost aproape imposibil.

Câţiva negustori îşi instalaseră tarabele între felinare, aureolate de ceaţă şi de lumina lumânărilor, iar Lila rămase în urmă, ca să vadă dacă Alucard se îndreaptă spre vreuna dintre acestea, dar el traversă grăbit podul, cu privirea înainte, iar Lila se văzu silită fie să-l urmeze, fie să renunţe să se mai ţină după el. Intră pe pod, încercând să pară că merge lejer, ignorând tarabele sclipitoare şi acoperişul de metal filigranat, dar nu atât de degajat cât să renunţe la scopul ei. A fost un efort inutil până la urmă – Alucard nu s-a uitat niciodată înapoi.

Mergând pe sub acoperitoarele de aramă, văzu că erau lucrate în aşa fel încât să semene cu coroanele copacilor, lumina stelelor pătrunzând printre frunze, iar Lila se gândi, încă o dată, în ce lume stranie nimerise şi cât de bucuroasă era că se afla aici.

Alucard a străbătut întreaga lungime a podului şi a coborât scările impresionante pe malul sudic al lui Isle. Lila nu fusese pe partea aceasta decât o dată, când ea şi Kell îl duseseră pe Rhy la sanctuar, şi nu se gândise niciodată prea mult la ce altceva mai exista în cealaltă jumătate mai întunecată a oraşului. Prăvălii şi taverne, ar fi bănuit ea,

probabil o versiune mai dubioasă a malului dinspre nord. Şi ar fi greşit. Această jumătate a Londrei era liniştită; sanctuarul se ridica solemn la un cot al fluviului, iar dincolo de o frontieră de prăvălii şi hanuri chiar pe mal, oraşul făcea loc grădinilor şi livezilor, şi, dincolo de acestea, caselor senioriale.

Zonele înstărite pe care le ştia Lila în Londra ei, Mayfair şi Regent Park, păleau în comparaţie cu malul sudic al acestei Londre. Trăsuri elegante, cu atelaje magnifice, presărau stradă după stradă cu proprietăţi somptuoase, înconjurate de ziduri înalte şi împodobite cu marmură, sticlă şi metal strălucitor. Ceaţa serii însăşi părea să sclipească de bogăţie.

În faţa ei, Alucard îşi iuţise pasul şi, în consecinţă, şi Lila şi-l grăbi pe al ei. Mult mai puţine persoane umblau pe aceste străzi, ceea ce îngreuna urmărirea, dar atenţia lui rămase fixată pe drumul dinaintea sa. Din câte îşi dădu seama Lila, nu era nimic de văzut pe aici. Nicio afacere de făcut. Niciun necaz în care să intre. Nimic decât case, cu jumătate dintre ferestre neluminate.

În sfârşit, Alucard părăsi strada, intrând printr-o poartă sofisticată într-o curte străjuită de tufe şi copaci, cu crengile golaşe, de iarnă.

Când Lila ajunse la faţa locului, văzu că metalul forjat al porţii închipuia un *E* ornat. Iar atunci se uită înăuntru şi i se tăie răsuflarea. Curtea era pardosită cu piatră albastră sclipitoare şi argintie. Rămase ezitând în umbra porţii, în timp ce Alucard străbătu aleea, şi privi cum, la jumătatea drumului spre uşă, el se opri să se pregătească. Îşi scoase tichia de pe cap şi o îndesă în sacul de marinar de pe umărul lui, îşi ciufuli părul, murmură ceva ce ea nu putu să audă, apoi porni din nou, cu pas încrezător şi sigur, urcând sprinten treptele unei scări scurte şi apoi sunând la clopoţel.

Un moment mai târziu, una din cele două uşi de la intrare se deschise larg şi apăru un valet. Văzându-l pe Alucard, se înclină.

— Lord Emery, zise el, făcând un pas în lături. Bine aţi

venit acasă!

Lila se uita şi nu-i venea a crede.

Alucard nu îl vizita pe stăpânul casei.

El era stăpânul casei.

Înainte ca el să intre, o fată apăru în prag, ciripi de încântare şi îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— Luc! strigă ea, în timp ce el o învârti în aer.

Fata nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani şi avea aceleaşi bucle şatene şi ochi întunecaţi ca el.

— Anisa!

Zâmbi cum Lila nu-l mai văzuse zâmbind niciodată. Nu era rânjetul trufaş al unui căpitan, nici surâsul obraznic al unui şarlatan, ci adoraţia absolută a unui frate mai mare. Ea nu avusese niciodată fraţi sau surori, aşa că nu înţelegea expresia, dar recunoscu dragostea simplă, necondiţionată şi asta parcă mişcă ceva în adâncul ei.

Apoi, la fel de brusc cum se lansase înainte, fata se dădu îndărăt, prefăcându-se că se încruntă supărată – o expresie pe care Lila o văzuse de multe ori la Alucard.

— Unde e Esa? întrebă Anisa.

Lila înţepeni, nu din cauza a ceea ce întrebase fata, ci pentru că întrebase în *engleză.* Nimeni nu vorbea limba asta în Londra Roşie, cel puţin dacă nu încerca să impresioneze familia regală. Sau dacă *era* din familia regală.

Alucard chicoti.

— Bineînţeles, făcu el trecând pragul. Trei ani departe de casă, iar prima ta întrebare e despre pisică…

Dispărură înăuntru, iar Lila se trezi zgâindu-se la uşa închisă.

Alucard Emery, căpitanul *Turlei Nopţii,* magician de turnir şi… membru al familiei regale din Londra Roşie? Mai ştia cineva? Sau ştia *toată* lumea? Lila se gândi că ar fi trebuit să fie surprinsă, dar nu era. Din prima clipă în care îl întâlnise pe Alucard la bordul *Turlei Nopţii* înţelesese că el juca un rol; era doar o chestiune de timp să-l descopere pe omul din spate. Acum ştia adevărul şi adevărul îi dădea un atu. Iar când venea vorba despre bărbaţi ca Alucard Emery,

orice avantaj merita folosit.

Un zid decorativ împrejmuia casa, iar Lila reuşi să se caţere pe el cu ajutorul unei crengi mai joase. De sus, putea vedea prin marile ferestre de sticlă, dintre care multe nu aveau obloanele trase. Silueta ei se topea în modelul copacilor din spate, când dădu târcoale casei, urmând imaginile în mişcare ale lui Alucard şi ale surorii sale, care se îndreptară spre un salon impozant, cu ferestre înalte şi un foc puternic care ardea în şemineu, şi cu o pereche de uşi de sticlă, pe peretele îndepărtat, care dădeau spre o grădină întinsă. Se lăsă pe vine, pe creasta zidului, când un nou bărbat apăru lângă ei. În linii mari, avea aceleaşi trăsături ca Alucard, cu acelaşi maxilar pătrăţos, dar arăta sever, fără zâmbetul lui Alucard. Bărbatul părea mai în vârstă cu vreo câţiva ani.

— Berras! făcu Alucard în semn de salut.

Ferestrele erau întredeschise, iar cuvântul ajunse până la Lila.

Cel numit Berras veni spre el cu paşi mari şi păru că era gata să-l lovească pe Alucard, dar, mai înainte s-o poată face, fata se aruncă în faţa fratelui ei ca un scut – era ceva foarte exersat în gestul acela, de parcă o mai făcuse de multe ori înainte –, iar Berras îşi opri mâna în aer. Pe un deget de-al lui, Lila văzu o copie a inelului pană al lui Alucard, înainte ca mâna să-i cadă pe lângă corp.

— Pleacă, Anisa! porunci el.

Fata şovăi, dar Alucard îi zâmbi şi dădu uşor din cap şi atunci ieşi din încăpere. În clipa în care rămaseră singuri, Berras izbucni:

— Unde e Kobis?

— L-am aruncat peste bord, zise Alucard.

Chipul lui Berras fu cuprins de dezgust, iar Alucard îşi dădu ochii peste cap.

— Pe toţi sfinţii, Berras, a fost o glumă! Micul tău spion capricios e cazat în siguranţă, la un han, laolaltă cu restul echipajului meu.

Berras se strâmbă uşor când acesta aduse vorba despre oamenii *Turlei.*

— Atitudinea asta nu te avantajează, frate, mărturisi căpitanul. Iar *Turla Nopţii* navighează pentru coroană. Să-mi insulţi meseria înseamnă să insulţi Casa Maresh şi nu am vrea să faci *aşa ceva.*

— De ce eşti *aici?* mârâi Berras, luând un pocal.

Dar, mai înainte să poată bea, Alucard scutură din încheietură şi vinul îşi părăsi cupa, ridicându-se într-o panglică şi încolăcindu-se în aer. Cât ai clipi, se întărise într-un bloc de gheaţă roşiatică.

Alucard culese cristalul din aer şi-l studie absent.

— Sunt în oraş pentru turnir. Am venit doar să mă asigur că familia mea este bine. Ce prostie din partea mea să cred că voi fi bine primit.

Aruncă bucata de gheaţă în şemineu şi se întoarse să plece.

Berras nu vorbi, nu până ce Alucard nu ajunse la uşile dinspre grădină.

— Eu te-aş fi lăsat să putrezeşti în temniţa aia.

Un zâmbet scurt, amar îi apăru în colţul gurii.

— Bine că n-a depins de tine.

Spunând acestea, se năpusti afară. Lila se ridică în picioare, pe creasta zidului, şi înconjură perimetrul ca să-l găsească pe Alucard stând pe un balcon lat, privind proprietatea. Dincolo de zid, ea putea zări arcul palatului şi lumina slabă a fluviului.

Faţa lui Alucard era ca o mască de un calm glacial, frizând nepăsarea, dar degetele lui strângeau balustrada balconului atât de tare, încât i se albiseră degetele.

Lila nu scosese niciun sunet şi totuşi Alucard oftă şi zise:

— Nu-i frumos să urmăreşti pe cineva.

La naiba. Uitase de darul lui care îl ajuta să vadă magia din oameni. Ar fi fost o abilitate foarte utilă pentru un hoţ, iar Lila se întrebă, nu pentru prima oară, dacă exista vreo cale prin care să fure talentele, la fel cum se furau obiectele.

Sări de pe zidul scund pe marginea balustradei verandei şi ateriză, fără zgomot, pe terasă, lângă el.

— Căpitane, zise ea, pe jumătate a salut, pe jumătate a

scuză.

— Şi acum îţi vezi pur şi simplu de treburile tale? întrebă el, dar fără să pară mânios.

— Nu eşti supărat, observă ea.

Alucard ridică o sprânceană, iar ei i se păru că-i lipsea sclipirea albastră atât de familiară.

— Presupun că nu. De altfel, incursiunile mele au fost absolut inofensive, în comparaţie cu ale tale.

— M-ai urmărit? îl repezi Lila.

Alucard chicoti.

— Nu prea ai dreptul să fii jignită.

Lila clătină din cap, bucuroasă, în secret, că nu se hotărâse să meargă la palat şi să-i facă o surpriză lui Kell. Adevărul era că încă nu decisese când să-l vadă. *Dacă* avea să-l vadă. Dar când – şi dacă – o făcea, cu siguranţă nu-şi dorea ca Alucard să-i spioneze. Kell era cineva aici, un membru al familiei regale, un sfânt, chiar dacă ea nu se putea gândi la el decât ca la fraierul de contrabandist care se încrunta prea mult şi din cauza căruia fusese cât pe-aci să moară amândoi.

— La ce zâmbeşti?

— La nimic, spuse Lila, luând o expresie neutră. Deci… *Luc,* hm?

— E un nume de alint. În mod sigur există din astea şi pe acolo de unde eşti tu. Şi, ca să se ştie, prefer Alucard. Sau căpitan Emery.

— Echipajul ştie?

— Ce să ştie?

— Că eşti…

Făcu semn spre proprietate, căutând cuvântul potrivit.

— Ăsta nu e un secret, Bard. Majoritatea arnesienilor au auzit de Casa Emery.

Îi aruncă o privire care spunea *Ciudat, nu-i aşa, că tu nu?*

— Nu i-ai auzit când îmi spuneau *vestra?*

— Am presupus că era o insultă. Ca *pilse.*

Alucard râse fără să scoată vreun sunet.

— Poate că e, pentru ei. Înseamnă *regal.*

— Cum ar veni, un *prinţ?*

El râse fără prea mult umor.

— Ce dezamăgire trebuie să fie pentru tine! Ştiu că voiai un pirat. Ar fi trebuit să-ţi foloseşti viclenia ca să ajungi la bordul altei corăbii. Dar nu-ţi face griji. Sunt multe uşi între persoana mea şi tron. Şi nu am niciun chef să le văd deschise.

Lila îşi muşcă buza.

— Dar dacă toată lumea ştie, atunci de ce te furişezi până aici ca un hoţ?

Privirea lui se întoarse înapoi, la zidul grădinii.

— Pentru că există şi alţi oameni în oraşul ăsta, Bard. Unii pe care nu ţin să-i văd. Şi unii care aş prefera să nu mă vadă.

— Poftim? îl tachină ea. Marele Alucard Emery are duşmani?

— Riscurile meseriei, mă tem.

— E greu să-mi închipui că te-ai întâlni cu cineva pe care n-ai putea să-l farmeci.

El îşi îngustă ochii.

— O spui de parcă n-ar fi un compliment.

— Probabil că nu-i.

O tăcere stingheritoare începu să se aştearnă.

— Drăguţă casă! schimbă ea subiectul.

Dar spuse un lucru nepotrivit. Expresia lui se înăspri.

— Sper c-o să mă ierţi că nu te invit înăuntru să te prezint respectabilei mele familii. Ar putea fi dificil să explic prezenţa subită a unei fete în haine de bărbat, care poate vorbi limba regală, dar care nu are buna-cuviinţă să folosească uşa din faţă.

Lila se abţinu să-i nu-i dea vreo replică. Se simţi dintr-odată neputincioasă, dar când urcă din nou pe marginea balconului, Alucard zise:

— Aşteaptă.

Şi era o notă în vocea lui pe care ea abia dac-o recunoscu, pentru că n-o mai auzise niciodată de la el înainte. Sinceritate. Se răsuci înapoi şi-l văzu scăldat în lumina care venea de la camera din spate, încadrat în tocul uşii. Era puţin mai mult decât o siluetă, un portret

simplificat al unui nobil.

O pictură a ceea ce ar fi trebuit să fie, nu a ceea ce era.

Atunci Alucard făcu un pas înainte, îndepărtându-se de lumină şi pătrunzând în umbre, alături de ea. Această versiune a lui părea reală. Părea cum trebuie. Şi Lila înţelese – când spusese *Aşteaptă,* voise să spună *Aşteaptă-mă.*

— Presupun că ar trebui să ne întoarcem amândoi, adăugă el, încercând să pară indiferent, dar eşuând imediat.

— N-ar trebui să-ţi iei la revedere?

— Nu mi-au plăcut niciodată cuvintele de bun-rămas. Nici de bun venit, dacă e vorba de aşa. Punctuaţie nenecesară. De altfel, o să mă mai vadă.

Lila se uită îndărăt, la casă.

— N-o să fie supărată Anisa?

— Oh, cred că da. Mă tem că sunt obişnuit cu dezamăgirea ei.

— Dar cum rămâne cu…

— Gata cu întrebările, Lila! o întrerupse el. Sunt obosit.

Ultimele proteste i se prefăcură în cenuşă rece pe buze, când Alucard se urcă pe balustradă lângă ea şi apoi, dintr-un singur pas, fără efort, trecu pe zidul jos de piatră.

Era strâmt, dar el se mişca pe creasta lui cu pas sigur şi lejer. Nici măcar nu se uita în jos, să vadă pe unde calcă.

— Am crescut aici, o lămuri el, ghicindu-i surprinderea. Am încercat deja orice cale de intrare sau de ieşire.

Se strecurară pe lângă zidul grădinii şi coborâră în curte, ţinându-se pe lângă umbre până când ajunseră, în siguranţă, dincolo de poartă.

Alucard porni pe stradă fără să se mai uite înapoi, dar Lila aruncă o privire spre proprietatea distinsă.

Adevărul era că Lila înţelegea de ce o făcuse Alucard. De ce renunţase la siguranţă şi plictiseală pentru aventură. Nu ştia ea cum era să te simţi în siguranţă şi nu cunoscuse niciodată luxul de a fi plictisit, dar era cum îi spusese ea odată lui Kell. Oamenii fură fie să rămână în viaţă, fie să se simtă în viaţă. Putea să-şi închipuie şi că fugeau din

aceleaşi motive.

Lila alergă puţin ca să-l prindă din urmă pe căpitan şi apoi îşi potrivi pasul cu al lui, liniştea străzii nefiind tulburată decât de zgomotul cizmelor lor. Îi aruncă pe furiş o ocheadă, dar Alucard îşi ţinea privirea drept înainte, pierdută în depărtare.

Cândva, nu-i putea suferi pe oamenii ca el, cei care renunţau la ceva bun, care se lepădau de mese calde şi acoperişuri trainice de parcă n-ar fi contat.

Dar apoi murise Barron şi Lila îşi dăduse seama că, într-un fel, şi ea făcuse acelaşi lucru. Fugise de ceea ce ar fi putut fi o viaţă bună. Sau, cel puţin, una fericită. Pentru că nu fusese destul ca să fie fericită, nu Lila. Ea voise *mai mult.* Voise o aventură. Obişnuia să creadă că, dacă fura îndeajuns, lipsurile aveau să dispară, foamea avea să treacă, dar poate că nu era atât de simplu. Poate că nu era vorba despre ceea ce nu avea ea sau despre ceea ce nu era, ci despre ceea ce *era.* Poate că nu era genul de persoană care fura ca să *rămână* în viaţă. Poate că ea o făcea doar pentru emoţie. Şi asta o sperie, pentru că însemna că nu fusese nevoită s-o facă, nu se justifica, ar fi putut să rămână la Aruncătura de Piatră, i-ar fi putut salva viaţa lui Barron… Era o pantă alunecoasă gândirea în direcţia asta, una care sfârşea pe marginea unui abis, aşa că Lila dădu înapoi.

Ea era cine era.

Şi Alucard Emery?

Ei bine, era un bărbat cu secretele lui.

Şi nu i-o putea lua în nume de rău.

III

Kell se apleca şi se ferea, mişcându-se ca umbra şi lumina prin Bazin.

Îi plăcea să-şi simtă muşchii arzând, inima bătându-i cu putere; dormise prost şi se trezise şi mai prost-dispus, gândurile continuând să i se învârtă în jurul veştii despre

întoarcerea Lilei. Era logic, nu? Dacă pornise cu un echipaj arnesian, majoritatea corăbiilor veniseră înapoi în Londra pentru turnir.

Mai erau numai două zile până la *Essen Tasch.*

O sabie veni vâjâind pe sus, iar Kell sări înapoi, ferindu-se din calea ei.

Două zile şi încă niciun semn de la ea. O mică parte din el, iraţională, fusese convinsă că avea să-i poată *simţi* întoarcerea, că va fi acordat la ea cum fusese la Aruncătura de Piatră, şi la Apusul Soarelui, şi la Osul Ars. Punctele fixe din lumi. Dar, pe de altă parte, poate că *era* acordat la ea. Poate că ea era mica, invizibila forţă care îl scosese în oraş în primul rând.

Însă o scăpase şi, cu oraşul atât de aglomerat, cum s-o mai poată găsi din nou?

Doar urmăreşte cuţitele, se auzi o voce din capul lui. *Şi corpurile în care sunt ele înfipte.*

Zâmbi în sinea lui. Se întrebă apoi oare de cât timp era ea în Londra. Şi de ce nu venise să-l vadă mai devreme. Drumurile lor se intersectaseră doar pentru vreo câteva zile, dar el, Rhy şi Tieren erau singurele persoane pe care le cunoştea ea în lumea asta sau, cel puţin, singurele persoane pe care le cunoscuse cu patru luni în urmă. Probabil cât fusese plecată îşi făcuse o mulţime de prieteni – deşi se cam îndoia de asta.

Următoarea lovitură aproape că-i atinse pielea, iar Kell se feri la ţanc.

Concentrează-te! se mustră el. *Respiră!*

Masca de argint venea perfect pe contururile feţei lui, acoperindu-i-o cu totul, lăsându-i doar loc să vadă şi să respire. Şi-o pusese ca să se familiarizeze cu mărimea şi greutatea ei şi descoperise rapid că îi plăcea schimbarea, trecerea în confortul anonimităţii, personajul. Câtă vreme purta masca, nu era Kell.

Era *Kamerov.*

Ce-ar fi zis Lila despre asta? Lila, Lila, se gândise la un moment dat să folosească magia de sânge ca s-o găsească – mai avea încă baticul ei –, dar se oprise înainte să scoată

cuţitul. Suportase luni în şir fără să se coboare atât de jos. De altfel, ea nu era vreun căţeluş, alergând după un stăpân sau un os. Lasă să vină ea la el. Dar de ce *nu* venise la…

Metalul fulgeră, prea aproape, iar el înjură şi se rostogoli, ridicându-se apoi în picioare.

Schimbase vreo zece duşmani pe unul singur, dar spre deosebire de manechinele pe care se antrenase, acesta era cât se poate de viu. Hastra se mişca înainte şi înapoi, în armură completă, încercând să evite loviturile lui Kell. Tânărul gardian fusese surprinzător de dornic să alerge prin Bazin înarmat doar cu un mic scut şi o sabie boantă, în vreme ce Kell încerca să devină cât mai agil şi exersa prefăcând elementele în arme.

Armura… gândi el, vântul vâjâind în jurul lui, *este făcută să crape…* Sări, se împinse de la perete, suflă o pală de vânt în spatele lui Hastra… *când e lovită.* Hastra se împletici în faţă şi se răsuci cu faţa la el. *Primele până la zece lovituri…* Continuă să recite regulile, în timp ce apa se înfăşură pe mâna lui… *câştigă partida…* Apa se despică, încercuindu-i ambele mâini… *cel puţin dacă unul dintre concurenţi…* Ambele şuvoaie ţâşniră, îngheţând înainte să lovească… *nu este incapabil să continue…* Hastra putu să pareze numai un ţurţure, dar al doilea îl nimeri în coapsa protejată de armură şi se sparse în cioburi de gheaţă… *sau se recunoaşte înfrânt.*

Kell zâmbi pe sub mască, iar când gardianul cu răsuflarea tăiată îşi scoase coiful, zâmbea şi el, de asemenea. Kell îşi dădu masca jos, părul său umed zbârlindu-se.

— Asta aţi făcut aici toate săptămânile astea, Jupâne Kell? întrebă Hastra, gâfâind. Vă antrenaţi pentru turnir?

Kell şovăi, apoi spuse:

— Presupun.

La urma urmei, era adevărat că se antrenase; numai că nu ştiuse *pentru ce.*

— Ei bine, a dat roade, domnule, constată gardianul. Pare uşor când o faceţi dumneavoastră.

Kell râse. Adevărul era că tot corpul îl durea şi, chiar dacă sângele lui fremăta după o luptă, puterea lui părea firavă.

Stoarsă. Se obişnuise prea tare cu eficienţa magiei de sânge, însă elementele cereau mai multă voinţă ca să le poţi manevra. Epuizarea după utilizarea vrăjilor de sânge îl lovise brusc, dar tipul ăsta de luptă îl sleise de tot. Probabil avea să reuşească să doarmă dus în noaptea dinainte de turnir.

Hastra traversă sala de antrenamente precaut, de parcă ar fi călcat pe pământ sacru, şi se opri lângă arcada Bazinului, studiind masa de echipament cu bolul ei de apă şi recipientele de pământ, nisip şi ulei.

— *Tu* ai vreun element? întrebă Kell, dându-şi părul pe spate.

Zâmbetul lui Hastra aproape păli.

— Câte puţin din fiecare, domnule.

Kell se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Părinţii voiau să mă fac preot, explică tânărul gardian, scărpinându-se în cap. Dar eu m-am gândit că nu părea nici pe departe o experienţă plăcută. Să-mi petrec toată ziua meditând în clădirea aia de piatră mucegăită…

— Poţi *echilibra?* îl întrerupse Kell, uluit.

Preoţii erau aleşi nu după puterea lor de a controla un element, ci pentru abilitatea lor temperată de a le manevra pe toate, nu cum făcea Kell, cu putere totală, ci cu uniformitatea de care era nevoie pentru a menţine viaţa. Echilibrarea elementelor era o abilitate sacră. Până şi Kell făcea eforturi mari ca să reuşească; la fel cum vântul puternic putea dezrădăcina un vlăstar, puterea unui *antari* deţinea prea multă forţă pentru artele sensibile. El putea influenţa lucrurile deja crescute, dar viaţa era fragilă la început şi cerea o atingere blândă.

Tânărul gardian ridică din umeri, apoi se înseninâ puţin.

— Vreţi să vedeţi? întrebă, aproape sfios.

Kell se uită în jur.

— Acum?

Hastra surâse şi vârî o mână în buzunarul lui, scoţând o sămânţă mică. Când Kell ridică o sprânceană, gardianul chicoti.

— Nu se ştie niciodată când ai putea avea nevoie să impresionezi vreo lady, zise el. O mulţime de oameni îşi umflă pieptul şi se apucă să fulgere şi să tune. Dar nu pot să vă spun câte nopţi am început eu cu o sămânţă şi am sfârşit, ei bine...

Hastra părea să turuie, bătând câmpii, ori de câte ori devenea nervos, iar Kell aparent îi dădea o stare de nervozitate.

— Pe de altă parte, mă îndoiesc că dumneavoastră ar trebui să faceţi eforturi ca să le impresionaţi, domnule.

Hastra cercetă rapid elementele de pe masă. Într-un vas mic era nişte ţărână: nu solul bogat din livezi şi grădini, ci unul mai nisipos, găsit printre dalele pavajului de pe stradă. Nu era cel mai bun lucru cu care să te antrenezi – şi, când avea de ales, Kell prefera pietrişul în locul ţărânii –, dar era din belşug. Kell privi cum Hastra îşi umple o palmă cu pământ, în care face o mică adâncitură cu un deget, punând sămânţa înăuntru. Apoi îşi înmuie cealaltă mână în vasul cu apă şi o apăsă peste ţărână, strângând sămânţa şi pământul într-o minge. Hastra închise ochii şi buzele sale începură să se mişte. Kell simţi brusc o căldură în aerul dintre ei, o senzaţie pe care o ştia bine din timpul petrecut cu Tieren.

Şi apoi, încă murmurând, Hastra începu să-şi deschidă încet mâinile, lăsând să se vadă gogoloiul de pământ umed ţinut ca un ou în căuşul palmelor lui.

Kell privi, transfigurat, cum o tulpiniţă verde-pal se strecură în sus prin pământul umezit. Tulpiniţă crescu de două degete, apoi de patru, răsucindu-se în aer. Frunzele începură să se desfacă, suprafaţa lor fiind de un purpuriu întunecat, după care apăru o floare globulară albă.

Hastra se opri, părând mulţumit.

— Ce e asta? întrebă Kell.

— Acina, îl lămuri gardianul. Frunzele sunt bune pentru durere.

— E uluitor.

Tânărul gardian ridică din umeri.

— Mama şi tata n-au fost fericiţi când am ales să mă fac

gardian.

— Îmi închipui.

Kell ar fi vrut să-i spună lui Hastra că se irosea aici. Că talentul său era prea preţios ca să fie dat deoparte în favoarea unei săbii şi a unei armuri. Dar, dacă numai valoarea unei persoane ar fi trebuit să-i hotărască locul, ce argument avea Kell ca tânărul să-şi dorească mai mult?

— Dar asta numai pentru că ei nu ştiu, continuă Hastra, senin. Probabil îşi închipuie că patrulez pe străzi în *sha.* O să fie mândri când o să audă că vă păzesc pe dumneavoastră, domnule. De altfel, am făcut o înţelegere cu tata, adăugă el. O să mă alătur sanctuarului, în cele din urmă. Dar mi-am dorit să fiu în garda regală de când mă ştiu. Ştiam că n-aş fi fost fericit, nu până ce n-aş fi încercat. Nu mă puteam gândi la un lucru mai rău decât să stau să mă întreb mereu cum ar fi fost. Aşa că mi-am zis de ce să nu le fac pe amândouă? O să ajung eu şi la sanctuar, când o să fiu pregătit.

— Şi dacă mori înainte de asta?

Voioşia lui Hastra rămase pe poziţii.

— Atunci, altcineva o să-mi primească darul. Şi să sperăm că o să fie mai puţin încăpăţânat. Asta zice mama.

Se aplecă, conspirativ:

— Îngrijesc grădinile, totuşi, când nu se uită nimeni.

Kell zâmbi. Terenurile palatului chiar *arătau* suspect de luxuriante pentru momentul ăsta din an. Hastra se îndreptă de spate şi privirea i se întoarse spre scări.

— Ar trebui să mergem…

— Mai avem timp, îl asigură Kell, ridicându-se.

— De unde ştiţi? întrebă Hastra. Nu putem auzi clopotele de aici, de jos, şi nu e nicio fereastră ca să ne dăm seama după lumină.

— Magia, îl lămuri Kell.

Şi, când Hastra deschise ochii mari, făcu semn spre clepsidra care stătea pe masă, printre celelalte instrumente.

— Şi aia.

Mai era încă nisip nescurs în clepsidră, iar Kell încă nu

era pregătit să dea ochii cu lumea de deasupra.

— Hai să mai facem o repriză!

Hastra îşi luă poziţia.

— Da, domnule.

— Spune-mi Kamerov, zise Kell, punându-şi coiful pe cap.

IV

Sessa Av!

Cuvintele apărură pe tăbliţele divinatorii de prin toată Londra.

Două zile!

Oraşul începuse numărătoarea inversă.

Două zile până la Essen Tasch!

Două zile, şi Lila Bard avea o problemă.

Sperase că avea să fie o scăpare în program, o cale să amenințe sau să cumpere accesul ei pe lista concurenţilor, sau să prindă vreun prilej neprevăzut, dar aparent campionii fuseseră cu toţii aleşi cu *săptămâni* în urmă. Erau douăsprezece nume pe lista aia şi două de rezervă, ceea ce însemna că, dacă Lila Bard voia să câştige vreo şansă să participe la joc – şi *voia* –, trebuia să fure un nume.

Lila şterpelise o grămadă de lucruri la viaţa ei, dar niciodată nu figurase o identitate printre ele. Desigur, îşi luase pseudonime, jucase diverse roluri improvizate, dar nu interpretase niciodată pe cineva *real.*

Şi, bineînţeles, nu putea pur şi simplu să-i imite pe ei. Trebuia să-i *înlocuiască.*

Nu merită osteneala, o avertiză o voce din mintea ei, acea voce pragmatică şi nesuferită care semăna cam prea mult cu a lui Kell. Poate că era o nebunie. Poate că ar fi trebuit doar să-şi ocupe locul în tribune şi să ovaţioneze pentru căpitanul ei, să câştige câteva monede în plus la pariuri. N-ar fi fost un mod chiar neplăcut de a-şi petrece săptămâna. Şi, la urma urmei, ce şansă ar fi avut ea în ring? Nu exersase decât vreo câteva luni.

Dar.

Exista acest cuvânt înfipt sub pielea ei ca o ţepuşă.

Dar.

Dar ea era nerăbdătoare.

Dar ea voia un fior de emoţie.

Dar asta ar fi fost o provocare.

Şi, când venea vorba de magie, Lila nu era doar un învăţăcel ager. Era *natural* talentată.

Maestrul Tieren îi spusese, cu luni în urmă, că zăcea în ea ceva puternic, aşteptând să fie trezit. Ei bine, Lila îl zgândărise cu un băţ şi acum era foarte treaz – ceva viu, care fremăta, la fel de nerăbdător ca şi ea.

Şi nerăbdarea întotdeauna o făcea să fie nechibzuită.

Totuşi, rămânea nesuferita problemă a listei.

Lila îşi petrecuse ziua colindând prin Londra Roşie, aflând câte putu despre *Essen Tasch* şi concurenţii săi. Petrecuse destul timp prin taverne, bordeluri şi crâşme ca să ştie unde era cel mai probabil să găseşti răspunsuri la nişte întrebări care rămâneau nerostite. Desigur, puteai oricând să îngroşi buzunarele, dar, adesea, dacă stăteai într-un loc destul de mult timp, aflai mai multe decât ţi-ar fi spus cineva pe care l-ai fi plătit. Şi toată lumea părea să vorbească numai despre turnir.

Alucard, se părea, era unul dintre favoriţii arnesieni, împreună cu o femeie pe nume Kisimyr, câştigătoarea turnirului anterior, şi un bărbat pe nume Jinnar. Dar numele erau nume. Ea avea nevoie să *vadă* participanţii înainte să se urce pe scenă. Dacă nu exista nicio ţintă bună, îşi spunea ea, avea s-o lase baltă, să rămână în tribune cu restul echipajului. Dacă nu exista nicio ţintă bună. Dar trebuia să vadă. Trebuia să ştie.

Îngândurată, Lila îşi termină băutura, se ridică de pe scaun şi porni înapoi spre han.

Undeva, pe drum, picioarele ei schimbară direcţia şi, când se concentră să vadă unde era, se trezi stând pe partea cealaltă a drumului de palatul regal, uitându-se în sus. Nu era surprinsă. Toată ziua picioarele ei o îmboldiseră să vină încoace. Toată ziua îşi surprinsese privirea alunecând spre clădirea strălucitoare.

Du-te înăuntru, zise o voce.

Lila pufni. Şi ce să facă? Să urce treptele de la intrare? O mai făcuse odată, dar atunci fusese un invitat, cu o invitaţie furată. Uşile fuseseră larg deschise pe atunci, dar acum erau închise, păzite de vreo zece gărzi în armuri lustruite şi cu pelerine roşii.

Ce avea să le spună? *Am venit să-l văd pe prinţul cu ochi negru.* Engleza ei ar fi putut s-o ajute să treacă de uşile din faţă, dar pe urmă? Oare regele şi regina aveau s-o recunoască drept fata slăbănoagă care îl ajutase pe Kell să le salveze oraşul? Lila bănuia că *Rhy* ar fi putut să-şi amintească de ea. Se încălzi când îşi aminti de prinţ – nu cum fusese el sub controlul lui Astrid Dane sau sângerând de moarte pe un pat din sanctuar, ci după aceea, înconjurat de perne, cu cearcăne negre sub ochii lui ca ambra. Obosit, bun, flirtând în pofida durerii.

Şi Kell?

Cum o mai ducea prinţul cu ochi negru? Cum ar fi întâmpinat-o el? I-ar fi dat ceva de băut şi ar fi întrebat-o despre călătoriile ei sau s-ar fi încruntat şi ar fi întrebat-o dacă era gata să plece, să se întoarcă în lumea ei, căreia îi aparţinea?

Lila miji ochii în sus, în amurg – balcoanele palatului erau reduse la nişte contururi luminoase în seara rece – şi i se păru că vede o umbră stând pe una dintre terasele cele mai de sus. Era prea departe să-şi dea seama, la distanţa aceea totul se reducea la forme nedesluşite, pe care mintea le putea transforma în orice. Totuşi, umbra păru să se strângă sub ochii ei, de parcă s-ar fi aplecat peste balustradă, iar în clipa aceea pata întunecată deveni un magician într-o haină cu guler înalt. Lila stătu nemişcată, uitându-se până ce umbra se topi, înghiţită de întunericul din ce în ce mai dens al nopţii.

Atenţia îi coborî pe pământ şi ateriză pe o pereche de tăbliţe divinatorii elegante, care se ridicau ca nişte coloane în faţa treptelor palatului. Cu luni în urmă, chipul lui Kell fusese afişat acolo, mai întâi sub cuvântul *dispărut*, ca titlu, şi apoi sub cuvântul *căutat.* Acum, fantomatica scriere în

cretă anunţa diverse evenimente în orele de dinaintea turnirului însuşi – la naiba, erau o mulţime de petreceri –, dar una, în special, îi atrase privirea. Ceva numit *Is Gosar Noche.*

Noaptea Banierelor.

Ea zări anunţul cu o clipă înainte ca tăbliţa să se şteargă de la sine şi fu nevoită să stea acolo alte zece minute, aşteptând ca mesajul să-şi reia ciclul. Iar când apăru, citi cât de repede putu, încercând să priceapă ceva din scrierea arnesiană.

Din câte putea spune, concurenţii din cele trei imperii erau convocaţi la palat, în seara următoare, înainte de turnir – pentru o recepţie regală. Şi pentru a-şi alege banierele, ce-o fi însemnat asta.

Nu asta îşi dorise ea?

Un pretext să poată intra în Palatul Roşu.

Tot ce-i mai trebuia era un nume.

Clopotele bătură, iar Lila înjură pe sub mustăţi. O întreagă zi pierdută, gândi posomorâtă, în timp ce-şi târşâia paşii înapoi spre Drumul Rătăcitor, şi nu se apropie mai deloc de ţelul ei.

— Iată-te! se auzi glasul căpitanului de îndată ce ea intră în han.

Câţiva dintre oamenii lui Alucard erau strânşi în sala comună. Nu erau îmbrăcaţi ca pentru corabie sau docuri, sau taverna hanului. Tav, Stross şi Vasry purtau semipelerine frumoase, cu glugă, care se strângeau la încheieturi, cu gulerele şi manşetele închise cu nişte cleme de argint lucios. Şi Alucard era îmbrăcat cu o haină elegantă, albastru miez-de-noapte, cu căptuşeală argintie, cu buclele strânse la spate sub o pălărie al cărei bor cobora şi se unduia ca marea. Ţinea o mână pe mânerul sabiei lui scurte, iar inelul în formă de pană îi sclipea în lumina scăzută. În afară de safirul care îi scânteia din nou în sprânceana dreaptă, nu arăta a *casero* al *Turlei Nopţii.* Şi totuşi, dacă nu arăta a pirat, nu arăta nici pe de-a-ntregul a prinţ. Părea mai cizelat, dar şi periculos, ca un cuţit bine îngrijit.

— Pe unde ai umblat, Bard?

Ea ridică din umeri.

— Am explorat.

— Era să plecăm fără tine.

Fruntea ei se încreţi.

— Unde vă duceţi?

Alucard zâmbi scurt.

— La o petrecere, zise el.

Numai că, în arnesiană, cuvântul pentru *petrecere* nu era atât de simplu. Lila învăţase că multe cuvinte arnesiene aveau înţelesuri care se schimbau în funcţie de context. Cuvântul folosit de Alucard avea înţelesul cel mai larg: *tasura,* care însemna *petrecere,* sau *eveniment,* sau *funcţie,* sau *adunare* – altfel spus, înţelesul lui varia de la festiv la infam.

— Nu pot suferi petrecerile, zise ea, îndreptându-se spre scări.

Dar Alucard nu se lăsa descurajat cu una, cu două. O prinse din urmă şi o apucă de cot – cu prudenţă şi doar pentru puţin timp, căci ştia cât de periculos era s-o atingi pe Lila când nu voia să fie atinsă.

— Asta cred că o să-ţi placă, îi murmură el în engleză.

— De ce?

— Pentru că ştiu cât te fascinează jocurile care se apropie.

— Şi?

— Şi este o tradiţie neoficială, îi explică el, ca toţi concurenţii locali să bea împreună înainte să înceapă turnirul.

Interesul Lilei se ascuţi.

— E un pic de faţadă, recunosc, adăugă el, făcând semn spre ceilalţi, dar speram să vii şi tu.

— De ce eu?

— Pentru că e o ocazie să evaluezi competiţia, zise Alucard. Şi tu ai cei mai ageri ochi, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Lila încercă să-şi ascundă entuziasmul.

— Bine, încuviinţă ea. Dacă insişti.

Alucard zâmbi şi scoase o eşarfă argintie din buzunar.

— Asta pentru ce-i? întrebă ea, când el i-o legă la gât.

— În seara asta faci parte din suita mea.

Lila îi râse în nas, un sunet tăios care-i atinse pe ceilalţi marinari.

— *Suita* ta.

Ce mai urmează? se întrebă ea. *Scutieri?*

— Gândeşte-te la asta ca şi cum ar fi denumirea unui echipaj pe uscat.

— Sper că nu te-aştepţi să-ţi spun *stăpâne,* zise ea, ajustându-şi nodul eşarfei.

— Dumnezeule, nu, cuvântul ăsta n-are ce căuta decât în pat. Iar *lord* îmi furnică pielea. *Căpitan* va fi în regulă.

Făcu semn spre oamenii care aşteptau.

— Mergem?

Zâmbetul Lilei se ascuţi, când dădu din cap spre uşă.

— După tine, căpitane!

Pe tăbliţa de deasupra uşii tavernei scria *Is Casnor Ast.*

Apusul Soarelui.

Paşii Lilei încetiniră, apoi se opriră. Era cel mai ciudat lucru cu putinţă, dar nu putea scăpa de senzaţia că mai fusese pe aici. Nu fusese, fireşte. Stătuse în Londra Roşie doar câteva zile, după confruntarea cu gemenii Dane, înainte să intre în echipajul *Turlei* – doar atât cât să se vindece şi să răspundă la întrebări – şi fusese închisă în palat tot timpul.

Însă stând acolo, în prag, localul i se părea atât de *familiar.* Când închidea ochii, aproape că simţea că era la… nu se putea. Lila clipi şi se uită în jur, la străzi, încercând să suprapună imaginea acestui oraş peste a altuia, cel în care trăise toată viaţa ei. Şi, când imaginile se contopiră, îşi dădu seama că ştia exact unde era. Unde ar fi fost. În colţul ăsta, în Londra Cenuşie, exact la distanţa asta de fluviu, se afla o altă tavernă, una pe care o cunoştea prea bine.

Aruncătura de Piatră.

Care erau şansele să fie aşa? Tavernele erau la fel de numeroase ca problemele, dar două să ocupe exact acelaşi

loc? Chiar dacă, din afară, nu semănau deloc, totuşi locul îi trăgea de oase cu aceeaşi forţă gravitaţională specifică pe care o simţise întotdeauna acasă. *Acasă.* Nu se gândise niciodată la Aruncătura de Piatră în felul acesta când era acolo, dar acum era singurul cuvânt care se potrivi. Numai că nu de *clădire* îi era ei dor. Nu chiar.

Îşi vârî mâna în buzunar şi strânse în palmă ceasul de argint, care îi atârna greu în haina căptuşită cu mătase.

— *Kers la,* Bard?

Îşi ridică ochii şi descoperi că Alucard ţinea uşa deschisă pentru ea. Clătină din cap.

— *Skan,* zise ea. *Nimic.*

Păşind înăuntru, puterea o izbi ca un val. Nu putea vedea magia cum făcea Alucard, dar tot o putea simţi, umplând aerul ca un abur, emanând dinspre magicienii adunaţi. Nu toţi concurenţii călătoreau cu o suită. Unii – precum femeia bronzată de la peretele din spate, cu părul negru, împletit cu funii şi garnisit cu aur – erau centrul propriului univers, în vreme ce alţii stăteau în mici grupuri sau umblau prin încăpere singuri, cu o aură de putere plutind în urma lor.

Între timp, senzaţia de déjà-vu continua. Ea făcea. Tot ce putea s-o înlăture şi să se concentreze. La urma urmei, nu era aici doar ca să-i completeze tabloul lui Alucard. Problema ei era să găsească o ţintă, să execute micul ei număr magic. Taverna era plină de magicieni, iar Delilah Bard trebuia să-l facă să dispară pe unul dintre ei.

Cineva îl salută pe Alucard, vocea lui auzindu-se ca un tunet, iar suita se opri când cei doi îşi strânseră mâinile. Tav se duse să aducă băuturile, în timp ce Stross cerceta încăperea, măsurând-o din priviri. Ea ghici că fusese invitat pentru acelaşi motiv ca ea, să evalueze competiţia.

Vasry, în schimb, privea încăperea de parcă ar fi fost o petrecere.

— Aceea e campioana actuală, Kisimyr, îi şopti el Lilei în arnesiană, când femeia cu părul împletit veni spre Alucard, cu cizmele răsunând pe podeaua cu duşumelele roase.

Bărbatul care îl salutase pe Alucard se retrase câţiva paşi, când ea se apropie.

— Emery, îl salută ea cu un rânjet de felină şi un accent pronunţat. Tu chiar nu ştii cum să te fereşti de necazuri.

Nu era din Londra. Vorbea Regala, dar cuvintele se încălecau cu iuţeală – nu în modul sinuos al limbii faroane, ci mai degrabă de parcă le tăiase finalul şi confiscase spaţiul dintre ele. Avea o voce groasă, răsunătoare, iar când vorbi, vocea ei sună ca un tunet.

— Nu când necazul e mai distractiv, făcu Alucard cu o plecăciune.

Rânjetul lui Kisimyr se lărgi, în timp ce ei doi se lansară într-o conversaţie fără cuvinte – era ceva tăios în zâmbetul ăla care, împreună cu restul feţei sale, fruntea teşită şi privirea directă, se traducea ca o persiflare. O provocare. Femeia radia încredere de sine. Nu chiar aroganţă – asta era de regulă nefondată, şi totul la Kisimyr spunea că ar fi *adorat* să se ivească un pretext ca să-ţi arate ce putea face.

Lilei îi plăcea asta, se trezi imitându-i expresia, întrebându-se ce efect avea asupra feţei sale.

Nu ştia dacă voia să se lupte cu femeia asta sau să fie prietena ei, dar cu siguranţă nu avea de gând s-o *înlocuiască* pe ea. Atenţia Lilei se mută de la Kisimyr, trecând peste două siluete musculoase şi o fată foarte frumoasă îmbrăcată în albastru, cu o cascadă de păr negru, ca să nu pomenim despre nişte rotunjimi destul de evidente. Nimic potrivit aici. Continuă să cerceteze încăperea, în timp ce suita lui Alucard îşi făcu drum spre o masă din colţ, cu două banchete.

Kisimyr se retrăsese în mijlocul grupului ei şi vorbea cu un tânăr de lângă ea, cu pielea închisă la culoare. Era un băiat foarte slab şi vânos, cu braţe goale şi cercei de aur pe toată lungimea ambelor urechi, la fel cum avea şi Kisimyr.

— Losen, îi explică Alucard încet. Protejatul ei.

— Vor fi nevoiţi să concureze unul împotriva celuilalt?

El ridică din umeri.

— Depinde de ce trag la sorţi.

Un bărbat cu un teanc de hârtii se înfiinţă lângă Kisimyr.

— Ăla lucrează pentru Divinaţie, zise Stross. Mai bine îl eviţi, dacă nu vrei să te trezeşti pe tăbliţe.

Tocmai atunci uşile tavernei se deschiseră brusc şi un tânăr dădu buzna, literalmente, cu o pală de vânt. Vântul se învârti pe lângă el şi prin tavernă, făcând să pâlpâie flăcările lumânărilor şi să se legene felinare din cuie. Alucard se răsuci în loc, apoi îşi roti ochii, zâmbind.

— Jinnar! strigă el, iar Lila nu-şi dădu seama după modul în care vorbise dacă era un nume sau o înjurătură.

Chiar şi în comparaţie cu veskanii uriaşi şi faroanii tatuaţi cu pietre scumpe pe care-i întâlnise în Sasenroche, nou-venitul era unul dintre cei mai frapanţi oameni pe care-i văzuse Lila vreodată. Subţire ca o aşchie sau ca o umbră la apus, pielea lui avea culoarea bogată a bronzului arnesian, iar părul negru îi stătea drept în sus. Sub sprâncenele negre, ochii lui erau *argintii*, luminând ca ai pisicii în lumina scăzută a tavernei şi marcaţi doar de mărgelele negre din mijloc. Vârfurile genelor dese şi negre îi încadrau argintiul ochiului şi avea un rânjet de şacal, nu atât feroce, cât larg. Acesta i se lăbărţă mai mult când îl văzu pe Alucard.

— Emery! strigă el, scoţându-şi pelerina de pe umeri şi traversând încăperea, cele două gesturi împletite într-o singură mişcare continuă.

Pe sub pelerină, hainele nu-i erau doar strâmte, ci mulate pe corpul lui, împodobit cu brăţări late de argint, care-i luceau şi la gât şi pe toată lungimea antebraţelor.

Alucard se ridică în picioare.

— Te lasă să ieşi în public?

Tânărul îşi aruncă un braţ pe după umărul căpitanului.

— Numai pentru *Essen Tasch.* Ştii că bătrânul Tieren are o slăbiciune pentru mine.

Vorbea atât de repede, încât Lila abia-l putea urmări, dar ciuli imediat urechea la menţionarea înaltului preot al Londrei.

— Jin, fă cunoştinţă cu echipajul meu. Sau, cel puţin, oamenii care-mi plac cel mai mult.

Privirea bărbatului se îndreptă spre cei de la masă, trecând peste Lila într-o clipă – o simţi ca pe o adiere răcoroasă – înainte de a se întoarce la Alucard. De aproape, ochii lui metalici erau şi mai tulburători.

— Cum ţi se spune zilele astea?

— Căpitan e foarte bine.

— Cât de oficial! Deşi bănuiesc că nu e la fel de rău ca titlul de *vestra.*

Se aplecă brusc, cu nişte gesturi complicate, ceea ce semăna vag cu o plecăciune, asta dacă o plecăciune ar fi însoţită şi de gesturi vulgare.

— Eminenţa Sa Alucard, al doilea fiu al Casei Regale Emery!

— Te faci de râs.

— Nu, te fac *pe tine* de râs, zise Jin, îndreptându-se. E o diferenţă.

Alucard îi oferi un loc, dar Jin refuză, aşezându-se în schimb pe speteaza scaunului lui Alucard, uşor ca o pană.

— Ce am pierdut?

— Nimic, deocamdată.

Jin se uită în jur.

— O să fie una ciudată.

— Zău?

— A plutit un aer de mister în jur tot anul ăsta.

— Asta-i o glumă cu elemente?

— Ha! făcu Jin, nici nu m-am gândit la asta.

— Credeam că păstrezi o listă cu toate glumele despre vânt, îl tachină Alucard. Eu cu siguranţă o fac, special pentru tine. Le-am împărţit pe categorii, vânturi tăioase, vijelii, vânturi dezlănţuite…

— Întocmai ca pânzele tale, îi replică Jin, sărind de pe scaun. Atât de plin de aere. Dar vorbesc serios, zise, aplecându-se spre Alucard. N-am văzut nici măcar jumătate din concurenţi. Stau ascunşi pentru efect, probabil. Şi fastul care înconjoară totul! Am fost la Faro, acum trei ani, şi ştii cât de mult le place aurul lor, dar a fost un loc de întâlnire al săracilor în comparaţie cu treaba de aici. Îţi spun, aerul de spectacol încarcă totul. Prinţul e de vină. Întotdeauna a avut nişte accente teatrale.

— Zice omul care pluteşte la o palmă de pământ.

Lila se uită în jos şi tresări uşor când văzu că Jinnar, într-adevăr, plutea. Nu constant, dar la fiecare mişcare, dura un

pic mai mult să se aşeze, de parcă gravitaţia nu avea aceeaşi putere asupra lui ca asupra tuturor celorlalţi. Sau poate de parcă altceva îl ridica de la sol.

— Da, păi, zise Jin, ridicând din umeri, presupun că mă încadrez de minune. Ca şi tine, de altfel, adăugă el, dând un bobârnac în pana argintie de la pălăria lui Alucard. Acum, să mă scuzi, ar trebui să-mi fac rondul, să salut pe toată lumea. Mă întorc.

Şi, spunând acestea, plecă. Lila se întoarse spre Alucard, amuzată.

— Întotdeauna e aşa?

— Jinnar? Întotdeauna a fost un pic… exuberant. Dar nu te lăsa păcălită de umorul lui copilăresc. E cel mai bun magician al vântului pe care l-am cunoscut vreodată.

— *Levita,* constată Lila.

Ea văzuse destui magicieni *făcând* magie. Dar Jinnar *era* magic.

— Jinnar aparţine unei şcoli speciale de magie, una care crede nu doar în a folosi un element, ci în a deveni una cu el.

Alucard se scărpină în cap.

— E ca atunci când copiii învaţă să joace renna şi trebuie să poarte mingea cu ei peste tot, ca să se familiarizeze cu ea. Ei bine, Jin nu pune niciodată mingea jos.

Lila se uită cum magicianul vântului trece rapid prin încăpere, salutându-i pe Kisimyr şi Losen, ca şi pe fata în albastru. Iar apoi se opri, se cocoţă pe marginea unei canapele, şi începu să discute cu un bărbat pe care ea nu-l observase încă. Sau, mai exact, îl *observase*, dar se gândi că e un membru nedorit al suitei cuiva, îmbrăcat cum era într-o haină neagră, simplă, cu un ac fosforescent în formă de *S* la gât. Îşi făcuse apariţia la întrunire ceva mai devreme, ocolindu-i pe cei din încăpere şi ţinând o halbă de bere albă în mână. Mişcările lui trădau mai degrabă stinghereală decât faptul că s-ar fi ferit şi, în cele din urmă, se retrăsese pe o canapea să-şi soarbă băutura în tihnă.

Acum Lila văzu prin încăperea plină de fum şi de umbre cum Jin dădu mâna cu el. Pielea necunoscutului era albă,

părul lui închis la culoare – mai închis decât al Lilei şi mai scurt şi era foarte osos. *Cât de înalt o fi?* se întrebă ea, măsurându-i din ochi lăţimea umerilor, lungimea braţelor. O boare de aer rece îi mângâie obrazul şi clipi, dându-şi seama că Jin se întorsese.

Stătea din nou rezemat de speteaza scaunului lui Alucard, de data asta apărând fără să mai salute.

— Ei, întrebă Alucard, întorcându-şi capul în spate, e toată lumea prezentă?

— Aproape.

Jinnar scoase lista concurenţilor din buzunar.

— Nici urmă de Brost. Sau de prietenul Kamerov. Sau de Zenisra.

— Slavă sfinţilor, murmură Alucard la acest ultim nume.

Jin chicoti.

— Tu îţi faci mai mulţi duşmani decât îşi fac majoritatea aliaţi.

Safirul din sprânceana lui Alucard scânteie.

— Oh, îmi fac şi d-ăia destui.

Arătă spre bărbatul de pe canapea.

— Şi umbra?

— Înalt, întunecat şi tăcut? Se numeşte Stasion Elsor. Un tip foarte de treabă. Timid, cred.

Stasion Elsor, gândi Lila, încercându-i numele pe limbă.

— Sau destul de deştept să-şi ţină cărţile aproape.

— Poate, zise Jin. Oricum, e debutant, vine din Besa Nai, de pe coastă.

— Şi Stross, omul meu, se trage tot din regiunea aceea.

— Da, păi, să sperăm că pe scenă Stasion e mai impresionant decât e acum, în tavernă.

— Nu întotdeauna trebuie să te dai în spectacol, îl mustră Alucard.

Jin chicoti.

— Tu vorbeşti, Emery!

Spunând acestea, descălecă de pe scaun şi zbură.

Alucard se ridică şi el. Se uită la băutura din mâna lui de parcă nu era sigur cum ajunsese acolo. Apoi o sfârşi dintr-o singură înghiţitură.

— Presupun că ar fi bine să salut şi eu lumea, zise el, lăsând paharul gol pe masă. Vin imediat.

Lila dădu din cap, absentă, atenţia ei deja întorcându-se la bărbatul de pe canapea. Numai că nu mai era acolo. Îl căută din ochi prin încăpere, privirea ajungându-i la uşă la ţanc ca să-l vadă pe Stasion Elsor dispărând. Lila îşi termină băutura şi sări în picioare.

— Unde te duci? întrebă Stross.

Ea îi aruncă un zâmbet maliţios şi îşi ridică gulerul hainei.

— Să dau de necaz.

V

Erau aproape de aceeaşi înălţime. Ăsta a fost primul lucru pe care l-a observat când l-a ajuns din urmă. Elsor era un pic mai înalt şi un pic mai lat în umeri, dar avea o talie subţire şi picioare lungi. Urmărindu-l, Lila mai întâi îşi potrivi pasul după al lui, apoi începu să-i imite mersul.

Atât de aproape de fluviu, străzile erau destul de aglomerate cât să-i ofere acoperirea de care avea nevoie ca să-l urmărească, şi începu să se simtă mai puţin ca un hoţ cu o ţintă şi mai mult ca o pisică cu prada ei.

Erau atât de multe şanse să se întoarcă. Dar continuă să meargă.

Lila nu crezuse niciodată în soartă, dar ca majoritatea celor care neagă religia, putea să adune o oarecare doză de credinţă, când era nevoie.

Elsor nu era din Londra. Nu avea însoţitori. Pe măsură ce se strângea distanţa dintre ei, se întrebă câţi oare îl observaseră, la tavernă, în afară de Jinnar. Lumina din Soare scăzuse. Oare se uitase cineva bine la faţa lui?

Oricum, odată ce turnirul avea să înceapă, niciunul nu avea să mai aibă faţă.

Nebunie, o preveni o voce, dar ce avea de pierdut? Alucard şi *Turla?* Să ţii la cineva, să aparţii unui loc, totul era atât de exagerat.

Elsor îşi băgă mâinile în buzunare.

Lila îşi băgă mâinile în buzunare.

El îşi dezmorţi gâtul.

Ea îşi dezmorţi gâtul.

Avea mai multe cuţite la ea, dar nu-şi pusese în gând să-l ucidă, cel puţin dacă exista altă soluţie. Una era să furi o identitate; alta era să furi o viaţă şi, cu toate că ucisese destul la viaţa ei, nu-i venea uşor. Totuşi, pentru ca planul ei să meargă, *ceva* trebuia să i se întâmple lui Stasion Elsor.

El coti după un colţ pe o străduţă îngustă care ducea spre docuri. Străduţa se continua în zigzag şi era pustie, în afară de nişte prăvălii închise, câteva containere şi lăzi împrăştiate.

Elsor era fără îndoială un magician excelent, dar Lila avea elementul surpriză şi nicio problemă în a juca murdar.

Un drug de metal se sprijinea de o uşă, sclipind în lumina felinarului.

Se hârjâi de piatră când Lila îl ridică şi Elsor se întoarse. A fost rapid, dar ea a fost şi mai rapidă, lipită de uşă până când ochii lui găsiră locul în care fusese.

Flacăra scăpără în palma bărbatului, care o ridică deasupra capului, umbrele dansând de-a lungul străzii. Un mânuitor de foc.

A fost ultimul indiciu de care avea Lila nevoie.

Buzele ei se mişcară, magia fremătând prin ea în timp ce invoca un cuplet din Blake. Nu un cântec de foc sau de apă, ci de pământ. Un ghiveci de pe pervazul de deasupra magicianului alunecă de pe margine şi căzu cu viteză. Îl rată cu doar câţiva centimetri, spărgându-se în stradă, iar Elsor se întoarse cu faţa spre zgomot a doua oară. Atunci Lila închise distanţa dintre ei şi ridică drugul, simţindu-se ceva mai puţin vinovată.

Nu mă prosteşti de două ori, gândi ea, învârtind drugul.

Mâinile lui se ridicară, prea încet ca să oprească lovitura, dar destul de repede cât să-i şteargă pieptarul hainei, înainte de a se prăbuşi în stradă cu sunetul unei greutăţi inerte şi un şuierat de flacără stinsă.

Lila se bătu cu palmele să stingă focul de pe haină şi se

încruntă. Calla nu avea să fie fericită.

Rezemă drugul de zid şi îngenunche să-l cerceteze pe Stasion Elsor – de aproape, faţa lui era şi mai ascuţită. Din frunte îi curgea sânge, dar pieptul încă i se ridica şi-i cobora, iar Lila se simţi mai degrabă mândră de puterea ei de stăpânire, când îi puse un braţ pe după umerii ei şi se chinui să se ridice cu povara. Cu capul lui bălăngănindu-se în faţă şi părul lui negru acoperindu-i rana de la tâmplă, arăta aproape ca unul care golise prea multe pahare.

Şi acum? gândi ea şi exact în aceeaşi clipă o voce din spatele ei zise:

— Şi acum?

Lila se răsuci, dându-i drumul lui Elsinor şi scoţându-şi pumnalul în acelaşi timp. Cu o zvâcnire din încheietură, pumnalul se dublă şi când ea lovi lamele între ele, acestea se aprinseră, focul dansând pe tăişurile lor.

Alucard stătea la intrarea pe străduţa îngustă, cu braţele încrucişate.

— Impresionant, zise el, sunând categoric *neimpresionat.* Spune-mi, vrei să mă arzi, să mă înjunghii sau amândouă?

— Ce cauţi aici? şuieră ea.

— Chiar cred că eu ar trebui să te întreb asta.

Ea făcu semn spre corpul căzut.

— Nu e evident?

Privirea lui Alucard fulgeră de la pumnale, jos, la drugul de metal şi la silueta ghemuită de la picioarele Lilei.

— Nu, nu prea. Pentru că nu e *posibil* să fii într-atât de nesăbuită cât să ucizi un concurent.

Lila lipi pumnalele la loc, stingând flăcările.

— Nu l-am ucis.

Alucard gemu.

— Pe toţi sfinţii, tu chiar vrei să mori!

Îşi apucă pălăria în mâini.

— La ce te-ai *gândit?*

Lila privi în jur.

— Sunt o grămadă de vase de transport care vin şi pleacă. Aveam de gând să-l expediez cu unul dintre ele.

— Şi ce plănuieşti să faci când se va trezi, va întoarce

corabia şi va ajunge înapoi la timp ca să pună să fii arestată şi să concureze încă?

Pentru că Lila nu răspunse – nu se gândise atât de departe –, Alucard clătină din cap.

— Într-adevăr ai un talent deosebit să pui mâna pe nişte lucruri, Bard. Dar nu eşti nici pe jumătate la fel de talentată să scapi de ele.

Lila nu se dădu bătută.

— Găsesc eu ceva.

Alucard murmură câteva înjurături într-o mulţime de limbi.

— Şi mă *urmăreai* cumva?

Alucard îşi aruncă mâinile în sus.

— Ai atacat un concurent – pot doar să-mi imaginez că închipuindu-ţi prosteşte că i-ai putea lua locul – şi, sincer, chiar ai tupeul să te simţi jignită de acţiunile *mele?* Te-ai *gândit* vreo clipă ce ar însemna asta pentru *mine?*

Părea uşor scos din minţi.

— N-are nimic de-a face cu tine.

— Totul are de-a face cu mine! se răsti el. Eu sunt căpitanul tău! Tu eşti din echipajul meu.

Ghimpele înţepă cu neaşteptată forţă.

— Când autorităţile o să afle că un marinar de la bordul corabiei mele a sabotat un concurent, ce crezi că o să presupună? Că ai fost destul de ţicnită să faci ceva atât de prostesc de capul tău sau că *eu* te-am pus s-o faci?

Era palid de furie, iar aerul din jurul lor vibra. Indignarea fulgeră prin Lila, urmată rapid de vinovăţie. Combinaţia îi întoarse stomacul pe dos.

— Alucard… începu ea.

— Ţi-a văzut faţa?

Lila îşi încrucişă braţele.

— Nu cred.

Alucard se plimbă, mormăind, în sus şi-n jos, apoi îngenunche lângă Elsor. Îl întoarse cu faţa în sus şi începu să-l caute prin buzunare.

— Îl *jefuieşti* întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Alucard nu zise nimic, împrăştiind conţinutul hainei lui

Elsor pe pavelele îngheţate. O cheie de han. Câteva monede. O mână de hârtii împăturite. Băgată în mijlocul acestora, văzu Lila, era invitaţia lui oficială la *Essen Tasch.* Alucard smulse acul fosforescent de la gulerul omului, apoi clătină din cap şi strânse obiectele. Se ridică în picioare şi i le puse Lilei în mâini.

— Când povestea asta o să iasă prost, şi *o să iasă,* n-o să iei *Turla* cu tine. Înţelegi, Bard?

Lila dădu din cap, scurt.

— Şi, ca să fim lămuriţi, continuă el, asta e o idee foarte proastă. O să fii prinsă. Poate că nu imediat. Dar, în cele din urmă, da. Iar când o să fii, eu n-o să te apăr.

Lila îşi ridică o sprânceană.

— Nici nu ţi-o cer. Poate nu-ţi vine să crezi, Alucard, dar pot să mă apăr şi singură.

El se uită în jos, la tânărul fără cunoştinţă dintre ei.

— Asta înseamnă că *nu* ai nevoie de ajutorul meu să scapi de omul ăsta?

Lila îşi dădu părul pe după ureche.

— Nu sunt sigură că am *nevoie*, dar cu siguranţă aş aprecia.

Îngenunche să apuce de un braţ de-al lui Elsor, iar Alucard întinse mâna să apuce de celălalt, dar la mijlocul gestului se opri şi păru să se răzgândească. Îşi încrucişă braţele, cu ochii sumbri şi gura strânsă într-o linie aspră.

— Acum ce mai e? întrebă Lila, ridicându-se.

— Ăsta e un secret scump, Bard, zise el. O să-l păstrez, la schimb cu un altul.

La naiba, gândi Lila. O scosese la capăt patru luni pe mare fără să împărtăşească niciun lucru pe care nu voise să-l spună.

— Ai dreptul la o întrebare, fu ea de acord în cele din urmă. Un răspuns.

Alucard îi pusese aceleaşi întrebări la nesfârşit: *Cine eşti*, *Ce eşti* şi *De unde ai venit?* Iar răspunsurile pe care i le dăduse ea, la nesfârşit, nu fuseseră nici măcar minciuni. *Delilah Bard. Unică, în felul meu. Londra.*

Dar, stând acolo, pe docuri, în noaptea aceea, Alucard

nu-i puse niciuna dintre întrebările acelea.

— Spui că eşti din Londra…

O privi în ochi.

— Dar nu te referi la *aceasta* de aici, nu-i aşa?

Inima Lilei tresări şi se pomeni zâmbind, cu toate că aceasta era o întrebare la care nu putea răspunde cu o minciună.

— Nu, mărturisi ea. Acum ajută-mă cu corpul ăsta!

Alucard se dovedi tulburător de competent la a face pe cineva să dispară.

Lila se sprijinea de nişte cutii de la capătul pentru transport al docurilor – dedicat vaselor care veneau şi plecau, în loc de cele amarate pentru toată perioada turnirului – şi învârtea acul în formă de *S* al lui Elsor între degete. Elsor, la rândul lui, zăcea pe jos, întins între lăzi, în timp ce Alucard încerca să convingă o pereche de oameni, cu o înfăţişare destul de fioroasă, să accepte o încărcătură de ultim minut. Nu prindea decât frânturi din conversaţie, majoritatea ale lui Alucard, cu urechea acordată, cum era la arnesiana lui.

— Unde îi trimiteţi… asta înseamnă, cât, două săptămâni la vremea asta din an…?

Lila puse acul în buzunar şi răscoli printre hârtiile lui Elsor, ţinându-le ridicate spre cel mai apropiat felinar. Omului îi plăcea să deseneze. Mici portrete umpleau marginile fiecărei bucăţele de hârtie, în afară de invitaţia oficială. Aceasta era foarte frumoasă, cu margini aurite – îi amintea de invitaţia la balul aniversar al prinţului Rhy –, tăiată numai de o singură cută de împăturire, pe centrii. Elsor mai avea o scrisoare pe jumătate scrisă şi câteva însemnări succinte despre ceilalţi concurenţi. Lila zâmbi când văzu însemnarea de un singur cuvânt din dreptul lui Alucard Emery.

Circar.

Împături hârtiile la loc şi şi le băgă în haină. Apropo de haine – se lăsă pe vine şi începu să-l dezbrace pe tânărul inconştient de a lui. Era elegantă, gri-închis, cu un guler jos,

tare, şi strânsă în talie cu o centură. Pentru o clipă, se gândi să facă schimb, dar nu se putu despărţi de capodopera Callei, aşa că luă o pătură de lână dintr-un cărucior şi o înfăşură în jurul lui Elsor, ca să nu îngheţe.

În final, scoase un cuţit şi tăie o şuviţă de păr din capul tânărului, legând-o într-un nod şi îndesând-o în buzunar.

— Nu vreau să ştiu, murmură Alucard, care dintr-odată ajunsese lângă ea, cu marinarii la un pas în urmă.

Făcu semn din cap spre omul de pe pământ.

— *Ker tas naster,* mormăi el. *Iată omul vostru.*

Unul dintre marinari îl împunse pe Elsor cu vârful cizmei.

— Beat?

Celălalt marinar îngenunche şi închise o pereche de cătuşe în jurul încheieturilor lui Elsor, iar Lila îl văzu pe Alucard tresărind din reflex.

— O să se supere, zise el, când ei îl ridicară pe tânăr în picioare.

Marinarul ridică din umeri şi mormăi ceva atât de încurcat, încât Lila nu-şi dădu seama unde se sfârşea un cuvânt şi începea următorul. Alucard doar dădu din cap, când ei se întoarseră ducându-l pe tânăr spre corabie.

— Asta e tot? întrebă Lila.

Alucard se încruntă.

— Ştii care e cea mai valoroasă monedă din viaţă, Bard?

— Care?

— O favoare.

Îşi îngustă ochii.

— Acum le sunt dator oamenilor ălora. Şi tu îmi eşti datoare mie.

Îşi ţinu privirea asupra marinarilor, în timp ce îl urcau pe Elsor, inconştient, la bord.

— Am scăpat de problema ta, dar n-o să *rămână* plecată de tot. Ăsta e un transport de nelegiuiţi. Odată ce ridică pânzele, nu este autorizat să se întoarcă până ce nu ajunge la Delonar. Iar el nu e pe lista lor, aşadar, până când vor amara, o să se ştie că transportă un om nevinovat. Prin urmare, orice s-ar întâmpla, ar fi bine să nu mai fii aici când se întoarce.

Subînţelesul cuvintelor lui era clar, dar ea tot trebuia să întrebe.

— Şi *Turla*?

Alucard se uită la ea, cu maxilarul strâns.

— Nu e loc decât pentru un singur criminal.

Răsuflă lung şi încet, aerul prefăcându-se în ceaţă înaintea gurii lui.

— Dar eu nu mi-aş face griji.

— De ce?

— Pentru că ai să fii prinsă cu mult înainte să ridicăm noi pânzele.

Lila izbuti să surâdă sumbru, în timp ce Stasion Elsor şi marinarii dispărură sub punte.

— Un pic de încredere, căpitane!

Dar adevărul era că habar n-avea ce avea să facă în momentul când toată escrocheria se va da în vileag, habar n-avea dacă tocmai se osândise din întâmplare sau, mai rău, din proprie voinţă. Sabotase o altă viaţă. Exact ca la Aruncătura de Piatră.

— Hai să lămurim ceva, zise Alucard, când se îndepărtau de la docuri. Ajutorul meu se încheie aici. Alucard Emery şi Stasion Elsor nu au nicio treabă unul cu altul. Şi dacă ne vom întâlni din întâmplare în ring, n-o să te cruţ.

Lila pufni.

— Chiar sper să n-o faci. De altfel, încă mai am câţiva aşi în mânecă.

— Presupun că da, încuviinţă el, în sfârşit aruncându-i o privire. La urma urmei, dacă fugi destul de departe, nimeni nu te poate prinde.

Ea se încruntă, amintindu-şi de întrebarea lui şi de răspunsul ei.

— De când ştiai? întrebă ea.

Alucard izbuti să schiţeze un zâmbet în pragul uşii de la han.

— De ce crezi că te-am lăsat pe corabia mea?

— Pentru că sunt cel mai bun hoţ?

— Şi cel mai straniu, cu siguranţă.

Lila nu pierdu prea mult timp dormind; avea destule de făcut. Ea şi Alucard dispărură, fiecare în odaia lui, fără nici măcar un *noapte bună,* iar când plecă, peste câteva ore, cu lucrurile lui Elsor la subsuoară, Alucard n-o urmări, chiar dacă ea *ştia* că era treaz.

Câte o problemă pe rând, îşi spuse ea, în timp ce urcă scările hanului Trăsura şi Castelul, cu cheia de la cameră în mână. O tăbliţă de aramă prinsă de cheie anunţa numele hanului şi numărul camerei – *3.*

Găsi camera lui Elsor şi intră.

Îi scotocise buzunarele tânărului şi îi cercetase hârtiile, dar dacă mai era ceva de aflat înainte să îi joace rolul, la căderea nopţii, îşi închipuia c-o să-l găsească aici.

Camera era simplă. Patul era făcut. O oglindă era sprijinită de fereastră şi o ramă de argint tip carte stătea pe pervazul îngust, cu un portret al lui Elsor pe o parte şi al unei tinere femei pe cealaltă.

Scotocind printr-un cufăr de la picioarele patului, găsi alte câteva haine, un carnet de însemnări, o sabie scurtă, o pereche de mănuşi. Acestea din urmă erau ciudate, făcute să acopere partea de sus a mâinilor, dar lăsând libere vârfurile degetelor şi palmele. Perfecte pentru un mânuitor de foc, gândi ea, băgându-le în buzunar.

Carnetul conţinea mai mult schiţe – inclusiv câteva ale tinerei femei –, câteva notiţe scrise de mână şi însemnările cheltuielilor de călătorie. Elsor era scrupulos şi, după toate dovezile, într-adevăr venise singur. Mai multe scrisori şi chitanţe erau strecurate între paginile carnetului, iar Lila îi studie semnătura, exersând mai întâi cu degetele, apoi cu un ciot de creion până când reuşi s-o imite.

Apoi începu să golească sistematic cufărul, aruncând obiectele dinăuntru, unul câte unul, pe pat. Într-o cutie se afla o pălărie alungită, al cărei bor se lăsa pe frunte, şi o bucată de pânză care ascundea un set de obiecte de toaletă.

Şi apoi, în cutia de pe fundul cufărului, descoperi masca lui Elsor.

Era cioplită în lemn şi aducea vag a cerb, cu nişte coarne

care cuprindeau lateralele capului şi se arcuiau pe obraz. Singura apărătoare a feţei era o platoşă de nas. Asta nu avea să meargă. O puse înapoi pe fundul cufărului şi închise capacul.

După aceea, probă fiecare articol de îmbrăcăminte, testându-şi măsurile cu ale lui Elsor. După cum sperase, nu erau prea mari diferenţele. Cercetarea unei perechi de pantaloni îi confirmă că era cu vreo câţiva centimetri mai scundă decât tânărul, dar, dacă îşi îndesa nişte şosete în cizme, sub călcâie, recupera din înălţime.

La sfârşit, Lila luă portretul de pe pervaz şi studie faţa bărbatului. Purta o pălărie ca aceea pe care o aruncase pe pat, iar părul lui negru se revărsa de dedesubt, încadrându-i faţa colţuroasă cu bucle aproape negre.

Părul Lilei era cu câteva nuanţe mai deschis, dar când şi-l udă cu apă din lighean, se mai apropie. Nu era o soluţie permanentă, desigur, mai ales iarna, dar o ajută să se concentreze, când scoase unul dintre cuţitele ei.

Puse la loc portretul pe pervaz, studiindu-l, în timp ce apucă o mână din părul ei şi îl tăie cu cuţitul. Crescuse mult în lunile petrecute pe mare şi era ceva eliberator să şi-l tundă la loc. Şuviţele căzeau pe podea, când ea le scurtă la spate şi le potrivi în faţă, combinaţia abuzivă de răceală şi oţel făcând capetele să se onduleze puţin.

Scormonind printre puţinele rezerve ale lui Elsor, descoperi un pieptene şi un tub de ceva de culoare închisă şi lucios. Mirosea a nuc, iar când şi-l întinse pe păr, spre uşurarea ei văzu că îi fixa onduleurile.

Haina lui gri-închis era întinsă pe pat şi o îmbrăcă. Luând şi pălăria, şi-o aşeză binişor pe capul aranjat şi se întoarse să se privească în oglindă. Un străin, nu chiar Elsor, dar cu siguranţă nu Bard, se uita din oglindă la ea. Ceva lipsea. Acul. Căută în buzunarele hainei lui şi scoase acul de cravată fosforescent, prinzându-şi-l la guler. Îşi înălţă capul, potrivindu-şi postura şi gesturile, până când iluzia căpătă contururi clare.

Lila zâmbi larg.

Asta, gândi ea, adăugând la brâu sabia scurtă a lui Elsor,

este aproape *la fel de distractiv ca a fi pirat.*

— *Avan! ras Elsor!* zise o femeie corpolentă când ea coborî scara.

Hangiţa.

Lila dădu din cap, dorindu-şi să fi avut şansa să-l audă pe tânăr vorbind. Nu spusese Alucard că Stross era din aceeaşi regiune a imperiului? Accentul lui avea tonuri aspre, pe care Lila încercă să le imite, când murmură:

— *Avan!*

Iluzia ţinu. Nimeni altcineva nu-i mai dădu atenţie, iar Lila ieşi cu paşi mari în lumina dimineţii, nu ca hoţ de stradă sau ca marinar, ci ca magician, gata pentru *Essen Tasch.*

7

INTERSECTĂRI

I

În ajun de *Essen Tasch,* Piaţa de Noapte se animă încă de la prânz.

Aparent, atracţia festivităţilor şi a străinilor dornici să cheltuiască bani a fost de ajuns ca să schimbe orarul. Cu timp de omorât înainte de Noaptea Banierelor, Lila se plimba printre tarabe, banii ei zornăind în buzunarele lui Elsor; îşi cumpără o cană de ceai aromat şi un soi de chiflă dulce, încercând să se simtă în largul ei, în noul ei personaj.

Nu îndrăzni să se întoarcă la Drumul Rătăcitor, unde ar fi trebuit să renunţe la Elsor ca să redevină Bard, altminteri ar fi fost recunoscută. Odată ce turnirul avea să înceapă, nu mai conta. Identităţile aveau să dispară în spatele personajelor. Dar, astăzi, avea nevoie să fie văzută. Recunoscută. Ţinută minte.

Nu era greu. Proprietarii tarabelor erau limbuţi notorii – tot ce trebuia să facă era să lege o discuţie în timp ce cumpăra, să strecoare o aluzie, un detaliu, câte un nume ici şi colo, dinadins atingând subiectul turnirului, să uite un pachet în urmă, ca să vină cineva alergând după ea şi strigând: „Elsor! Jupâne Elsor!”

Până când ajunse la marginea pieţei dinspre palat, lucrarea era gata, vorba răspândindu-se prin mulţime. *Stasion Elsor. Unul dintre concurenţi. Chipeş flăcău. Prea slab. Nu l-am mai văzut niciodată până acum. Ce poate el să facă? Bănuiesc că o să vedem.* Simţea ochii asupra ei în timp ce cumpăra, prindea din zbor frânturi din conversaţia lor şoptită şi se străduia să-şi înăbuşe instinctul de hoaţă, să-şi smulgă privirea de la ce-i atrăsese atenţia şi să dispară.

Nu încă, îşi zise ea, când soarele în sfârşit începu să

apună.

Un lucru îi mai lipsea.

— Lila! O salută Calla când intră în cortul ei. Ai venit devreme.

— N-ai spus când să vin.

Negustoreasa se opri, studiindu-i Lilei noua înfăţişare.

— Cum arăt? o întrebă ea, vârând mâinile în buzunarele hainei lui Elsor.

Calla oftă.

— Chiar mai puţin a femeie decât de obicei.

Îi luă pălăria Lilei de pe cap şi o învârti în mâini.

— Asta nu e rea, constată Calla, înainte să-i observe părul tuns.

Îi apucă o şuviţă între degete:

— Dar ce e *asta?*

Lila ridică din umeri.

— Voiam o schimbare.

Calla ţâţâi, dar nu insistă. În schimb, dispăru după o draperie şi, o clipă mai târziu, reapăru cu o cutie.

Înăuntru era masca Lilei.

O luă şi se miră de greutatea ei. Interiorul fusese căptuşit cu metal întunecat, atât de frumos realizat şi modelat că arăta turnat, nu lucrat cu ciocanul. Calla nu scosese pielea măştii demonului, nu de tot, dar o dăduse deoparte şi făcuse ceva nou. Liniile erau curate, unghiurile ascuţite. Acolo unde coarnele negre se răsuceau înainte în sus, deasupra capului, acum se arcuiau pe spate, elegant. Fruntea era mai teşită, ieşind uşor în relief ca un vizor, iar baza măştii, care înainte se sfârşea pe pometii ei, acum se lăsa mult peste obraji, urmărind liniile maxilarului ei. Era tot o faţă de monstru, dar dintr-o nouă specie de demon.

Lila îşi puse masca peste cap. Încă se mai minuna de obiectul frumos, monstruos, când Calla îi înmână altceva. Era făcut din aceeaşi piele neagră şi căptuşit cu acelaşi metal întunecat şi avea forma unei coroane sau a unui zâmbet, cu marginile mai înălţate decât mijlocul. Lila îl învârti în mâini, întrebându-se la ce o folosi, până când Calla i-l luă din mâini, se duse în spatele ei şi i-l înfăşură în

jurul gâtului.

— Ca să-ţi ţină capul şi umerii, zise femeia, care apoi se apucă să-i prindă marginile apărătoarei de la gât de balamalele mici, ascunse, pe marginile prelungite ale măştii.

Era ca o falcă, iar când Lila se uită în oglindă, îşi văzu trăsăturile cuibărite în cele două jumătăţi ale craniului monstrului.

Zâmbi diabolic, dinţii sclipindu-i în gura coifului.

— Dumneata eşti nemaipomenită! îi mărturisi Lila.

— *Anesh,* făcu Calla, ridicând din umeri, deşi Lila putea vedea că negustoreasa era mândră.

Simţi subita şi ciudata poftă de a o *îmbrăţişa* pe femeie, dar rezistă.

Falca mobilă îi îngăduia să-şi ridice masca şi, astfel, capul monstrului îi stătea pe creştet, ca o coroană, iar falca încă îi mai înconjura gâtul.

— Cum arăt? întrebă ea.

— Ciudat, zise Calla. Şi periculos.

— Perfect!

Afară, clopotele începură să bată, iar zâmbetul Lilei crescu.

Era timpul.

Kell traversă până la pat şi examină hainele – o pereche de pantaloni negri şi o bluză cu guler înalt, ambele tivite cu aur. Peste bluză stătea acul de aur pe care i-l dăruise Rhy pentru recepţia regală. Haina lui aştepta, aruncată pe speteaza unui scaun, dar o lăsă acolo. Ea era talismanul unui călător şi, în seara asta, el era consemnat la palat.

Hainele de pe pat erau alegerea lui Rhy, nu, pur şi simplu, un dar.

Erau un mesaj.

Mâine poţi să fii *Kamerov.*

În seara asta, eşti Kell.

Hastra apăruse mai devreme ca să-i confişte masca, la ordinele lui Rhy.

Kell nu voise să renunţe la ea.

— Probabil că sunteţi nerăbdător, zise Hastra, citindu-i ezitarea, pentru turnir. Nu cred că aveţi ocazia să vă testaţi curajul prea des.

Kell se încruntase.

— Ăsta nu e un joc, spusese el, probabil prea sever. E o chestiune de a păstra imperiul în siguranţă.

Simţi un junghi de vinovăţie, când îl văzu pe Hastra pălind.

— Am depus jurământ să vă apăr familia regală.

— Îmi pare rău, atunci, se scuză Kell cu tristeţe, că eşti obligat să mă aperi pe *mine.*

— E o onoare, domnule.

Nu era nimic în tonul său decât adevărul adevărat.

— V-aş apăra cu preţul vieţii mele.

— Ei bine, făcu Kell, cedând masca lui Kamerov, sper să nu fie niciodată nevoie s-o faci.

Tânărul gardian izbuti să zâmbească puţin, stingherit.

— Şi eu la fel, domnule.

Kell se plimba în sus şi-n jos prin camera lui, încercând să-şi abată gândurile de la ziua de mâine. Mai întâi, trebuia să supravieţuiască acestei seri.

Un urcior şi un lighean erau aşezate pe măsuţa din colţ, iar Kell turnă apă în vas şi îşi apăsă palmele pe marginea lui până când începu să scoată aburi. Odată spălat, se îmbrăcă în hainele alese de Rhy, ca să-i facă pe plac fratelui său. Măcar atât putea face – deşi Kell se întrebă, când îşi îmbrăca tunica, oare cât timp avea să-i mai facă pe plac lui Rhy. Şi-l imagina pe prinţ, peste zece ani, cerându-i să-i aducă ceaiul.

— Ia-ţi-l singur, avea să zică el.

Iar Rhy avea să exclame dezaprobator şi să răspundă:

— Îţi mai aduci aminte de Kamerov?

Hainele de seară ale lui Kell erau strâmte, mulate pe corp, aşa cum îi plăceau lui Rhy, şi făcute dintr-o pânză neagră atât de frumoasă, încât reflecta lumina, în loc s-o absoarbă. Croiala şi strâmtimea îl sileau să stea cu spatele drept, eliminându-i obişnuita pleoşteală. Îşi încheie nasturii de aur, manşetele şi gulerul – pe toţi sfinţii, de câte

încheietori era nevoie să îmbraci un bărbat? – şi, la urmă, îşi prinse acul regal deasupra inimii.

Kell îşi verifică înfăţişarea în oglindă şi înţepeni.

Chiar şi cu pielea lui albă şi părul roşcat, chiar şi cu ochiul negru care lucea ca piatra lăcuită, Kell arăta *regal.* Se zgâi la imaginea lui câteva momente lungi, hipnotizat, înainte să-şi mute cu forţa privirea.

Arăta ca un prinţ.

Rhy stătea în faţa oglinzii, încheindu-şi nasturii lucitori ai tunicii. Dincolo de obloanele balconului, sunetele serbării se ridicau din noaptea rece ca aburii. Trăsuri şi râsete, paşi şi muzică.

Avea să întârzie şi o ştia, dar părea să nu-şi poată controla starea de nervozitate, luptându-se în continuare cu temerile sale. Se întuneca, iar întunericul se apleca asupra palatului şi asupra lui însuşi, greutatea instalându-se pe pieptul lui.

Îşi turnă ceva de băut – al treilea pahar – şi zâmbi forţat la reflexia lui.

Unde era prinţul care se delecta cu asemenea festivităţi, căruia nu-i plăcea nimic mai mult decât să fie veselia contagioasă din mijlocul încăperii?

Mort, gândi Rhy sec, înainte să se poată opri, şi se bucură, nu pentru prima oară, că fratele lui Kell nu-i putea citi şi mintea la fel cum îi simţea durerea. Din fericire, ceilalţi păreau să se uite la Rhy şi să vadă ceea ce fusese el, nu ceea ce era. Nu-şi dădea seama dacă asta însemna că el era priceput în a ascunde deosebirea sau că ei nu fuseseră atenţi de la bun început. Kell se uita, iar Rhy era sigur că văzuse schimbarea, dar avea buna-cuviinţă să nu spună nimic. Nu era nimic de spus. Kell îi dăduse lui Rhy o viaţă – viaţa *lui* – şi nu era el vinovat dacă lui Rhy nu-i plăcea atât de mult ca a lui, originala. O pierduse pe aceea, drept pedeapsă pentru propria neghiobie.

Îşi goli paharul, sperând că avea să-l binedispună, însă îl înmuie cu totul fără să-i influenţeze câtuşi de puţin gândurile.

Îşi atinse nasturii lucitori şi îşi potrivi coroana pentru a zecea oară, înfiorându-se când un val de aer rece îi suflă în ceafă.

— Mă tem că nu ai destul aur, se auzi o voce dinspre uşile balconului.

Rhy înţepeni.

— La ce mai folosesc gardienii, zise el încet, dacă îi lasă şi pe piraţi să treacă?

Bărbatul făcu un pas înainte şi apoi încă unul, argintul de pe el zornăind ca nişte clopoţei înăbuşiţi.

— *Corsari* e denumirea, zilele astea.

Rhy înghiţi nodul din gât şi se întoarse cu faţa la Emery Alucard.

— Cât despre aur, continuă el, e o balanţă fin echilibrată. Cu cât port mai mult, cu atât mai probabil cineva o să încerce să mi-l fure.

— Aşa o dilemă! făcu Alucard, furişându-se încă un pas.

Rhy îl măsură din priviri. Era îmbrăcat în haine care, în mod clar, nu văzuseră niciodată marea. Un costum albastru-închis, pus în valoare de un ceas de argint, părul lui castaniu bogat, bine pieptănat şi împletit cu pietre scumpe, asortate. Un singur safir îi scânteia deasupra ochiului său drept. Ochii aceia, ca nuferii de noapte, sclipeau în lumina lunii. Obişnuia să şi miroasă ca nuferii. Acum mirosea a briză de mare, a mirodenii şi a alte lucruri pe care Rhy nu le putea identifica, de pe pământuri pe care el nu le văzuse niciodată.

— Ce-l aduce pe un sălbatic ca tine în camerele mele? întrebă el.

— Sălbatic! rostogoli Alucard din nou cuvântul pe limbă. Mai bine un sălbatic, decât un vlăstar regal plictisit.

Rhy îi simţi ochii lui Alucard plimbându-se încet, flămând, asupra lui şi roşi. Fierbinţeala începu din obraji şi se răspândi în jos, pe gâtul şi pe pieptul lui, pe sub cămaşă şi centură. Era derutant; Rhy poate că nu avea magie, dar când venea vorba de cuceriri, era obişnuit ca el să deţină puterea – lucrurile se petreceau după placul lui şi întru plăcerea lui. Acum simţea puterea aceea şovăind,

alunecând. În tot Arnesul exista o singură persoană în stare să-l tulbure pe prinţ, să-l reducă dintr-un vlăstar regesc mândru la un băieţandru nervos, iar aceasta era Alucard Emery. Inadaptat. Sălbatic. Corsar. Şi prinţ. Înlăturat de la tron de o lungă linie de descendenţă încurcată, desigur, şi totuşi! Alucard Emery ar fi putut avea un blazon şi un loc la curte. În schimb, el fugise.

— Ai venit pentru turnir, zise Rhy, alegând conversaţia.

Alucard îşi ţuguie buzele la această încercare.

— Printre altele.

Rhy şovăi, neştiind ce-ar fi mai bine să zică în continuare. Cu oricine altcineva ar fi găsit o replică de flirt, dar stând acolo, la niciun pas distanţă de Alucard, simţea că nu are aer, nu numai cuvinte. Se întoarse cu spatele, făcându-şi de lucru cu manşetele. Auzi clinchetul argintului şi, în clipa următoare, Alucard îşi strecurase posesiv un braţ în jurul umerilor lui şi îşi apropiase buzele de gâtul prinţului, imediat sub ureche. Rhy realmente *se cutremură.*

— Eşti mult prea familiar cu prinţul tău, îl preveni el.

— Aşadar, mărturiseşti…

Îşi trecu buzele pe pielea gâtului lui Rhy.

— …că eşti al meu.

Îi muşcă lobul urechii lui Rhy şi prinţul tresări, arcuindu-şi spatele. Alucard întotdeauna ştia ce să spună – ce să facă – să-i dea lumea peste cap.

Rhy se întoarse să spună ceva, dar gura lui Alucard era deja peste a lui. Mâinile încurcate în păr, apoi apucând strâns de haine. O ciocnire, împinsă mai ales de forţa a trei ani de separaţie.

— Mi-ai dus dorul, constată Alucard.

Nu era o întrebare, dar *exista* o mărturisire în ea, pentru că totul la Alucard – tensiunea din spatele lui, modul în care şoldurile lui se împingeau în ale lui Rhy, bătăile nebuneşti ale inimii şi tremurul din voce – spuneau că dorul fusese reciproc.

— Sunt un prinţ, ezită Rhy, străduindu-se să se stăpânească. Ştiu cum să-mi petrec timpul într-un mod interesant.

Safirul scăpără în sprânceana lui Alucard.

— Eu pot fi foarte interesant.

Deja se aplecase spre el, vorbind, iar Rhy se trezi că se apropia de Alucard, închizând distanţa dintre ei, dar în ultimul moment Alucard îşi împleti degetele în părul lui Rhy şi-i trase capul pe spate, expunându-i gâtul. Îşi apăsă buzele pe panta de sub maxilarul lui Rhy.

Rhy strânse din dinţi, înăbuşindu-şi un geamăt, dar încremenirea trebuie să-l fi trădat; îi simţi zâmbetul lui Alucard pe pielea lui. Degetele bărbatului îi coborâră pe tunică, descheindu-i cu dexteritate gulerul, ca să-şi poată continua săruturile în jos, dar Rhy îl simţi şovăind la vederea cicatricei de deasupra inimii.

— Cineva te-a rănit, şopti el, pe clavicula lui Rhy. Să o vindec eu?

Rhy îi ridică faţa lui Alucard înapoi la a lui, disperat să-i abată atenţia de la cicatrice şi de la întrebările pe care le-ar fi putut stârni. Îi muşcă buza lui Alucard şi se delectă cu mica victorie a tresăririi pe care i-o produse, când…

Clopotele sunară.

Noaptea Banierelor.

Întârziase. Întârziaseră.

Alucard râse încetişor, trist. Rhy închise ochii, înghiţind anevoie.

— *Sanct!* înjură el, urând lumea care aştepta dincolo de uşile lui şi locul său în ea.

Alucard deja se retrăgea şi, pentru o clipă, tot ce-şi dorea Rhy era să-l tragă înapoi, să-l ţină strâns, îngrozit că, dacă îi dădea drumul, Alucard avea să dispară din nou, nu numai din cameră, dar şi din Londra, de lângă *el,* se va furişa afară şi apoi pe mare, cum făcuse şi cu trei ani mai înainte. Alucard trebuie să-i fi văzut panica din ochi, fiindcă se întoarse, îl luă pe Rhy în braţe şi îşi apăsă buzele pe ale lui încă o dată, un sărut blând, lent, zăbovind.

— Pace! făcu el, desprinzându-se încet. Nu sunt o fantomă.

Apoi zâmbi, îşi netezi haina şi se întoarse să plece.

— Aranjează-ţi coroana, prinţul meu, zise peste umăr,

când ajunse la uşă. E strâmbă.

II

Kell se afla la jumătatea drumului pe scări, când fu întâmpinat de un *ostra* scund, cu o bărbuţă îngrijită, dar care părea cam obosit. Era Parlo, umbra prinţului de când începuseră pregătirile pentru turnir.

— Jupâne Kell, începu el, cu răsuflarea tăiată. Prinţul nu e cu tine?

Kell îşi înălţă capul.

— Am crezut că e deja la parter.

Parlo clătină din cap.

— S-ar putea să fie ceva în neregulă?

— Nimic nu e în neregulă, zise Kell cu convingere.

— Păi, atunci, e pe cale să fie. Regele îşi pierde răbdarea, majoritatea oaspeţilor au sosit şi prinţul încă nu şi-a făcut intrarea.

— Probabil asta e exact ce încearcă să facă.

Parlo părea bolnav de panică.

— Dacă eşti îngrijorat, de ce nu te duci în camera lui să-l aduci?

Ostra păli şi mai tare, de parcă i-ar fi sugerat ceva de negândit. Obscen.

— Bine, mormăi Kell, întorcându-se şi începând să urce. Am s-o fac *eu.*

Tolners şi Vis stăteau în faţa uşii lui Rhy. Kell mai avea câţiva paşi până să ajungă, când uşile se deschiseră brusc şi cineva ieşi. Cineva care, în mod cert, *nu* era Rhy. Gardienii făcură ochii cât cepele la vederea lui. Kell se opri instant, cât pe ce să se ciocnească de el, şi cu toate că trecuseră ani – prea puţini, după părerea lui Kell – îl recunoscu imediat.

— Alucard Emery, zise el cu răceală, şuierând numele ca pe un blestem.

Un zâmbet leneş se desenă pe buzele bărbatului şi Kell trebui să facă un mare efort să nu i-l şteargă fizic.

— Jupâne Kell, îl salută Alucard vesel. Ce plăcere neaşteptată să dau de tine aici!

Vocea lui avea în mod natural un aer batjocoritor, iar Kell nu putea niciodată să-şi dea seama dacă era luat peste picior.

— Nu văd de ce e neaşteptată, continuă Kell, fiindcă *eu* locuiesc aici. Ceea ce *e* neaşteptat este să dau de tine, de vreme ce am crezut că am vorbit foarte clar, ultima oară când ne-am întâlnit.

— Foarte, repetă Alucard.

— Şi atunci ce-ai căutat în camerele fratelui meu?

Alucard ridică singura sprânceană incrustată cu o piatră preţioasă.

— Vrei un raport detaliat? Sau e suficient unul sumar?

Unghiile lui Kell se înfipseră în carnea palmelor. Îşi simţi sângele. Îi veniră în minte formule de vrajă, zeci de moduri diferite de a şterge expresia încrezută de pe mutra lui Emery.

— De ce eşti aici? mârâi el.

— Sunt sigur că ai auzit, zise Alucard, cu mâinile în buzunare. Concurez la *Essen Tasch.* Prin urmare, am fost invitat la palatul regal pentru Noaptea Banierelor.

— Care are loc la parter, *nu* în camera prinţului. Te-ai rătăcit?

Nu aşteptă răspunsul lui Alucard.

— Escortaţi-l pe domnul Emery în Sala Trandafirului. Aveţi grijă să nu greşească drumul.

Tolners făcu un gest, ca şi când ar fi vrut să-l apuce pe Alucard de mânecă, şi se trezi proiectat brusc cu spatele în perete. Alucard nu-şi scosese nicio clipă mâinile din buzunare, iar zâmbetul lui nu şovăi când spuse:

— Sunt convins că-mi găsesc singur drumul.

Porni spre scări, dar, când să treacă pe lângă Kell, acesta îl prinse de cot:

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus înainte să te exilez din oraşul ăsta?

— Vag. Ameninţările tale par toate la fel.

— Am spus, mârâi Kell printre dinţii încleştaţi, că, dacă îi

mai zdrobeşti inima fratelui meu a doua oară, o să ţi-o tai pe a ta. Îmi menţin promisiunea de atunci, Alucard.

— Încă-ţi mai place să mârâi, nu-i aşa, Kell? Întotdeauna câinele loial, repezindu-te la glezne. Poate că într-o zi o să muşti de-adevăratelea.

Cu acestea, îşi eliberă cotul din strânsoarea lui Kell şi se îndepărtă, pelerina albastră fluturându-i în urmă.

Kell îl urmări plecând.

În clipa în care Alucard dispăru din vedere, izbi cu pumnul în perete, cu destulă putere cât să crape lambriul de lemn marchetat. Înjură de durere şi frustrare şi o înjurătură ecou se auzi din camera lui Rhy, dar, de data asta, lui Kell nu-i păru rău că îi provocase fratelui său puţină durere. Sângele îi mânjea palma, în locul unde unghiile pătrunseseră prin piele, iar Kell o lipi de lambriul spart.

— *As Sora,* murmură el. *Reîntregeşte.*

Crăpătura din lemn începu să se îngusteze, bucăţile de lemn lipindu-se la loc între ele. Îşi ţinu mai departe mâna acolo, încercând să-şi slăbească nodul din piept.

— Jupâne Kell… începu Vis.

— Ce? se răsti el, răsucindu-se spre gardieni.

Aerul din hol se învolbura în jurul lui. Podeaua tremura. Oamenii erau palizi.

— Dacă îl mai vedeţi pe omul acela pe lângă camerele lui Rhy, arestaţi-l.

Kell trase aer în piept să se calmeze şi întinsese mâna spre uşa prinţului, când aceasta se deschise şi apăru Rhy, potrivindu-şi coroana de aur pe cap. Când văzu gardienii adunaţi şi pe Kell în mijlocul lor, îşi înălţă capul.

— Ce? făcu el. Nu am întârziat *atât* de mult.

Mai înainte ca vreunul dintre ei să apuce să vorbească, Rhy porni de-a lungul holului.

— Nu sta ţintuit acolo, Kell! strigă el, în urmă. Avem o petrecere de găzduit.

— Eşti în toane proaste, zise prinţul, când intrară în splendoarea maiestuoasă a Sălii Trandafirului.

Kell nu zise nimic, încercând să-l salveze pe cel pe care-l

văzuse mai devreme în oglinda din dormitorul său. Cercetă sala, atenţia fiindu-i atrasă aproape imediat de Alucard Emery, care stătea de vorbă cu un grup de magicieni.

— Pe bune, Kell, îl mustră Rhy, dacă privirile ar putea ucide!

— Poate că *privirile* nu pot, zise el, flexându-şi degetele.

Rhy zâmbi şi dădu din cap spre un grup de oaspeţi.

— Ai ştiut că vine, zise el printre dinţi.

— Nu m-am gândit că aveai să-i faci o primire atât de intimă, răspunse Kell. Cum ai putut să fii atât de nechibzuit…

— Nu l-am invitat în…

— …după tot ce s-a întâmplat?

— *Destul!* şuieră prinţul, destul de tare cât să întoarcă vreo câteva capete din apropiere.

Kell s-ar fi retras imediat din atenţia celorlalţi, dar Rhy îşi deschise braţele, îmbrăţişând-o.

— Tată, strigă el peste capetele mulţimii, dacă se poate, aş vrea să fac onorurile!

Regele Maxim îşi ridică paharul drept răspuns şi Rhy se urcă sprinten pe cel mai apropiat ghiveci de piatră, iar adunarea tăcu.

— *Avan!* zise el, vocea sa străbătând sala cu ecou. *Glad'ach. Sasors,* adăugă el spre oaspeţii din Vesk şi Faro. Eu sunt prinţul Rhy Maresh, continuă el în arnesiană. Maxim şi Emira, iluştrii rege şi regină din Arnes, tatăl şi mama mea, mi-au acordat onoarea să fac oficiile de gazdă la acest turnir. Şi *este* cu adevărat o onoare.

Ridică o mână şi apărură un val de servitori ai casei regale cărând tăvi încărcate cu pahare de cristal, fructe glasate, carne afumată şi zeci de alte delicatese.

— Mâine o să fiţi prezentaţi drept concurenţi. În seara asta, vă invit să vă bucuraţi ca oaspeţi onoraţi şi prieteni. Beţi, mâncaţi şi onoraţi-vă blazonul! Dimineaţă, încep Jocurile!

Rhy făcu o plecăciune, iar adunarea magicienilor şi a membrilor familiei regale aplaudă, în timp ce el sări de pe ghiveciul pe care se cocoţase. Valul de oameni se mişcă,

unii spre banchete, alţii spre mesele banierelor.

— Impresionant, observă Kell.

— Vino! îl îndemnă Rhy fără să-l privească. *Unul* dintre noi are nevoie de ceva de băut.

— Stai.

Lila tocmai începuse să urce treptele palatului, cu masca demonului sub braţ, când auzi ordinul.

Înţepeni, degetele ducându-se din reflex la cuţitul de la spate, când o pereche de gardieni în armuri strălucitoare îi bară calea. Pulsul îi zvâcnea în urechi, îmboldind-o să lupte sau să fugă, dar Lila se sili să rămână pe loc. Gărzile nu-şi scoseseră armele.

— Sunt aici pentru Noaptea Banierelor, începu ea, scoţând dovada regală a lui Elsor din haină. Mi s-a spus să mă prezint la palat.

— Trebuie să ajungi la Sala Trandafirului, explică primul gardian, de parcă Lila avea habar unde era *aia.*

Celălalt gardian făcu semn spre al doilea şir de trepte, mai mic. Lila nu observase niciodată celelalte intrări în palat – mai erau două, flancând treptele principale, şi amândouă erau modeste, prin comparaţie – dar acum că îi fuseseră arătate, fluxul traficului în sus şi în jurul treptelor respective, comparativ cu intrarea principală pustie, era evident. Ca şi faptul că uşile Sălii Trandafirului erau larg deschise, în vreme ce intrarea principală a palatului era închisă ferm.

— *Solase,* făcu ea, clătinând din cap. De bună seamă sunt mai emoţionat decât credeam.

Gardienii zâmbiră.

— Te conduc eu, zise unul dintre ei, de parcă s-ar mai fi putut rătăci şi a doua oară.

Gardianul o călăuzi spre al doilea şir de trepte şi până sus, înainte de-a o preda unui servitor, care o conduse dincolo de intrare, în Sala Trandafirului.

Era un spaţiu impresionant, mai puţin sală de bal cât sală a tronului, într-adevăr rafinat fără să fie ostentativ – cât de departe ajunsese, se gândi ea amuzată, dacă socotea

uriaşele urne cu flori proaspete şi tapiseriile somptuoase, roşii şi aurii, *legate.*

Un căpitan cunoscut stătea aproape de intrarea în sală, îmbrăcat în argintiu şi albastru miez-de-noapte. O văzu pe Lila şi pe chipul lui se perindară mai multe reacţii, înainte de a se hotărî la o rece evaluare.

— Maestre Elsor.

— Maestre Emery.

Lila făcu o plecăciune cu gesturi înflorite, înţepenind în unghi.

Alucard clătină din cap.

— Sincer, nu ştiu dacă să fiu impresionat sau speriat.

Lila se îndreptă.

— Cele două nu se exclud reciproc.

El făcu semn spre masca de Sarows de sub braţul ei.

— *Vrei* să fii descoperită?

Lila ridică din umeri.

— Sunt multe umbre noaptea.

Îi zări masca, vârâtă sub braţul lui. Făcută din solzi bleumarin, cu marginile argintate, masca îi acoperea faţa de la linia părului până la pometi. Odată aşezată pe faţă, i-ar fi lăsat expus zâmbetul lui seducător şi n-ar fi ajutat cu nimic la îmblânzirea coamei de cârlionţi arămii de deasupra. Masca însăşi părea pur estetică, solzii ei neoferind nici anonimitate, nici protecţie.

— Ce se presupune că eşti? întrebă ea în arnesiană. Un peşte?

Alucard scoase un pufnet de indignare prefăcută.

— *Evident*, făcu el, agitând coiful, sunt un dragon.

— N-ar fi mai potrivit pentru tine dacă ai fi peşte? îl provocă Lila. La urma urmei, chiar trăieşti pe mare şi eşti destul de alunecos, şi…

— Sunt un dragon, interveni el. Tu nu ai destulă imaginaţie.

Lila surâse, în parte amuzată, în parte uşurată că se tachinau ca de obicei.

— Credeam că emblema Casei Emery era o pană. N-ar fi trebuit să fii o pasăre?

Alucard bătu din degete pe mască.

— Familia mea e plină de păsări, zise el, puţin ranchiunos. Tata era un vultur. Mama era o coţofană. Fratele meu mai mare e o cioară. Sora mea, o vrabie. Eu n-am prea fost niciodată o pasăre.

Lila rezistă poftei de a-i spune că ar fi putut fi un păun. Nu părea a fi momentul.

— Dar simbolul casei noastre, continuă el, reprezintă *zborul* şi păsările nu sunt singurele creaturi zburătoare.

Ridică masca de dragon.

— De altfel, nu concurez pentru Casa Emery. Concurez pentru mine însumi. Şi dacă mi-ai putea vedea şi restul costumaţiei, ţi-ai da…

— Ai aripi? Sau o coadă?

— Ei, nu, astea m-ar fi încurcat. Dar am mai mulţi solzi.

— Ca un peşte.

— Lasă-mă în pace! se răsti el, dar cu umor în voce.

Curând, ajunseră să râdă în voie, apoi îşi amintiră unde erau. *Cine* erau.

— Emery! salută Jinnar, apărând în spatele căpitanului.

Masca lui – o coroană de argint, răsucită ca vata pe băţ sau probabil ca un vârtej de aer – îi atârna în vârful degetelor. Picioarele îi erau ferme pe pământ, în seara asta, dar ea putea practic să simtă cum energia lui vibra, cum emana din el, cum îi înceţoşa conturul. Ca un colibri. Cum avea să lupte ea cu un colibri? Cum avea să lupte cu oricare dintre ei?

— Şi acesta este…? întrebă Jinnar, uitându-se la Lila.

— Cum, Jinnar, exclamă Alucard glumeţ, nu-l recunoşti pe maestrul nostru Elsor?

Magicianul îşi îngustă ochii. Lila înălţă o sprânceană provocatoare. Jinnar îl cunoscuse pe *adevăratul* Stasion Elsor, deunăzi, în tavernă. Acum, ochii lui metalici o măsurară confuzi şi apoi suspicioşi. Degetele Lilei zvâcniră, iar mâna lui Alucard veni să i se aşeze pe umăr – dacă în semn de solidaritate sau ca s-o împiedice să scoată o armă, nu ştia.

— Maestre Elsor, zise Jinnar încet. Arăţi altfel în seara

asta. Dar, pe de altă parte, adăugă el, aruncând o ocheadă spre Alucard, lumina era atât de scăzută în tavernă şi de atunci nu te-am mai văzut.

— O greşeală uşor de făcut, glumi Lila mieros. Nu sunt mare amator de demonstraţii.

— Ei bine, interveni Alucard cu voioşie, sper să-ţi depăşeşti reţinerile, odată ce vom fi în scenă.

— Sunt sigur că o să-mi găsesc ritmul, replică Lila.

— Sunt sigur c-ai s-o faci.

O clipă de tăcere atârnă între ei, remarcabilă, considerând larma mulţimii adunate.

— Bine, pe mine să mă scuzaţi, zise Alucard, întrerupând momentul, dar eu mai am să-l sâcâi cum se cuvine pe Brost şi sunt hotărât să-l cunosc pe acel Kamerov…

— Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc… din nou, spuse Jinnar, înainte să-l urmeze pe Alucard.

Lila îi privi plecând, apoi începu să se strecoare prin mulţime, încercând să-şi păstreze expresia feţei încremenită în resemnare, de parcă a fi între zeci de magicieni imperiali era un fapt banal. De-a lungul unuia dintre pereţi erau rânduite nişte mese încărcate cu mostre de pânze şi urcioare de cerneală, iar magicienii răsfoiau paginile de desene, alegându-şi banierele – o coroană pe verde, o flacără pe alb, un trandafir pe negru – flamuri care aveau să fluture din tribune, ziua următoare.

Lila culese un pahar de cristal de pe tava unui servitor, cântărindu-l în mână, înainte să-şi aducă aminte că nu era aici în calitate de hoţ. Îi prinse privirea lui Alucard şi ridică paharul spre el, făcându-i cu ochiul. Înconjurând sala, cercetând din ochi etajul principal şi galeria de deasupra, sorbind din vin, îi numără pe cei prezenţi, ca să-şi ţină mintea ocupată şi să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Treizeci şi şase de magicieni, inclusiv ea, câte doisprezece din fiecare cele trei imperii, toţi purtau o mască în vârful capului sau sub braţ sau atârnată pe umăr.

Vreo douăzeci de servitori, mai mult sau mai puţin (era greu de spus, îmbrăcaţi la fel cum erau şi întotdeauna în mişcare).

Doisprezece gardieni.

Cincisprezece *ostra,* judecând după expresiile lor trufaşe.

Şase *vestra,* judecând după acele lor regale.

Doi veskani blonzi purtând coroane în loc de măşti, fiecare cu o suită de şase persoane, şi un faroan înalt, cu o faţă inexpresivă şi cu o suită de opt.

Regele şi regina arnesieni, în veşminte splendide, roşii şi aurii.

Prinţul Rhy, în galeria de deasupra.

Iar în picioare, lângă el, Kell.

Lila îşi ţinu răsuflarea. Pentru prima oară, părul roşcat al lui Kell era pieptănat pe spate, lăsându-i faţa liberă şi dezvăluind atât albastrul intens al ochiului său stâng, cât şi negrul lucios al celui drept. Nu purta haina lui obişnuită, în *niciuna* dintre formele ei. În schimb, era îmbrăcat din cap până în picioare în negru, elegant, cu un ac de aur prins în dreptul inimii.

Kell îi spusese odată că se simţea mai mult ca o proprietate decât ca un prinţ, dar, cum stătea acolo, lângă Rhy, cu o mână ţinând paharul şi cu cealaltă pe balustradă, privind în jos, la mulţime, arăta ca un membru al familiei regale.

Prinţul spuse ceva, iar faţa lui Kell se lumină, râzând pe înfundate.

Unde era băiatul însângerat care se prăbuşise pe podeaua dormitorului ei?

Unde era magicianul torturat, cu venele înnegrite, care se lupta împotriva atracţiei unui talisman?

Unde era vlăstarul regal trist, singuratic, care rămăsese pe cheu şi o privise plecând?

Pe cel din urmă încă îl mai putea întrezări. Acolo, la marginea gurii lui, la colţul ochiului.

Lila simţi cum corpul ei se îndreaptă spre el, atras ca de o forţă gravitaţională, făcând mai mulţi paşi până ce se dezmetici. Nu era Lila Bard în seara asta. Era Stasion Elsor şi, cu toate că iluzia părea să ţină destul de bine, ştia că s-ar fi năruit în faţa lui Kell. Şi, cu toate acestea, o parte din ea ar fi vrut să-i prindă privirea, să se delecteze cu

momentul de surprindere, să-l vadă transformându-se treptat în recunoaştere şi – nădăjduia ea – în bun venit. Dar nu-şi putea închipui că s-ar fi bucurat s-o vadă, nu aici, amestecându-se cu zecile de concurenţi. Şi adevărul era că Lila savura senzaţia de a privi fără să fie privită. O făcea să se simtă ca un prădător, ceea ce, într-o încăpere plină cu magicieni, nu era de ici, de colo.

— Nu cred că ne-am cunoscut, veni o voce din spatele ei, într-o engleză accentuată.

Se întoarse şi văzu un tânăr, înalt şi slab, cu păr şaten-roşcat şi gene negre în jurul ochilor cenuşii. Avea o mască de argint sub braţ, pe care o trecu în partea cealaltă, ca să-i întindă o mână învelită într-o mănuşă.

— Kamerov, zise el prietenos. Kamerov Loste.

Deci ăsta era magicianul greu de identificat, cel pe care nici Jinnar, nici Alucard nu reuşiseră să-l găsească. Lila nu vedea pentru ce toată agitaţia.

— Stasion Elsor, răspunse ea.

— Ei bine, maestre Elsor, continuă cu un zâmbet încrezător, probabil o să ne întâlnim în arenă.

Îşi ridică o sprânceană şi îşi continuă plimbarea prin sală.

— Probabil.

III

— Mi-am luat libertatea să-ţi desenez eu blazonul, zise Rhy, sprijinindu-şi coatele de balustrada de marmură a galeriei. Sper că nu te superi.

Kell se înfioră.

— Oare chiar mă interesează să ştiu ce e pe el?

Rhy scoase bucata de pânză împăturită din buzunarul lui şi i-o întinse. Pânza era roşie, iar când o desfăcu, văzu imaginea unui trandafir în negru şi alb. Trandafirul era dublat ca în oglindă, tăiat la mijloc de o axă orizontală şi reflectat în jos, astfel că desenul conţinea de fapt *două* flori, înconjurate de o cunună de spini.

— Cât de subtil, zise Kell, fără intonaţie.

— Ai putea cel puţin să te prefaci recunoscător.

— Şi tu n-ai fi putut alege ceva mai… nu ştiu… impunător? Un şarpe? O fiară de talie mare? O pasăre de pradă?

— O urmă de mână însângerată? i-o întoarse Rhy. Dar ce-ai zice de un ochi negru lucitor?

Kell îl fulgeră cu privirea.

— Ai dreptate, continuă Rhy. Ar fi trebuit să desenez doar o faţă încruntată. Dar atunci toată lumea ar fi *ştiut* că eşti tu. M-am gândit că asta chiar se potriveşte.

Kell mormăi ceva răutăcios, îndesând baniera în buzunar.

— Cu plăcere.

Kell se uita peste Sala Trandafirului.

— Crezi că va observa cineva că eu sunt… mă rog, că lipseşte Kamerov Loste de la festivităţi?

Rhy luă o înghiţitură din băutura lui.

— Mă îndoiesc, zise el. Dar, pentru orice eventualitate…

Înclină paharul spre o siluetă deşirată care se mişca prin mulţime. Kell dusese deja paharul la gură când îl văzu pe cel indicat şi aproape se înecă. Era un tânăr înalt şi zvelt, cu păr roşcat, îngrijit tuns. Era îmbrăcat cu pantaloni negri eleganţi şi o tunică argintie cu guler înalt, dar ceea ce-i sări în ochi lui Kell fu masca de sub braţul lui.

O singură bucată de metal alb-argintiu sculptat, lustruit până devenise lucios.

Masca *lui.* Sau, mai exact, a lui *Kamerov.*

— Cine naiba e *ăla?*

— Ăla, dragul meu frate, este Kamerov Loste. Cel puţin, în seara asta.

— La naiba, Rhy, cu cât mai mulţi oameni implici în planul ăsta, cu atât mai probabil o să dea greş.

Prinţul flutură o mână.

— I-am plătit actorului nostru o sumă frumuşică să-şi joace rolul în seara asta şi, din câte ştie el, este pentru că adevăratului Kamerov nu-i place să se arate în public. Acesta este singurul eveniment la care se aşteaptă ca toţi cei treizeci şi şase de concurenţi să îşi arate feţele, inclusiv Kamerov. De altfel, Castars e discret.

— Îl *cunoşti?*

Rhy ridică din umeri.

— Drumurile noastre s-au intersectat.

— Stai! îl opri Kell. Te rog. Nu vreau să ştiu despre interludiile tale romantice cu bărbatul care actualmente se dă drept mine.

— Nu fi obscen! N-am mai fost cu el de când a acceptat să primească acest rol special. Şi asta este o mărturie a respectului meu pentru tine.

— Cât de măgulitor!

Rhy îi prinse privirea tânărului şi, câteva momente mai târziu, după ce făcuse înconjurul încăperii, falsul Kamerov Loste – mă rog, Kell presupunea că amândoi erau falşi, dar el era copia copiei – urcă treptele până la galerie.

— Prinţule Rhy, salută tânărul, făcând o plecăciune cu ceva mai multe înfloriturі decât ar fi folosit Kell. Şi Jupâne Kell, adăugă el reverendos.

— Maestre Loste, zise Rhy vesel.

Ochii bărbatului, ambii cenuşii, se întoarseră spre Kell. De aproape, văzu că erau de aceeaşi înălţime şi constituţie. Rhy fusese meticulos.

— Îţi doresc noroc în zilele care urmează, îi ură Kell.

Zâmbetul omului se lărgi.

— Este o *onoare* să lupt pentru Arnes.

— Un pic exagerat, nu-i aşa? întrebă Kell, după ce impostorul se întorsese la parter.

— Oh, nu fi ursuz! îl mustră Rhy. Important este că maestrul Kamerov are o *faţă.* Şi, mai ales, că faţa aceea nu este a *ta.*

— Nu are haina.

— Nu, din nefericire pentru noi, nu poţi să *scoţi* haine din haina aia a ta şi mi-am închipuit că n-o să vrei să te desparţi de ea.

— Ţi-ai închipuit corect.

Kell tocmai se întorcea, când văzu umbra trecând pe la parter, o siluetă îmbrăcată în negru, cu un început de surâs încrezut şi cu masca unui demon. Arăta aproape ca aceea pe care o văzuse pe faţa Lilei, în noaptea balului mascat al

lui Rhy. Noaptea în care Astrid îl luase pe Kell prizonier şi pusese stăpânire pe corpul lui Rhy. Lila apăruse ca un spectru pe balcon, îmbrăcată în negru şi purtând o mască încornorată. O purtase atunci şi mai târziu, când fugiseră, cărând între ei corpul pe moarte al lui Rhy, şi în chilia din sanctuar, când Kell se zbătuse să-l readucă la viaţă. O purtase în părul ei, când stătuseră în pădurea de piatră, la picioarele scării castelului din Londra Albă, şi îi atârnase de degetele însângerate, când lupta se terminase.

— Cine e ăla? întrebă el.

Rhy îi urmări direcţia privirii.

— Cineva care în mod clar îţi împărtăşeşte gustul pentru monocromie. În afară de asta…

Rhy scoase o hârtie împăturită din buzunar şi trecu în revistă lista concurenţilor.

— Nu e Brost, că Brost e uriaş. Pe Jinnar l-am cunoscut. Trebuie să fie Stasion.

Kell miji ochii, dar asemănarea deja se pierduse. Părul era prea scurt, prea negru, masca arăta diferit, zâmbetul fusese înlocuit de o expresie severă. Kell clătină din cap.

— Ştiu că e o nebunie, dar pentru o secundă am crezut că era…

— Pe toţi sfinţii, acum o vezi în toată lumea şi peste tot, Kell? Există un cuvânt pentru asta.

— Halucinaţie?

— Îndrăgostire.

Kell pufni în râs.

— Nu sunt îndrăgostit, negă el. Doar că…

Doar că voia s-o vadă.

— Drumurile noastre s-au intersectat o dată. Cu luni în urmă. Se întâmplă.

— Oh, da, relaţia ta cu domnişoara Bard este, fără îndoială, obişnuită.

— Ţine-ţi gura!

— Traversând lumi, ucigând regi, salvând oraşe. Semnele oricărei curtări ca la carte.

— N-a fost nicio curtare, protestă Kell. În caz că ai uitat, ea a plecat.

Nu intenţionase să sune atât de rănit. Nu voia să sublinieze că ea *îl* părăsise, ci pur şi simplu că plecase. Şi el n-o putuse urma, chiar dacă ar fi vrut. Iar acum ea se *întorsese.*

Rhy se îndreptă.

— Când se termină cu jocurile, ar trebui să plecăm într-o călătorie.

Kell îşi dădu ochii peste cap.

— Nu începe iar!

Şi în clipa aceea văzu roba albă a Maestrului Tieren trecând prin sala de jos. Toată noaptea – toată săptămâna, toată luna – *Aven Essen* îl evitase.

— Ţine ăsta, zise el, dându-i prinţului paharul.

Mai înainte ca Rhy să poată obiecta, Kell nu mai era în galerie.

Lila ieşi pe furiş din palat înainte ca numărul oaspeţilor să se răărească, ţinând masca într-o mână şi baniera aleasă de ea în cealaltă. Două pumnale argintii încrucişate pe fundal negru. Era în foaier când auzi sunetul unor paşi în urma ei. Nu răsunător, ca al unor cizme care calcă pe marmură, ci ca al unor pantofi moi, tociţi bine.

— Delilah Bard, se auzi o voce calmă, familiară.

Ea încremeni pe loc, dar apoi se întoarse. Înaltul preot al Sanctuarului din Londra stătea în faţa ei, ţinând un pocal de argint cu ambele mâini, degetele împletindu-i-se în jurul lui. Roba sa albă era tivită cu auriu, părul lui alb-argintiu era bine îngrijit, dar aranjat simplu în jurul ochilor săi ageri, albaştri.

— Maestre Tieren, îl salută ea zâmbind, deşi inima îi bătea cu putere, speriată. *Aven Essen* are voie să bea?

— Nu văd de ce nu, explică el. Esenţialul în toate lucrurile, fie ele magice sau alcoolice, este moderaţia.

Se uită la cupa lui.

— De altfel, asta e apă.

— Ah, făcu Lila, furând un pas înapoi, cu masca la spate.

Nu prea ştia ce să facă. În mod normal, cele două opţiuni ale sale, când era încolţită, erau să se întoarcă pe călcâie şi

să fugă sau să lupte, dar niciuna nu părea potrivită, fiind vorba despre Maestrul Tieren. O mică parte din ea se emoţionă că fusese recunoscută şi, pe cinstite, nu-şi putea închipui cum să scoată un pumnal din teacă în faţa mentorului lui Kell.

— O costumaţie în toată regula, ceea ce porţi acum, observă *Aven Essen,* înaintând. Dacă voiai o audienţă la prinţul Rhy şi Jupânul Kell, sunt sigur că puteai pur şi simplu să soliciţi una. Chiar era necesar să te deghizezi?

Şi apoi, citindu-i expresia:

— Dar deghizatul n-a fost pur şi simplu un mod de a intra în palat, nu-i aşa?

— De fapt, sunt aici în calitate de concurent.

— Nu, nu eşti, zise el simplu.

Lila se zbârli.

— De unde ştii?

— Pentru că eu personal i-am selectat.

Lila ridică din umeri.

— Unul dintre ei probabil a renunţat.

El îi aruncă o privire lungă, cercetătoare.

Oare îi citea gândurile? Oare *putea*? Asta era cea mai grea parte când plonjai într-o lume în care magia era posibilă. Te făcea să te întrebi despre *orice* dacă era posibil. Lila nu era nici sceptică, nici credincioasă; se baza pe instinctele ei şi pe lumea pe care o putea vedea. Însă lumea pe care o putea vedea ea devenise considerabil mai ciudată.

— Domnişoară Bard, în ce încurcătură ai mai intrat?

Mai înainte să poată ea răspunde, el continuă:

— Dar nu asta e întrebarea potrivită, nu-i aşa? Judecând după înfăţişarea dumitale, întrebarea potrivită ar fi unde e maestrul Elsor?

Lila schiţă un zâmbet.

— E în viaţă şi e bine, răspunse ea. Mă rog, e în viaţă. Sau, cel puţin, era ultima oară când am verificat.

Preotul oftă scurt.

— E bine, Maestre Tieren. Dar n-o să fie în stare să ajungă la *Essen Tasch,* aşa că îi voi ţine eu locul.

Urmă un alt oftat scurt, îngreunat cu dezaprobare.

— Dumneata eşti cel care m-a încurajat, îl înfruntă Lila.

— Eu ţi-am spus să-ţi cultivi puterea care începuse să se trezească în tine, nu să-ţi faci loc prin înşelătorie la un turnir internaţional.

— Mi-ai spus că am magie în mine. Acum nu crezi că am cât trebuie?

— Nu *ştiu* ce ai tu, Lila. Nici tu nu ştii. Şi, deşi sunt bucuros să aud că şederea ta în lumea noastră a fost, până acum, fructuoasă, tu încă ai nevoie de timp, exerciţiu şi multă disciplină.

— Ai puţină încredere, Maestre Tieren! Unii oameni cred că necesitatea este cheia prosperităţii.

— Oamenii aceia sunt neghiobi. Şi ai un dispreţ foarte periculos faţă de propria-ţi viaţă şi faţă de vieţile celorlalţi.

— Mi s-a mai spus.

Se mai dădu un pas înapoi. Acum ajunsese în prag.

— Ai de gând să mă opreşti?

El îi aruncă o privire albastră, aspră.

— Aş putea?

— Ai putea încerca. Arestează-mă. Dă-mă în vileag. Putem face un spectacol din asta. Însă nu cred că asta îţi doreşti. Adevăratul Stasion Elsor e în drum spre Delonar şi n-o să ajungă înapoi la timp să concureze. De altfel, turnirul ăsta e important, nu-i aşa?

Îşi plimbă un deget pe tocul uşii.

— Pentru relaţiile diplomatice. Sunt aici oameni din Vesk şi din Faro. Ce crezi c-ar gândi dacă ar şti de unde am venit eu, de fapt? Ce ar spune asta despre uşile dintre lumi? Ce ar spune asta despre *mine?* Se strică treburile destul de repede, nu-i aşa, Maestre Tieren? Dar, mai mult decât atât, cred că eşti curios să vezi ce poate face o fată din Londra Cenuşie.

Tieren o fixa cu privirea.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti prea isteaţă pentru binele tău?

— Prea isteaţă. Prea guralivă. Prea nesăbuită. Le-am auzit pe toate. E de mirare că mai sunt în viaţă.

— Într-adevăr.

Mâna Lilei căzu de pe uşă.

— Nu-i spune lui Kell.

— Oh, crede-mă, copilă, e ultimul lucru pe care-l voi face. Când o să fii prinsă, intenţionez să mă prefac complet neştiutor în legătură cu *toată* povestea asta.

Îşi coborî glasul şi adăugă, mai mult pentru sine:

— Turnirul ăsta o să mă omoare.

Apoi, dregându-şi vocea:

— El ştie că eşti aici?

Lila îşi muşcă buza.

— Nu încă.

— Ai de gând să-i spui?

Lila se uită spre Sala Trandafirului, peste umărul preotului. Avea de gând, nu-i aşa? Deci, ce o reţinuse? Nesiguranţa? Câtă vreme ea ştia şi el nu, ea avea controlul. În momentul în care Kell avea să afle, balanţa s-ar fi înclinat spre el. De altfel, dacă ar fi aflat că ea concura – dacă ar fi aflat ce *făcuse* ca să concureze – n-ar mai fi văzut ea niciodată o arenă dinăuntru. La naiba, probabil n-ar mai fi văzut nimic vreodată decât interiorul unei celule şi, chiar dacă n-ar fi fost arestată, cu siguranţă i-ar fi făcut capul mare.

Ieşi pe palier, afară, cu Tieren pe urmele ei.

— Ei ce mai fac? întrebă ea, uitându-se spre oraş.

— Prinţii? Par destul de bine. Şi totuşi…

Tieren părea sincer îngrijorat.

— Ce-i? întrebă Lila.

— Lucrurile n-au mai fost la fel de când cu Noaptea Neagră. Prinţul Rhy este el însuşi şi, totuşi, parcă nu e. Se aventurează dincolo de porţile palatului mult mai rar şi atunci stârneşte mult mai multe buclucuri.

— Şi Kell?

Tieren şovăi.

— Unii cred că el este responsabil pentru umbra care a traversat oraşul nostru.

— Asta nu-i drept, protestă Lila. Noi am salvat oraşul.

Tieren ridică din umeri, parcă spunând că asta stă în

natura fricii şi a îndoielii. Cresc prea uşor. Kell şi Rhy păruseră fericiţi în balconul acela, dar ea putuse să vadă dincolo de asta marginile zdrenţuite ale deghizării. Întunecimea de dedesubt.

— Ar fi mai bine să pleci, o sfătui *Aven Essen.* Mâine o să fie…

— O să-mi faci galerie? întrebă ea, silindu-se să pară dezinvoltă.

— O să mă rog să nu fii ucisă.

Lila surâse cu aroganţă şi coborî treptele. Ajunsese la jumătatea distanţei spre stradă, când auzi pe cineva spunând:

— Aşteaptă.

Dar nu era Tieren. Vocea era mai tânără, una pe care nu o mai auzise de patru luni. Pătrunzătoare şi joasă, cu o notă de încordare, de parcă i s-ar fi tăiat respiraţia sau şi-ar fi ţinut-o.

Kell.

Şovăi pe scări, cu capul plecat, cu degetele încleştate până la durere pe coif. Se pregătea să se întoarcă, dar el vorbi din nou, rostind un nume. Nu pe al ei.

— Tieren, se auzi Kell. Te rog, aşteaptă!

Lila înghiţi în sec, cu spatele spre înaltul preot şi prinţul cu ochi negru.

Avu nevoie de toate puterile ei ca să înceapă să meargă din nou.

Iar când o făcu, nu se uită înapoi.

— Ce este, Jupâne Kell? întrebă Tieren.

Kell simţi cum i se usucă vorbele în gât. În cele din urmă, izbuti doar o propoziţie care-i trăda iritarea.

— Mă eviţi.

Ochii bătrânului scânteiară, dar nu tăgădui.

— Am multe talente, Kell, dar, mă crezi sau nu, făţărnicia n-a fost niciodată printre ele. Presupun că de aceea n-am câştigat niciodată vreun joc de Sanct…

Kell ridică o sprânceană. Nu şi-l putea imagina pe *Aven Essen* jucând, în primul rând.

— Voiam să-ţi mulţumesc. Pentru că l-ai lăsat pe Rhy şi pentru că m-ai lăsat pe mine…

— Nu v-am lăsat să faceţi nimic, îl întrerupse Tieren.

Kell se înfioră.

— Pur şi simplu nu v-am oprit, pentru că am învăţat un lucru despre voi doi, şi anume că, dacă vreţi să faceţi un lucru, o să-l faceţi, şi lumea n-are decât să se ducă de râpă.

— Crezi că sunt egoist.

— Nu, Jupâne Kell.

Preotul se frecă la ochi.

— Cred că eşti uman.

Kell nu ştia dacă asta era o depreciere, venind de la *Aven Essen,* care ar fi trebuit să-l socotească *binecuvântat.*

— Eu uneori cred că m-am ţicnit.

Tieren oftă.

— Ca să spun drept, eu cred că toată lumea e ţicnită. Cred că Rhy e ţicnit că a pus la cale intriga asta, ba, mai ţicnit încă, pentru că a plănuit-o atât de bine.

Vocea îi coborî.

— Cred că regele şi regina sunt ţicniţi pentru că învinuiesc un fiu mai mult decât pe celălalt.

Kell înghiţi anevoie.

— O să mă ierte vreodată?

— Ce-ai prefera? Iertarea lor sau viaţa lui Rhy?

— N-ar trebui să am de ales, izbucni el.

Privirea lui Tieren se abătu spre trepte, spre Isle şi spre oraşul scânteietor.

— Lumea nu e nici frumoasă, nici dreaptă, dar are un fel al ei de a se echilibra. Magia ne învaţă tot asta. Dar eu vreau să-mi făgăduieşti ceva.

— Ce?

Privirea aceea albastră, pătrunzătoare, se întoarse.

— Că o să ai grijă.

— O să mă străduiesc. Ştii că nu doresc să-i provoc durere lui Rhy, dar…

— Eu nu-ţi cer să ai grijă de viaţa lui Rhy, prostănacule! Îţi cer să ai grijă de a ta.

Maestrul Tieren îşi ridică mâna spre obrazul lui Kell, o

atingere familiară de calm, precum căldura.

Exact în clipa aceea apăru Rhy, puţin băut şi vesel.

— Aici erai! strigă el, luându-l pe după umeri pe Kell şi şoptindu-i la ureche. *Ascunde-te.* Prinţesa Cora vânează prinţi…

Kell îl lăsă pe Rhy să-l târască înapoi, aruncând o ultimă privire spre Tieren, care stătea pe trepte, cu spatele la palat şi ochii spre noapte.

IV

— Ce facem aici?

— Ne ascundem.

— Cu siguranţă ne-am fi putut ascunde în palat.

— Pe bune, Kell. N-ai pic de imaginaţie.

— O să se scufunde?

Sticla pleoscăi în mâna lui Rhy.

— Nu fi ridicol.

— Eu cred că e o întrebare bună, ripostă Kell.

— Mi-au spus că nu se putea face, zise Rhy, toastând în cinstea arenei.

— Nu se putea sau n-ar trebui să se facă? întrebă Kell, păşind pe suprafaţa stadionului ca pe sticlă. Pentru că, dacă e vorba de a doua…

— Eşti aşa un pisăl-*au!*

Rhy se lovise cu piciorul în ceva, o durere surdă transmiţându-se în ecou în degetele de la picioarele lui Kell.

— Poftim, mormăi el, invocând o mână plină de foc.

— Nu!

Rhy se repezi la el, închizându-i mâna cu forţa şi stingând lumina.

— Ne furişăm. Furişatul trebuie făcut pe întuneric.

— Bine, atunci, cască ochii pe unde mergi.

Rhy probabil decisese că merseseră destul, pentru că se aşeză greoi pe arena de piatră lustruită. În lumina lunii, Kell putea zări ochii fratelui său, coroniţa de aur din părul lui şi sticla de vin cu mirodenii, când îi scoase dopul.

Kell se lăsă şi el pe pământ, lângă prinţ, sprijinindu-se de ceva – o platformă, un zid, nişte trepte? Îşi dădu capul pe spate şi se minună de stadion, atât cât putea vedea din el – tribunele care în curând aveau să fie pline, şiretlicul în curând pus în funcţiune şi ideea că toată povestea chiar ar putea să meargă.

— Eşti sigur că vrei asta? întrebă Kell.

— E cam târziu să ne răzgândim, cugetă prinţul.

— Vorbesc serios, Rhy. Mai e încă timp.

Prinţul luă o înghiţitură de vin şi puse sticla jos, între ei, în mod evident cântărind răspunsul.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus? întrebă el, blând. După noaptea aceea. Despre motivul pentru care am acceptat pandantivul de la Holland.

Kell dădu din cap.

— Îţi doreai putere.

— Încă o mai doresc, şopti Rhy. În fiecare zi. Mă trezesc dorindu-mi să fiu o persoană mai puternică. Un prinţ mai bun. Un rege mai demn. Dorinţa asta e ca un foc în pieptul meu. Şi apoi, sunt momentele alea, momentele alea cumplite, ca de gheaţă, când îmi aduc aminte ce am făcut…

Mâna i se ridică spre inimă.

— Mie însumi. Ţie. Regatului meu. Şi doare…

Vocea îi tremură.

— Doare mai tare decât m-a durut să mor. Sunt zile când nu mi se pare că merit asta.

Se bătu cu degetul peste pecetea de suflet.

— Eu merit să fiu…

Nu continuă, dar Kell îi putu simţi durerea fratelui său de parcă ar fi fost fizică.

— Bănuiesc că încerc să spun că şi eu am nevoie de asta, explică Rhy.

Ochii lui în sfârşit se întoarseră spre Kell.

— Bine?

Kell înghiţi nodul din gât.

— Bine.

Luă sticla.

— Acestea fiind zise, încearcă şi tu să nu ne omori pe amândoi.

Kell gemu şi Rhy chicoti.

— Pentru planurile ingenioase, toastă Kell spre fratele lui. Şi prinţii repeziţi.

— Pentru magicienii mascaţi, zise Rhy, luându-i din mână sticla de vin.

— Pentru ideile nebuneşti.

— Pentru *Essen Tasch.*

— N-ar fi nemaipomenit, murmură Rhy, mai târziu, când sticla se golise, dacă am scăpa basma curată cu asta?

— Cine ştie, făcu Kell. S-ar putea să izbutim.

Rhy se împletici în camera lui, retezând cu o fluturare din mână întrebările lui Tolners despre unde fusese, închizându-i uşa în nas gardianului. Era întuneric şi făcu trei paşi clătinaţi înainte de a se lovi în fluierul piciorului de o măsuţă joasă, înjurând cu poftă.

Camera plutea, o harababură de umbre, luminată doar de lumina palidă a unui foc care ardea molcom în şemineu şi de lumânările din colţuri, dintre care numai jumătate fuseseră aprinse. Rhy se dădu înapoi până ce se lipi cu spatele de cel mai apropiat perete şi aşteptă să se aşeze camera.

La parter, într-un final petrecerea se spărsese, membrii familiei regale retrăgându-se în aripile lor, nobilii pe la casele lor. Mâine. Mâine turnirul avea să fie în sfârşit aici.

Rhy ştia de ce ezita Kell, nu că ar fi prins sau că ar porni un scandal; îi era teamă că-i va provoca lui durere. În fiecare zi, Kell se mişca de parcă Rhy ar fi fost din sticlă şi asta îi scotea din minţi pe amândoi. Dar, odată ce turnirul avea să înceapă, odată ce vedea că Rhy era bine, că putea îndura, că supravieţuia – la naiba, el putea supravieţui la *orice*, nu asta era ideea? –, atunci probabil Kell s-ar fi relaxat, ar fi încetat să-şi mai ţină respiraţia, ar fi încetat să mai încerce să-l protejeze şi ar fi *trăit*, pur şi simplu.

Pentru că Rhy nu avea nevoie de protecţia lui, nu şi acum, şi spusese doar parţial adevărul când declarase că

amândoi aveau nevoie de asta.

Adevărul întreg era că Rhy avea *mai multă* nevoie de asta.

Deoarece Kell îi dăduse un dar pe care nu-l voise şi pentru care nu s-ar fi putut niciodată revanşa.

Întotdeauna îi invidiase puterea fratelui său.

Iar acum, într-un mod înspăimântător, era a lui.

Era nemuritor.

Şi *ura* asta.

Şi ura faptul că ura asta. Ura faptul că devenise ceea ce nu voise niciodată să fie, o povară pentru fratele lui, o sursă de durere şi de suferinţă, o închisoare. Ura faptul că, dacă ar fi avut de ales, ar fi spus nu. Ura faptul că era recunoscător pentru că nu avusese de ales, pentru că voise să trăiască, deşi nu meritase.

Dar, mai presus de toate, Rhy ura modul în care trăitul lui modificase felul în care trăia *Kell*, felul cum fratele lui se mişca prin viaţă, de parcă devenise dintr-odată fragilă. Piatra neagră şi orice trăise în ea – şi, pentru un timp, şi în Kell – îl schimbase pe fratele lui, trezise ceva de neoprit, ceva imprudent. Rhy ar fi vrut să strige, să-l scuture pe Kell şi să-i spună să nu se ferească de pericol din cauza lui, ci să-l caute şi să-l înfrunte, chiar dacă ar fi însemnat să fie rănit.

Pentru că Rhy merita durerea aceea.

Putea vedea că fratele lui se sufocă sub povara grijii. Grija pentru el.

Şi ura asta.

Iar isprava asta – isprava asta prostească, nebunească, periculoasă – era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Tot ce putea face.

Camera se stabilizase şi, dintr-odată, cu disperare, Rhy simţi nevoia să mai bea ceva.

Pe perete se afla un bufet, un obiect de mobilier ornat, din lemn, cu intarsii de aur. Nişte pahare cu picior scurt se îngrămădeau lângă o tavă cu zeci de sticle diferite cu băuturi fine, iar Rhy miji ochii prin semiîntuneric, studiind selecţia, înainte să întindă mâna după sticluţa subţire din

spate, ascunsă de sticlele mai înalte, mai strălucitoare. Tonicul din sticluţă era alb ca laptele, dopul fiind prevăzut cu un tub subţire.

Una pentru calm. Două pentru linişte. Trei pentru somn.

Asta spusese Tieren când i-o prescrisese.

Degetele lui Rhy tremurară când luă sticluţa, dând peste celelalte sticle.

Era târziu şi nu voia să fie singur cu gândurile lui.

Ar fi putut chema pe cineva – nu-i fusese niciodată greu să găsească o companie – dar nu avea chef să zâmbească, să râdă şi să seducă. Dacă Gen şi Parrish ar fi fost aici, ar fi jucat Sanct cu el, l-ar fi ajutat să-şi ţină gândurile la distanţă. Dar Gen şi Parrish erau morţi şi asta din vina lui Rhy.

N-ar fi trebuit să trăieşti.

Clătină din cap, încercând să alunge vocile, dar ele rămaseră.

I-ai dezamăgit pe toţi.

— Încetează, mârâi el, abia auzit.

Ura întunericul, valul de umbre care întotdeauna îl prindea din urmă. Sperase că petrecerea avea să-l obosească, să-l ajute să doarmă, dar osteneala corpului nu-l ajuta cu nimic să înăbuşe năvala asurzitoare a gândurilor.

Eşti slab.

Puse trei picături într-un pahar gol, turnând apoi nişte apă îndulcită cu miere.

Un ratat.

Rhy dădu pe gât conţinutul (*Criminalule*) şi începu să numere, pe de-o parte, ca să observe efectele şi, pe de altă parte, ca să acopere vocile. Stătea în picioare, la bar, uitându-se în paharul gol şi măsurând secundele până când gândurile şi vederea începeau să i se înceţoşeze.

Rhy se îndepărtă de lângă bufet şi fu cât pe-aci să cadă, când camera se învârti în jurul lui. Se prinse de stâlpul patului şi închise ochii *(N-ar trebui să fii în viaţă),* scoţându-şi cizmele şi pipăindu-şi drumul spre pat. Se ghemui, în timp ce gândurile îşi continuau asaltul: vocea lui Holland, amuleta, distorsionate acum, preschimbate în amintirile

despre noaptea în care murise Rhy.

Nu-şi amintea totul, dar îşi amintea cum Holland îi întinsese darul.

Pentru putere.

Îşi aminti cum stătea în camerele lui, trecându-şi şnurul pandantivului peste cap, după aceea cum ieşise, ajunsese până la mijlocul holului şi apoi – nimic. Nimic până când fierbinţeala arzătoare nu îi pătrunsese în piept, iar el se uitase în jos ca să-şi vadă mâna strânsă pe mânerul pumnalului şi lama înfiptă între coaste.

Îşi aminti durerea şi sângele, şi frica, şi, la urmă, liniştea şi întunericul. Capitularea, când se lăsase în voia morţii, scufundarea, din ce în ce mai adânc, mai departe, şi şocul de a fi târât înapoi, forţa cu care fusese smuls, asemănătoare cu a căderii, o durere cumplită, zguduitoare, când se izbise de pământ. Numai că nu căzuse în jos. Căzuse în sus. Ţâşnise înapoi la suprafaţă şi apoi, şi apoi.

Şi apoi tonicul în sfârşit puse stăpânire pe el, amintirile amuţiră, trecutul şi prezentul se şterseră deopotrivă, din fericire, iar Rhy alunecă febril în braţele somnului.

V

Londra Albă

Holland păşea prin încăpere de colo până colo.

Era la fel de vastă şi de înalt boltită ca sala tronului, cu ferestre largi pe toate părţile. Construită în turla de vest a castelului, avea vedere asupra întregului oraş. De aici, putea vedea licărul dinspre Sijit dansând ca lumina lunii pe norii joşi, vedea lămpile arzând, palide, dar stabile, dispersate numai de geamurile ferestrelor şi ceaţa joasă, vedea oraşul – oraşul *lui* – adormit şi treaz, odihnindu-se şi forfotind, reîntors la viaţă.

Ridică brusc capul când ceva ateriză pe pervaz – puterea ţâşni din reflex la suprafaţă – dar nu era decât o pasăre. Albă şi cenuşie, cu o creastă auriu-pal, şi ochi care luceau la

fel de negri ca şi ai lui Holland. Răsuflă uşurat.

O *pasăre.*

De când nu mai văzuse vreuna?. Animalele fugiseră odată cu magia, cu mult timp în urmă, scormonind locurile îndepărtate pe unde lumea nu murea, săpând vizuini ca să ajungă la viaţa care se retrăgea. Orice creatură, într-atât de lipsită de minte încât să se rătăcească prin preajma omului, era ucisă pentru hrană sau pentru farmece sau ambele. Gemenii Dane avuseseră doi cai, de un alb imaculat, dar chiar şi aceia căzuseră în zilele de după moartea stăpânilor, când oraşul fu cufundat în haos şi măcel pentru coroană. Holland pierduse acele zile de început, fireşte. El le petrecuse agăţându-se de viaţă într-o grădină la o lume distanţă.

Dar aici, acum, era o pasăre.

Nu-şi dădu seama că întinsese mâna spre ea, până ce aceasta nu-şi zbârli penele şi îşi luă zborul, vârfurile degetelor lui atingându-i penele înainte să se facă nevăzută.

O singură pasăre. Dar era un semn. Lumea se schimba.

Osaron putea invoca multe lucruri, dar nu asta. Nimic cu o inimă care să bată, nimic cu un suflet. Holland îşi zicea că poate era mai bine aşa. La urma urmei, dacă Osaron ar fi putut forma singur un corp, n-ar mai fi avut nevoie de Holland. Şi oricât avea nevoie Holland de magia lui Osaron, gândul că *oshoc* ar putea circula liber îi dădea fiori. Nu, Holland nu era numai partenerul lui Osaron, era şi închisoarea lui Osaron.

Iar deţinutul lui devenise nerăbdător.

Mai mult.

Vocea răsună în capul lui.

Holland luă o carte şi începu să citească, dar nu dăduse nici două pagini când hârtia tremură ca suflată de vânt şi întregul obiect – de la pergament la coperte – se prefăcu în sticlă în mâinile sale.

— Asta e o copilărie, murmură el, punând cartea distrusă deoparte şi sprijinindu-şi mâinile de pervaz.

Mai mult.

Simţi un tremur sub palmele sale şi, uitându-se în jos, descoperi cum tentaculele ceţii se întindeau peste piatră, lăsând în urmă chiciură, flori, iederă şi foc.

Holland îşi trase brusc palmele, de parcă s-ar fi ars.

— Încetează cu asta, ordonă el, întorcându-şi ochii spre oglinda înaltă, elegantă, dintre două ferestre.

Se uită la reflexia lui şi văzu privirea nerăbdătoare, impetuoasă a lui Osaron.

Am putea face mai mult.

Am putea fi mai mult.

Am putea avea mai mult.

Am putea avea orice.

Şi, în schimb…

Magia se târî înainte, strecurându-se din mâinile lui Holland, în sute de linii subţiri ca firul de păianjen care urcau şi se arcuiau în jurul lui, ţesându-se din perete în perete şi din tavan până-n podea, până când el se trezi stând în mijlocul unei cuşti.

Holland clătină din cap şi risipi iluzia.

— Asta e lumea mea! zise el. Nu e o pânză pentru imaginaţia ta.

Tu n-ai viziune, se îmbufnă Osaron din reflexie.

— Am o viziune, replică Holland. Am văzut ce s-a întâmplat cu lumea *ta.*

Osaron nu zise nimic, dar Holland putea să-i simtă nervozitatea. Putea să-l simtă pe *oshoc* cum se plimba când sus, când jos înăuntrul său, scobindu-i găuri în minte. Osaron era vechi de când lumea şi la fel de nesupus ca ea.

Holland închise ochii şi încercă să-şi impună o stare de calm, ca şi cum ar trage o pătură peste ei doi. Avea nevoie de somn. Un pat mare se afla chiar în mijlocul camerei, elegant, dar neatins. Holland nu dormea. Nu bine. Athos petrecuse prea mulţi ani cioplind – tăind, arzând, rupând – neîncrederea liniştii din corpul lui. Muşchii lui refuzau să se descleşteze; mintea nu i se descâlcea; zidurile pe care le construise nu fuseseră făcute să se şi dărâme. Athos poate că era mort, dar Holland nu putea să scape de teama că, atunci când ochii lui erau închişi, ai lui Osaron s-ar fi putut

deschide. Nu putea suporta gândul de a ceda din nou controlul.

Îşi pusese gărzile să stea la uşa camerei lui, ca să fie sigur că nu cutreiera noaptea, dar de fiecare dată când se trezea, camera arăta diferit. Nişte trandafiri căţărători pe fereastră, un candelabru de gheaţă, un covor de muşchi de pădure sau altă ţesătură exotică – o mică schimbare petrecută peste noapte.

Avem o învoială.

Putea să simtă cum voinţa *oshocului* se lupta cu a lui, devenind cu fiecare zi mai puternică şi, cu toate că Holland încă mai avea control asupra lui, nu ştia cât va mai rezista. Ceva va trebui sacrificat. Sau cineva.

Holland deschise ochii şi întâlni privirea *oshocului.*

— Vreau să fac o nouă învoială.

În oglindă, Osaron înclină capul, aşteptând, ascultând.

— O să-ţi găsesc un corp nou.

Expresia lui Osaron se posomorî.

Ei sunt prea slabi să mă susţină pe mine. Până şi Ojka s-ar prăbuşi sub adevărata mea atingere.

— O să-ţi găsesc un corp la fel de puternic ca al meu, zise Holland precaut.

Osaron păru intrigat.

Un antari?

Holland stărui.

— *Şi* lumea lui. Ca s-o faci a ta. Şi, în schimb, o să-mi laşi mie lumea asta. Nu aşa cum a fost, ci aşa cum poate fi. Refăcută.

Un alt corp, o altă lume, cugetă Osaron. *Atât de dornic să scapi de mine?*

— Tu vrei mai multă libertate, explică Holland. Eu ţi-o ofer.

Osaron întoarse propunerea pe toate părţile. Holland încercă să-şi păstreze mintea calmă şi limpede, ştiind că *oshocul* o să-i simtă sentimentele şi o să-i cunoască gândurile.

Tu îmi oferi un recipient antari. *Ştii că nu pot lua un asemenea corp fără permisiune.*

— Asta e treaba mea, continuă Holland. Acceptă oferta mea şi o să ai un corp nou şi o lume nouă cu care să faci ce-ţi place. Dar n-ai să iei *această* lume. N-ai s-o distrugi.

Hmmm, sunetul vibră prin capul lui Holland. *Prea bine,* acceptă *oshocul* în cele din urmă. *Adu-mi un alt corp şi batem palma. O să iau, în schimb, lumea lui.*

Holland dădu din cap.

Dar, adăugă Osaron, *dacă el n-o să poată fi convins, o să păstrez corpul tău pentru mine, să fac ce-mi place.*

Holland mârâi. Osaron aşteptă.

Ei? Un zâmbet se strecură încet pe chipul reflectat. *Încă mai vrei să cazi la învoială?*

Holland înghiţi nodul din gât şi se uită pe fereastră, când o a doua pasăre trecu în zbor prin faţa ei.

— Da.

8

ESSEN TASCH

I

Kell se ridică în capul oaselor, cu un ţipăt încă blocat în gâtlej.

Năduşeala îi trasa liniile feţei, iar el clipea ca să alunge coşmarul.

În visele lui, Londra Roşie ardea. Încă mai simţea mirosul de fum şi acum, când se trezise, şi îi luă ceva să-şi dea seama că ăsta nu era pur şi simplu un ecou, rămas cu el din timpul somnului. Aşternuturile patului erau arse sub mâinile lui încleştate – cumva, invocase focul în somn. Kell se uita la mâinile lui strânse, cu degetele albite. Trecuseră ani de când controlul lui ezitase.

Turnirul.

Sângele îi vuia în timp ce se îmbrăca, întorcându-şi haina pe dos de mai multe ori – asigurându-se că jacheta argintie a lui Kamerov nu fusese înghiţită de infinitele feţe ale ţesăturii – înainte de a o întoarce la faţa roşie regală. Apoi coborî.

La micul dejun apăru grăbit, salutându-i pe rege şi regină şi urându-i noroc lui Rhy, asaltat de un roi de servitori cu planurile finale, observaţii şi întrebări.

— Unde-ţi închipui că te duci? întrebă regele, când Kell şterpeli o chiflă şi se întoarse spre uşă.

— Domnule? se miră el, aruncând o privire în urmă.

— Acesta este un eveniment regal, Kell. Eşti aşteptat să asişti.

— Desigur.

Înghiţi în sec. Rhy îi aruncă o privire care spunea *Te-am adus până aici. Nu strica totul acum.* Şi dac-o făcea? Rhy avea să-l cheme pe Castars înapoi, ca să-şi mai facă o apariţie? Ar fi fost prea riscant să schimbe din nou rolurile

la timp pentru lupte, iar Kell suspecta că farmecul lui Castars n-avea să-l salveze în ring. Kell se bâlbâi, căutând o scuză.

— Numai că… nu cred că e înţelept din partea mea să stau împreună cu familia regală.

— Şi de ce, mă rog? vru să ştie regele Maxim.

Privirea reginei se întoarse în direcţia lui Kell, fixându-se undeva peste umărul lui, iar el făcu eforturi să se abţină să spună că *nu* era, de fapt, un membru al familiei regale, aşa cum în ultimele luni fusese mai mult decât limpede. Dar privirea lui Rhy era un avertisment.

— Păi, începu Kell, căznindu-se să găsească o explicaţie, pentru siguranţa prinţului. Una este să mă etalez cu demnitarii şi campionii în compania familiei regale, Înălţimea Voastră, dar aţi recunoscut că sunt o ţintă.

Prinţul înclină puţin din cap, încurajator, iar Kell continuă:

— Este, oare, înţelept să fiu pus atât de aproape de Rhy într-un forum public? Speram să stau de veghe într-un loc care să nu atragă atât de mult atenţia, în caz că e nevoie de mine. Undeva de unde să am o vedere bună spre podiumul regal, dar nu pe el.

Regele îşi îngustă ochii, cumpănind. Regina îşi întoarse privirea la ceaiul ei.

— Bine gândit, încuviinţă Maxim, fără tragere de inimă. Dar să-i ţii pe Staff şi pe Hastra cu tine tot timpul, îl avertiză el, fără să vă pierdeţi.

Kell izbuti să schiţeze un zâmbet.

— Nu mi-aş dori să fiu nicăieri în altă parte.

Şi cu acestea ieşi.

— Regele *ştie* despre rolul dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă Hastra, în timp ce mergeau pe hol.

Kell îi aruncă o privire tânărului gardian.

— Bineînţeles, aprobă el degajat.

Apoi, spontan, adăugă:

— Dar regina nu ştie. Nervii ei n-ar putea face faţă presiunii.

Hastra dădu din cap în semn de înţelegere.

— N-a mai fost la fel, nu-i aşa? şopti el. Nu din noaptea

aceea.

Kell îşi îndreptă spatele şi îşi grăbi pasul.

— Niciunul dintre noi n-a mai fost.

Când ajunseră la treptele ce coborau în Bazin, Kell se opri.

— Ştii care e planul?

— Da, domnule, zise Hastra.

Zâmbi entuziasmat şi apoi dispăru.

Kell îşi scoase haina şi o întoarse pe dos, coborând în Bazin, unde deja desenase o scurtătură pe zidul de piatră lustruit. Masca lui se afla în cutia de pe masă, împreună cu un bileţel de la fratele lui.

Păstrează-ţi asta – şi capul – pe umeri.

Kell îmbrăcă jacheta argintie a lui Kamerov şi deschise cutia. Masca aştepta înăuntru, suprafaţa ei fiind lustruită bine şi ascuţindu-i reflexia lui Kell, încât arăta ca fiind a altcuiva.

Lângă cutie se afla o bucată de ţesătură roşie, făcută sul, iar când Kell o desfăşură, văzu că era o nouă banieră. Cei doi trandafiri fuseseră înlocuiţi cu lei gemeni, alb şi negru, conturaţi cu auriu pe fundalul stacojiu.

Kell zâmbi şi îşi puse masca pe cap, părul lui roşcat şi ochii bicolori dispărând în spatele suprafeţei argintii.

— Maestre Kamerov, îl salută Staff când ieşi în aerul dimineţii. Sunteţi gata?

— Sunt, răspunse el în arnesiană, cu vocea schimbată şi înăbuşită de mască.

Urcară treptele împreună şi, când ajunseră în capătul scării, Kell aşteptă, iar gardianul dispăru pentru a reapărea un moment mai târziu, confirmând că drumul era liber. Sau, mai exact, acoperit. Treptele erau adăpostite de fundaţia palatului, întinzându-se de la fluviu până la stradă, iar tarabele pieţei năpădiseră malul, împiedicând accesul. Când Kell ieşi din umbra palatului şi se strecură printre corturi şi ajunse pe drumul principal, magicianul *antari* regal fusese deja lăsat în urmă. Kamerov Loste îi luase

locul.

Poate că era un alt om, dar continua să fie înalt, zvelt şi costumat în argintiu, de la mască până la cizme, iar ochii mulţimii îl reperară rapid pe magicianul din mijlocul ei. Dar, după primul val, Kell nu se mai feri de atenţie. În loc să încerce să-l întruchipeze pe Rhy, întruchipă o versiune a lui însuşi – una care nu se temea de privirile publice, una care avea putere şi nimic de ascuns – şi, în curând, păşi degajat şi încrezător.

În timp ce el înainta cu mulţimea spre stadionul central, Staff rămase în urmă, amestecându-se între ceilalţi gardieni care străjuiau drumul la intervale regulate şi mergeau prin mulţime.

Kell zâmbi când urcă pe podul care ducea de la malul fluviului la cea mai mare dintre cele trei arene plutitoare. Noaptea trecută i se păruse că simte cum se mişcă pământul sub el, dar probabil fusese de la vin, pentru că în dimineaţa asta, când ajunse la arcada dinspre arenă, îl simţi tare sub picioarele lui.

Vreo şase bărbaţi şi femei, cu toţii arnesieni, erau deja adunaţi pe culoar – magicienii din Faro şi Vesk probabil se adunau în propriile lor culoare – aşteptând să-şi facă intrarea spectaculoasă. Ca şi Kell, erau în costumaţiile lor oficiale de turnir, cu haine sau pelerine elegante şi, bineînţeles, cu coifuri.

Îi recunoscu pe Kisimyr, cu părul încolăcit sub o mască de pisică, şi pe Losen, la un pas în urma ei, de parcă ar fi fost într-adevăr o umbră. Lângă ei era Brost, masiv, cu trăsăturile abia acoperite de o simplă bandă de metal peste ochi. Şi alături, în spatele unei măşti de solzi tiviţi cu albastru, stătea Alucard.

Privirea căpitanului se plimbă asupra lui Kell, iar el se încordă, dar, desigur, unde Kell vedea un duşman, Alucard probabil vedea numai un străin cu o mască de argint. Şi unul care evident se prezentase singur la Noaptea Banierelor, pentru că Alucard înclină capul în direcţia lui, cu un zâmbet arogant.

Kell îl salută, de asemenea, nădăjduind în secret că

drumurile lor se vor încrucişa în arenă.

Jinnar apăru pe o rafală de vânt în spatele lui Kell, alunecând pe lângă el cu un chicotit obraznic, înainte de a-şi ciocni umărul cu Alucard.

Alţi paşi răsunară în tunel, iar Kell se întoarse să-i vadă pe ultimii câţiva arnesieni alăturându-se grupului, cu silueta întunecată a lui Stasion Elsor în coadă. Era înalt şi subţire, cu faţa în întregime acoperită de o mască de demon. Pentru o clipă, lui Kell i se tăie respiraţia, dar Rhy avea dreptate: Kell era pornit s-o vadă pe Lila Bard în toate fiinţele îmbrăcate în negru, în fiecare umbră care surâdea insolent.

Ochii lui Stasion Elsor erau umbriţi de mască, dar, de aproape, faţa demonului era diferită, coarnele arcuindu-se pe spate şi o apărătoare de maxilar înconjurându-i gura şi gâtul. O şuviţă de păr ceva mai închis decât al Lilei trasa o linie ca o crăpătură între ochii căprui umbriţi ai magicianului. Şi, cu toate că gura i se vedea printre colţii demonului, Stasion nu zâmbi, numai se uită drept la Kell. La Kamerov.

— *Fal chas,* zise Kell. *Noroc.*

— Şi ţie, răspunse Stasion simplu, vocea fiindu-i imediat acoperită de izbucnirea sunetului trompetelor.

Kell se întoarse spre arcadă, iar poarta se deschise şi ceremoniile începură.

II

— Vezi, Parlo? zise Rhy, ieşind pe balconul regal al stadionului. Ţi-am spus eu că n-o să se scufunde.

Însoţitorul lui Rhy stătea lipit de peretele din spate, cu o expresie chinuită. Până aici e bine, Alteţă, spuse el, străduindu-se să fie auzit peste sunetul trompetelor.

Rhy îşi întoarse zâmbetul spre mulţimea care aştepta. Mii şi mii de oameni umpluseră stadionul central pentru ceremoniile de deschidere. Deasupra capetelor, păsările de mucava se lăsau din zbor şi se înălţau, în sforile lor de

mătase, iar, dedesubt, piatra lustruită a arenei rămăsese goală, cu numai trei platforme ridicate. Pe fiecare erau fixaţi stâlpi de care atârnau flamuri uriaşe, fiecare purtând câte un blazon imperial.

Arborele faroan.

Cioara veskană.

Potirul arnesian.

Alţi stâlpi mai scurţi aveau flamurile strânse, aşteptându-şi campionii.

Totul era perfect. Totul era gata.

Când sunetul trompetelor se stinse, o briză rece îi flutură buclele lui Rhy şi îi atinse coroniţa de aur care-i strângea tâmplele. Aurul îi sclipea, de asemenea, în urechi, la gât, la guler şi la manşete şi, când acesta reflectă lumina, vocea lui Alucard i se lipi de piele.

Mă tem că nu ai destul...

Rhy se opri din foială. În spatele lui, regele şi regina erau aşezaţi pe jilţurile aurite, flancaţi de lordul Sol-in-Ar şi de fraţii Taskon. Maestrul Tieren stătea în picioare, într-un colţ.

— Să încep, tată?

Regele încuviinţă, înclinându-şi capul, şi Rhy înaintă până ajunse în centrul platformei care dădea spre arenă. Balconul regal nu era chiar în vârful stadionului, ci în mijlocul uneia dintre tribune, o cutie elegantă, la jumătatea distanţei între intrările concurenţilor şi vizavi de estrada judecătorilor.

Mulţimea făcu linişte, iar Rhy zâmbi şi ridică un inel de aur de mărimea unei brăţări. Când vorbi, metalul vrăjit îi amplifică vocea. Alte inele fermecate – deşi din aramă şi oţel – fuseseră distribuite prin taverne şi prin curţile din tot oraşul, ca toţi să poată auzi. În timpul meciurilor, comentatorii aveau să folosească inelele ca să ţină la curent oraşul cu diversele victorii şi înfrângeri, dar, în momentul acesta, atenţia oraşului îi aparţinea lui Rhy.

— Bună dimineaţa tuturor celor adunaţi aici!

Un freamăt de surpriză plăcută străbătu mulţimea, când îşi dădură seama că vorbea în arnesiană. Ultima oară când turnirul se ţinuse la Londra, tatăl lui Rhy ţinuse cuvântarea

în faţa supuşilor săi şi vorbise Înalta Regală, în timp ce un tălmaci, pe o platformă de mai jos, îi repeta spusele în limba comună.

Însă aceasta nu era doar o afacere de stat, cum susţinea tatăl lui. Era o sărbătoare pentru popor, pentru oraş şi pentru imperiu. Prin urmare, Rhy se adresă poporului, oraşului şi imperiului său în limba *lor.*

Merse chiar mai departe. Platforma de dedesubt, unde ar fi trebuit să stea nu doar tălmacii din Arnes, dar şi cei din Faro şi Vesk, era goală. Străinii se încruntau, întrebându-se dacă absenţa acestora era vreun semn de dispreţ. Însă expresiile lor înfloriră când Rhy continuă:

— *Glad-ach!* începu el în veskană. *Anagh cael tach.*

Şi apoi, la fel de curgător, rosti în limba sinuoasă a faroanilor:

— *Sasors noran amurs.*

Lăsă cuvintele să se stingă, savurând reacţia mulţimii. Rhy avusese întotdeauna o înclinaţie aparte spre limbi străine. Era timpul s-o valorifice.

— Tatăl meu, regele Maxim, mi-a acordat onoarea de a prezida turnirul din acest an.

De data asta, când vorbi, cuvintele sale răsunară din toate colţurile stadionului, vocea schimbându-se în limba celorlalţi doi vecini. O iluzie, una pe care Kell îl ajutase s-o pună în practică, folosind o mostră de voce şi vrăji de proiecţie. Tatăl lui insista că puterea era *imaginea* puterii. Probabil acelaşi lucru era valabil şi pentru magie.

— Pentru mai bine de cincizeci de ani, Jocurile Elementelor ne-au adus împreună, prin sport şi sărbătoare, prilejuindu-ne ocazia de a ne cinsti fraţii şi surorile veskani şi de a ne îmbrăţişa prietenii faroani. Şi cu toate că un singur magician – o singură naţiune – va putea câştiga titlul de anul acesta, sperăm că Jocurile vor continua să celebreze legătura dintre măreţele noastre imperii!

Rhy îşi înclină capul şi surâse maliţios:

— Dar mă îndoiesc că aţi venit cu toţii aici pentru politică. Îmi închipui că v-aţi strâns să vedeţi nişte jocuri de *magie!*

Urale de încuviinţare se ridicară din mulţime.

— Ei bine, atunci, o să-i prezint pe magicienii voştri!

O coloană de pânză neagră lucioasă se desfăşură de la baza platformei regale, capătul fiind prins cu greutăţi, ca să stea întinsă bine. Un afiş similar fu coborât în partea opusă a arenei.

— Din Faro, venerabilul nostru vecin din partea de sud, vi le prezint pe gemenele de vânt şi foc, Tas-on-Mir şi Tos-on-Mir; dresorul valurilor, Ol-ran-Es; incomparabilul Ost-ra-Gal…

În timp ce Rhy citea fiecare nume, acesta apărea scris cu litere albe pe afişul mătăsos de sub el.

— Din Vesk, nobilii noştri vecini din partea de nord, vi-i prezint pe Otto cel cât muntele, pe Vox cel de neclintit, pe Rul cel feroce…

Şi, când fiecare nume era rostit, magicianul respectiv înainta în arenă şi îşi lua locul pe podium.

— Şi, în sfârşit, din marele nostru imperiu al Arnesului, vi-i prezint pe campioana voastră, pisica de foc, Kisimyr… – urale ca nişte tunete izbucniră din mulţime – pe regele mării, Alucard; pe stăpânul vântului Jinnar…

Şi, când fiecare magician îşi ocupa locul, baniera aleasă i se desfăşura deasupra capului.

— Şi Kamerov, cavalerul de argint.

Era un dans, elaborat şi elegant, coregrafiat la perfecţie.

Mulţimea tună cu aplauze când ultima flamură arnesiană se deschise în aerul rece al dimineţii – o pereche de cuţite gemene, deasupra lui Stasion Elsor.

— În următoarele cinci zile şi nopţi, continuă Rhy, aceşti treizeci şi şase de magicieni se vor întrece pentru titlu şi coroană.

Îşi duse mâna la cap şi-şi atinse coroana.

— N-o puteţi avea pe aceasta, adăugă el, făcând cu ochiul, că asta-i a mea.

Hohote de râs se înălţară din tribune.

— Nu, coroana turnirului este mult mai spectaculoasă. Bogăţie incomparabilă; renume fără egal; glorie numelui câştigătorului, casei şi regatului său.

Toate urmele de scris dispărură de pe cortinele de pânză neagră, iar liniile de start ale turnirului apărură în alb.

— Pentru prima rundă, au fost selectate perechile de magicieni concurenţi.

Spunând acestea, numele se scriseră singure în dreptul acoladelor. Murmure se auziră în mulţime, iar magicienii se agitară şi ei, văzând numele oponenţilor pentru prima oară.

— Cei optsprezece câştigători, continuă Rhy, o să fie din nou selectaţi doi câte doi, iar cei nouă care vor trece de runda a doua vor fi grupaţi câte trei, aceştia confruntându-se, pe rând, unu-la-unu. Din fiecare grupă, numai cel cu evoluţia cea mai bună va ajunge să lupte în bătălia finală. Trei magicieni vor intra în ultima rundă şi numai unul va ieşi victorios. Deci, spuneţi-mi, încheie Rhy, răsucind inelul de aur între degete, sunteţi gata să vedeţi nişte jocuri de magie?

Zgomotul din stadion se înălţă asurzitor, iar prinţul zâmbi. Poate că nu fusese în stare să invoce focul, să aducă ploaia sau să facă plantele să crească, dar tot ştia cum să facă impresie. Putea simţi entuziasmul publicului ca pe o a doua inimă bătând în el. Şi atunci îşi dădu seama că nu era doar entuziasmul lor ceea ce simţea.

Era, de asemenea, şi al lui Kell.

Bine, frate, gândi el, învârtind inelul de aur pe degetul mare ca pe o monedă.

— A venit timpul să ne minunăm, să ovaţionăm şi să ne alegem campionii. Aşadar, fără altă amânare…

Rhy aruncă cercul de aur în sus şi, în clipa aceea, focuri de artificii explodară deasupra stadionului. Fiecare explozie de lumină fusese împerecheată cu propria revărsare de fum albastru, ca de miezul nopţii, o iluzie de noapte care se întindea doar cât focurile de artificii şi contrasta cu fundalul cenuşiu al cerului de iarnă.

Prinse inelul şi îl ridică din nou, vocea lui acoperind bubuitul artificiilor şi uralele mulţimii.

— Să înceapă Jocurile!

III

Lila îşi pierduse minţile. Era singura explicaţie. Stătea pe o platformă, înconjurată de bărbaţi şi de femei care practic vibrau de putere, cu explozia focurilor de artificii deasupra capului şi urletul mulţimii de jur împrejur, purtând hainele furate ale unui străin şi pe cale să concureze într-un turnir în numele unui imperiu căreia nu îi era supusă şi într-o lume din care nici măcar nu era.

Şi rânjea ca o nătângă.

Alucard o zgâlţâi de umăr şi îşi dădu seama că magicienii coborâseră de pe platformă, înşiruindu-se înapoi pe culoarul pe care intraseră.

Urmă procesiunea afară din arenă şi de-a lungul podului-tunel – pe cinstite, nu ştia ce ţinea stadionul deasupra, dar indiferent ce îl ţinea, ea părea să păşească pe el – şi înapoi pe pământul solid de pe malul sudic al oraşului.

Odată ajunsă pe uscat, distanţele dintre magicieni începură să se mărească, fiecare mergând în ritmul propriu spre corturi, iar Lila şi Alucard se treziră că au destul spaţiu de mişcare şi de conversaţie.

— Tot mai arăţi ca un peşte, şopti Lila.

— Şi tu tot mai arăţi ca o fată care se joacă de-a balul mascat, i-o întoarse Alucard.

Câţiva paşi mai târziu, adăugă:

— O să te bucuri să afli că am trimis o mică sumă de bani acasă la prietenul nostru, susţinând că era un bonus de participare la concurs.

— Câtă generozitate! îl ironiză Lila. O să ţi-i dau înapoi din *câştigurile* mele.

Alucard îşi coborî vocea.

— Jinnar o să tacă, dar nu pot să fac nimic în privinţa Maestrului Tieren. Mai bine îl eviţi, de vreme ce el sigur ştie cum arată Stasion Elsor.

Lila dădu din mână.

— Nu-ţi face griji.

— Nu poţi să-l *ucizi* pe *Aven Essen.*

— Nici nu aveam de gând, replică ea. De altfel, Tieren ştie deja.

— *Cum?*

Ochii lui albaştri precum cerul înainte de furtună se îngustară în spatele măştii cu solzi.

— Şi de când îi spui tu lui *Aven Essen* al Londrei pe numele mic? Sunt foarte sigur că ăsta e un soi de blasfemie.

Gura Lilei se arcui într-un zâmbet care dispăru imediat.

— *Maestrului* Tieren şi mie ni se întâmplă să ne încrucişăm drumurile.

— Şi asta face parte din trecutul tău misterios, sunt sigur. Nu, e în regulă, nu te osteni să-mi spui ceva util, doar sunt căpitanul tău şi cel care te-a ajutat să trimiţi un nevinovat sfinţii ştiu unde, ca să poţi tu concura într-un turnir la care nu eşti în niciun fel îndreptăţită să participi.

— Bine, încuviinţă ea. N-am să-ţi spun. Şi parcă tu nu te asociai cu Stasion Elsor.

Alucard se încruntă, gura fiindu-i descoperită pe sub mască. Părea să se fi îmbufnat.

— Unde mergem? întrebă ea ca să rupă tăcerea.

— Corturi, zise Alucard, de parcă asta explica totul. Primul meci e peste o oră.

Lila încercă să-şi aducă aminte acoladele văzute, dar se dovedi a fi inutil, de vreme ce toate tăbliţele divinatorii arătau programările. Fiecare pereche de concurenţi avea un simbol alături, care indica arena – un dragon pentru cea de la est, un leu pentru cea de la vest, o pasăre pentru cea din centru – şi un număr de ordine. Potrivit programului, Kisimyr urma să se confrunte cu propriul protejat, Losen, Alucard cu un veskan pe nume Otto, Jinnar cu un faroan cu un şir lung de silabe. Şi Lila? Citi numele din dreptul lui Stasion. *Sar Tanak.* O cioară din stânga numelui indica faptul că Sar era veskan.

— Ai vreo idee care e Sar? întrebă Lila, făcând semn din cap spre grupul tinerilor înalţi şi blonzi, bărbaţi şi femei, care mergeau înaintea lor.

— Ah! făcu Alucard, arătând spre o siluetă din partea cealaltă a procesiunii. *Aia* ar trebui să fie Sar.

Ochii Lilei se făcură mari când silueta înaintă.

— *Aia?*

Veskana avea doi metri înălţime şi arăta ca o lespede de piatră. Era o femeie, din câte îşi putea da seama Lila, cu trăsăturile împietrite sub masca sa de şoim, cu părul galben-pai strâns în două codiţe scurte, care ieşeau în afară ca nişte pene zbârlite. Arăta a genul de creatură care era în stare să umble cu un topor după ea.

Ce spusese Alucard despre veskanii care venerau munţii?

Sar *era* un munte.

— Credeam că magia nu are nimic de-a face cu mărimea fizică.

— Corpul este un vas, îi explică Alucard. Veskanii cred că, dacă vasul e mai mare, şi puterea pe care o deţin e mai mare.

— *Grozav!* mormăi Lila pentru sine.

— Curaj! îi ură Alucard, când se apropiară de o altă tăbliţă divinatorie.

Făcu semn din cap spre numele aşezate de-o parte şi de alta a grilei.

— Cel puţin, drumurile noastre n-o să se încrucişeze.

Lila încetini pasul.

— Vrei să spui că trebuie să-i bat pe toţi oamenii ăştia, doar ca să am şansa să lupt cu tine?

El îşi înclină capul.

— Ai fi putut cere acest privilegiu în orice noapte la bordul *Turlei*, Bard, dacă voiai o moarte rapidă şi umilitoare.

— Oh, chiar aşa?

În timp ce vorbeau, traversaseră în faţa palatului, iar Lila descoperi că la capătul celălalt, în grădinile palatului care de obicei duceau de la palat la podul de aramă, se ridicaseră trei corturi, mari şi rotunde, afişând culorile imperiului. Lila era, în secret, bucuroasă că măcar corturile nu pluteau. Îşi regăsise echilibrul de pe mare, bineînţeles, dar avea destule de care să-şi facă griji în *Essen Tasch,* fără să mai pună la socoteală şi faptul că s-ar putea îneca.

— Şi bucură-te că nu o ai pe Kisimyr în grupul tău, continuă Alucard, când un gardian ridică pentru ei pânza din faţa intrării principale a cortului lor. Sau pe Brost. Ai

scăpat uşor.

— Nu e cazul să pari atât de uşurat… zise Lila, fără să mai continue, atrasă de splendoarea interiorului cortului arnesian.

Stăteau într-un soi de arie comună din centru, restul cortului fiind împărţit în douăsprezece compartimente, ca nişte felii de plăcintă. Pânza se umfla în jos din vârful ţuguiat al tavanului – la fel cum făcea în camerele regale ale palatului – şi totul era moale, mătăsos şi tivit cu aur. Pentru prima oară în viaţa ei, admiraţia Lilei nu era însoţită de dorinţa de-a şterpeli ceva – fie se obişnuise cu bogăţia, fie, mai probabil, avea destule acuzaţii pe cap ca să mai adauge şi furtul.

— Crezi sau nu, îi şopti Alucard, unuia dintre noi i-ar plăcea să te vadă în viaţă.

— Poate c-o să te surprind.

— Întotdeauna o faci.

Se uită în jur, zărindu-şi baniera pe unul dintre cele douăsprezece compartimente separate de draperii.

— Iar acum, dacă nu te superi, am un meci pentru care trebuie să mă pregătesc.

Lila îi făcu semn cu mâna.

— Sigur o să-ţi găsesc flamura. E cea cu un peşte pe ea, nu?

— Ha, ha!

— Noroc!

Lila îşi desfăcu din cheutori coiful de cum intră în compartimentul privat, marcat de o flamură cu două cuţite încrucişate.

— Fir-ar al dracu! mormăi ea, trăgând de mască, falca de diavol încurcându-i-se în păr.

Şi apoi îşi ridică ochii. Şi încremeni. Încăperea era oricum – simplă, elegantă, confortabilă, cu divane, măsuţe şi pânze drapate –, dar *nu* goală.

O femeie stătea în mijlocul spaţiului, îmbrăcată în alb şi auriu, ţinând o tavă cu ceai. Lila tresări violent, abia abţinându-se să nu scoată un cuţit.

— *Kers la?* se răsti ea, cu coiful încă pe cap.

Femeia se încruntă uşor.

— *An tas arensor.*

— N-am nevoie de niciun asistent, răspunse Lila, încă în arnesiană şi luptându-se cu coiful.

Femeia puse tava jos, înaintă şi, dintr-o singură mişcare, fără efort, îi descâlci părul, eliberând-o pe Lila de falca diavolului. Ridică apoi coiful de pe capul Lilei şi îl aşeză pe masă.

Lila se hotărâse să nu-i mulţumească pentru ajutorul nesolicitat, dar cuvintele îi scăpară de capul lor.

— Cu plăcere, răspunse femeia.

— Nu am nevoie de tine, repetă Lila.

Însă femeia rămase ferm pe poziţii.

— Tuturor concurenţilor li se dă câte un asistent.

— Bine, încuviinţă Lila grăbită, atunci te las să pleci.

— Nu cred că poţi.

Lila îşi dezmorţi gâtul.

— Vorbeşti Înalta Regală?

Femeia trecu fără efort pe engleză.

— E o necesitate pentru postul meu.

— De servitoare?

Un zâmbet se ivi în colţul gurii femeii.

— De preotească.

Desigur, gândi Lila. *Maestrul Tieren alege concurenţii. E logic că trebuie să le furnizeze şi câte un asistent.*

— Prinţul insistă ca toţi concurenţii să aibă un asistent, pentru a le satisface diversele nevoi.

Lila ridică o sprânceană.

— Cum ar fi?

Femeia ridică din umeri şi făcu semn spre un fotoliu.

Lila se încordă. Era un *corp* pe el. Dar n-avea cap.

Femeia se duse la acel corp şi abia atunci Lila îşi dădu seama că nu era un cadavru decapitat, totuşi, ci o armură, nu lustruită ca cea purtată de gărzile regale, ci simplă şi albă. Lila se trezi întinzând mâna spre cea mai apropiată piesă. Când o ridică, se minună de cât de uşoară era. Nu părea că ar proteja-o cine ştie ce. O aruncă înapoi pe

fotoliu, dar asistenta o prinse înainte să cadă.

— Atenţie! o atenţionă ea, aşezând piesa cu delicateţe. Platoşele sunt fragile.

— La ce-i bună o armură fragilă? întrebă Lila.

Femeia se uită la ea de parcă ar fi pus o întrebare foarte prostească. Lila ura tipul ăla de privire.

— Acesta este primul tău *Essen Tasch,* îi explică ea.

Nu era o întrebare. Fără să aştepte vreo confirmare, femeia se aplecă spre un cufăr de lângă fotoliu şi scoase o piesă de armură de rezervă. O ridică spre Lila, ca s-o vadă, apoi o aruncă de pământ. Când atinse podeaua, platoşa crăpă şi, crăpând, izbucni o flamă orbitoare. Lila tresări la strălucirea subită; în urma flamei, platoşa nu mai era albă, ci gri-închis.

— Aşa ţin ei scorul, explică asistenta, arătând spre piesa stricată. O armură completă e compusă din douăzeci şi opt de piese. Primul magician care sparge zece câştigă meciul.

Lila luă de jos platoşa distrusă.

— Mai e ceva ce trebuie să ştiu? întrebă ea, întorcând piesa în mâini.

— Ei bine, continuă preoteasa, nu poţi să dai lovituri folosindu-ţi corpul, ci numai cu elementele pe care le stăpâneşti, dar sunt sigură că asta ştiai deja.

Lila nu ştia. Sună o trompetă. Primele meciuri se pregăteau să înceapă.

— Ai un nume? întrebă ea, întinzându-i platoşa înapoi.

— Ister.

— Ei bine, Ister… Lila se dădu înapoi, spre draperia de la intrare. O să stai… pur şi simplu aici, până ce voi avea nevoie de tine?

Femeia zâmbi şi scoase o carte din buzunar.

— Am ceva de citit.

— Dă-mi voie să ghicesc, un text religios?

— De fapt, o contrazise Ister, aşezându-se pe un divan, e despre piraţi.

Lila zâmbi. Preoteasa o cucerise.

— Bine, încuviinţă Lila, n-o să te pârăsc lui *Aven Essen.*

Zâmbetul lui Ister se schimonosi.

— Cine crezi că mi-a dat-o?

Întoarse o pagină.

— Meciul tău e la patru, maestre Stasion. Să nu întârzii.

— Maestre Kamerov, se auzi o voce veselă, când Kell intră în cortul lui.

— Hastra.

Armura şi pelerina tânărului gardian dispăruseră, în locul lor purtând o tunică albă, simplă, cu broderii aurii. O eşarfă, împodobită cu acelaşi model auriu, îi înfăşură larg faţa şi gâtul, mascându-i totul în afară de nasul acvilin şi ochii căprui, prietenoşi. Un cârlionţ scăpase din învelitoare şi când îşi lăsă eşarfa în jos, în jurul gâtului, Kell văzu că zâmbea.

Pe toţi sfinţii, părea tânăr ca un novice de sanctuar.

Kell nu se osteni să-şi scoată coiful. Era prea periculos şi nu doar pentru că ar fi putut fi recunoscut; masca era o constantă reamintire a şiretlicului. Fără greutatea sa, ar fi putut uita cine era şi cine nu era.

Fără tragere de inimă, îşi dezbrăcă haina argintie şi o lăsă pe un scaun, în timp ce Hastra îi fixa platoşele armurii peste tunica sa cu mâneci lungi.

În depărtare, sunară trompetele. Primele trei meciuri se pregăteau să înceapă. Nu se putea şti cât aveau să dureze rundele de deschidere. Unele puteau dura şi o oră. Altele se terminau în câteva minute. Meciul lui Kell era al treilea din arena de la vest. Primul său adversar era un magician faroan al vântului, numit Ost-ra-Nes.

Recapitulă aceste detalii în minte, în timp ce platoşele armurii sale erau legate şi strânse. Nu-şi dădu seama că Hastra terminase până ce tânărul gardian nu vorbi.

— Sunteţi gata, domnule?

O oglindă atârna de unul dintre pereţii de pânză, iar Kell se studie, cu inima bătându-i tare în piept. *Trebuie să fiţi entuziasmat*, zise Hastra, şi Kell într-adevăr *era.* La început, o socotise o nebunie – şi, la drept vorbind, dacă se gândea mai bine, încă era de părere că era o nebunie –, dar nu putuse să se abţină. La naiba cu logica, la naiba cu

raţiunea, era entuziasmat!

— Pe aici, îi arătă Hastra, dezvăluind o a doua intrare cu draperie, în foaia exterioară a cortului privat.

Era aproape ca şi cum adăugarea acesteia fusese concepută cu şiretlicul lui Kell în minte. Probabil chiar aşa *era.* Pe toţi sfinţii, de cât timp plănuise Rhy şarada asta? Probabil Kell nu-l apreciase destul pe fratele său plin de surprize. Şi probabil Kell nu-i dădea prea multă atenţie, în general. Îşi petrecuse prea mult timp în camerele lui sau în Bazin şi se obişnuise să presupună că, numai fiindcă îi putea simţi corpul lui Rhy, îi ştia, de asemenea, şi mintea. Evident, greşise.

De când eşti tu atât de interesat de politicile imperiale?

Sunt interesat de regatul meu, frate.

Rhy se schimbase, Kell observase *măcar* atât. Însă el nu văzuse decât schimbările de dispoziţie ale fratelui său, modul în care părea să se indispună odată cu lăsarea serii. Dar asta era altceva. Asta era o treabă *deşteaptă.*

Totuşi, ca să fie sigur, Kell îşi luă pumnalul, lepădat odată cu haina, şi dădu la o parte una dintre multele tapiserii ale cortului. Hastra privi când el îşi crestă pielea subţire de pe antebraţ şi îşi înmuie degetele în sângele apărut. Pe peretele de pânză desenă un mic simbol, o linie verticală, cu un mic semn orizontal în vârf, spre dreapta, şi un altul la bază, spre stânga. Kell suflă peste el până se uscă, apoi lăsă tapiseria să cadă la locul ei, ascunzând simbolul de la vedere.

Hastra nu întrebă nimic. Îi dori, simplu, noroc şi apoi rămase în cort, în timp ce Kell plecă; după câţiva paşi, un gardian regal – Staff – i se alătură. Merseră în tăcere, mulţimile de pe stradă – bărbaţi şi femei cărora le păsa mai puţin de meciuri decât de festivităţile prilejuite de ele – se dădeau la o parte din calea lui. Ici şi colo, copiii fluturau flamuri, iar Kell zări leii îngemănaţi printre celelalte baniere.

— Kamerov! strigă cineva şi, curând, sunetul fu purtat mai departe prin aer – *Kamerov, Kamerov, Kamerov* –, numele fluturând în urma lui ca o pelerină.

IV

— Alucard! Alucard! Alucard! scanda mulţimea.

Lila pierduse începutul luptei, dar nu conta; căpitanul ei câştiga.

Arena de la est era arhiplină, în rândurile de jos oamenii stăteau umăr în umăr, în vreme ce în rândurile de mai sus se vedea mai prost, dar se respira mai bine. Lila optă pentru unul dintre cele mai de sus rânduri deschise publicului, după ce pusese în balanţă dorinţa ei de a studia meciul cu nevoia de a-şi păstra anonimatul. Cu pălăria neagră a lui Stasion trasă mult pe frunte, stătea cu coatele sprijinite de balustradă, privind cum pământul negru se învârte în jurul degetelor lui Alucard. I se păru că-i vede zâmbetul, chiar şi de la distanţa aceea.

Prinţul Rhy, venit de vreo câteva minute, cu obrajii aprinşi de la drumurile dintre un stadion şi altul, acum stătea în picioare, în balconul regal, privind cu totul absorbit, alături de nobilul faroan cu o înfăţişare rigidă.

Doi stâlpi se ridicau deasupra platformei regale, pe fiecare fiind arborat câte o banieră ca să marcheze meciul. A lui Alucard era o pană de argint – sau o flacără în cădere, Lila nu-şi dădea seama – pe un fundal albastru-închis. Ea ţinea o copie în mână. Cealaltă flamură avea un set de trei triunghiuri unul peste altul, pe fundal verde-pădure. Oponentul lui Alucard, un veskan pe nume Otto, purta un coif străvechi, cu apărătoare de nas şi o calotă bombată.

Otto alesese focul împotriva pământului lui Alucard şi amândoi dansau acum şi se fereau de loviturile reciproce. Piatra netedă a arenei era presărată cu obstacole, formaţiuni stâncoase, oferind atât acoperire, cât şi posibilitatea unei ambuscade, şi trebuie să fi fost protejate de vrăji, de vreme ce Alucard nu le făcu niciodată să se mişte.

Otto era surprinzător de rapid pe picioare pentru un om de peste doi metri înălţime, dar abilitatea lui era una de forţă brută, în vreme ce a lui Alucard ţinea de iuţeala mâinii – Lila nu o putea descrie altfel. Majoritatea magicienilor, ca

şi cei mai obişnuiţi bătăuşi, îşi dădeau de gol atacul mişcându-se în aceeaşi direcţie ca magia lor. Dar Alucard putea sta perfect nemişcat, în vreme ce elementul său se mişca sau, în cazul de faţă, se putea feri într-o parte şi trimite puterea în altă parte, iar prin această metodă simplă, dar eficientă, punctase opt lovituri, faţă de numai două ale lui Otto.

Lui Alucard îi plăcea spectacolul, îi plăcea să adauge înfloriturişi suspans, şi, cum Lila fusese receptorul jocurilor lui de îndeajuns de multe ori, văzu că acum se juca, pur şi simplu, cu veskanul, trecând în apărare doar ca să prelungească lupta şi să bucure mulţimea.

Nişte urale izbucniră din arena de vest, unde Kisimyr se înfrunta cu protejatul ei, Losen, şi, câteva momente mai târziu, cuvintele de pe cel mai apropiat afişaj al acoladelor se schimbară, numele lui Losen dispărând şi al lui Kisimyr înscriindu-se în locul promovatului. În arena de jos, flăcările înconjurau pumnii lui Otto. Lucrul cel mai greu, la foc, era să pui forţă în spatele lui, să-i dai şi greutate, nu numai căldură. Veskanul îşi arunca loviturile cu toată greutatea corpului său, în loc să folosească puterea focului.

„Magia e ca oceanul”, îi spusese Alucard, la prima ei lecţie. „Când valurile merg în aceeaşi direcţie, forţa lor se uneşte. Când se ciocnesc, se anulează. Aşază-te în calea magiei tale şi o să le perturbi avântul. Mişcă-te împreună cu ele, şi…”

Aerul din jurul Lilei începu să furnice plăcut.

— Maestre Tieren, zise ea, fără să se întoarcă.

Aven Essen se apropie de ea.

— Maestre Stasion, salută el degajat. N-ar trebui să te pregăteşti?

— Lupt ultimul, îl lămuri ea, aruncându-i o privire. Am vrut să urmăresc meciul lui Alucard.

— Îţi sprijini prietenii?

Ea ridică din umeri.

— Studiez adversarii.

— Înţeleg…

Tieren îi aruncă o privire apreciativă. Sau probabil era

dezaprobatoare. Era un om greu de citit, dar Lilei îi plăcea. Nu doar pentru că nu încercase s-o oprească, dar şi pentru că îi putea pune întrebări, iar el în mod cert nu credea că ar proteja pe cineva ţinându-l departe de informaţii. Îi încredinţase, odată, o sarcină dificilă, îi respectase secretele de două ori şi o lăsase să-şi aleagă singură calea, la fiecare răscruce.

Lila făcu semn către balconul regal.

— Prinţul pare foarte interesat de acest meci, continuă ea, în timp ce, jos, Otto scăpă ca prin urechile acului de o lovitură. Dar cine e faroanul?

— Lordul Sol-in-Ar, explică Tieren, fratele mai mare al regelui.

Lila se încruntă.

— N-ar fi trebuit ca, fiind cel mai mare, să fie *el* rege?

— În Faro, descendenţa coroanei nu e determinată de ordinea născuţilor, ci de preoţi. Lordul Sol-in-Ar nu are nicio afinitate pentru magie. Prin urmare, nu poate fi rege.

Lila simţi dispreţul din vocea lui Tieren şi îşi dădu seama că nu era pentru lordul Sol-in-Ar, ci pentru preoţii care-l considerau nemerituos.

Ea nu dădea doi bani pe toată poliloghia despre magia care îi cernea pe cei puternici de cei slabi, făcând un soi de judecată spirituală. Nu, asta semăna prea mult cu soarta, iar Lila nu credea în asta. O persoană îşi alege singură drumul. Sau îşi croieşte o soartă nouă.

— Cum de ştii atât de multe? întrebă ea.

— Mi-am petrecut viaţa studiind magia.

— Nu m-am gândit că vorbeam despre magie.

— Vorbeam despre oameni, zise el, urmărind meciul, şi oamenii sunt elementul cel mai variabil şi mai important în ecuaţia magiei. Magia în sine este, la urma urmei, o constantă, o sursă pură şi stabilă, ca apa. Oamenii şi lumea pe care o modelează sunt canale de magie, determinându-i natura, colorându-i energia, la fel cum o vopsea face cu apa. Mai cu seamă tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să poţi vedea că magia se schimbă în mâinile celor care o folosesc. Este un element care se modelează. Cât despre interesul

meu pentru Faro şi Vesk, imperiul arnesian e vast. Totuşi, nu e întreg cuprinsul lumii şi, ultima oară când m-am ostenit să verific, magia exista şi dincolo de graniţele lui. Mă bucur de *Essen Tasch,* chiar şi ca reamintire a acestui fapt, şi, totodată, pentru ocazia de a vedea cum este magia tratată în alte părţi.

— Sper că ai scris toate astea undeva, îl tachină ea. Pentru posteritate şi aşa mai departe.

El se bătu cu degetul în tâmplă.

— Le păstrez la loc sigur.

Lila pufni. Atenţia i se întoarse la lordul Sol-in-Ar. Oamenii vorbeau şi oamenii de pe mare, mai mult decât toţi ceilalţi.

— E adevărat ce se spune?

— N-am de unde să ştiu, maestre Elsor. Nu sunt la curent.

Ea se îndoia că era atât de naiv pe cât pretindea.

— Că lordul Sol-in-Ar vrea să-l răstoarne pe fratele lui şi să pornească un război?

Tieren puse o mână pe umărul ei, strânsoarea lui fiind surprinzător de puternică.

— Ai grijă cu limba aia a ta! o atenţionă el calm. Sunt prea multe urechi pentru astfel de remarci nesăbuite.

Urmăriră restul meciului în tăcere. N-a mai durat mult.

Alucard era ca o pată de lumină, coiful lui sclipind în soare, când se învârti în spatele unui bolovan şi ieşi pe partea cealaltă. Lila privi, hipnotizată, cum el îşi ridică mâinile şi pământul din jurul lui ţâşni înainte.

Otto îşi puse focul în jurul lui ca un scut, apărându-se din faţă, din spate şi din toate părţile. Ceea ce era grozav, numai că, evident, nu mai putea *vedea* prin vâlvătaie, aşa că nu observă momentul în care pământul îşi schimbă direcţia şi zbură sus în aer, adunându-se în bulgări înainte de a se prăvăli, nu cu o forţă obişnuită, ci repezindu-se în jos fulgerător. Mulţimea exclamă, dar veskanul îşi ridică ochii prea târziu. Mâinile lui se ridicară, la fel şi focul, dar nu destul de rapid; trei dintre proiectile îşi atinseră ţinta, izbindu-l în umăr, în antebraţ şi în genunchi, destul de puternic cât să-i spargă platoşele armurii.

Într-o explozie de lumină, meciul se terminase.

Un oficial – un preot, judecând după roba sa albă – ridică un cerc de aur la buze şi spuse:

— Alucard Emery merge mai departe!

Mulţimea izbucni în aplauze asurzitoare, iar Lila îşi ridică privirea spre balconul regal, dar prinţul plecase. Privi în jur, ştiind deja că şi Tieren plecase. Trompetele răsunară din arena centrală. Lila văzu că Jinnar câştigase runda. Cercetă lista pentru următorul meci din arena centrală.

Tas-on-Mir era primul nume şi, imediat dedesubt, *Kamerov.*

Magia clocotea în sângele lui Kell, în timp ce mulţimea zbiera în arena de sus. Dumnezeule, oare toţi oamenii din Londra Roşie veniseră să privească rundele de deschidere?

Jinnar trecu pe lângă el, în tunel, întorcându-se de la meciul lui. Nu arăta c-ar fi depus vreun efort.

— *Fal chas!* îi ură magicianul cu ochi argintii, scoţându-şi restul armurii sale.

După cum se vedea, nu-şi spărsese decât trei platoşe.

— *Rensa tav,* răspunse Kell automat, cu pieptul vibrând de o energie nervoasă.

Ce fusese în capul lui? Ce căuta aici? Era o mare greşeală… şi totuşi muşchii şi oasele încă mai tânjeau după o luptă şi, dincolo de tunel, putea auzi spectatorii strigându-i numele – *Kamerov! Kamerov! Kamerov!* – cu toate că nu era numele lui, şi asta îi trimise un val nou de foc prin vene.

Picioarele lui înaintară spre gura tunelului, unde aşteptau doi asistenţi, cu o masă între ei.

— Regulile au fost bine explicate? întrebă cel dintâi.

— Şi eşti gata, dornic şi capabil? întrebă al doilea.

Kell dădu din cap. Văzuse destule meciuri de turnir ca să ştie cum mergeau lucrurile, iar Rhy stăruise să le recapituleze, pe rând, pe fiecare, doar ca să fie sigur. Pe măsură ce turnirul progresa, regulile aveau să se schimbe, ca să aibă loc meciuri mai lungi şi mai grele. *Essen Tasch* aveau să devină mult mai periculoase atunci, atât pentru Kell, cât şi pentru Rhy. Însă rundele primare aveau, pur şi

simplu, rolul să-i separe pe cei buni de cei foarte buni, pe cei pricepuţi de maeştri.

— Elementul tău? întrebă primul.

Mai multe sfere de sticlă stăteau pe masă, foarte asemănătoare cu acelea de care Kell se folosise odată ca să încerce să-l înveţe magia pe Rhy. Fiecare sferă conţinea un element: pământ negru, apă colorată, praf colorat ca să dea formă vântului şi, în cazul focului, un pumn de ulei ca să creeze flacăra. Mâna lui Kell ezită deasupra globurilor, încercând să decidă pe care să-l aleagă. Ca *antari,* îl putea mânui pe oricare dintre ele. Însă Kamerov trebuia să aleagă. Mâna lui se opri pe o sferă care conţinea apă, colorată în albastru-intens ca să fie vizibilă pentru spectatori, odată ce intra în arenă.

Cei doi asistenţi se înclinară, iar Kell ieşi în arenă, condus înainte de un val de zgomot. Se uită cu atenţie prin vizorul lui. Era o zi însorită de iarnă, cu un ger muşcător, dar cu o lumină puternică, aceasta reflectându-se în turlele arenei şi în broderiile metalice ale banierelor care fluturau din toate părţile. Leii de pe flamura lui Kell îi făceau cu ochiul din tot cuprinsul arenei, în vreme ce spirala albastră-argintie a lui Tas-on-Mir ieşea în evidenţă, ici şi colo, pe fundalul său negru (sora ei geamănă, Tos-an-Mir, alesese blazonul invers, cu desen negru pe fundal albastru-argintiu).

Drama şi spectacolul întotdeauna păruseră prosteşti, privite din afară, dar stând acolo, în arenă şi nu în tribune, Kell se simţi prins de spectacol. Scandările, uralele mulţimii pulsau de energie, de magie. Inima îi bătea tare, corpul îi era nerăbdător de luptă şi se uită în sus, peste capetele mulţimii, spre platforma regală unde Rhy îşi ocupase locul lângă rege, privind în jos. Ochii lor se întâlniră şi, chiar dacă Rhy nu avea cum să-i vadă pe ai lui Kell prin mască, el totuşi simţi privirea schimbată între ei ca o coardă întinsă, care tocmai fusese ciupită.

Încearcă şi tu să nu ne omori pe amândoi.

Rhy făcu un singur, aproape imperceptibil, semn din cap, de la balconul său, iar Kell se strecură printre obstacole până în centrul arenei.

Tas-on-Mir deja intrase în ring. Era îmbrăcată, ca toţi faroanii, într-o singură bucată de pânză înfăşurată în jurul corpului, detaliile fiind ascunse sub armură. Un coif simplu mai degrabă îi încadra faţa decât i-o masca, iar pietrele preţioase albastru-argintii păreau nişte broboane de sudoare de-a lungul frunţii şi al obrajilor ei. Într-o mână ţinea un glob plin cu praf roşu. O magiciană a vântului. Mintea lui Kell calculă rapid. Aerul era unul dintre cele mai uşor de mişcat elemente şi unul dintre cel mai greu de luptat împotrivă, dar dacă forţa lui venea uşor, precizia lipsea.

Un preot în robă albă stătea pe un soclu deasupra celui mai de jos balcon pentru a oficia meciul. Făcu un semn şi concurenţii înaintară, salutară spre platforma regală şi apoi se aşezară faţă în faţă, fiecare ţinând întinsă sfera lui. Nisipul din globul lui Tas-on-Mir începu să se răsucească, în timp ce apa din globul lui Kell se învolbura leneş.

Apoi, fie liniştea se lăsă peste arenă, fie pulsul lui Kell acoperi orice altceva – mulţimea, fluturatul banierelor, uralele îndepărtate de la celelalte meciuri. Undeva în golul acela de zgomot, sferele căzură şi primul sunet care ajunse la urechile lui Kell a fost cel cristalin al sticlei sparte de podeaua arenei.

Pentru o clipă, sângele din venele lui Kell îşi grăbi curgerea, iar lumea din jurul lui şi-o încetini. Apoi, la fel de brusc, reveni la mişcare. Vântul faroanei sări în sus şi începu să se încolăcească în jurul ei. Apa întunecată se răsuci pe braţele lui Kell, înainte să se strângă deasupra palmelor lui.

Faroana se smuci şi vântul roşu ţâşni înainte cu forţa unei suliţe. Kell sări înapoi la ţanc să se ferească de o lovitură, dar o rată pe a doua, care-l izbi într-o parte, crăpându-i o platoşă şi inundând arena în lumină.

Lovitura îi tăie respiraţia lui Kell; aruncă o privire la Rhy, în balconul regal, şi îl văzu strângând de braţele fotoliului şi scrâşnind din dinţi. Aparent, reacţia ar fi putut trece drept concentrare, dar Kell ştia ce era – un ecou al durerii lui. Rosti în gând o scuză, apoi plonjă în spatele celei mai

apropiate grămezi de pietre, scăpând ca prin urechile acului de o altă lovitură. Se rostogoli şi reveni în picioare, recunoscător pentru faptul că armura era concepută să reacţioneze numai la atacuri, nu la loviturile autoprovocate.

De sus, Rhy îi aruncă o privire nimicitoare.

Kell cântări cele două valuri de apă care încă pluteau deasupra mâinilor lui şi îşi imagină vocea lui Holland răsunând prin arenă, împletită în adierea vântului. Tachinându-l.

Luptă.

La adăpostul pietrelor, îşi ridică o mână şi sfera de apă dintre degetele lui începu să se desfacă în două şuvoaie, apoi în patru, apoi în opt. Se lungiră ca nişte frânghii, încercuind arena din părţi opuse, întinzându-se şi devenind din ce în ce mai subţiri, ca nişte panglici, apoi ca nişte fire de aţă, apoi ca firele de păianjen, încrucişându-se într-o pânză.

Drept răspuns, vântul roşu se înteţi, despicându-se ca şi apa lui în zeci de brice de aer; Tas-on-Mir încerca să-l silească să iasă din adăpost. Kell tresări când un ciob de vânt îi crestă obrazul. Vocea adversarei sale începu să se răspândească în aer din zeci de locuri şi pentru restul arenei părea că, acum, Kell lupta pe nevăzute, dar Kell o putea *simţi* pe faroană – sângele şi magia vibrând pe sub pielea ei, tensiunea crescându-i din cauza firelor de apă pe care el le întindea strâns. Unde… unde… *acolo.* Se răsuci, aruncându-se nu într-o parte, ci în *sus.* Urcă pe bolovan, al doilea glob îngheţând în clipa de dinainte în mâna lui stângă. Se sparse când se repezi spre Tas-on-Mir, care izbuti să ridice un scut din vântul ei mai înainte ca schijele s-o poată atinge. Dar a fost atât de concentrată la atacul din faţă, că a uitat de pânza de apă, care se realcătuise cât ai clipi într-un bloc de gheaţă în spatele ei. O izbi în spinare, spărgându-i trei platoşe care îi protejau coloana.

Mulţimea izbucni când faroana căzu în patru labe, iar apa se întoarse la Kell şi se împleti în jurul încheieturilor sale.

Fusese o fentă. Aceeaşi pe care o folosise şi împotriva lui Holland. Dar spre deosebire de *antari,* Tas-on-Mir nu

rămase la pământ. O clipă mai târziu era din nou în picioare, vântul roşu şuierând în jurul ei când platoşele sparte îi căzură.

Trei eliminate, gândi Kell. *Mai sunt şapte.*

Zâmbi în spatele măştii, după care amândoi deveniră o vâltoare nedesluşită de lumină, vânt şi gheaţă.

Degetele lui Rhy se strânseră pe braţele jilţului său.

Jos, Kell se ferea şi fenta loviturile faroanei.

Chiar şi în locul magicianului Kamerov era incredibil. Se mişca prin arenă cu o graţie uluitoare, abia atingând solul. Rhy nu-l văzuse pe fratele lui luptând decât în fel şi fel de încăierări. Aşa arătase când îl înfruntase pe Holland? Sau pe Athos Dane? Sau acesta era rezultatul lunilor petrecute în Bazin, hărţuit de propriii lui demoni?

Kell nimeri o nouă lovitură, iar Rhy se trezi că-şi înăbuşă râsul – de asta, de absurditatea faptei lor, de durerea foarte reală din partea lui stângă, de faptul că nu ar fi putut să mai oprească tărăşenia. De faptul că n-ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut. Exista un soi de control în a te abandona, în a te supune evenimentelor.

— Magicienii noştri sunt puternici anul ăsta, i se adresă el tatălui său.

— Dar nu *foarte* puternici, zise regele. Tieren a ales bine. Să sperăm că preoţii din Faro şi Vesk au făcut la fel.

Rhy îşi încreţi fruntea nedumerit.

— Credeam că scopul poveştii ăsteia era să ne arătăm puterea.

Tatăl lui îi aruncă o privire mustrătoare.

— Nu uita niciodată, Rhy, că priveşti un *joc.* Unul cu trei jucători puternici, dar egali.

— Şi dacă, într-un an, Vesk şi Faro vor juca să *câştige?*

— Atunci o să ştim.

— Ce-o să ştim?

Privirea regelui se întoarse la meci.

— Că războiul e aproape.

În arena de dedesubt, Kell se rostogoli, apoi se ridică. Apa întunecată se învârti şi se răsuci în jurul lui,

strecurându-se pe sub şi în jurul zidului de aer al faroanei, înainte de a o izbi în piept. Armura ei se sparse luminos la lovitură, iar mulţimea izbucni în aplauze.

Faţa lui Kell era ascunsă, dar Rhy ştia că zâmbea.

Te dai mare, gândi el, exact când Kell pară prea lent şi lăsă o rafală de vânt ca un cuţit să pătrundă până la el, lovindu-l în coaste. Lumina erupse în faţa ochilor lui Rhy şi în spatele lor, iar el îşi ţinu respiraţia. Durerea îi arse carnea şi încercă să-şi închipuie că o putea absorbi, luând-o de la Kell şi îngropând-o în el însuşi.

— Arăţi palid, observă regele.

Rhy se lăsă pe spate, în jilţ.

— Sunt bine.

Şi era. Durerea îl făcea să se simtă viu. Inima îi bătea cu putere în piept, deopotrivă cu a fratelui său.

Regele Maxim se ridică în picioare şi se uită în jur.

— Unde e Kell? întrebă el.

Vocea începuse, de la o vreme, să se înăsprească rostindu-i numele, într-un fel care-i întorcea stomacul pe dos lui Rhy.

— Sunt sigur că e prin jur, răspunse el, uitându-se atent la cei doi luptători din ring. A aşteptat cu nerăbdare turnirul. De altfel, nu pentru asta sunt Staff şi Hastra? Să nu-l piardă din ochi?

— Au devenit cam delăsători.

— Când o să încetezi să-l pedepseşti? ripostă Rhy. Nu e el singurul care a făcut rău.

Ochii lui Maxim se înnegurară.

— Şi nu e *el* viitorul rege.

— Ce-are de-a face una cu alta?

— Totul, zise tatăl lui, aplecându-se spre el şi coborându-şi vocea.

— Crezi că fac asta de ciudă? Din vreo răutate nejustificată? Asta vrea să fie o lecţie, Rhy. Poporul tău va suferi când vei greşi şi vei suferi şi tu, când poporul va suferi.

— Crede-mă, murmură Rhy, frecându-şi coastele din cauza durerii-ecou, sufăr de pe-acum.

Dedesubt, Kell se ferea şi se învârtea. Rhy îşi dădea seama că lupta se apropia de sfârşit. Faroana era în inferioritate – fusese în inferioritate de la bun început – şi mişcările ei încetineau, în timp ce ale lui Kell deveneau mai rapide, mai încrezătoare.

— Chiar crezi că viaţa lui e în primejdie?

— Nu pentru viaţa *lui* îmi fac eu griji, zise regele.

Dar Rhy ştia că nu era adevărat. Nu întru totul. Puterea lui Kell îl transforma într-o ţintă. Vesk şi Faro credeau că este binecuvântat, giuvaierul coroanei arnesiene, sursa de putere care făcea imperiul să fie aproape de neatins. Era un mit despre care Rhy era sigur că însăşi coroana arnesiană îl perpetua, dar lucrul periculos la legende era că unii oameni le puneau la inimă, iar cei care credeau că magia lui Kell apăra imperiul puteau, de asemenea, să-şi închipuie că, eliminându-l pe el, ar fi putut şubrezi imperiul. Alţii credeau că, dacă l-ar putea fura, puterea Arnesului ar fi a lor.

Dar Kell nu era un soi de talisman… nu-i aşa?

Când erau copii, Rhy se uita la Kell şi nu-l vedea decât pe fratele lui. Pe măsură ce creşcuseră, raportul se schimbase. Erau zile în care credea că vede o întunecime. Alteori, i se părea că vede un zeu. Nu că i-ar fi spus vreodată asta lui Kell. Ştia că el ura ideea de a fi ales.

Rhy se gândi că existau lucruri şi mai rele de atât.

Kell încasă o altă lovitură în arenă, iar Rhy simţi cum îi arde braţul.

— Eşti sigur că eşti bine? stărui tatăl lui, iar Rhy îşi dădu seama că i se albiseră buricele degetelor strângând de fotoliu.

— Perfect, încuviinţă el, înghiţindu-şi durerea.

Kell dădu ultimele două lovituri, spate în spate, încheind meciul. Publicul izbucni în aplauze, în timp ce faroana se ridică, anevoie, în picioare, şi salută, cu mişcări ţepene, înainte de a se retrage din ring.

Kell îşi îndreptă atenţia spre balconul regal şi făcu o plecăciune adâncă.

Rhy îşi ridică o mână, confirmând victoria, iar silueta în argintiu şi alb dispăru în tunel.

— Tată, i se adresă Rhy, dacă nu-l ierţi pe Kell, o să-l pierzi.

Nu primi niciun răspuns.

Rhy se întoarse spre tatăl lui, dar regele deja plecase.

V

Oamenii întotdeauna spuneau că aşteptarea e cea mai rea, iar Lila era de acord. Într-atât încât ea, una, rareori aştepta ceva. Dacă aşteptai prea mult, îşi făceau loc întrebările, îndoielile. Îţi slăbea hotărârea. Probabil tocmai de aceea, când stătea în tunelul arenei de la vest *aşteptând* să înceapă meciul ei, începu să simtă că făcuse o mare greşeală.

Periculoasă.

Nesăbuită.

Prostească.

Nebunească.

Un cor de îndoieli atât de puternic, încât cizmele ei făcură un pas înapoi.

Într-un alt stadion, spectatorii ovaţionau, fiindcă un alt arnesian ieşise câştigător.

Lila mai făcu un pas înapoi.

Apoi zări flamura – flamura ei – în tribune, iar paşii îi prinseră rădăcini.

Eu sunt Delilah Bard, gândi ea. *Pirat, hoţ, magician.*

Vârfurile degetelor începură să o furnice.

Am traversat lumi şi am luat corăbii. Am luptat cu regine şi am salvat oraşe.

Se cutremură şi sângele începu să-i vuiască.

Sunt unică de felul meu.

Trompetele sunară şi, odată cu ele, Lila se forţă să înainteze prin arcadă, cu globul în mână. Uleiul fosforescent clipocea înăuntru, gata să fie aprins.

De îndată ce dădu cu ochii de arenă, anxietatea i se risipi, lăsând în urmă un fior familiar.

Periculoasă.

Nesăbuită.

Prostească.

Nebunească.

Vocile se porniră din nou, dar n-o mai puteau opri de acum. Aşteptarea se terminase. Nu mai exista cale de întoarcere şi acest simplu fapt îi făcea mai uşor mersul înainte.

Tribunele scoaseră urale de încurajare când Lila păşi în arenă. De la galerie, stadionul păruse uriaş. Din arenă părea *enorm.*

Căută prin mulţime cu privirea – erau atât de mulţi oameni, atât de mulţi ochi îndreptaţi spre ea. Ca hoţ de noapte, Lila Bard ştia că a sta departe de lumină era cea mai sigură cale de a rămâne în viaţă, dar, fără voia ei, *se delectă* cu trucul ăsta. Să stai drept în faţa unei ţinte în timp ce-i furi monedele din buzunar. Să zâmbeşti în timp ce furi. Să-ţi priveşti victima în ochi şi s-o provoci să vadă dincolo de înşelăciune. Pentru că trucurile cele mai bune erau cele făcute nu când ţinta era cu spatele întors, ci atunci când te privea.

Iar Lila voia să fie văzută.

Apoi o văzu pe veskană.

Sar intră în arenă, străbătând distanţa mare din câţiva paşi şi oprindu-se în centru. Stând nemişcată, arăta de parcă ar fi crescut direct din piatra arenei, un stejar falnic de femeie. Lila nu se gândise niciodată la ea ca fiind scundă, dar lângă veskană, se simţea ca o nuia.

Cu cât mai mari sunt, gândi Lila, *cu atât mai rău cad. Să sperăm.*

Cel puţin, platoşele armurii erau croite pe măsură, dându-i Lilei o ţintă mai mare. Masca lui Sar era făcută din lemn şi metal, lucrate împreună într-un soi de animal sălbatic, cu coarne şi bot şi două fante subţiri prin care luceau ochii albaştri ai femeii. În mână ţinea un glob plin de pământ.

Lila îşi încleştă dinţii.

Pământul era cel mai dur element – aproape orice lovitură putea sparge o platoşă – dar era dat, de asemenea,

în cantitate mică. Aerul era pretutindeni, ceea ce însemna că şi focul era, de asemenea, dacă îl puteai forţa să ia forma dorită.

Sar se înclină, umbra ei acoperind-o pe Lila.

Flamura veskanei flutura deasupra capetelor, un albastru ca de cer senin marcat de un singur *X* galben. Între litera lui Sar şi cuţitele Lilei, publicul era o mare de linii încrucişate. Cei mai mulţi fluturau flamuri cu argintiu pe fond negru, dar Lila se gândi că probabil avea mai puţin de-a face cu zvonurile despre măiestria lui Stasion Elsor şi mai mult cu faptul că era arnesian. Localnicii aveau să fie întotdeauna majoritari. În clipa asta, loialitatea lor era implicită. Dar Lila şi-o putea câştiga. Îşi imagină un stadion întreg de flamuri negre şi argintii.

N-o lua înainte.

Arena era presărată cu obstacole, bolovani, coloane şi ziduri joase, toate din aceeaşi piatră negricioasă ca şi podeaua, astfel încât concurenţii şi elementele lor să iasă în evidenţă pe fundalul negru.

Trompetele încetară să mai sune, iar privirea Lilei se ridică spre balconul regal, dar prinţul nu era acolo. Numai un tânăr purtând o pelerină verde şi o coroană din lemn lustruit, cu fire de argint – unul dintre veskanii regali – şi Maestrul Tieren. Lila îi făcu cu ochiul şi, cu toate că probabil *Aven Essen* n-o putu vedea, ochii lui strălucitori părură totuşi să se îngusteze dezaprobator.

O tăcere încordată se lăsă peste mulţime, iar Lila se răsuci dând cu ochii de un bărbat în robă albă şi aurie, pe platforma arbitrului, proiectată în consolă deasupra arenei. Mâinile lui erau ridicate şi, pentru o secundă, se întrebă dacă el invoca magia, până când îşi dădu seama că doar cerea linişte.

Sar îşi ridică sfera, pământul săltând şi vibrând înăuntru, cu o energie de nestăvilit.

Lila înghiţi nodul din gât şi şi-o înălţă şi ea pe a ei, dar uleiul rămăsese tulburător de nemişcat.

Tigru, tigru, foc ce baţi…

Degetele i se strânseră pe glob, iar uleiul izbucni în

flăcări. Efectul a fost impresionant, dar n-avea să dureze, nu cu atât de puţin aer în sferă. Ea nu aşteptă – în clipa în care omul în alb începu să îşi coboare mâna, Lila trânti globul de piatra arenei, făcând să ţâşnească drept în sus o flacără flămândă de aer. Forţa acesteia o zgâlţâi pe Lila şi surprinse auditoriul, care păru să creadă că figura era în spiritul spectacolului.

Sar îşi zdrobi globul în mâini şi; astfel, meciul începu.

— Concentrează-te! o certa Alucard.

— Mă concentrez, zise Lila, ţinând mâinile de o parte şi de alta a uleiului.

— Ba nu te concentrezi. Ţine minte, magia e ca oceanul.

— Da, da, mormăi Lila, valuri.

— Când valurile merg în aceeaşi direcţie, o dăscăli el, ignorându-i comentariul, ele cresc. Când se ciocnesc, se anulează.

— Bine, deci eu vreau să dezvolt valul...

— Nu, zise Alucard. Doar lasă puterea să treacă prin tine.

Esa se frecă de piciorul ei. Turla *se legăna încet, în ritmul mării. Braţele o dureau de cât le ţinuse întinse, cu o picătură de ulei în fiecare palmă. Era prima ei lecţie şi deja eşua.*

— Nu te străduieşti.

— Du-te naibii!

— Nu te lupta cu ea. N-o forţa. Fii o uşă deschisă.

— Ce s-a întâmplat cu valurile? mormăi Lila.

Alucard o ignoră.

— Toate elementele sunt inerent conectate, turui el mai departe, în timp ce ea se căznea să invoce focul. Nu există o linie de netrecut între unul şi următorul. În schimb, ele există pe un spectru, topindu-se unul în celălalt. Cheia e să găseşti care parte a acelui spectru te atrage cel mai tare. Focul trece în aer, care trece în apă, care trece în pământ, care trece în metal, care trece în os.

— Şi magia?

El îşi încreţi fruntea, de parcă n-ar fi înţeles.

— Magia e în toate.

Lila îşi flexă mâinile, concentrându-se pe tensiunea din degete, pentru că trebuia să se concentreze la ceva.

— Tigru, tigru, foc ce baţi...

Nimic.

— Te străduieşti prea tare.

Lila scoase o exclamaţie exasperată.

— Parcă ziceai că nu mă străduiesc destul!

— Există un echilibru. Şi strângi prea tare.

— Nici măcar nu-l ating.

— Bineînţeles că da. Numai că nu-ţi foloseşti mâinile. Îţi încordezi puterile. Dar forţa fizică nu e totuna cu voinţa. Tu înşfaci un lucru, când ar trebui doar să-l ţii în palmă. Tu încerci să controlezi elementul. Dar nu merge aşa, nu tocmai. E mai mult o... conversaţie. Întrebare şi răspuns, chemare şi răspuns.

— Stai, deci e vorba de valuri, de uşă sau de conversaţie?

— Poate fi orice vrei tu.

— Eşti un profesor mizerabil.

— Te-am prevenit. Dacă nu eşti gata pentru asta...

— Tacă-ţi fleanca. Mă concentrez.

— Nu poţi să te uiţi urât la magie ca s-o faci să se manifeste.

Lila trase aer în piept să se calmeze. Încercă să se concentreze la modul în care se simţea focul, îşi imagină căldura lui în palme, dar nici asta nu dădu rezultat. Atunci, se gândi la Kell, la Holland, amintindu-şi cum aerul se schimba când făceau ei magie, amintindu-şi furnicăturile, pulsul. Se gândi la cum ţinuse în mână piatra neagră, invocându-i puterea, vibraţia dintre sângele şi oasele ei şi altceva în plus, ceva mai adânc. Ceva straniu şi imposibil, şi, în acelaşi timp, extrem de familiar.

Vârfurile degetelor începură să-i ardă, nu de căldură, ci de ceva mai ciudat, ceva şi rece şi cald, şi aspru şi neted şi viu.

Tigru, tigru, foc ce baţi, *şopti ea încetişor şi, în clipa următoare, focul prinse viaţă în mâinile ei. N-a fost nevoie să se uite ca să vadă ce făcuse. O putea simţi – nu doar căldura, dar şi puterea ce clocotea dedesubt.*

Lila era, oficial, un magician.

Lila încă încerca să silească focul să ia o formă, când primul bulgăre de pământ al lui Sar – o piatră, practic – o nimeri în umăr. Explozia de lumină a fost orbitoare şi scurtă, când platoşa se sparse. Durerea rămase.

Nu avu timp să reacţioneze. O altă bucată de pământ se repezi spre ea, iar Lila se răsuci din linia de atac a lui Sar, ascunzându-se după un stâlp, cu o fracţiune de secundă înainte ca pământul să se lovească de el, o ploaie de pietricele răpăind pe podeaua arenei. Crezând că avea timp până la următorul atac, Lila ieşi de după stâlp, pregătită să lovească, şi a fost nimerită drept în piept de o lance de pământ, care-i zdrobi platoşa centrală. Lovitura o împinse cu spatele de un bolovan, iar şira spinării ei se izbi de piatră cu forţă violentă, alte două platoşe spărgându-se, în timp ce ea gâfâi şi căzu în patru labe.

Patru platoşe pierdute în câteva secunde.

Veskana chicoti, gros şi răguşit, iar mai înainte ca Lila să se poată măcar ridica în picioare, darămite să-i răspundă cu aceeaşi monedă, un alt bulgăre de pământ o lovi în fluierul piciorului, crăpându-i o a cincea platoşă şi doborând-o din nou în genunchi.

Lila se rostogoli, blestemând cu poftă, cuvintele pierzându-se sub uralele, scandările şi plesnetele flamurilor în aer. O baltă de foc continua să ardă pe pământul mânjit de ulei. Lila o împinse cu voinţa ei, trimiţând un râu de foc spre Sar. Abia de-o atinse pe veskană, flăcările mângâindu-i inofensiv armura. Lila înjură şi se aruncă în spatele unei palisade.

Veskana zise ceva în semn de tachinare, dar Lila continuă să se ascundă.

Gândeşte, gândeşte, gândeşte.

Petrecuse toată ziua urmărind meciurile, notându-şi fiecare mişcare a concurenţilor, modul în care jucau. Dedusese astfel strategiile, locurile slabe din armură, divulgările din jocul lor.

Şi învăţase un lucru foarte important.

Toată lumea juca *după reguli.* Ei bine, din câte putea spune Lila, nu erau atât de multe, în afara celor evidente: fără atingere fizică. Însă aceşti concurenţi erau ca actorii. Nu jucau murdar. Nu luptau de parcă într-adevăr ar fi contat. Desigur, voiau să câştige, voiau să obţină gloria şi să ia premiul, dar nu luptau de parcă *viaţa* lor ar fi fost pusă la bătaie. Era prea multă bravadă şi prea puţină frică. Se mişcau prea încrezător, ştiind că un clopot avea să sune, un fluier avea să ţiuie, meciul se va sfârşi, şi, cu toate astea, ei aveau să fie în siguranţă.

Luptele adevărate nu mergeau aşa.

Delilah Bard nu fusese niciodată într-o luptă care să nu conteze.

Ochii ei fulgerară prin arenă şi se opriră la platforma arbitrului. Omul se dăduse înapoi, lăsând consola liberă. Se afla deasupra arenei, dar nu cu mult. Putea să ajungă la ea.

Lila îşi adună focul, ţinându-l strâns, gata să lovească. Şi apoi se întoarse, urcă pe zid şi sări. Reuşi, deşi la limită, mulţimea exclamă surprinsă, iar ea ateriză pe platformă şi se răsuci spre Sar.

Şi, fără îndoială, veskana ezită.

Să loveşti publicul în mod cert nu era permis. Însă nu exista nicio regulă despre a sta în faţa lui. Momentul acela de stupefacţie a fost tot ceea ce avea nevoie Lila. Sar nu atacă, dar Lila o făcu, o cometă de foc lansându-se din fiecare mână.

Nu te lupta cu ea, n-o forţa, fii o uşă deschisă.

Însă Lila nu se simţea ca o uşă deschisă. Se simţea ca o lupă, amplificând orice magie stranie care ardea în ea, aşa că atunci când întâlni focul, forţa a fost propria explozie.

Cometele se învârtiră şi se arcuiră prin aer, lovind în Sar din unghiuri diferite. Pe una o blocă. Cealaltă se izbi de ea într-o parte, spărgându-i cele trei platoşe de la şold până la umăr.

Lila rânji ca o retardată când mulţimea izbucni. O strălfulgerare de aur de deasupra îi atrase atenţia. La un moment dat, prinţul sosise să privească. Alucard stătea în picioare, în tribuna de sub prinţ, iar la nivelul ei, arbitrul în

alb dădea fuga spre ea. Mai înainte să poată striga el fault, Lila sări de pe platformă înapoi pe bolovan. Din nefericire, Sar îşi revenise, atât din surpriză, cât şi din lovitură, iar când piciorul Lilei atinse vârful bolovanului, un proiectil de pământ o izbi în umăr, spărgându-i o a şasea bucată din armură şi doborând-o de pe creastă.

Când căzu, se dădu peste cap cu o graţie de felină şi ateriză ghemuită.

Sar se pregătise pentru un atac de îndată ce picioarele Lilei atinseră piatra şi tocmai de aceea Lila îşi lansă focul *înainte* de a ateriza. Meteorul o nimeri pe veskană în fluierul piciorului, spărgându-i o altă platoşă.

Patru la şase.

Lila recupera.

Se rostogoli în spatele unei palisade ca să-şi revină, în timp ce Sar îşi întinse degetele groase, iar pământul risipit prin arenă săltă şi începu să se adune spre ea.

Lila văzu un bulgăre mare de pământ şi se lăsă într-un genunchi, strângându-şi pumnul în jurul lui, cu o clipă înainte ca forţa invizibilă a lui Sar să pună stăpânire pe el şi să-l tragă destul de tare ca să mişte elementul şi pe Lila odată cu el. Ea nu-i dădu drumul, cizmele alunecându-i pe piatra netedă a podelei, în timp ce Sar o aducea la ea, dar Lila încă rămăsese ascunsă pe după numeroasele obstacole. Bolovanii, coloanele şi zidurile se sfârşiră şi abia în clipa aceea Sar o văzu pe Lila, o văzu dând drumul bulgărelui de pământ, acum învăluit în flăcări. Acesta se smulse de la Lila şi veni spre veskană, propulsat atât de forţa cu care-l trăsese ea, cât şi de voinţa Lilei, trosnind-o în piept şi spărgându-i alte două platoşe.

Bun. Acum erau la egalitate.

Sar atacă din nou, iar Lila se feri, fără prea mult efort – sau, cel puţin, aşa intenţionase, dar cizma i se înţepenise pe podea şi, când se uită în jos, văzu o fâşie de pământ devenită neagră şi dură ca piatra, sudată de sol. Dinţii lui Sar fulgerară un rânjet în spatele măştii ei, iar tot ce-a mai putut face Lila a fost să-şi ridice braţele la timp ca să blocheze următorul atac.

Durerea răsună prin ea ca printr-un diapazon, când platoşele de pe abdomen, şold şi coapsă se crăpară deodată. Lila simţi gust de sânge şi speră că doar îşi muşcase limba. Era la o platoşă distanţă de a pierde naibii totul şi Sar se pregătea să lovească din nou, iar pământul care-i ţintuise cizma continua să fie de neclintit.

Lila nu-şi putea elibera piciorul, iar focul ei era risipit prin toată arena, stingându-se odată cu şansele ei. Inima îi bătea nebuneşte şi capul îi vuia, zgomotul din arenă acoperind totul, când ultimul atac al lui Sar se prăvăli asupra Lilei.

N-avea niciun rost să blocheze, aşa că îşi aruncă mâinile înainte, văpaia pârjolind aerul când îşi creă din ultimul ei foc un scut.

Apără-mă, gândi ea, abandonând poezia şi formulele magice în favoarea implorării.

Nu se aştepta să funcţioneze.

Dar a funcţionat.

Un val de energie îi trecu prin braţe în jos, întâlnind flăcăruia şi, o clipă mai târziu, focul *explodă* înaintea ei. Izbucni un *zid* de flăcări, care împărţiră arena în două şi o reduseră pe Sar la o simplă umbră în partea opusă a arenei, atacul ei cu pământ făcându-se cenuşă.

Lila holbă ochii în spatele măştii.

Nu-i vorbise niciodată magiei, nu direct. Desigur, o înjurase şi o bombănise, şi-i pusese o grămadă de întrebări retorice. Dar nu-i poruncise niciodată, nu aşa cum făcea Kell sângelui. Nu aşa cum făcuse ea cu piatra neagră, înainte să descopere costul.

Dacă focul cerea un preţ, nu putea simţi încă. Pulsul îi bubuia în cap, muşchii o dureau şi gândurile i se învălmăşeau, în timp ce zidul de flăcări ardea vesel înaintea ei. Focul trecea pe lângă degetele ei răşchirate, văpaia atingându-i pielea, dar fără să stea destul de mult cât s-o ardă.

Lila nu încercă să fie un val sau o uşă. Pur şi simplu *împinse,* nu cu forţă, ci cu voinţă, iar zidul de foc ţâşni înainte, năpustindu-se asupra lui Sar. Pentru Lila, toate

acestea părură să dureze o veşnicie. Nu înţelegea de ce Sar încă mai stătea nemişcată, nu până ce timpul nu îşi reluă cursul obişnuit şi îşi dădu seama că apariţia zidului, transformarea sa, fusese o chestiune de o clipă.

Focul se răsuci ca o eşarfă trecută printre o mână, în timp ce se lansă asupra lui Sar, comprimându-se, câştigând forţă şi fierbinţeală şi viteză.

Veskana avea o mulţime de calităţi, dar nu era şi rapidă – nu la fel de rapidă ca Lila şi, în mod cert, nu la fel de rapidă ca focul. Îşi ridică braţele, dar nu putu să blocheze explozia. Îi sparse toate platoşele rămase în partea din faţă, într-o flamă orbitoare.

Sar se dădu peste cap, cu lemnul măştii ars şi, în sfârşit, pământul din jurul cizmei Lilei se sfărâmă, eliberând-o.

Meciul se încheiase.

Şi ea *câştigase.*

I se înmuiară picioarele şi făcu eforturi să nu cedeze dorinţei de a se întinde pe piatra rece a arenei.

Năduşeala îi şiroia pe gât, iar mâinile îi erau julite până la sânge. Capul îi vâjâia de energie şi ştia că, de îndată ce avea să-i treacă beţia de entuziasm, totul avea s-o doară ca naiba, dar acum se simţea formidabil.

Invincibilă.

Sar se ridică în picioare, făcu un pas spre ea şi îi întinse o mână, care i-o înghiţi pe a Lilei când i-o strânse. Apoi veskana dispăru în tunelul ei, iar Lila se întoarse spre platforma regală, ca să-i ofere prinţului o plecăciune.

Gestul i se poticni la jumătate, când îl zări pe Kell lângă umărul lui Rhy, cu răsuflarea tăiată şi aprins la faţă. Lila izbuti să-şi termine plecăciunea cu o mână în dreptul inimii. Prinţul aplaudă, Kell doar îşi înclină capul. Apoi se lăsă condusă de un val de urale şi ecoul strigătelor:

— Stasion! Stasion! Stasion!

Lila traversă arena cu paşi lenţi, măsuraţi, evadând în culoarul întunecos.

Iar acolo se lăsă în genunchi şi râse până ce-o duru pieptul.

VI

— Ai pierdut un meci pe cinste, zise Rhy.

Stasion Elsor dispăruse, iar stadionul începuse să se golească. Prima rundă se încheiase. Treizeci şi şase deveniseră optsprezece şi, mâine, optsprezece aveau să devină nouă.

— Scuze! răspunse Kell. A fost o zi plină.

Rhy îşi petrecu un braţ pe după umerii fratelui său şi tresări.

— Chiar a trebuit să laşi ultima lovitură să te atingă? şopti el, pe sub larma mulţimii.

Kell ridică din umeri.

— Am vrut să-i ofer publicului un spectacol.

Dar zâmbea.

— Ar fi bine să-ţi ştergi rânjetul ăla, îl mustră Rhy. Dacă te vede cineva radiind aşa, o să creadă că ai înnebunit.

Kell încercă să-şi facă trăsăturile să-şi reia ordinea aspră, obişnuită şi pierdu. Nu se putea abţine. Ultima oară când se simţise într-atât de viu, cineva încercase să-l ucidă.

Corpul îl durea în vreo doisprezece locuri diferite. Pierduse şase platoşe, pentru zece ale faroanului. Fusese mult mai greu decât crezuse el c-o să fie, folosind numai un element. În mod normal, lăsa graniţele dintre ele să se estompeze, apelând la oricare se întâmpla să aibă nevoie, ştiind că s-ar putea îndrepta spre oricare şi ele aveau să răspundă. În cele din urmă, Kell ajunsese să-şi folosească jumătate din concentrare ca să nu încalce regulile.

Dar reuşise.

Braţul lui Rhy coborî şi făcu semn spre arenă, unde fusese arnesianul.

— Ăla s-ar putea să-i treacă deja pe ceilalţi la pariuri pierdute.

— Credeam că sorţii erau în favoarea lui *Alucard.*

— Oh, încă mai sunt. Dar ăsta e un fenomen. Ar trebui să-i vezi următorul meci, dacă ai timp.

— O să-mi verific programul.

Un bărbat îşi drese glasul.

— Alteţă, Jupâne Kell.

Era gardianul lui Rhy, Tolners. Îi escortă în afara stadionului, iar Staff îi urmă la un pas distanţă, pe drumul spre palat. Nu trecuseră decât vreo câteva ore de când Kell plecase, dar se simţea alt om. Zidurile nu i se mai păreau atât de sufocante şi nici privirile nu-l mai deranjau la fel de mult.

Se simţise atât de bine să lupte. Euforia era însoţită de o ciudată uşurare, o destindere pe care o simţea în mâini, în picioare şi în piept, ca pe o sete ostoită. Pentru prima oară în atâtea luni, era în stare să-şi dezmorţească puterea. Nu până la capăt, fireşte, şi în fiecare moment era conştient de nevoia de discreţie, deghizare, dar era *ceva.* Ceva de care avusese o nevoie disperată.

— Vii în seara asta, desigur, zise Rhy, în timp ce urcau scările spre holul principal. La bal?

— Încă unul? se plânse Kell. Nu devine obositor?

— Politica este epuizantă, dar compania poate fi plăcută. Şi nu te pot ascunde la nesfârşit de Cora.

— Că tot vorbeai de epuizare, mormăi Kell, când ajunseră la holul lor.

El se opri la camera lui, în timp ce Rhy continuă spre uşile din capăt, incrustate cu *R.*

— Sacrificiile pe care le facem! strigă Rhy peste umăr.

Kell îşi dădu ochii peste cap şi prinţul dispăru. Duse mâna la uşă şi se opri. O vânătaie îi apăruse pe încheietură şi putea să simtă cum şi alte locuri în care fusese lovit se coloraseră pe sub haine.

Abia aştepta meciul de mâine.

Deschise uşa şi deja începuse să-şi scoată haina, când îl văzu pe rege stând în faţa uşilor balconului său, privind afară prin sticla cu flori de gheaţă. Starea de spirit a lui Kell se scufundă.

— Domnule, zise el cu prudenţă.

— Kell, răspunse regele în chip de salut.

Atenţia lui se îndreptă spre Staff, care rămăsese în prag.

— Te rog, aşteaptă afară.

Şi, înapoi, lui Kell:

— Stai jos.

Kell se aşează pe o sofa, iar vânătăile i se părură dintr-odată mai puţin nişte victorii şi mai mult nişte trădări.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kell, când rămaseră singuri.

— Nu, zise regele. Dar m-am gândit la ce ai spus tu în dimineaţa asta.

În dimineaţa asta? Dimineaţa era la ani depărtare.

— Despre ce anume, domnule?

— Despre prezenţa ta lângă Rhy în timpul turnirului *Essen Tasch.* Cu atât de mulţi străini inundând oraşul, aş prefera dacă ai rămâne în palat.

Pieptul lui Kell se contractă.

— Am greşit cu ceva? Sunt pedepsit?

Regele Maxim clătină din cap.

— Nu fac asta ca să te pedepsesc. O fac ca să-l protejez pe Rhy.

— Maiestate, *eu* sunt cel care-l protejează pe Rhy. Dacă ar fi să se întâmple ceva…

— Dar Rhy nu are nevoie de protecţia ta, îl întrerupse regele, nu mai are. Singurul mod în care putem să-l păstrăm în siguranţă este să te păstrăm pe *tine* în siguranţă.

Lui Kell i se uscă gura.

— Haide, Kell, continuă regele, nu cred că eşti atât de afectat. Nu te-am văzut la turnir toată ziua.

Kell clătină din cap.

— Nu asta e ideea. Asta nu e…

— Arena centrală se poate vedea de la balcoanele palatului. Poţi să urmăreşti turnirul de aici.

Regele aşează un inel de aur de mărimea palmei sale pe masă.

— Poţi chiar să-l asculţi.

Kell deschise gura, dar protestele i se stinseră pe limbă. Înghiţi în sec şi îşi încleştă mâinile.

— Prea bine, domnule, încuviinţă el, ridicându-se. Mi se interzice să fiu prezent şi la baluri?

— Nu, zise regele, ignorând iritarea din vocea lui Kell. Îi

urmărim pe toţi cei care vin şi pleacă. Nu văd niciun motiv să te ţinem departe de aceia, câtă vreme eşti cu băgare de seamă. De altfel, n-am vrea să se întrebe oaspeţii noştri unde eşti.

— Desigur, murmură Kell.

De îndată ce regele ieşi, Kell traversă în cămăruţa de lângă camera principală şi închise uşa. Lumânările se aprinseră pe poliţele de pe perete şi la lumina lor putu să vadă partea din spate a uşii, cu lemnul însemnat de zeci de simboluri, fiecare fiind un portal către un alt loc din Londra. Ar fi fost atât de uşor să plece. Nu-l puteau ţine. Kell scoase cuţitul şi crestă o linie superficială pe braţ. Când sângele ieşi la suprafaţă, îşi înmuie degetele în rană, dar în loc să traseze un simbol deja existent, desenă un semn nou pe o porţiune liberă de lemn; o bară verticală cu două accente orizontale, unul în vârf orientat spre dreapta, unul la bază, orientat spre stânga.

Acelaşi simbol pe care-l făcuse în cortul lui Kamerov, în dimineaţa aceea.

Kell n-avea nicio intenţie să piardă turnirul, dar dacă o minciună i-ar fi liniştit mintea regelui, atunci, fie! Cât despre încălcarea încrederii regelui, asta nu conta. Regele nu mai avea încredere în el de luni în şir.

Kell zâmbi sumbru spre uşă şi se duse să se alăture fratelui său.

VII

Londra Albă

Ojka stătea sub copaci, ştergând sângele de pe cuţitele ei.

Petrecuse dimineaţa patrulând pe străzile din Kosik, vechiul ei teritoriu, unde neînţelegerile încă izbucneau ca nişte incendii pe câmpurile uscate. Holland zicea că era de aşteptat, că schimbarea întotdeauna aducea tulburări, dar Ojka era mai puţin iertătoare. Tăişurile ei găseau gâturile

trădătorilor şi ale necredincioşilor, reducându-le la tăcere opinia diferită, câte o voce pe rând. Nu meritau să facă parte din această lume nouă.

Ojka îşi vârî armele în teacă şi răsuflă adânc. Pământurile castelului, odinioară pline de statui, erau acum năpădite de copaci, toţi înfloriţi, în pofida gerului iernii. De când îşi putea aduce aminte Ojka, lumea ei mirosise a cenuşă şi a sânge, dar acum mirosea a aer proaspăt şi a frunze uscate, a păduri şi incendii dezlănţuite, a viaţă şi a moarte, a dulce, a umed şi a curat, a promisiune, a schimbare, a putere.

Mâna i se duse spre cel mai apropiat copac şi, când îşi lipi palma de trunchi, îi putu simţi pulsul. Nu-şi dădea seama dacă era al ei, al regelui sau al copacului. Holland îi spusese că era pulsul lumii, că atunci când magia se comporta aşa cum trebuia, nu aparţinea nimănui şi, totodată, aparţinea tuturor, nimic şi totul. Era un lucru unanim împărtăşit.

Ojka nu înţelesese cum venea asta, dar ar fi vrut.

Coaja era groasă, iar când îi smulse o bucată cu unghia, rămase surprinsă să vadă lemnul de dedesubt întreţesut cu fire argintii de vrajă. O pasăre croncăni deasupra capului şi Ojka îşi apropie ochii de copac, dar mai înainte de a-l putea examina, simţi pulsul fierbinte în dosul pleoapelor ei, vocea regelui vibrându-i prin cap, răsunătoare şi prietenoasă.

Vino la mine! zise el.

Ojka lăsă mâna jos.

Spre surprinderea ei, regele era singur.

Holland stătea pe tronul său, cu coatele pe genunchi şi capul plecat deasupra unui bol de argint, plin ochi de un fum care se răsucea. Îşi ţinu respiraţia când îşi dădu seama că era în mijlocul unei vrăji. Mâinile regelui erau ridicate de o parte şi de alta a vasului, faţa lui, o mască de concentrare. Gura îi era o linie fermă, dar umbrele se împleteau prin ambii lui ochi, încolăcindu-se prin negrul celui din stânga, înainte de a-l lua în stăpânire pe cel verde, din dreapta. Umbrele erau vii, şerpuind prin ochii lui la fel cum fumul se mişca în vas, unde se încolăceau în jurul a

ceva pe care ea nu-l putea zări. Linii de lumină se trasau singure, ca fulgerele prin întuneric, iar magia prezentă îi făcu pielea de găină, înainte ca vraja să se sfârşească, aerul din jurul ei să se înfioare, apoi totul să încremenească.

Mâinile regelui căzură de pe vas, dar mai trecură câteva momente înainte ca întunecimea vie să se retragă din ochiul drept al regelui, lăsându-l de un verde-smarald.

— Maiestate, zise Ojka precaută.

El nu-şi ridică privirea.

— Holland.

La acest nume, îşi înălţă capul. Pentru o clipă, privirea în două tonuri de culoare a fost încă straniu de goală, pierdută în depărtări, după care s-a ascuţit şi ea a simţit greutatea atenţiei lui fixându-se asupra ei.

— Ojka, spuse el ca de obicei, blând, vibrant.

— M-ai chemat.

— Da.

Se ridică în picioare şi făcu semn spre podea, lângă podium.

Abia în clipa aceea văzu ea cadavrele.

Erau două, măturate deoparte ca gunoiul şi, la drept vorbind, arătau mai puţin ca nişte cadavre cât ca două grămezi sfărâmicioase de cenuşă, carnea fiind secată şi înnegrită pe oasele scheletului contorsionat ca de durere, rămăşiţele mâinilor stângi fiind ridicate la ceea ce rămăsese din gâtlejurile lor. Unul arăta mult mai rău decât celălalt. Ea nu ştia ce li se întâmplase. Nu era sigură că *voia* să ştie. Totuşi, se simţea silită să întrebe, întrebarea îi scăpă de pe buze, vocea ei sfâşiind tăcerea.

— Calculele, răspunse regele, vorbind aproape pentru el însuşi. Am greşit. Am crezut că zgarda era prea strânsă, dar nu era. Oamenii sunt pur şi simplu prea slabi.

Groaza se răspândi prin Ojka ca un fior rece, când atenţia ei se întoarse la vasul de sticlă.

— Zgardă?

Holland băgă mâna în vas – pentru o clipă, ceva din el păru să se împotrivească, să reziste mişcării, dar regele

continuă – şi, în momentul acela, umbrele se răsfirară pe pielea lui, pe degete în sus, pe mâini, pe încheieturi, devenind o pereche de mănuşi negre, netede şi puternice, a căror suprafaţă era subtil imprimată cu o formulă magică. Protecţie împotriva a orice aştepta în întuneric.

Din adâncul vasului de argint regele scoase un cerc de metal negru, cu o balama într-o parte şi cu simboluri gravate şi luminoase pe suprafaţa sa. Okja încercă să citească simbolurile, dar vederea îi tot aluneca, incapabilă să se fixeze. Spaţiul dinăuntrul cercului părea să absoarbă lumina, energia, aerul devenind palid şi lipsit de culoare, subţire ca hârtia. Era ceva *rău* cu zgarda de metal, rău într-un fel care strâmba lumea în jurul lui, iar asta îi afecta simţurile Ojkăi, o făcea să ameţească şi să se simtă bolnavă.

Holland întoarse cercul în mâinile lui înmănuşate, de parcă ar fi examinat lucrarea unui meşter.

— Trebuie să fie destul de puternic, constată el.

Ojka îndrăzni să facă un pas înainte.

— M-ai chemat, repetă ea, plimbându-şi ochii de la cadavre la rege.

— Da, încuviinţă el, ridicând ochii. Trebuie să ştiu dacă funcţionează.

Frica îi furnică tot corpul, vechea, instinctiva înţepătură a panicii, dar se ţinu tare.

— Maiestate…

— Ai încredere în mine?

Ojka se încordă. Încredere. Încrederea era o chestiune greu de câştigat într-o lume ca a lor. O lume în care oamenii flămânzeau lipsiţi de magie şi care ucideau pentru putere. Ojka supravieţuise până acum cu sabia, cu viclenia şi cu neîncrederea făţişă. Era adevărat că lucrurile se schimbaseră acum, din pricina lui Holland, dar frica şi precauţia încă îi şopteau, o avertizau.

— Ojka.

El se uită calm la ea, cu ochi de smarald şi de tuş.

— Am încredere în tine, făcu ea, silindu-se să rostească aceste cuvinte, să le facă să pară reale, înainte ca ele să se

poată căţăra înapoi în gâtul ei.

— Atunci, vino aici.

Holland ridică zgarda de parcă ar fi fost o coroană, iar Ojka simţi cum se dă înapoi. Nu. Ea îşi câştigase locul de aici, de lângă el. Ea îşi câştigase puterea ei. Să fii destul de puternic să supravieţuieşti transferului, testului. Ea se dovedise capabilă. Sub pielea ei, magia îşi bătea ritmul puternic şi constant. Nu era gata să renunţe, să abandoneze puterea şi să se întoarcă la condiţia de ucigaş obişnuit. *Sau mai rău*, gândi ea, aruncând o privire spre cadavre.

Vino aici.

De data asta, porunca răsună prin capul ei, trăgând de muşchi, de oase şi de magie.

Picioarele Ojkăie se mişcară înainte, un pas, doi, trei, până când ajunse să stea chiar în faţa regelui. Regele *ei.*. El îi dăduse atât de mult şi încă nu-şi ceruse plata. Nicio favoare nu vine fără un cost. Ea i l-ar fi plătit în fapte, în sânge. Dacă acesta era costul – indiferent ce era acesta – atunci, fie.

Holland lăsă zgarda în jos. Mâinile lui erau atât de sigure, ochii atât de calmi. Ea ar fi trebuit să-şi aplece capul, dar, în schimb, îi susţinu privirea în care îşi găsea echilibrul, liniştea. În privirea lui se simţi în siguranţă.

Şi atunci metalul i se închise în jurul gâtului.

Primul lucru pe care-l simţi a fost usturimea răcelii acelui metal pe piele. Surpriză, dar nu durere. Apoi, răceala se preschimbă într-un cuţit. I se strecură pe sub piele şi o spintecă, magia curgând ca sângele din rană.

Ojka tresări şi se clătină, cu genunchii muiaţi, în timp ce gheaţa îi săgetă prin cap şi în jos, prin piept, ghimpi de gheaţă întinzându-se prin muşchi şi carne, oase şi măduvă.

Frig. Muşcător şi sfâşietor, apoi dispăru.

Iar în urma lui – nimic.

Ojka se aplecă, cu degetele încleştate inutil în jurul zgardei de metal, şi scoase un geamăt animalic. Lumea arăta greşit – palidă şi subţire şi goală – şi se simţea desprinsă de ea, de ea însăşi, de regele ei.

Era ca şi când şi-ar fi pierdut un membru: nimic din durerea respectivă, dar tot răul, o bucată vitală din ea retezată atât de repede că încă mai putea simţi locul în care fusese, în care ar fi trebuit să fie. Şi apoi îşi dădu seama ce era. Pierderea unui simţ. Ca vederea sau sunetul sau pipăitul.

Magia.

Nu-i mai putea simţi vibraţia, nu-i mai putea simţi puterea. Fusese pretutindeni, o prezenţă constantă din oasele ei până în aerul din jurul corpului şi, dintr-odată, în mod groaznic… dispăruse.

Venele de pe mâinile ei începuseră să se decoloreze, de la negru la albastru-pal, iar în imaginea reflectată de pardoseala lustruită putea vedea emblema întunecată a peceţii regelui, care se retrăgea din fruntea şi obrajii ei, resorbindu-se până ce nu mai rămase nimic decât o pată în mijlocul ochilor ei galbeni.

Ojka fusese întotdeauna iute din fire, se aprindea ca focul, puterea ei crescând odată cu dispoziţia. Dar acum, când panica şi frica făceau ravagii prin ea, nimic nu se ridică să i se împotrivească. Nu se putea opri din tremurat, nu se putea smulge din şoc, teroare şi frică. Era slabă. Golită. Carne şi sânge, nimic altceva. Şi era *groaznic.*

— Te rog, şopti ea în sala tronului, în timp ce Holland stătea aplecat deasupra ei, urmărind. Te rog, regele meu. Eu întotdeauna… am fost loială. O să fiu întotdeauna… loială. Te rog…

Holland îngenunche înaintea ei şi îi ridică blând bărbia cu mâna înmănuşată. Ea putea vedea magia învârtejindu-se în ochii lui, dar n-o putea simţi în atingerea lui.

— Spune-mi, îi ceru el, ce simţi?

Cuvântul îi scăpă într-o cutremurare.

— Nu… nu pot… să simt… nimic.

Regele zâmbi sumbru.

— Te rog, şopti Ojka, deşi ura cuvântul ăsta. Tu m-ai ales…

Degetul mare al regelui îi mângâie obrazul.

— Te-am ales, repetă el, degetele alunecându-i pe gâtul

ei în jos. Şi încă o mai fac.

În clipa următoare, zgarda îi fu scoasă.

Ojka gâfâi, magia revărsându-se înapoi ca aerul în venele înfometate. O durere binevenită, orbitoare şi vie. Îşi rezemă capul de piatra rece.

— Mulţumesc, şopti ea, urmărind cum pecetea îşi refăcea drumul prin ochii ei, pe frunte şi în obraz. Mulţumesc.

Îi luă mai multe secunde până se putu ridica, dar se sili s-o facă, în timp ce Holland puse înapoi zgarda cumplită în vasul de argint, mănuşile topindu-se de pe degetele lui în umbra din jurul metalului.

— Maiestate, zise Ojka, urând faptul că vocea îi tremura, pentru cine e zgarda?

Holland îşi duse degetele la inimă, având o expresie indescifrabilă.

— Pentru un vechi prieten.

Dacă asta e pentru un prieten, gândi ea, *oare ce le face Holland duşmanilor?*

— Pleacă! îi ordonă el, întorcându-se pe tronul lui. Refă-ţi forţele! O să ai nevoie de ele.

9

COLIZIUNE

I

Când Lila se trezi, în ziua următoare, îi trebui un moment să-şi aducă aminte unde era şi, mai ales, de ce o durea tot corpul.

Îşi aminti că se retrăsese în camera lui Elsor, în seara dinainte, rezistând poftei de a se prăbuşi pe patul lui complet îmbrăcată. Cumva îşi pusese hainele vechi şi ajunsese în camera ei de la Drumul Rătăcitor, deşi nu-şi amintea prea multe despre călătorie. Acum era trecut bine de dimineaţă. Lila nu-şi putea aduce aminte ultima oară când avusese un somn atât de lung sau atât de profund. N-ar fi trebuit ca somnul să te facă să te simţi odihnit? Ea se simţea doar epuizată.

Cizma îi era prinsă sub ceva care se dovedi a fi pisica lui Alucard. Lila habar n-avea cum ajunsese creatura în camera ei. Nu-i păsa. Şi nici pisicii părea să nu-i pese. Abia se urni când Lila îşi eliberă piciorul şi se ridică în capul oaselor.

Toate părţile corpului ei protestară.

Nu erau doar efortul şi consecinţele meciului – mai trecuse ea prin bătăi urâte şi altădată, dar pe niciuna nu o resimţise aşa. Singura care se asemăna, cât de cât, fusese experienţa de după piatra neagră. Repercusiunile talismanului fuseseră copleşitoare şi bruşte, pe când acestea erau subtile, dar profunde. Dovadă că magia nu era o resursă inepuizabilă.

Lila se dădu jos din pat, înăbuşindu-şi un geamăt de durere, bucuroasă că odaia era goală. Îşi dezbrăcă hainele cât putu de blând, tresărind când atinse vânătăile ce începuseră să-i înflorească pe coaste. Gândul de a lupta din nou, astăzi, o făcea să se înfioare, totuşi, o parte din ea era

entuziasmată de această idee. Trebuia să recunoască, era doar o mică parte.

Periculoasă.

Nesăbuită.

Prostească.

Nebunească.

Acum, cuvintele ei nu mai exprimau orgoliul, ci sunau ca nişte lovituri.

La parter, sala principală nu era foarte aglomerată, dar îl zări pe Alucard la o masă de lângă perete. Traversă încăperea, târşâindu-şi cizmele, până ce ajunse la el şi se prăbuşi într-un scaun.

El citea o hârtie şi nu-şi ridică ochii, iar ea îşi lăsă capul să-i cadă pe masă cu o bufnitură uşoară.

— Nu prea eşti o persoană matinală, aşa-i?

Ea mormăi ceva neplăcut. El îi turnă o cană de ceai negru, aromat, mirodeniile împletindu-se prin aburi.

— E aşa un moment inutil al zilei! zise ea, ridicându-se anevoie şi luând cana. Nu pot să dorm. Nu pot să fur.

— *Există* mai multe de făcut în viaţă.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi mâncatul. Şi băutul. Şi dansatul. Ai ratat un bal pe cinste azi-noapte.

Ea gemu la acest gând. Era prea devreme să se imagineze în locul lui Stasion Elsor, evoluând într-o arenă, darămite într-un palat.

— Ăştia petrec în *fiecare* noapte?

— Crezi sau nu, unii oameni, de fapt, au venit la turnir *numai* pentru petreceri.

— Nu devine obositor, toată…

Flutură din mână, de parcă tot evenimentul ar fi putut fi cuprins într-un singur gest. Adevărul este că Lila nu fusese decât la un singur bal în toată viaţa ei, iar noaptea aceea începuse cu o mască de demon şi o splendidă haină nouă, şi sfârşise cu ambele acoperite de sângele unui prinţ şi de rămăşiţele pietrificate ale unei regine străine.

Alucard ridică din umeri, oferindu-i nişte chifle.

— Nu-mi vine nicio idee despre un mod mai puţin plăcut

de a petrece o noapte.

Ea luă o pâinică şi ronţăi dintr-un colţ.

— Uit mereu că tu faci parte din acea lume.

Privirea lui deveni glacială.

— Nu fac.

Micul dejun era înviorător; vederea începuse să i se limpezească şi, astfel, atenţia i se concentră asupra hârtiei din mâinile lui. Era o copie a programului de luptă, cei optsprezece învingători fiind acum împerecheaţi în nouă alte partide. Fusese atât de obosită, încât nici nu verificase programul.

— Cum arată câmpul de luptă, astăzi?

— Ei bine, eu am deosebita plăcere să lupt împotriva unuia dintre cei mai vechi prieteni ai mei, ca să nu mai spun cel mai bun magician al vântului pe care l-am cunoscut vreodată…

— Jinnar? întrebă Lila, dintr-odată interesată.

Ăsta avea să fie un meci pe cinste.

Alucard dădu din cap, mohorât:

— Iar tu trebuie doar să te confrunţi cu…

Îşi plimbă degetul pe foaie.

— …Ver-as-Is.

— Ce ştii despre el? întrebă ea.

Alucard îşi încreţi fruntea.

— Îmi cer scuze, m-ai confundat cumva cu un camarad? Ultima oară când am verificat, eram pe părţi opuse ale acoladei.

— Ei, haide, căpitane! Dacă mor în asta, va trebui să-ţi găseşti un hoţ nou.

Cuvintele îi ieşiră de pe buze înainte să-şi aducă aminte că deja îşi pierduse locul la bordul *Turlei Nopţii.* Încercă a doua oară.

— Trăncăneala mea plină de duh e unică. Ştiu c-o să-i duci dorul, când n-o să mai fiu.

Din nou, spuse un lucru nepotrivit şi imediat se aşternu o tăcere grea.

— Bine, încuviinţă ea exasperată. Alte două întrebări, alte două răspunsuri, la schimb pentru ce ştii tu.

Buzele lui Alucard se arcuiră. Împături programul jocurilor şi îl puse deoparte, împletindu-şi degetele cu exagerată răbdare.

— Când ai venit prima oară în Londra noastră?

— Acum patru luni, zise ea. Aveam nevoie de o schimbare de peisaj.

Intenţionase să se oprească aici, dar cuvintele îi curseră mai departe.

— M-am trezit amestecată în ceva la care nu mă aşteptam şi, odată ce-am pornit, am vrut să văd mai departe. Iar apoi s-a terminat şi eu m-am trezit aici, cu şansa unui nou început. Nu orice trecut merită să te ţii agăţat de el.

Asta îi atrase atenţia şi ea se aştepta ca el să continue în aceeaşi linie de interogatoriu, dar Alucard schimbă direcţia.

— De ce anume fugeai în noaptea în care te-ai alăturat echipajului meu?

Lila se încruntă, evadând cu privirea în ceaşca de ceai negru.

— Cine a spus că fugeam? murmură ea.

Alucard îşi ridică o sprânceană, răbdător ca o pisică. Ea bău îndelung din ceai, frigându-şi gura şi lăsând lichidul să continue s-o ardă până în stomac înainte să vorbească.

— Uite, toată lumea vorbeşte de necunoscut de parcă ar fi o chestie mare şi înspăimântătoare, dar pe mine cunoscutul m-a scos mereu din minţi. Modul în care se clădeşte, apăsător, în jurul tău, ca din pietroaie, până când are şi ziduri, şi tavan, şi e o celulă de temniţă.

— De asta ai fost atât de hotărâtă să-i iei locul lui Stasion Elsor? întrebă el glacial. Deoarece compania mea devenise o povară?

Lila îşi puse cana jos. Îşi înghiţi impulsul de a-şi cere iertare.

— Ţi-ai bifat cele două întrebări, căpitane. E rândul meu.

Alucard îşi drese vocea.

— Prea bine. Ver-as-Is. Evident faroan şi un tip nu foarte de treabă, din ce am auzit. Un magician de pământ cu toane. Voi doi ar trebui să vă înţelegeţi de minune. E a doua

tură, aşa că ai voie să foloseşti un al doilea element, dacă eşti în stare.

Lila bătu cu degetele în tăblia mesei.

— Apa.

— Foc şi apă? Asta e o pereche neobişnuită. Cei mai mulţi magicieni duali aleg elemente adiacente. Focul şi apa sunt în capetele opuse ale spectrului.

— Ce pot să spun, întotdeauna am fost în opoziţie.

Apoi îi făcu cu ochiul.

— Şi am avut un profesor atât de bun!

— Linguşitoareo! mormăi el.

— Ticălosule!

El îşi atinse pieptul, ca ofensat.

— Eşti programată pentru după-amiaza asta, o anunţă el, ridicându-se, iar eu, peste puţin timp.

Nu părea foarte entuziasmat.

— Eşti îngrijorat? îl întrebă ea. Pentru meciul tău?

Alucard îşi duse cana de ceai la gură.

— Jinnar e cel mai bun în ceea ce face. Dar nu face decât un lucru.

— Şi tu eşti un bărbat cu atât de multe talente!

Alucard îşi termină ceaiul şi puse cana pe masă.

— Mi s-a mai spus, zise el şi îşi îmbrăcă haina. Ne vedem de partea cealaltă.

Stadionul era *ticsit.*

Flamura lui Jinnar fâlfâia, un apus de soare violet pe fundal argintiu – iar a lui Alucard, argintiu pe fundal albastru ca de miezul nopţii.

Doi arnesieni.

Doi favoriţi.

Doi prieteni.

Rhy era instalat în balconul regal, dar Lila nu văzu nici urmă de rege sau regină, sau de Kell, de asemenea, deşi îi zări rudele lui Alucard, într-un balcon mai jos. Berras se încrunta, în timp ce Anisa bătea din palme şi ovaţiona şi flutura fanionul fratelui său.

Arena era un păienjeniş de forfotă şi lumină şi întreaga

mulţime îşi ţinea respiraţia, în timp ce favoriţii dansau unul pe lângă celălalt. Jinnar se mişca precum aerul, Alucard precum oţelul.

Lila frământa bucata de piatră albă – întorcând suvenirul din Londra Albă între degete în timp ce urmărea lupta, încercând să ţină pasul cu mişcările concurenţilor, să citească liniile atacului, să prevadă ce aveau să facă şi să înţeleagă cum o făceau.

Era un meci strâns.

Jinnar era de-o frumuseţe rară când venea vorba de manevrarea vântului, dar Alucard avusese dreptate; era singurul lui element. Îl putea transforma într-un zid sau într-un val, îl folosea ca pe un cuţit şi, cu ajutorul lui, putea practic să zboare. Dar Alucard mânuia pământul şi apa, şi tot ce puteau face ele – săbii solide ca metalul, scuturi ca piatra şi ca gheaţa – şi, în cele din urmă, cele două elemente ale lui au triumfat asupra singurului element al lui Jinnar, iar Alucard câştigă, spărgând zece platoşe din armura lui Jinnar, faţă de numai şapte ale lui.

Magicianul cu ochi de argint se retrase, cu un zâmbet vizibil prin smocurile metalice ale măştii lui, iar Alucard îşi înclină bărbia placată cu solzi spre platforma regală, oferindu-i o plecăciune adâncă prinţului, înainte de a dispărea în tunel.

Auditoriul începu să părăsească stadionul, dar Lila zăbovi. Plimbarea până la arenă îi dezmorţise membrele, însă nu ardea de poftă să se mişte din nou, nu înainte de a fi nevoită s-o facă, aşa că rămase pe loc, privind mulţimea care venea ca o maree, reflux şi flux, unii ieşind pentru a se duce la alte arene, alţii intrând. Flamurile albastre şi argintii dispărură, înlocuite de o felină roşie, înflăcărată pe fundal auriu – baniera lui Kisimyr – şi o pereche de lei pe fundal roşu.

Kamerov.

Lila vârî în buzunar aşchia de piatră albă şi se aşeză mai bine. Meciul *ăsta* trebuia să fie interesant.

Lumea o ştia pe Kisimyr ca fiind o mânuitoare de foc, dar campioana arnesiană îşi făcu apariţia – efectiv cu paşi de

felină, apropiindu-se de pradă, coama ei de păr negru ieşindu-i ca funiile pe sub mască – ţinând în mâini sfere de apă şi pământ.

Spre deliciul publicului, Kamerov apăru cu aceleaşi elemente.

Un meci egal, aşadar, cel puţin în ceea ce privea elementele. Nici măcar nu era lupta Lilei – slavă Domnului că nu era a ei –, şi tot îşi simţi pulsul accelerând de emoţie.

Globurile căzură, iar meciul începu brusc.

Perechea lor era bine cumpănită – se scurseră aproape cinci minute până când Kisimyr să reuşească primul punct, o lovitură fulgerătoare în coapsa lui Kamerov. Se mai scurseră alte opt până când Kamrov să reuşească un al doilea.

Lila îşi miji ochii urmărindu-i, preocupată de ceva, mai înainte să-şi dea seama de ce anume.

Kisimyr se mişca într-o manieră elegantă, dar aproape ca un animal. Însă Kamerov… era ceva *familiar* în modul fluid în care lupta. Era graţios, aproape fără efort, înfloriturile fiind înşiruite într-un mod care părea inutil. Înainte de turnir, ea nu văzuse decât vreo câteva lupte în care se folosise magia. Dar era cumva un déjà-vu, privindu-l pe el acolo, în arenă.

Lila bătea cu degetele pe balustradă, mult aplecată.

De ce i se părea totul atât de cunoscut?

Kell se feri, şi se rostogoli, şi se eschivă, încercând să ţină pasul cu viteza lui Kisimyr, ceea ce era foarte greu, pentru că ea era *rapidă.* Mai rapidă decât primul lui adversar şi mai puternică decât oricine altul dintre cei cu care luptase, în afară de Holland. Campioana îi era egală întru totul, îi răspundea pe măsură, punct cu punct. Acea primă lovitură fusese o greşeală, o stângăcie de-a lui – dar pe toţi sfinţi, se simţea bine! Viu.

În spatele măştii lui Kisimyr, Kell surprinse un zâmbet şi, în spatele măştii lui, îi surâse şi el.

Pământul plutea într-un disc deasupra mâinii lui drepte, iar apa se răsucea în jurul mâinii stângi. Se răsuci şi ieşi de

după un pilon, dar ea deja dispăruse. În spatele lui, Kell se întoarse, aruncând discul. Prea încet. Cei doi se ciocniră, atacară şi se despărţiră, de parcă ar fi luptat cu săbii, nu cu apă şi pământ. Împunge. Parează. Loveşte.

O suliţă de pământ întărit trecu la câţiva centimetri de obrazul apărat de armură al lui Kell, în timp ce el se rostogoli, se ridică într-un genunchi şi lansă în atac ambele elemente deodată.

Ambele îşi atinseră ţinta, orbindu-i cu lumina lor.

Publicul îşi ieşi din minţi, dar Kisimyr nici măcar nu şovăi.

Apa ei, colorată în roşu, orbita în jurul ei ca un laţ. Atacul lui Kell îl adusese mai aproape, în raza ei, iar acum ea împinse cu forţă într-o parte a cercului, care ţâşni fără să se întrerupă, îngheţând în aer într-un vârf de lance.

Kell sări îndărăt, dar nu îndeajuns de repede; gheaţa îl izbi în umăr, zdrobindu-i platoşa şi străpungându-i carnea de dedesubt.

Mulţimea exclamă.

Kell şuieră de durere şi îşi lipi palma de rană. Când îşi luă mâna de pe umăr, sângele îi mânjea degetele, roşu ca rubinul. Magia şopti prin el – *As Travars. As Orense. As Osaro. As Hasari. As Steno. As Staro* – şi buzele lui fură cât pe-aci să rostească o formulă magică, dar se opri la ţanc, în schimb, îşi şterse sângele pe mânecă şi atacă din nou.

Lila făcu ochii mari.

Restul mulţimii stătea cu ochii pe Kamerov, dar, din întâmplare, ea îşi ridică privirea chiar după lovitură şi îl văzu pe prinţul Rhy, în balconul regal, cu faţa contorsionată de durere. Şi-o ascunse repede, ştergându-şi încordarea de pe trăsături, dar mâinile lui strângeau balustrada, degetele i se albiră şi capul îi era plecat, iar Lila văzu şi *înţelese.* Fusese acolo, în noaptea aceea, când prinţii fuseseră legaţi unul de celălalt, sânge de sânge, durere de durere, viaţă de viaţă.

Atenţia ei se întoarse din nou la arenă.

Dintr-odată era evident. Înălţimea, postura, mişcările fluide, graţia imposibilă.

Rânji sălbatic.

Kell.

El era. Trebuia să fie. Îl întâlnise pe Kamerov Loste în Noaptea Banierelor, îi remarcase ochii cenuşii, zâmbetul de vulpe. Dar îi observase, de asemenea, înălţimea, modul în care se mişca şi nu exista nicio îndoială în mintea ei – bărbatul din arenă nu era cel care-i urase ei noroc în Sala Trandafirului. Ci era cel lângă care luptase ea în trei Londre diferite. Cel de la care furase, pe care îl ameninţase şi pe care îl salvase. Era Kell.

— De ce zâmbeşti? întrebă Tieren, care apăru brusc lângă ea.

— Doar mă bucuram de meci, zise ea.

Aven Essen scoase un mic şi sceptic *hm.*

— Spune-mi, adăugă ea, cu ochii la luptă. Măcar ai încercat să-l faci să renunţe la nebunia asta? Sau pur şi simplu plănuieşti să te prefaci, ca şi el, că habar n-ai?

Urmă o pauză, iar când Tieren răspunse, vocea lui era foarte calculată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles că nu ştii, *Aven Essen.*

Lila se întoarse spre el.

— Pariez că, dacă maestrul Kamerov de acolo ar fi să-şi scoată coiful, ar arăta ca bărbatul care a fost la Noaptea Banierelor, şi nu ca un anumit tânăr cu ochi negru…

— Genul acesta de vorbe mă fac să-mi doresc să te fi predat autorităţilor, o întrerupse preotul. Zvonurile sunt chestii periculoase, *Stasion,* mai ales când vin de la cineva vinovat de propriile crime. Aşadar, o să te întreb din nou: pentru ce zâmbeşti?

Lila îi susţinu privirea, cu o faţă inexpresivă.

— Pentru nimic, mărturisi ea, întorcându-se înapoi la meci. Absolut nimic.

II

În cele din urmă, Kamerov câştigă.

Kell câştigă.

Fusese un meci uluitor de strâns între campioana deţinătoare a titlului şi aşa-numitul cavaler de argint. Mulţimea părea ameţită de cât îşi ţinuse răsuflarea, arena arăta ca un talmeş-balmeş de pietre sparte şi gheaţă neagră, iar jumătate dintre obstacole erau crăpate, ciuntite sau distruse.

Cum se mişcase el! Cum luptase! Chiar şi în scurtul timp petrecut împreună, Lila nu-l văzuse niciodată luptând astfel. La un singur punct – câştigase la un singur punct diferenţă, detronând campioana, iar singurul lucru la care se gândise a fost *Se abţine.*

Chiar şi acum se abţine.

— Stasion! Stasion!

Lila se smulse din gândurile despre Kell; avea grijile ei, mai presante.

Al doilea meci al ei era pe cale să înceapă.

Stătea în mijlocul arenei de vest, iar tribunele erau scăldate în argintiu şi negru, baniera faroană verde-pal fiind doar o nuanţă în marea masă.

În faţa ei stătea însuşi adversarul, Ver-a-Is, cu câte un glob de pământ colorat în fiecare palmă. Lila îl studie pe magician – era agil, cu mâini lungi şi subţiri, legate cu o împletitură de muşchi, cu pielea de culoarea scrumului şi cu ochii de un verde-pal ireal, acelaşi ca şi pe flamura lui. Adânciţi în cap, aceştia păreau să lumineze. Dar *aurul* a fost ceea ce i-a stârnit Lilei cel mai mult interesul.

Majoritatea faroanilor pe care-i văzuse purtau pietre preţioase pe piele, însă Ver-as-Is purta aur. Pe sub masca lui, care-i ascundea numai jumătatea de sus a capului, mărgele de metal preţios trasau liniile feţei şi ale gâtului, formând astfel desenul unui schelet suprapus.

Lila se întrebă dacă ăsta era un soi de simbol al rangului, o etalare a bogăţiei.

Însă, când îţi etalezi bogăţia, nu faci decât *să ceri* să-ţi fie furată, iar ea se întrebă cât de greu ar fi să-i ia mărgelele.

Cum erau fixate? Cu lipici? Cu magie? Nu, ea observă că ornamentele de pe Ver-as-Is nu fuseseră fixate în loc,

propriu-zis –, ci fuseseră *înfipte,* fiecare incrustată în piele. Modificarea fusese făcută cu măiestrie, carnea din jurul mărgelelor fiind foarte puţin ieşită în relief, creând iluzia că metalul îi crescuse direct din faţă. Dar Lila putea să vadă cicatricele subţiri, unde pielea şi obiectul străin se întâlneau.

Asta cu siguranţă făcea furtul ceva mai dificil.

Şi sângeros.

— *Astal,* zise arbitrul în robă albă cu auriu. *Pregătiţi-vă!*

Spectatorii rămaseră nemişcaţi, ţinându-şi răsuflarea.

Faroanul îşi ridică globurile, aşteptând ca ea să facă la fel.

Lila întinse sferele ei – foc şi apă –, rosti o rugăciune scurtă şi le dădu drumul.

Alucard umplu două pahare din carafa de pe masă.

Paharul era la jumătatea drumului spre buzele Lilei, când el spuse:

— Eu n-aş bea aia, dacă aş fi în locul tău.

Ea se opri şi se uită în pahar.

— Ce e asta?

— Vin de avise... în cea mai mare parte.

— În cea mai mare parte, repetă ea.

Se uită mai bine şi, într-adevăr, putu vedea nişte particule care formau vârtejuri în lichid.

— Ce ai pus în el?

— Nisip roşu.

— Presupun că mi-ai stricat băutura preferată cu un motiv, nu?

— Într-adevăr.

El îşi aşează paharul pe masă.

— În seara asta o să înveţi cum să influenţezi două elemente simultan.

— Nu pot să cred că ai stricat o sticlă de vin de avise.

— Ţi-am spus că magia era o conversaţie...

— Ai spus, de asemenea, că era un ocean, îl întrerupse Lila. Şi o uşă, şi o dată mi se pare că ai numit-o chiar pisică...

— Ei bine, în seara asta o s-o numim o conversaţie. Pur şi simplu invităm un alt participant. Aceeaşi putere, replici diferite.

— Niciodată n-am fost în stare să mă bat peste cap cu o mână şi să mă frec pe burtă cu alta în acelaşi timp.

— Atunci, asta ar trebui să fie interesant.

Lila gâfâia din greu.

Ver-as-Is o încercuia şi corpul ei ţipa, încă îndurerat după efortul din ziua precedentă. Şi totuşi, obosită cum era, magia era acolo, sub pielea ei, pulsând să iasă.

Erau la egalitate, şase la şase.

Sudoarea îi intra în ochi când se ferea, făcea eschive, sărea, lovea. O lovitură norocoasă îi zbură platoşa de pe bicepsul faroanului. Şapte la şase.

Apa se unea în faţa ei ca un scut, prefăcându-se în gheaţă ori de câte ori Ver-as-Is lovea. Se spărgea sub loviturile lui, dar mai bine scutul decât preţioasele ei platoşe.

Şmecheria n-a ţinut mult. După a doua blocare, el se prinse şi îşi însoţi primul atac de un altul. Lila mai pierdu două platoşe în câteva secunde. Şapte la opt.

Putea să simtă cum puterea o părăseşte, iar faroanul părea să devină mai tare. Mai rapid.

Foc şi apă se dovedise a fi o combinaţie nefericită. Nu se puteau atinge; de fiecare dată când o făceau, se anulau, prefăcându-se în abur sau în fum…

Şi asta îi dădu o idee.

Făcu o manevră să ajungă la cel mai apropiat bolovan, unul destul de scund încât să poată fi urcat, şi aduse cele două forţe laolaltă în mâinile ei. Fumul alb se revărsă înainte, umplând arena, iar la adăpostul lui, ea se întoarse şi sări pe piatră. De sus, putea vedea vârtejul de aer făcut de Ver-as-Is când se întorcea, încercând s-o găsească. Lila se concentră şi aburul se despărţi; apa deveni ceaţă şi apoi gheaţă, încremenind în jurul lui, în timp ce focul se înălţă în aer şi apoi căzu peste el. Ver-as-Is îi aduse pământul într-un arc protector, dar nu înainte de a-şi pierde două platoşe.

Nouă la opt.

Mai înainte să poată savura avantajul, o săgeată de pământ vâjâi prin aer spre ea şi ea sări de pe bolovan, dându-se peste cap.

Şi nimeri drept în capcană.

Ver-as-Is era acolo, în interiorul spaţiului ei protejat şi patru lănci de pământ fuseseră lansate spre ea. Îi era imposibil să evite loviturile, nu era *timp.* Avea să piardă, dar nu era vorba doar despre meci, nu în clipa asta, pentru că lăncile acelea erau ascuţite, la fel de ascuţite ca gheaţa care-i străpunsese umărul lui Kell.

Panica ţâşni prin ea, aşa cum o făcea de atât de multe ori când un cuţit venea prea aproape şi ea simţea cum balanţa se înclină, sărutul pericolului, atingerea morţii.

Nu. Ceva se ridică în ea, ceva simplu şi instinctual, iar în momentul acela, întreaga lume *încetini.*

Era magie – trebuia să fie –, dar nu semăna cu nimic din ceea ce făcuse ea vreodată. Pentru o clipă, spaţiul din arenă păru să se schimbe, încetinindu-i pulsul şi prelungind fracţiunile de timp dintr-o secundă, întinzând momentul – nu mult, doar atât cât ea să se ferească, să se rostogolească şi să lovească. Una dintre lăncile lui Ver-as-Is îi zgârie totuşi braţul, spărgându-i platoşa şi astfel dându-i sângele, dar nu conta, întrucât corpului lui Ver-as-Is îi luă o clipă mai mult – aceeaşi clipă, furată – ca să se mişte, iar gheaţa ei îl lovi într-o parte, spărgându-i ultima platoşă.

Şi, uite-aşa, momentul se închise brusc, iar totul îşi reluă cursul obişnuit. Ea nu observase tăcerea ireală din acea secundă suspendată până ce nu se scurse. În urma ei, lumea era un haos. Braţul o ustura, iar publicul explodase în urale, dar Lila nu se putea opri să nu se holbeze la Ver-as-Is, care se uita în jos, la el însuşi, ca şi când corpul lui îl trădase. De parcă ar fi ştiut că lucrul care tocmai se întâmplase nu era posibil.

Dar dacă Lila încălcase regulile, nimeni altcineva nu păruse să observe. Nici arbitrul, nici regele, nici tribunele gălăgioase.

— Victoria este a lui Stasion Elsor! anunţă bărbatul în

robă albă cu auriu.

Ver-as-Is îi aruncă o privire mânioasă, dar nu strigă fault. În schimb, se întoarse şi ieşi valvârtej din arenă. Lila îl urmări plecând. Simţi ceva ud pe buză şi gust de coclează. Când îşi duse degetele pe sub falca măştii şi îşi atinse nasul, se umplu de sânge. Capul i se învârtea. Dar era în regulă; fusese o luptă grea.

Şi ea câştigase.

Numai că nu ştia sigur cum.

III

Rhy era aşezat pe marginea patului lui Kell, frecându-i clavicula, în timp ce Hastra încerca să-i panseze umărul lui Kell. Se vindeca, dar nu destul de repede pentru un bal.

— Taci şi înghite, frate, îl mustră prinţul. Mâine va fi mai rău.

Câştigase. Fusese aproape să piardă – atât de aproape – şi nu doar pentru că s-o fi învins pe Kisimyr la mai mult de un fir de păr distanţă ar fi dat de bănuit. Nu, ea era bună, era excelentă, poate chiar cea mai bună. Însă Kell nu era încă gata să înceteze să mai lupte, nu era gata să renunţe la libertate şi la emoţie şi să se întoarcă la a fi o bagatelă într-o cutie. Kisimyr era puternică, dar Kell era disperat şi flămând, şi marcase al zecelea punct.

Reuşise să ajungă în ultimii nouă.

Trei grupe de câte trei, confruntându-se între ei, cu câte unul o dată, şi doar cel care avea să deţină cele mai multe puncte mergea mai departe. N-ar fi fost de ajuns să câştige. Kell trebuia să câştige cu mai mult de un singur punct.

Şi trăsese o carte proastă. Mâine, avea să lupte nu într-unul, ci în două meciuri. Îl compătimea pe prinţ, dar nu mai era cale de întoarcere acum.

Kell îi spusese lui Rhy despre cererea regelui de a rămâne în palat. Bineînţeles, îi spusese *după* ce se furişase afară, la meci.

— O să facă o criză dacă află, îl preveni Rhy.

— Tocmai de aceea n-o să afle, zise Kell.

Rhy nu păru convins. Cu toate apucăturile lui destrăbălate, nu fusese niciodată bun la a nu-şi asculta tatăl. Până de curând, nici Kell.

— Apropo de mâine, continuă Rhy de pe pat, trebuie să începi să pierzi.

Kell înţepeni, ceea ce îi trimise un junghi proaspăt de durere în umăr.

— Cum? De ce?

— Ai idee cât de greu a fost să plănuiesc asta? Să o scot la capăt cu toate? Serios, e un miracol că n-am fost descoperiţi…

Kell se ridică în picioare, încercându-şi umărul.

— Ei bine, ăsta e un vot de încredere…

— Şi n-am să te las să strici tot *câştigând.*

— N-am nicio intenţie să câştig turnirul. Suntem abia în grupele de nouă.

Kell simţi că-i scapă ceva. Expresia lui Rhy i-o confirmă.

— Cei mai buni treizeci şi şase devin optsprezece, explică Rhy, rar. Cei mai buni optsprezece devin nouă.

— Da, ştiu să fac calculul, zise Kell, încheindu-şi tunica.

— Cei mai buni nouă devin trei, continuă Rhy. Şi ce se întâmplă cu aceştia trei, înţeleptule matematician Kell?

Kell se încruntă. Apoi îşi dădu seama.

— Oh.

— Oh, îl imită Rhy, sărind din pat.

— Ceremonia Demascării, îşi aminti Kell.

— Da, asta, încuviinţă fratele lui.

Essen Tasch avea puţine reguli când era vorba despre lupte şi mai puţine încă pentru deghizările purtate în timpul acelor lupte. Concurenţii erau liberi să-şi păstreze imaginea publică pe cea mai mare parte a turnirului, dar Ceremonia Demascării le impunea celor trei finalişti să se arate publicului şi regilor, să-şi dea jos măştile şi să nu şi le mai pună în timpul meciurilor finale şi al încoronărilor care urmau.

Ca multe dintre ritualurile turnirului, originea Ceremoniei Demascării se ştergea din memoria colectivă, dar Kell

cunoştea povestea ca datând din primele zile ale păcii, când un asasin încercase să se folosească de turnir şi de anonimitatea pe care acesta i-o îngăduia pentru a ucide familia regală faroană. Asasinul îl scosese din joc pe magicianul învingător şi se împodobise cu coiful lui, iar când regii şi reginele celor trei imperii îl invitaseră pe podium ca să-şi primească premiul, el lovise, ucigând-o pe regina faroană şi rănind grav un tânăr prinţ înainte să poată fi oprit. Pacea fragilă s-ar fi putut sfărâma atunci pe loc, dar nimeni n-a vrut să-l revendice pe asasin, care a murit înainte să poată mărturisi. În cele din urmă, pacea dintre regate s-a păstrat, şi astfel a luat naştere Ceremonia Demascării.

— *Nu poţi* trece dincolo de grupa de nouă, zise Rhy, hotărât.

Kell dădu din cap, cu inima strânsă.

— Capul sus, frate, îl încurajă prinţul, prinzând sigiliul regal în pieptul lui. Mai ai încă două meciuri de luptat. Şi, cine ştie, poate că o să te bată cineva cinstit.

Rhy se duse la uşă, iar Kell, după el.

— Domnule, interveni Hastra, un cuvânt.

Kell se opri. Rhy făcu o pauză în prag şi se uită înapoi.

— Vii?

— O să te prind din urmă.

— Dacă nu te arăţi, se prea poate să fac ceva prostesc, de pildă să mă arunc în braţele lui Aluc…

— N-o să lipsesc de la tâmpenia aia de bal, se răsti Kell.

Rhy făcu cu ochiul şi închise uşa în urma lui.

Kell se întoarse spre gardian.

— Ce este, Hastra?

Gardianul arăta profund tulburat.

— Doar că… în timp ce concuraţi, eu m-am întors înapoi la palat să văd ce face Staff. Regele trecea pe acolo şi s-a oprit ca să mă întrebe cum v-aţi petrecut ziua…

Hastra şovăi, lăsând evidentul nerostit: regele n-ar fi întrebat aşa ceva dacă ar fi ştiut de stratagema lui Kell. Ceea ce însemna că nu ştia.

Kell înţepeni.

— Şi tu ce i-ai spus? întrebă el, făcându-şi curaj.

Hastra îşi lăsă privirea în podea.

— I-am spus că nu aţi părăsit palatul.

— L-ai minţit pe rege? întrebă Kell cu vocea calmă, calculată.

— N-a fost tocmai o minciună, zise Hastra încet, ridicându-şi privirea. Nu în sensul strict.

— Cum aşa?

— Păi, i-am spus că Jupânul *Kell* nu a părăsit palatul. N-am zis nimic despre *Kamerov...*

Kell se uită la tânăr uluit.

— Mulţumesc, Hastra. Rhy şi cu mine n-ar fi trebuit să te punem în situaţia asta.

— Nu, îl aprobă Hastra, cu fermitate surprinzătoare, dar înţeleg de ce aţi făcut-o.

Clopotele începură să sune. Balul începuse. Kell simţi o durere ascuţită în umăr şi avu puternica bănuială că Rhy ţinea să-şi sublinieze spusele.

— Ei bine, încheie el, îndreptându-se spre uşă, n-o să mai fii obligat să minţi multă vreme.

În noaptea aceea, Lila aproape că se hotărî să se ducă la bal. Acum, că ştia adevărul, voia să-i vadă faţa lui Kell fără mască, de parcă ar fi putut să-i citească înşelătoria scrisă în liniile încruntăturii lui.

În loc de asta, sfârşi plimbându-se pe doc, privind corăbiile care pluteau, ascultând foşnetul apei pe lângă carenele lor. Masca îi atârna în mână cu fălcile deschise.

Docul era ciudat de pustiu – cei mai mulţi marinari şi muncitori de la docuri trebuie să se fi aventurat în crâşme şi la petreceri sau, cel puţin, în Piaţa de Noapte. Oamenii mării iubeau pământul mai mult ca oricine de la ţărm şi ştiau cum să profite de şederea lor acolo.

— Ăsta de azi a fost un meci pe cinste, se auzi o voce.

O clipă mai târziu, apăru Alucard, potrivindu-şi paşii lângă ai ei.

Ea se gândi la schimbul lor de cuvinte de dimineaţă, la durerea din glasul lui când o întrebase de ce o făcuse, de

ce îi furase identitatea lui Stasion Elsor, expunându-se – expunându-i pe *toţi* – riscului. Şi atunci îi dădu din nou ghes acea dorinţă trădătoare de a-şi cere iertare, de a reveni la locul ei pe corabie sau, cel puţin, în graţiile lui.

— Mă urmăreşti din nou? întrebă ea. N-ar trebui să sărbătoreşti?

Alucard îşi lăsă capul pe spate.

— N-am niciun chef de asta acum. De altfel, continuă el, coborându-şi privirea, voiam să văd ce faci tu, ce anume e mai interesant decât un bal.

— Voiai să fii sigur că nu intru în vreun bucluc.

— Nu sunt tatăl tău, Bard.

— Sper din toată inima că nu. Taţii n-ar trebui să încerce să-şi seducă fiicele ca să le afle secretele.

El clătină din cap, cu regret.

— A fost o *dată.*

— Când eram mai mică, povesti ea visătoare, obişnuiam să mă plimb pe docuri, în Londra – Londra mea –, ca să mă uit la toate vasele care veneau acolo. Într-unele zile, îmi imaginam cum avea să arate al meu. În altele, încercam doar să-mi imaginez una care avea să mă ia şi să mă ducă departe de acolo.

Alucard se uita lung la ea.

— Ce-i?

— Asta e prima oară când ai oferit de bunăvoie o informaţie.

Lila zâmbi maliţios.

— Nu te obişnui cu asta.

Merseră în tăcere vreo câteva momente, buzunarele Lilei zornăind. Isle strălucea roşu pe lângă ei, iar în depărtare palatul lumina.

Dar Alucard nu se împăca niciodată cu tăcerea.

— Deci asta faci tu în loc să dansezi, începu el, bântui docurile ca o fantomă de marinar?

— Ei bine, numai când mă plictisesc să fac *asta.*

Scoase un pumn din buzunar şi îl deschise, scoţând la iveală o colecţie de bijuterii, monede, flecuşteţe.

Alucard clătină din cap exasperat.

— De ce?

Lila ridică din umeri. Pentru că era un gest obişnuit, ar fi putut să-i spună, şi pentru că era bună la asta. În plus, conţinutul buzunarelor era mult mai interesant în *această* Londră. Găsise o piatră a viselor, o pietricică de foc şi ceva care arăta ca o busolă, dar nu era.

— Odată ce te faci hoţ, hoţ rămâi.

— Ce-i asta? întrebă el, culegând aşchia de piatră albă din mijlocul pietrelor furate.

Lila se încordă.

— Asta e a mea, zise ea. Un suvenir.

El ridică din umeri şi lăsă bucata de piatră să cadă înapoi în grămadă.

— O să fii prinsă.

— Atunci, mai bine mă distrez cât mai pot, hotărî ea, băgând prada înapoi în buzunar. Şi, cine ştie, poate că şi pe mine mă va ierta coroana.

— Nu m-aş baza pe asta.

Alucard începuse să-şi frece încheieturile şi, dându-şi seama, se opri şi îşi netezi haina.

— Ei bine, tu poţi să te bucuri bântuind docurile şi jefuind trecătorii, dar eu mai degrabă aş bea ceva fierbinte într-un loc comod, aşa că…

Se aplecă, măturând cu palma aproape de pământ.

— Pot să am încredere că o să te fereşti de necazuri, cel puţin până mâine?

Lila rânji îngâmfat.

— O să încerc.

La jumătatea distanţei spre Drumul Rătăcitor, Lila îşi dădu seama că era urmărită.

Putea să audă paşii, să simtă magia în aer, să-şi simtă inima accelerând în vechiul mod obişnuit. Aşadar, când aruncă o privire înapoi şi văzu pe cineva pe străduţa îngustă, nu fu surprinsă.

Nu fugi.

Ar fi trebuit s-o facă, să iasă pe prima cotitură în strada principală de când îl observase, să se oprească într-un loc

public, la vedere. În schimb, Lila făcu exact lucrul pe care-i promisese lui Alucard că o să încerce să nu-l facă.

Dăduse de necaz.

Când ajunse la următoarea cotitură din drum, un gang, intră fără să mai ezite. Ceva sclipi în capătul celălalt, iar Lila făcuse un pas într-acolo, înainte să-şi dea seama ce era.

Un cuţit.

Sări la o parte din calea lui, când veni în viteză spre ea. A fost rapidă, dar nu îndeajuns – lama o atinse între şold şi coaste, înainte de a zăngăni pe pavaj.

Lila îşi apăsă palma de talie.

Tăietura nu era adâncă, abia dacă sângera, şi când privirea ei se ridică din nou, văzu un bărbat ale cărui contururi nu se desluşeau în întuneric. Lila se răsuci, dar intrarea în gang fusese blocată de o altă siluetă.

Îşi schimbă poziţia, încercând să-i privească pe amândoi. Dar când păşi în umbra mai adâncă a gangului, o mână o înşfăcă de umăr şi sări înainte, şi o a treia siluetă ieşi din întuneric.

Nu mai avea încotro să fugă. Făcu un pas spre silueta de la intrarea în gang, sperând să fie un marinar beat sau un bătăuş.

Şi atunci văzu aurul.

Ver-as-Is nu purta coiful şi, fără el, ea putea astfel să vadă şi restul modelului care i se prelungea deasupra ochilor, până la baza părului.

— Elsor, şuieră el, accentul faroan făcând din acest nume un sunet şerpuit.

Rahat, gândi Lila. Dar când vorbi, zise:

— Iar tu?

— Trişor nenorocit, continuă el în arnesiana lui fonfăită. Nu ştiu cum ai făcut-o, dar am văzut. Am *simţit.* În niciun caz n-ai fi avut cum…

— Nu fi supărat! îl tachină ea. A fost doar un jo…

A fost întreruptă când un pumn a izbit-o în partea în care deja era rănită şi s-a îndoit de mijloc, tuşind. Lovitura nu venise de la Ver-as-Is, ci de la altul care era cu el, feţele lor incrustate cu pietre preţioase fiind mascate de pânze

negre. Lila strânse mai bine de masca dublată cu metal din mâna ei şi lovi cu ea, izbind coiful în fruntea celui mai apropiat individ. Acesta strigă şi se dădu, clătinându-se, înapoi, dar mai înainte ca Lila să poată lovi din nou, săriră pe ea, şase mâini împotriva celor două ale ei, trântind-o de zidul gangului. Ea se împletici înainte, când unul dintre ei îi răsuci braţul la spate. Lila se lăsă din instinct într-un genunchi şi se rostogoli, aruncându-l pe agresor peste umăr, însă mai înainte să se poată ridica, o cizmă o lovi în obraz. Întunericul explodă în cioburi de lumină şi un braţ i se înfăşură pe după gât, din spate, săltând-o în picioare.

Ea bâjbâi după cuţitul pe care-l ţinea la spate, dar omul îi prinse încheietura şi i-o suci nemilos în sus.

Lila era prinsă în capcană. Aşteptă valul de putere pe care-l simţise în arenă, aşteptă ca lumea să încetinească şi ca forţa ei să revină, dar nu se întâmplă nimic.

Aşa că făcu ceva neaşteptat – râse.

Nu simţea c-ar fi vrut să râdă – durerea îi ardea umărul şi abia putea respira –, dar o făcu, oricum, şi fu răsplătită de confuzia care se răspândi ca o pată pe faţa lui Ver-as-Is.

— Eşti jalnic, zise ea cu dispreţ. N-ai putut să mă baţi unu la unu, aşa că ai venit cu trei după tine? Tot ce faci e să dovedeşti cât de slab eşti, de fapt.

Îşi chemă magia, foc sau pământ, chiar şi os, dar nimic nu răspunse. Capul îi zvâcnea, iar sângele continua să-i şiroiască din rana de la mijloc.

— Crezi că ai tăi sunt singurii care pot vrăji metalul? şuieră Ver-as-Is, punându-i cuţitul la gât.

Lila îi susţinu privirea.

— Chiar o să mă ucizi, doar fiindcă ai pierdut un meci.

— Nu, negă el. Plătesc cu aceeaşi monedă. Tu ai trişat. Voi trişa şi eu.

— Dar ai pierdut deja! replică ea. Care naiba e rostul?

— O ţară nu reprezintă un om, dar un om reprezintă o ţară, zise el, apoi, către acoliţii lui: Scăpaţi de el!

Cei doi începură s-o târască spre docuri.

— Nici măcar nu poţi s-o faci cu mâna ta, îl batjocori ea.

Dacă remarca îl atinse, el n-o lăsă să se vadă, ci doar se

întoarse şi se îndepărtă.

— Ver-as-Is, strigă ea în urma lui, îţi dau să alegi.

— Zău?

El se uită îndărăt, cu ochii lui verde-pal măriţi de amuzament.

— Poţi să-mi dai drumul imediat şi să pleci, zise ea, rar. Sau o să vă ucid pe toţi.

El zâmbi.

— Şi dacă te las să pleci, presupun că ne despărţim prieteni?

— Oh, nu, făcu ea, clătinând din cap. Pe *tine* o să te ucid oricum. Dar dacă oamenii tăi îmi dau drumul acum, n-o să-i ucid şi pe ei.

Pentru o clipă, i se păru că simte cum braţul de la gâtul ei îi slăbeşte strânsoarea. Dar apoi îşi reveni, de două ori mai strâns. *Rahat*, gândi ea, când Ver-as-Is veni spre ea, învârtind cuţitul în mână.

— Dacă cuvintele ar fi arme… începu el, repezind cuţitul în jos.

Mânerul o trosni în tâmplă şi totul se întunecă.

IV

Lila se trezi ca un înecat care revine la suprafaţă.

Ochii ei se deschiseră brusc, dar lumea continua să rămână complet cufundată în beznă. Deschise gura să strige şi îşi dădu seama că era deja deschisă, un căluş de cârpă înăbuşindu-i sunetul.

O durere îi pulsa într-o parte a capului, cu fiecare mişcare, şi crezu c-o să vomite. Încercă să se ridice în capul oaselor şi descoperi imediat că nu era în stare.

Panica o inundă, nevoia de a vărsa fiind brusc înlocuită de nevoia de a respira. Era într-o ladă. O ladă foarte mică.

Rămase nemişcată şi răsuflă tremurat când cutia nu se mişcă, nu le legănă. Din câte putea să-şi dea seama, încă era pe pământ. Dacă nu, bineînţeles, era *sub* el.

Aerul i se păru dintr-odată mai rarefiat.

Nu putea spune dacă lada era *cu adevărat* un sicriu, pentru că nu putea să-i vadă dimensiunile. Zăcea pe o parte, în întuneric. Încercă din nou să se mişte şi îşi dădu seama că nu putea – mâinile şi picioarele îi fuseseră legate împreună, braţele sucite la spate. Încheieturile o dureau de la frânghia aspră care le înfăşură, degetele îi erau amorţite, nodurile legăturilor fiind atât de strânse încât pielea ei deja părea să fie roasă. Cea mai mică încercare de a-şi răsuci mâna îi provoca un junghi de durere ascuţit ca un ac.

O *să-i ucid,* gândi ea. O *să-i ucid pe toţi.* Nu spuse cuvintele cu voce tare, din cauza căluşului… şi a faptului că nu era prea mult aer în ladă. Ştiind asta, îi veni să gâfâie.

Rămâi calmă.

Rămâi calmă.

Rămâi calmă.

Lila nu se temea de prea multe lucruri. Dar nici nu se dădea în vânt după spaţiile înguste şi întunecoase. Încercă să se caute de cuţite, dar acestea dispăruseră. Şi colecţia de obiecte şterpelite dispăruse. Şi aşchia de piatră albă dispăruse. Mânia se aprinse în Lila ca un foc.

Focul.

De asta avea nevoie. *Ce ar putea să nu meargă bine cu focul într-o ladă de lemn?* se întrebă ea sec. În cel mai rău caz, ar arde pur şi simplu de vie, înainte să poată ieşi. Dar dacă avea să scape – şi *avea* să scape, fie şi numai pentru a-i ucide pe Ver-as-Is şi pe oamenii lui –, atunci era nevoie să se elibereze de frânghie. Şi frânghia ardea.

Prin urmare, Lila se strădui să invoce focul.

Tigru, tigru, foc ce baţi…

Nimic. Nici măcar o scânteie. Nu se putea să fie de la rana de cuţit; se uscase, iar vraja se uscase odată cu ea. Aşa funcţiona vraja. Nu *aşa* funcţiona? Ei aşa i se părea că ar trebui să funcţioneze.

Panică. Mai multă panică. Panică sufocantă.

Închise ochii, înghiţi în sec şi încercă din nou.

Şi din nou.

Şi din nou.

— Concentrează-te! zise Alucard.

— Ei, e puţin cam greu, ţinând cont de circumstanţe.

Lila stătea în mijlocul cabinei lui, legată la ochi. Ultima oară când îl văzuse, el era tolănit în jilţul lui, picior peste picior, sorbind dintr-o băutură închisă la culoare. Judecând după sunetul de sticlă ridicată, de băutură turnată, încă mai era acolo.

— Ochi deschişi, ochi închişi, îi explică el, nu are nicio importanţă.

Lila nu era deloc de acord. Cu ochii deschişi, ar fi putut invoca focul. Dar, cu ochii închişi, ei bine, nu putea. În plus, se simţea ca o neghioabă.

— Mai exact, care e rostul lucrului ăsta?

— Rostul, Bard, e că magia este un simţ.

— Ca vederea, i-o întoarse Lila.

— Ca vederea, repetă Alucard, dar nu e vederea. Nu e nevoie s-o vezi. Doar s-o simţi.

— Şi s-o simţi e un simţ.

— Nu fi obraznică.

Lila o simţi pe Esa împletindu-se pe după piciorul ei şi se abţinu să nu-i dea un şut.

— Urăsc asta.

Alucard o ignoră.

— Magia este totul şi nimic. Este vedere, gust, miros, sunet, atingere şi, totodată, este cu totul altceva. Este puterea din toate puterile şi, în acelaşi timp, este ea însăşi. Odată ce ştii cum să-i simţi prezenţa, n-o să mai fii niciodată fără ea. Acum, nu te mai văicări şi concentrează-te.

Concentrează-te, îşi zise Lila, făcând eforturi să rămână calmă. Putea simţi magia împletită în pulsul ei. Nu avea nevoie s-o vadă. Tot ce trebuia să facă era să ajungă la ea.

Închise ochii strâns, încercând să-şi păcălească mintea să creadă că bezna era alegerea ei. Ea era o uşă deschisă. Ea era în control.

Arzi, gândi ea, cuvântul aprinzându-se ca un chibrit înăuntrul ei. Pocni din degete şi simţi căldura familiară a

focului mângâindu-i pielea. Frânghia se aprinse, luminând dimensiunile lăzii – mică, foarte mică, prea mică – iar când întoarse capul, dădu cu ochii de o faţă înfricoşătoare, care se limpezi în masca de demon, chiar înainte ca Lila să fie zdruncinată de o durere sfâşietoare. Când focul plutea deasupra degetelor ei, nu-i făcea nimic, dar acum, când mistuia frânghiile, o *ardea.*

Îşi reţinu urletul, când flăcările îi cuprinseră încheieturile, până ce, în sfârşit, frânghia cedă. De îndată ce mâinile i-au fost eliberate, se răsuci peste foc, cufundându-se în beznă. Îşi scoase căluşul din gură şi se ridică în capul oaselor să-şi elibereze gleznele, pocnindu-se cu capul de capacul lăzii şi înjurând cu poftă când căzu înapoi. Mişcându-se cu băgare de seamă, izbuti să ajungă la frânghiile de la picioare şi le desfăcu.

Cu membrele libere, împinse în capacul lăzii. Nu se clinti. Înjură şi îşi lipi palmele una de alta, o flăcăruie aprinzându-se între ele. La lumina ei, putu să vadă că lada nu avea nicio balama. Era o ladă de marfă. Şi era bătută în cuie. Lila stinse lumina şi îşi lăsă capul care o durea să se sprijine de fundul lăzii. Respiră de vreo câteva ori să se liniştească – *Emoţia nu e putere,* îşi spuse ea, recitând unul dintre multele postulate ale lui Alucard –, apoi îşi lipi palmele de pereţii de lemn ai lăzii şi *împinse.*

Nu cu mâinile, ci cu *voinţa* ei. Voinţa împotriva lemnului, voinţa împotriva cuielor, voinţa împotriva aerului. Lada se cutremură.

Şi *explodă.*

Cuiele de metal ieşiră din lemn, scândurile se sfărâmară şi aerul din ladă împinse totul *în afară.* Îşi feri capul când resturile căzură ca o ploaie peste ea, apoi se ridică, inspirând adânc. Carnea de pe încheieturile ei era roasă şi jupuită, mâinile îi tremurau de durere şi de furie, în timp ce încerca să-şi dea seama unde se află.

Greşise. Era în cala unei corăbii. Dar, judecând după faptul că vasul nu se mişca, era încă amarată la cheu. Lila se uită la ce mai rămăsese din ladă. Nu-i scăpă ironia situaţiei; la urma urmei, ea încercase să-i facă acelaşi lucru

lui Stasion Elsor. Dar îi plăcea să creadă că, dacă l-ar fi închis într-adevăr într-o ladă, i-ar fi lăsat măcar câteva găuri de aerisire.

Masca de diavol îi făcu cu ochiul din sfărâmături, iar ea o luă şi o puse pe cap. Ştia unde stătea Ver-as-Is. Îi văzuse echipajul la Raza de Soare, un han pe aceeaşi stradă cu Drumul Rătăcitor.

— Hei! strigă un marinar, când ea urcă pe punte. Ce-ţi închipui că faci?

Lila nu se opri. Străbătu puntea grăbită şi coborî pe scândură la cheu, ignorând strigătele, ignorând soarele dimineţii şi ovaţiile din depărtare.

Lila îl avertizase pe Ver-as-Is despre ce-o să se întâmple.

Şi era o fată de cuvânt.

— Care parte *din ce trebuie să pierzi* n-o înţelegi?

Rhy se plimba furios prin cortul lui Kell.

— N-ar trebui să fii aici, zise Kell, frecându-şi umărul rănit.

Nu voise să câştige. Voise doar să fie un meci bun. Un meci strâns. Nu fusese vina lui că „Rul Lupul” se împiedicase. Nu fusese vina lui că în etapa luptelor celor nouă se prefera lupta fizică. Nu fusese vina lui că veskanul *în mod clar* exagerase cu distracţia în noaptea de dinainte. Îl văzuse pe om luptând şi fusese superb. De ce nu putuse să fie superb şi *azi?*

Kell îşi trecu o mână prin părul ud de năduşeală. Coiful de argint zăcea, aruncat, pe perne.

— Chiar n-aveam nevoie de un necaz ca ăsta, Kell.

— A fost un accident.

— Nici nu vreau să aud!

Hastra stătea lipit de perete, arătând de parcă ar fi vrut să dispară. Sus, în arena centrală, publicul încă mai scanda numele lui Kamerov.

— Uită-te la mine, se răsti Rhy, ridicându-i bărbia lui Kell şi uitându-se drept în ochii lui. Trebuie să începi să pierzi *acum.*

Începu iar să se plimbe de colo până colo, vorbind în

şoaptă, chiar şi după ce îl dăduse afară din cort pe Hastra.

— Etapa celor nouă e un joc de puncte, continuă el. Cei cu punctele cele mai multe din grupa ta merg mai departe. Cu puţin noroc, poate va avea altul un punctaj total mai mare, dar, în ceea ce te priveşte, Kamerov *iese* din joc.

— Dacă pierd cu prea multe puncte, o să dau de bănuit.

— Ei bine, va trebui să pierzi *cu destule*, se enervă Rhy. Vestea bună e că ţi-am văzut următorul adversarei este destul de bun ca să te bată.

Kell deveni dintr-odată morocănos.

— Bine, recunoscu Rhy, e destul de bun ca să-l bată pe *Kamerov.* Şi exact asta urmează să facă.

Kell oftă.

— Cu cine lupt?

Rhy în sfârşit se opri din mers.

— Numele lui e Stasion Elsor şi, cu puţin noroc, o să te facă praf.

Lila încuie uşa în urma ei.

Îşi găsi cuţitele într-un sac marinăresc de la piciorul patului, laolaltă cu nimicurile şterpelite şi cu ciobul de piatră. Oamenii încă dormeau. După cum se vedea – sticlele goale, aşternuturile mototolite – petrecuseră până târziu. Lila îşi alese cuţitul preferat, cel cu apărătoare de degete, şi se apropie de paturi, fredonând încetişor.

Cum ştii când Sarows vine?
(Vine, vine, vine la bord?)

Îi ucise pe cei doi tovarăşi ai lui în somn, dar pe Ver-as-Is îl trezi chiar înainte să-i taie gâtul. Nu voia să-l facă s-o implore, ci pur şi simplu s-o vadă.

Se întâmplă un lucru ciudat când faroanii muriră. Pietrele care le împodobeau pielea întunecată se desprinseră şi căzură. Mărgelele de aur care alunecară de pe faţa lui Ver-as-Is răpăiră pe podea ca o ploaie. Lila o culese pe cea mai mare şi o vârî în buzunar, ca plată, înainte de a pleca. Se întoarse pe acelaşi drum pe care venise, cu haina strânsă

bine în jurul ei şi capul plecat, recuperându-şi masca din lada de gunoi unde o ascunsese. Încheieturile o ardeau, iar capul încă o mai durea, dar se simţea mult mai bine acum şi, până la Drumul Rătăcitor, merse agale, respirând adânc în aerul proaspăt, lăsându-se mângâiată de soare pe faţă, într-o stare de linişte profundă – calmul care venea din recâştigarea controlului, din a face o ameninţare şi din a o duce până la capăt. Lila se simţea din nou ea însăşi. Dar, pe sub toate acestea, mai simţea un junghi, nu de vinovăţie sau regret, ci înţepătura sâcâitoare că uita ceva.

Când auzi trompetele, îşi dădu seama.

Îşi lungi gâtul, căutând soarele pe cer, dar nu văzu decât nori. Dar ştiu. Ştiu că era târziu. Ştiu că ea întârziase. Stomacul o strânse puternic, îşi trase masca pe cap şi *fugi.*

Kell stătea în mijlocul arenei, aşteptând.

Trompetele sunară a doua oară. Îşi îndreptă umerii cu faţa spre tunelul opus, aşteptând ca adversarul său să apară.

Dar nu veni nimeni.

Era rece şi Kell scotea aburi când respira, în faţa măştii lui. Trecu un minut, apoi două, iar Kell se trezi că atenţia îi alunecă spre platforma regală, unde Rhy stătea în picioare, privind, aşteptând. În spatele lui, lordul Sol-in-Ar părea impasibil, prinţesa Cora plictisită, regina Emira pierdută în gânduri.

Şi publicul devenise nerăbdător, pierzându-şi atenţia.

Entuziasmul lui Kell se încordă, se crispă, şovăi.

Baniera lui – leii în oglindă pe fond roşu – flutura deasupra podiumului şi în tribune. Cealaltă banieră – cuţitele încrucişate pe fundal negru – pocnea în vânt.

Dar Stasion Elsor nu era de găsit.

— Ai întârziat foarte mult, zise Ister, când Lila dădu buzna în cortul arnesian.

— Ştiu, încuviinţă ea.

— N-o să mai…

— *Ajută-mă* odată, preoteaso!

Ister trimise un mesager la stadion şi mai chemă alte două asistente, împreună repezindu-se să o îmbrace pe Lila în armură, într-o vâltoare de curele, şi căptuşeli, şi platoşe.

Doamne. Nici măcar nu ştia cu cine urma să lupte.

— Ala e sânge? întrebă una dintre asistente, arătând la gulerul ei.

— Nu e al meu, zise Lila.

— Ce-ai păţit la încheieturi? întrebă alta.

— Prea multe întrebări, prea puţină treabă.

Ister apăru cu o tavă mare, plină cu arme. Nu, nu arme propriu-zise, numai mânere şi plăsele.

— Cred că le lipseşte ceva.

— Aceasta este etapa celor nouă, o anunţă Ister. Va trebui să suplimentezi tu restul.

Luă un mâner de pe tavă şi îl strânse în mână. Buzele preotesei începură să se mişte, iar Lila văzu cum o pală de vânt se ridică şi se înfăşoară strâns în jurul mânerului şi deasupra lui, până ce formă un soi de lamă.

Lila făcu ochii mari. În primele două runde luptase de la distanţă, atacurile fiind aruncate prin arenă ca nişte grenade. Dar armele însemnau luptă corp-la-corp, iar luptele de aproape erau specialitatea ei. Mai luă două plăsele de pumnal de pe tavă şi le strecură sub platoşele de pe antebraţe.

— *Fal chas,* făcu Ister, cu o clipă înainte ca trompetele să sune, de avertizare.

Lila îşi fixă falca măştii de demon şi ieşi din cort, ultimele legături ale măştii atârnându-i pe spate.

Kell îşi înălţă capul la Rhy, întrebându-se ce avea să facă prinţul. Dacă Elsor nu se arăta, era obligatoriu penalizat. Dacă el era penalizat, Kell avea să obţină punctele ca să treacă în etapa următoare. Dar Kell *nu putea* să treacă în etapa următoare. Privi lupta care se dădea pe faţa lui Rhy şi apoi regele îi şopti ceva la ureche. Prinţul păru să pălească şi mai tare, ridicând cercul de aur la gură, pregătindu-se să declare meciul încheiat. Dar mai înainte să poată vorbi, un servitor apăru la marginea platformei şi spuse ceva repede.

Rhy şovăi, iar apoi, din fericire, trompetele sunară.

Câteva clipe mai târziu, Stasion se grăbi să intre pe stadion, arătând… răvăşit. Dar când îl văzu pe Kell, zâmbi larg, dinţii strălucindu-i albi pe sub masca de diavol. Nu exista nicio căldură în zâmbetul acela. Era rânjetul unui prădător.

Publicul izbucni în aplauze entuziaste când Kamerov Loste şi Stasion Elsor îşi ocupară locurile în centrul arenei.

Kell miji ochii prin vizor la masca lui Elsor. De aproape, era de coşmar.

— *Tas renar,* zise Kell. *Ai întârziat.*

— Merit să fiu aşteptat, răspunse Stasion.

Vocea lui îl prinse pe Kell cu garda jos. Răguşită şi joasă, ascuţită ca un pumnal. Şi totuşi incontestabil feminină.

Cunoştea vocea aceea.

Lila.

Dar nu era Lila. Nu *putea* să fie Lila. Ea era un om, un locuitor din lumea Cenuşie – un locuitor din lumea Cenuşie ca nimeni altul, adevărat, dar tot un locuitor din lumea Cenuşie, până la urmă – şi ea nu ştia cum să facă magie şi, în mod cert, n-ar fi fost niciodată atât de ţicnită să intre în *Essen Tasch.*

Îndată ce gândul acesta îi trecu prin minte, argumentele lui Kell se năruiră. Pentru că, dacă era cineva destul de încăpăţânat ca să facă o prostie ca asta, o imprudenţă, o sinucidere ca asta, atunci acel cineva era fata care-l buzunărise în acea noaptea în Londra Cenuşie, fata care îl urmase printr-o uşă dintre lumi – o uşă căreia n-ar fi trebuit să-i supravieţuiască – şi care înfruntase piatra neagră şi regii albi şi moartea însăşi cu un zâmbet crud.

Acelaşi zâmbet crud care sclipise adineauri printre buzele feţei de demon.

— *Aşteaptă!* zise Kell.

Cuvântul n-a fost decât o şoaptă, dar a venit prea târziu. Arbitrul deja dăduse semnalul, iar Lila îşi aruncase sferele. Kell o lăsă pe a lui să cadă o clipă mai târziu, dar ea deja pornise la atac.

Kell ezită, ea nu. El încerca încă să înţeleagă prezenţa ei

acolo, când Lila îngheţă pământul sub picioarele lui, apoi lovi de aproape cu un pumnal făcut din flăcări. Kell sări într-o parte, dar nu destul de departe şi, în clipa următoare, era trântit pe spate, lumina izbucnind din platoşa de pe abdomen, şi Lila Bard stătea cu genunchii pe el.

El se uită în ochii ei căprui, de nuanţe diferite.

Ştia oare că el era în spatele măştii de argint?

— Salutare! zise ea.

Cu acel singur cuvânt, el înţelese că ştia. Mai înainte să poată răspunde ceva, Lila se ridică. Kell se dădu repede peste cap, rămânând ghemuit, în poziţie de atac.

Ea avea două cuţite acum *(bineînţeles* că alesese cuţitele – unul făcut din foc, altul din gheaţă) şi le învârtea degajată. Kell nu alesese nimic. (Era o mişcare îndrăzneaţă, una pe care Kamerov ar fi făcut-o, dar şi una destinată să-l ducă la pieire. Însă nu atât de repede.) Îşi lansă apa într-un bici şi lovi, dar Lila se rostogoli din calea sa şi azvârli cuţitul de gheaţă. Kell se feri şi, în momentul acela de neatenţie, ea încercă să lovească din nou, însă, de data asta, pământul îi ţinu cizma în loc, iar biciul lui plesni. Lila îşi aduse cuţitul de foc să pareze lovitura, biciul de apă spintecându-se în două pe lângă lamă, dar şfichiul izbuti să-i ajungă pe antebraţ, spărgându-i o platoşă.

Lila era încă ţintuită în loc, dar zâmbea încrezut, iar în clipa următoare lama ei de gheaţă îl lovi pe Kell din spate. El se clătină înainte, când o a doua platoşă se sparse şi pierdu strânsoarea piciorului ei.

Şi atunci începu adevărata luptă.

Se încleştară, o învălmăşeală de elemente şi de membre, loviturile fiind marcate doar de câte un fulger de lumină. Se apropiau, se aruncau în lături, răspunzând şi unul, şi altul cu aceeaşi monedă la fiecare lovitură.

— Ţi-ai pierdut minţile? mârâi el când elementele lor se izbiră reciproc.

— Şi eu mă bucur să te văd, răspunse ea, fentând şi rotindu-se în spatele lui.

— Trebuie să te opreşti, porunci el, scăpând milimetric de o bilă de foc.

— Tu primul, îl provocă ea, aruncându-se după o coloană.

Apa spinteca, focul ardea, pământul uruia.

— Asta e o nebunie curată!

— Nu sunt singura impostoare.

Lila se apropie, iar el crezu că o să aleagă să lovească, dar în ultima secundă se răzgândi, îşi atinse lama de foc de palma goală şi *împinse.*

Pentru o clipă, aerul din jurul lor şovăi. Kell văzu o străfulgerare de durere pe faţa Lilei pe sub mască, dar apoi un zid de flăcări *erupse* spre el şi tot ce-a mai putut face a fost să-i comande apei lui să se ridice într-un val deasupra sa. Aburii ţâşniră când cele două elemente se ciocniră. Iar apoi Lila făcu ceva complet neaşteptat. Îngheţă apa de deasupra capului lui Kell. Apa *lui.*

Publicul tresări, iar Kell înjură, când stratul de gheaţă crăpă şi se sparse, cioburile prăbuşindu-se peste el. Nu era împotriva regulilor – amândoi aleseseră apa –, dar rareori se întâmpla să preiei comanda asupra elementului adversarului şi să treci peste voinţa celuilalt.

Un lucru încă şi mai rar de atât era să fii învins.

Kell ar fi putut să scape, ar mai fi putut prelungi lupta cu încă o măsură, poate două. Dar trebuia să piardă. Aşa că rămase pe loc şi lăsă tavanul de gheaţă să cadă, spărgându-i platoşele de pe umeri şi din spate, trimiţând în sus jerbe de lumină.

Şi, astfel, s-a terminat.

Delilah Bard câştigase.

Se opri lângă el, întinzându-i mâna.

— Bine jucat, *mas vares,* şopti ea.

Kell rămase acolo, buimăcit. Ştia că ar fi trebuit să se încline în faţa ei, în faţa mulţimii şi să plece, dar picioarele nu-l ascultau. Se uită cum Lila îşi ridică masca în faţa tribunelor şi a regelui, apoi văzu cum ea îi oferi un ultim zâmbet diabolic, după care dispăru. În sfârşit, făcu o plecăciune grăbită spre platforma regală şi fugi după ea, ieşind din stadion şi intrând în corturi, ridicând draperia marcată cu două lame încrucişate.

O asistentă stătea şi aştepta, singura persoană într-un

cort altminteri pustiu.

— Unde e? întrebă el, chiar dacă ştia răspunsul.

Masca de diavol zăcea pe perne, aruncată lângă restul armurii sale.

Lila plecase deja.

V

Lila se sprijini cu spatele de uşa lui Elsor gâfâind.

Îl luase prin surprindere, de asta era sigură, şi acum Kell ştia. Ştia că era în Londra de mai multe zile, ştia că fusese aici, chiar lângă el, în turnir. Inima îi bătea cu putere în piept; se simţea ca o pisică care în sfârşit îşi prinsese şoarecele şi apoi îi dăduse drumul. Deocamdată.

Emoţia începu să i se domolească odată cu pulsul. Capul îi zvâcnea dureros şi, când înghiţea, simţea gust de sânge. Aşteptă să-i treacă valul de ameţeală şi, după aceea, se lăsă să alunece pe podea, cu vocea lui Kell încă răsunându-i în urechi.

Tonul acela familiar, exasperat.

Asta e o nebunie curată.

Atât de superior, de parcă n-ar fi încălcat *amândoi* toate regulile. De parcă el n-ar fi jucat un rol, la fel ca ea.

Trebuie să te opreşti.

Îşi putea imagina încruntătura lui sub masca de argint, cuta adâncită între ochii lui bicolori.

Ce avea să facă el acum?

Ce avea să facă *ea* acum?

Indiferent ce s-ar întâmpla, meritase.

Lila se aşeză în genunchi, încruntându-se când o picătură de sânge căzu pe duşumea. Îşi duse mâna la nas, apoi îşi şterse dâra de sânge cu mâneca şi se ridică.

Începu să se dezbrace de hainele lui Elsor, făcute totuna de la asaltul lui Ver-is-As şi de meciul care urmase. Încet, îşi desfăcu tecile armelor, apoi cămaşa şi se uită lung la ea în oglindă, pe jumătate îmbrăcată, cu corpul împânzit de vânătăi proaspete şi cicatrice vechi.

Un foc ardea mocnit în vatră, iar pe cufăr era un lighean cu apă rece. Lila se curăţă pe îndelete, se şterse, se încălzi, clătindu-şi părul de vaselina pe care o folosise ca să-l înnegrească şi îndepărtându-şi sângele de pe piele.

Privi în jur prin odaie, încercând să se decidă cu ce să se îmbrace.

Şi atunci îi veni o idee.

O idee nouă, periculoasă, care era, bineînţeles, genul ei preferat de idei.

Poate că e timpul, gândi ea, *să mă duc la un bal.*

— Rhy! strigă Kell, mulţimea dându-se la o parte din calea lui.

Îşi dăduse jos coiful şi îşi întorsese haina pe dos, dar părul îi era încă ud de sudoare şi avea răsuflarea tăiată.

— Ce cauţi aici? întrebă prinţul.

Se întorcea la palat, înconjurat de gărzi.

— A fost ea! şuieră Kell, mergând pe lângă el.

De jur împrejurul lor, oamenii ovaţionau şi făceau cu mâna, sperând să primească măcar o privire sau un zâmbet din partea prinţului.

— Cine a fost ea? întrebă Rhy, răspunzând în acelaşi timp mulţimii.

— Stasion Elsor, şopti el. A fost *Lila.*

Rhy se încruntă.

— Ştiu că a fost o zi lungă, zise el, bătându-l pe umăr pe Kell, dar evident…

— Ştiu ce am văzut, Rhy. A vorbit cu mine.

Rhy clătină din cap, cu zâmbetul încă încremenit pe buze.

— Asta n-are nicio logică. Tieren a selectat jucătorii cu săptămâni în urmă.

Kell se uită în jur, dar Tieren era absent.

— Păi, pe mine nu m-a selectat.

— Nu, dar am făcut-o *eu.*

Ajunseseră la treptele palatului, iar mulţimea rămase pe loc, în timp ce ei urcară.

— Nu ştiu ce să-ţi spun – nu ştiu dacă ea *este* Elsor sau

dacă numai se dă drept el, dar persoana cu care am luptat adineauri nu a fost un magician din provincie. A fost Delilah Bard.

— De asta ai pierdut atât de uşor? întrebă prinţul când ajunseră la ultima treaptă.

— Tu mi-ai spus să pierd! se răsti Kell, iar gardienii deschiseră uşile.

Cuvintele lui răsunară în ecou prin foaierul prea liniştit, iar Kell simţi o gheară în piept când îşi ridică privirea şi-l văzu pe rege stând în mijlocul încăperii. Maxim îi aruncă lui Kell o singură privire şi spuse:

— Sus. *Acum.* Am crezut că m-am făcut înţeles, continuă regele, când se aflară în camera lui.

Kell stătea în fotoliul lui de lângă balcon, certat ca un copil, în timp ce Hastra şi Staff stăteau muţi, lângă el. Lui Rhy i se ceruse să aştepte afară şi, în momentul acela, îşi vărsa nervii pe hol.

— Nu ţi-am cerut eu să stai în palat? întrebă Maxim, cu o vocea gravă.

— Mi-aţi cerut, dar…

— Eşti surd la rugăminţile mele?

— Nu, domnule.

— Ei bine, evident nu m-am făcut înţeles când ţi-am cerut-o ca un tată, aşa că acum îţi poruncesc ca un *rege.* Declar că eşti consemnat în palat până la noi ordine.

Kell îşi ridică fruntea.

— Asta nu e *drept.*

— Nu fi copil, Kell. Nu ţi-aş fi cerut-o dacă n-ar fi fost spre binele tău.

Kell se strâmbă, iar ochii regelui se întunecară.

— Îşi baţi joc de porunca mea?

El încremeni.

— Nu. Dar amândoi ştim că nu e vorba despre ce e bine pentru *mine.*

— Ai dreptate. Este despre ce e bine pentru regatul nostru. Şi dacă eşti loial acestei coroane şi acestei familii, o să rămâi în palatul ăsta până când se încheie turnirul. M-ai înţeles?

Pieptul lui Kell se strânse.

— Da, domnule, încuviinţă el aproape şoptind.

Regele se întoarse spre Staff şi Hastra.

— Dacă părăseşte palatul, amândoi o să fiţi pedepsiţi, aţi înţeles?

— Da, Maiestatea Voastră, răspunseră ei încruntaţi.

Cu acestea, regele ieşi valvârtej.

Kell îşi lăsă capul în mâini, trase aer în piept, apoi mătură cu o mână tot ce se afla pe măsuţa din faţa lui, aruncând cărţile şi spărgând o sticlă de vin de avise pe podeaua marchetată.

— Ce risipă, murmură Rhy, trântindu-se în fotoliul opus.

Kell se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Hei, nu-i chiar aşa de rău, stărui Rhy. Cel puţin ai ieşit din competiţie.

Asta îl deprimă pe Kell şi mai mult. Degetele lui alunecară spre simbolurile de la gâtul lui, făcând eforturi să-şi înăbuşe dorinţa de a *pleca.* De a *fugi.* Dar nu putea, pentru că orice ar fi crezut regele, Kell *era* loial coroanei sale, familiei sale. Lui *Rhy.*

Prinţul se aplecă în fotoliu, părând să nu-şi dea seama de furtuna din mintea lui Kell.

— Acum, continuă el, ce o să purtăm la petrecere?

— S-o ia naiba! mormăi Kell.

— Ei, haide, Kell, petrecerea nu ţi-a făcut nimic. De altfel, dacă o anumită tânără cu o înclinaţie pentru hainele bărbăteşti se hotărăşte să vină? N-ai vrea să ratezi asta.

Kell îşi înălţă capul din pernele fotoliului.

— N-ar fi trebuit să concureze.

— Ei bine, a reuşit până aici. Poate că nu-i acorzi destul credit.

— Am lăsat-o să câştige.

— N-au făcut toţi ceilalţi acelaşi lucru? întrebă Rhy, amuzat. Şi, trebuie să spun, pare că se descurcă de minune.

Kell gemu. Ea *chiar* se descurcase. Ceea ce nu avea nicio logică. Dar, pe de altă parte, nimic despre Lila nu avea vreodată o logică. Sări în picioare.

— Bine.

— Uite că ştii să pierzi.

— Dar gata cu roşul şi auriul, zise el, întorcându-şi haina pe dos. În seara asta o să port negru.

Calla fredona în timp ce prindea tivul unei fuste cu bolduri, când Lila intră.

— Lila! exclamă ea veselă. *Avan!* Cu ce te pot ajuta în seara asta? O pălărie? Nişte manşete?

— De fapt…

Lila îşi plimbă mâna pe un suport de haine, apoi oftă şi făcu semn spre şirul de rochii.

— Am nevoie de o de-aia.

Simţea o groază nedesluşită, uitându-se la veşmintele bufante, absolut inutile, dar Calla zâmbi încântată.

— Nu fi atât de surprinsă, zise ea. E pentru Jupânul Kell.

Asta o făcu pe negustoreasă să zâmbească şi mai tare.

— Cu ce ocazie?

— Un bal de turnir.

Lila dădu să ia o rochie la întâmplare, dar Calla pocni din degete.

— Nu, făcu ea hotărâtă. Nu neagră. Dacă ai să faci asta, ai s-o faci cum se cuvine.

— Ce e în neregulă cu negrul? E culoarea perfectă.

— Ca să te ascunzi. Ca să te faci una cu umbrele. Ca să iei cu asalt castele. Dar nu pentru baluri. Ultima oară te-am lăsat să te duci îmbrăcată în negru şi asta nu mi-a dat pace toată iarna.

— Dacă e adevărat, înseamnă că n-ai prea multe lucruri pentru care să-ţi faci griji.

Calla ţocăi şi se întoarse spre colecţia ei de rochii. Privirea Lilei trecu rapid peste ele şi se înfioră la una cu fustă galben-gălbenuş şi cu mâneci purpurii de catifea. Arătau ca nişte bucăţi de fructe coapte, ca nişte deserturi extravagante. Lila voia să arate puternică, nu *comestibilă.*

— Aha! exclamă Calla.

Lila îşi adună curajul, când femeia scoase o rochie de pe umeraş şi i-o prezentă.

— Ce zici de asta?

Nu era neagră, dar nu era nici de cofetărie. Materialul era verde-închis şi o ducea pe Lila cu gândul la o noapte petrecută în pădure, cu razele lunii pătrunzând printre frunze.

Prima oară când fugise de acasă – dacă se putea spune aşa – avea zece ani. Se dusese în parcul St James şi petrecuse toată noaptea tremurând într-un copăcel, uitându-se în sus printre crengi la lună şi imaginându-şi că era în altă parte. Dimineaţa, se târâse înapoi acasă şi îl găsise pe tatăl ei zăcând, beat mort, în camera lui. Nici măcar nu se ostenise s-o caute.

Calla citi umbrele de pe chipul ei.

— Nu-ţi place?

— E frumoasă, zise Lila. Dar nu mi se potriveşte.

Îşi căuta cu greu cuvintele.

— Poate pentru cine am fost cândva, nu pentru cine sunt acum.

Calla dădu din cap şi puse rochia la loc.

— Ah, ne apropiem.

Întinse mâna după altă rochie şi o scoase de pe umeraş.

— Dar asta?

Rochia era… greu de descris. Era ceva între albastru şi cenuşiu, bătută cu stropi de argint. Cu miile. Lumina juca pe corsaj şi pe fuste, făcând-o să scânteieze întunecat.

Îi amintea de mare şi de cerul înstelat. Îi amintea de cuţite ascuţite, stele şi libertate.

— Asta, fu de acord Lila, e perfectă.

Nu-şi dăduse seama cât de complicată era rochia, până ce nu încercă s-o îmbrace. Păruse o grămadă de material frumos cusut, când fusese pe braţul Callei, dar, de fapt, era cea mai sofisticată invenţie cu care se confruntase Lila vreodată.

Aparent, stilul, iarna aceea, era construcţia. Sute de fermoare, nasturi şi închizători. Calla tot închidea şi trăgea şi strângea, până când, cumva, puse rochia pe corpul Lilei.

— *Anesh,* zise Calla, când în sfârşit termină.

Lila aruncă o privire precaută în oglindă, aşteptându-se

să se vadă în centrul unui complicat instrument de tortură.

În schimb, ochii i se măriră de surpriză.

Corsetul îi prefăcea silueta deja subţire a Lilei în ceva cu rotunjimi, deşi modeste. Îi contura o talie. Nu-i era de prea mare ajutor în zona pieptului, căci Lila nu prea avea ce să sublinieze, dar, din fericire, moda iernii era să accentueze umerii, nu bustul. Rochia urca până sus, pe gâtul ei, sfârşind cu un guler care-i reamintea vag de colierul coifului ei. Gândul la masca de diavol îi dădu putere.

Asta era, la urma urmei, o altă deghizare.

Spre consternarea Callei, Lila insistă să-şi păstreze pantalonii mulaţi pe sub fuste, împreună cu cizmele, susţinând că nimeni n-o să-şi dea seama.

— Te rog, spune-mi că rochia asta e mai uşor de scos decât a fost de îmbrăcat.

Calla ridică o sprânceană.

— Nu crezi că Jupânul Kell ştie cum?

Lila îşi simţi obrajii arzând. Ar fi trebuit să reteze presupunerile negustoresei cu luni în urmă, dar presupunerile acestea – că Lila şi Kell erau cumva… logodiţi sau, cel puţin, încurcaţi – fuseseră motivul pentru care Calla acceptase, în primul rând, să o ajute. Şi, lăsând la o parte chestiunile de mândrie, negustoreasa era incredibil de pricepută.

— Aici se desface, îi arătă Calla, bătând uşor două ace de la baza corsetului.

Lila duse mâna la spate, pipăind şireturile corsetului, întrebându-se dacă ar fi putut ascunde unul dintre cuţitele ei acolo.

— Stai jos, o îndemnă negustoreasa.

— Sincer, nu ştiu dacă pot.

Femeia ţocăi şi-i făcu semn din cap spre un taburet, iar Lila se aşeză cu grijă pe el.

— Stai liniştită! Rochia n-o să se rupă.

— Nu de rochie îmi fac eu griji, mormăi ea.

Nu era de mirare că atâtea femei de la care furase păreau leşinate; evident nu puteau să respire şi Lila era foarte sigură că ele nu avuseseră corsete *nici pe departe* la

fel de strânse ca ăsta.

Pentru numele lui Dumnezeu, gândi Lila. *Sunt într-o rochie de cinci minute şi deja mă văicăresc.*

— Închide ochii.

Lila se uită la ea sceptică.

— *Tac,* trebuie să ai încredere.

Lila nu ştiuse niciodată să aibă încredere în cineva, dar ajunsese până aici şi, acum, că era îmbrăcată într-o rochie, era hotărâtă să meargă până la capăt. Prin urmare, închise ochii şi o lăsă pe femeie să o tamponeze cu ceva între pleoape şi sprâncene şi apoi pe buze.

Lila îşi ţinu ochii închişi şi simţi o perie trecându-i prin păr, nişte degete care-i înfoiau şuviţele.

Calla fredona în timp ce lucra, iar Lila simţi cum ceva din ea se ofileşte, întristând-o. Mama ei era moartă de foarte multă vreme, atât de multă încât abia îşi mai putea aminti cum se simţeau mâinile ei când îi pieptănau părul, sunetul vocii ei.

Tigru, tigru, foc ce baţi.

Lila îşi simţi cum palmele încep să i se încingă şi, îngrijorată că ar putea să-i dea foc din greşeală rochiei, le lipi una de alta şi deschise ochii, concentrându-se pe covorul din cort şi pe durerea slabă a acelor de păr care-i alunecau pe pielea capului.

Calla pusese o mână plină de agrafe în poala Lilei. Erau de argint lustruit şi ea le recunoscu din caseta pe care o adusese la ţărm.

— Pe astea le aduci înapoi, zise Calla când termină. Îmi plac.

— O să aduc totul înapoi, îi promise Lila, ridicându-se. N-am nevoie de o rochie ca asta decât în seara asta.

— Majoritatea femeilor cred că utilitatea unei rochii e numai pentru o noapte.

— Femeile acelea sunt risipitoare, făcu Lila, frecându-şi încheieturile.

Erau încă iritate de la frânghiile din acea dimineaţă. Calla văzu şi nu zise nimic, în schimb îi prinse nişte brăţări late de argint peste amândouă. *Mănuşi de armură,* gândi Lila,

deşi primul cuvânt care-i venise în minte fusese *cătuşe.*

— O tuşă finală.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Calla, se plânse ea, cred că e mai mult decât suficient.

— Eşti o fată foarte ciudată, Lila.

— Am fost crescută departe de aici.

— Da, într-adevăr, asta explică o parte.

— Ce explică? întrebă Lila.

Calla arătă spre ea.

— Păi, presupun că, acolo unde ai fost crescută, femeile se îmbracă întocmai ca bărbaţii şi poartă arme ca bijuterii.

— …Întotdeauna am fost unică.

— Da, păi, nu-i de mirare că tu şi Kell sunteţi atraşi unul de altul. Amândoi unici. Amândoi… un pic…

Deodată, în favoarea ei, cuvintele părură să-i lipsească.

— Răi? o ajută Lila.

Calla zâmbi.

— Nu, nu. Nu răi. Cu garda sus. Dar în seara asta, continuă ea, legând o voaletă argintie în părul Lilei, tu o să-i dai garda asta jos.

Lila zâmbi, în pofida voinţei sale.

— Exact asta-i ideea.

VI

Londra Albă

Cuţitul sclipi în mâna Ojkăi.

Regele stătea în spatele ei, aşteptând.

— Eşti gata?

Degetele ei se strânseră pe mânerul cuţitului, iar frica vuia prin ea. Frica şi puterea. Supravieţuise pecetluirii, febrei sângelui, chiar şi zgărzii aceleia. Avea să supravieţuiască şi acum.

— *Kosa,* zise ea abia şoptit. *Da.*

— Bine.

Se aflau în curtea castelului, cu porţile închise şi numai

cu statuile gemenilor morţi drept martori, în timp ce privirea regelui îi încălzea şira spinării şi vântul iernii îi ciupea faţa. Viaţa se întorcea la oraş, colorându-l ca o vânătaie, dar frigul încă mai dădea târcoale pe la periferie. Mai ales noaptea. Soarele aducea căldura, iar plantele creşteau sub razele lui, dar când apunea, se făcea frig din nou. Regele spunea că era normal, că o lume sănătoasă avea unele anotimpuri de căldură şi lumină şi altele de umbră.

Ojka era gata pentru căldură.

Acesta a fost primul lucru pe care l-a simţit atunci când a venit febra sângelui. O căldură minunată. Văzuse carcasele arse ale predecesorilor ei care dăduseră greş, dar ea întâmpinase bucuroasă focul.

Crezuse, atunci, în puterea lui Holland. În potenţialul ei.

Crezuse chiar şi atunci când zgarda regelui se închise în jurul gâtului ei.

Iar acum el îi cerea să creadă din nou. Să creadă în magia lui. În magia pe care el i-o dăruise. Ea făcuse vrăjile de sânge. Invocase gheaţa şi focul. Reparase unele lucruri şi stricase altele. Desenase portaluri prin lumea ei. Asta nu avea să fie prea diferit. Îi era încă la îndemână.

Se uită în jos, la cuţit, cu mânerul sprijinit într-o palmă şi vârful apăsat în cealaltă. Ştia ce trebuia să facă. Şi totuşi ezita.

— Regele meu, începu ea, cu faţa încă întoarsă spre zidul curţii. Nu laşitatea mă îndeamnă să întreb, dar…

— Ştiu ce gândeşti, Ojka, o întrerupse Holland. Te întrebi de ce îţi cer să îndeplineşti această misiune. De ce nu mă duc eu însumi. Adevărul este că nu pot.

— Nu există nimic pe care să nu-l poţi face tu.

— Toate lucrurile vin cu un cost, explică el. Ca să refac lumea asta – lumea *noastră* – trebuie să sacrific ceva din mine însumi. Dacă plec acum, nu sunt sigur că mă voi mai putea întoarce.

Deci de acolo venea puterea. O vrajă. Un pact. Îl auzise pe rege vorbind singur de parcă ar fi vorbit cu altcineva, văzuse ce roia în umbrele ochiului său, i se păruse chiar că-

i vede reflexia mişcându-se, când el nici nu se clintea.

Cât de mult sacrificase deja Holland?

— De altfel…

Îi simţi mâinile aşezându-se pe umerii ei, căldura şi magia fulgerând prin ea sub atingerea lui.

— Ţi-am dat putere ca s-o poţi folosi.

— Da, regele meu, şopti ea.

Ochiul ei drept pulsă când el îi îmbrăţişă trupul subţire cu trupul lui mare, lipindu-se de ea ca umbra. Braţele lui le acoperiră pe ale ei, de la umeri la coate, la încheieturi, mâinile lui ajungând să se odihnească peste ale ei.

— O să fii bine, Ojka, atâta timp cât eşti destul de puternică.

Şi dacă nu sunt?

Nu credea că rostise vorbele astea cu voce tare, dar regele o auzi oricum.

— Atunci, o să fii pierdută, şi eu, de asemenea.

Cuvintele erau reci, dar nu şi modul în care le spusese. Vocea lui era ca întotdeauna, o piatră tocită până devenise netedă, cu o greutate care îi făcea genunchii să se înmoaie. El îşi apropie buzele de urechea ei:

— Dar eu cred în tine.

Şi spunând aceasta, el îi călăuzi mâna ei, în care ţinea cuţitul, cu mâna lui, crestându-i pielea. Sângele izvorî, întunecat ca tuşul, iar el apăsă ceva în palma ei însângerată. O monedă, roşie ca părul ei, cu o stea aurie în mijloc.

— Ştii ce îţi cer, zise el, ghidându-i mâna rănită şi moneda spre zidul de piatră. Ştii ce trebuie să faci.

— N-o să te dezamăgesc, regele meu.

— Sper să nu, spuse Holland, retrăgându-se de lângă ea, luând totodată şi căldura cu el.

Ojka înghiţi în sec şi se concentră asupra locului unde palma tăiată întâlnea pietrele reci, apoi rosti comanda, exact aşa cum o învăţase el.

— *As Travars.*

Ochiul ei însemnat îi vibră, sângele cutremurându-se la aceste cuvinte. Şi unde mâna ei stătea lipită de piatră,

umbra se desfăcu într-o uşă. Ea trebuia să păşească înainte, să păşească prin ea, dar nu mai apucă.

Întunericul o smulse din loc. Lumea se sfâşie. La fel şi ea.

O plesnitură în muşchii ei. Un trosnet în oasele ei.

Pielea îi arse şi sângele îi îngheţă şi totul era numai durere.

A durat o veşnicie şi o clipă, apoi n-a mai fost nimic.

Ojka se prăbuşi în genunchi, tremurând, cu convingerea că dăduse greş. Nu mai era puternică acum. Nu mai era valoroasă. Şi era departe, smulsă de lumea ei, de ţelul ei, de regele ei. Calmul acesta, acest sentiment detaşat, trebuia să fie moartea.

Şi totuşi.

Se presupunea că moartea n-ar avea margini, iar aceasta avea. Le putea simţi chiar şi cu ochii închişi. Putea simţi unde se sfârşea corpul ei şi începea lumea. Oare moartea putea fi o lume în sine? Oare avea muzică?

Ochii Ojkăi se deschiseră încet şi trase iute aer în piept când văzu strada pavată de sub ea, cerul nopţii colorat în roşu. Venele îi ardeau întunecat pe piele. Ochii îi pulsau cu putere. Moneda stacojie încă îi era lipită de palmă, iar cuţitul lucea pe pietre, la câţiva paşi distanţă.

Şi înţelegerea o izbi ca un val.

Reuşise.

Un sunet îi scăpă din gât, un amestec de şoc şi triumf, şi se ridică, anevoie, în picioare. Totul o durea, dar Ojka se desfăta cu durerea. Asta însemna că era vie, că *supravieţuise.* Fusese încercată, supusă la probe, şi, într-un final, declarată capabilă.

Regele meu? gândi ea, căutând prin întunericul zidurilor dintre lumi. Lumi pe care *ea* le traversase.

Pentru câteva clipe, nu primi niciun răspuns. Apoi, de necrezut, îi auzi vocea, secondată de bătăile pulsului din capul ei.

Mesagera mea.

Era cel mai frumos dintre sunete. O rază de lumină în întuneric.

Sunt aici, gândi ea, întrebându-se unde anume era acest

aici. Holland îi vorbise despre lumea asta. Lumina aceea roşie trebuie să fi fost fluviul. Iar farul de lumină, palatul. Putea să audă agitaţia oamenilor, să le simtă energia. Îşi aranjă pelerina albă şi îşi aduse părul roşu peste ochiul însemnat. *Şi acum?*

Urmă o altă pauză, iar când vocea regelui se auzi din nou, era calmă şi egală.

Găseşte-l.

10

CATASTROFĂ

I

Londra Roşie

Oraşul strălucea încă de la treptele palatului, o întindere de chiciură şi ceaţă şi magie.

Lila îl cuprinse cu privirea, apoi se întoarse şi prezentă invitaţia lui Elsor. Treptele erau pline de străini şi nobili, iar gardienii nu se deranjară să se uite la numele de pe bucata de hârtie, văzură doar sigiliul regal şi o poftiră înăuntru.

Trecuseră patru luni de când pusese ultima oară piciorul în inima palatului regal.

Văzuse Sala Trandafirului, bineînţeles, înainte de turnir, dar aceasta fusese separată, impersonală. Palatul însuşi părea ca o casă mare. O *locuinţă* regală. Holul de la intrare fusese din nou încărcat cu buchete de flori, dar aranjate în aşa fel încât să formeze o alee, conducând-o pe Lila la stânga prin foaier şi dincolo de alte uşi duble, uriaşe, care trebuie să fi fost închise data trecută, dar acum erau larg deschise, ca nişte aripi. Intră într-o sală de bal uriaşă, cu parchet lustruit şi sticlă faţetată, ca un fagure de lumină.

Pe aceasta o numeau Sala Grandioasă.

Lila fusese într-o altă sală de bal în noaptea Mascaradei – Sala de Aur – şi aceea fusese impresionantă, cu sculpturile sale în piatră şi podoabele de metal. Dar aceasta avea toată splendoarea şi opulenţa celeilalte şi încă ceva *în plus.* Zeci de candelabre atârnau din tavanul boltit de mai multe etaje înălţime şi luminau spaţiul cu lumina lumânărilor refractată. Coloane se ridicau din podeaua de stejar, ornate cu scări în spirală, care se desfăceau în paliere şi care conduceau spre galerii şi alcovuri suspendate pe ziduri.

În mijlocul sălii de bal, pe o estradă, un cvartet de

muzicanţi cânta. Instrumentele variau, dar toate erau făcute din lemn lustruit şi aveau corzi de aur, cântăreţii înşişi fiind pudraţi cu aur. Stăteau perfect neclintiţi, mişcându-şi doar degetele.

Ce zisese Jinnar despre prinţul Rhy? O pornire spre teatral.

Lila cercetă cuprinsul sălii de bal şi îl zări pe prinţ trecând printre mesele din partea opusă a sălii. Acolo, lângă uşile balcoanelor, îl văzu pe Alucard făcând o plecăciune în faţa unei frumoase faroane, în mătase purpurie. Flirta.

Ocoli pe la marginea sălii, întrebându-se cât avea să-i ia până să-l găsească pe Kell într-o asemenea aglomeraţie. Dar, în câteva momente, îl văzu, nu pe ringul de dans sau trecând printre meseni, ci deasupra. Stătea singur, într-unul dintre balcoanele cele mai de jos, cu trupul său deşirat aplecat peste balustradă. Părul roşcat şi ciufulit îi lucea sub candelabre, iar între palme rostogolea un pahar, părând tulburat. Din unghiul acela, ea nu-i putea zări ochii, dar i se păru că vede cuta adâncită dintre ei.

Arăta de parcă ar fi căutat pe cineva.

Iar Lila avea presimţirea că acel cineva era chiar *ea.*

Se retrase în siguranţa umbrei unei coloane şi, pentru câteva momente, îl urmări pe Kell cum privea mulţimea. Dar nu-şi pusese o rochie doar de dragul de a o purta, aşa că îşi termină băutura, puse paharul gol pe cea mai apropiată masă şi ieşi la lumină.

În clipa aceea, o fată apăru lângă Kell. Prinţesa din Vesk. Mâna ei îi atinse umărul lui Kell, iar Lila se încruntă. Avea măcar vârsta să flirteze aşa? Doamne, arăta ca un *copil!* Zveltă, dar cu faţa rotundă, drăguţă, dar cu gropiţe în obraji – *moi* – şi cu o cunună de lemn şi argint peste cosiţele ei galben-pai.

Kell îi aruncă o privire prinţesei, dar nu se retrase de sub atingerea ei, iar ea trebuie să-i fi luat nemişcarea ca pe o invitaţie, pentru că îşi strecură braţul pe sub al lui şi îşi sprijini capul de umărul lui. Lila se trezi c-o mănâncă degetele după un cuţit, dar apoi, spre surprinderea ei, privirea lui Kell trecu peste fată, coborî în sala de bal şi

ateriză asupra *ei.*

Kell se încordă vizibil.

La fel şi Lila.

Îl văzu cum îi spune ceva prinţesei şi îşi eliberează braţul. Fata păru deranjată, dar el nu-i oferi o a doua privire – nu-şi lua ochii de la Lila –, ci coborî scara şi veni drept spre ea, cu ochii întunecaţi, pumnii strânşi pe lângă corp.

Deschise gura şi Lila se pregăti pentru un atac. Însă, în loc să ţipe, Kell oftă, îi întinse mâna şi zise:

— Dansează cu mine.

Nu era o întrebare. Era numai o cerere.

— Nu ştiu să dansez, recunoscu ea.

— Ştiu eu, zise el simplu, de parcă n-ar fi fost nevoie de două persoane.

Însă stătea acolo, aşteptând, iar ochii începuseră să se întoarcă spre ei, aşa că îi luă mâna şi îl lăsă s-o conducă în partea mai întunecată a ringului de dans. Când muzica începu, degetele lui Kell se strânseră în jurul degetelor ei, cealaltă mână i se aşeză pe talie şi începură să se mişte; mă rog, Kell începu să se mişte, iar Lila se mişcă odată cu el, silindu-se să se lase condusă, să aibă încredere în el.

Nu mai fusese aşa de aproape de el de atâtea luni. Pielea îi furnica în locul unde o atingea el. Era normal? Dacă magia curgea prin toată lumea şi prin toate lucrurile, aşa se simţea când se regăsea pe sine?

Dansară în tăcere câteva lungi momente, învârtindu-se împreună, într-o versiune mai lentă a cadenţei lor din ring. Şi apoi, din senin, Lila întrebă:

— De ce?

— Ce anume?

— De ce m-ai invitat la dans?

El *aproape* că zâmbi. O fantomă. O festă de-a luminii.

— Ca să nu poţi să fugi înainte să te salut.

— Salut! zise Lila.

— Salut! răspunse Kell. Unde ai fost?

Lila surâse cu un aer superior.

— De ce, mi-ai dus dorul?

Kell deschise gura. O închise la loc. O deschise din nou,

apoi în sfârşit izbuti să răspundă:

— Da.

Cuvântul a fost rostit încet, iar sinceritatea o luă pe nepregătite. Ca o lovitură sub coaste.

— Ce, bâjbâi ea, viaţa ca membru al familiei regale nu mai e pe placul tău?

Dar adevărul era că şi ei îi fusese dor de el. Îi fusese dor de încăpăţânarea lui, de toanele lui şi de constanta lui încruntare. Îi fusese dor de ochii lui, unul albastru pur, celălalt negru lucios.

— Arăţi… începu el, dar nu continuă.

— Ridicol?

— Nemaipomenit.

Lila se încruntă.

— Nu, îl contrazise ea, observându-i cearcănele de sub ochi, tristeţea din ei. Ce-ai păţit, Kell?

El se încordă uşor, dar nu-i dădu drumul. Trase aer în piept, de parcă ar fi căutat să spună o minciună, dar când vorbi, din gură îi ieşi doar adevărul.

— Încă din noaptea aceea, n-am mai simţit… Am crezut că, dacă voi concura, o să fie mai bine, dar e mai rău. Simt că mă sufoc. Ştiu că tu crezi că asta e o nebunie, că am tot ce-mi trebuie, dar am văzut un rege veştejindu-se şi murind într-un castel.

Se uită în jos, de parcă ar fi putut vedea problema prin cămaşa lui.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

— Viaţă, zise ea, în timp ce se învârteau pe ring. Şi moarte.

— Ce vrei să spui?

— Toată lumea crede că îmi doresc să mor, ştii? Dar eu nu vreau să mor – să mori e uşor. Nu, eu vreau să *trăiesc*, iar apropierea de moarte e singurul mod în care te simţi viu. Şi, odată ce-o faci, îţi dai seama că tot ce ai făcut înainte nu a fost să trăieşti *de-adevăratelea.* A fost doar să te mulţumeşti să fii. Spune-mi că sunt ţicnită dacă vrei, dar eu cred că trăim cel mai bine când miza e foarte mare.

— Eşti ţicnită, zise Kell.

Ea râse încetişor.

— Cine ştie? Poate că lumea s-a răsturnat. Poate că eşti încă posedat. Sau poate că tocmai ai gustat din ce înseamnă cu adevărat să fii viu. Ţi-o spune cineva care a avut parte de multe situaţii-limită. Tu aproape ai murit, Kell. Aşa că acum ştii cum e să simţi că *trăieşti.* Să te temi pentru viaţa aia. Să te lupţi pentru ea. Şi, odată ce ştii, ei bine, nu mai e cale de întoarcere.

Vocea lui era nesigură.

— Ce să fac?

— Nu sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi, zise ea. Eu doar fug.

— Fuga sună bine.

— Atunci, fugi, îl îndemnă ea.

El îşi înăbuşi un hohot de râs, dar ea era în continuare serioasă.

— Ştii care-i treaba cu libertatea, Kell? Nu vine pur şi simplu. Aproape nimeni n-o primeşte de-a gata. Eu sunt liberă pentru că am luptat pentru ea. Tu se presupune că eşti cel mai puternic magician din toate lumile. Dacă nu vrei să fii aici, atunci pleacă.

Muzica îşi grăbi ritmul, iar ei se apropiară, apoi se depărtară.

— I-am făcut lui Rhy o promisiune, zise Kell în timp ce se învârteau, purtaţi de dans. Că o să stau lângă el cât o să fie rege.

Ea ridică din umeri.

— Ultima oară când am verificat, el nu era pe tron, încă. Uite, eu stau aici pentru că nu am nimic la care să mă întorc. Nu există niciun motiv ca, odată ce pleci, să nu te mai poţi întoarce. Poate că ai nevoie pur şi simplu să-ţi dezmorţeşti picioarele. Să trăieşti niţel. Să vezi lumea. Apoi te poţi întoarce să te aşezi locului, iar tu şi Rhy să fiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

El pufni.

— Dar, Kell… adăugă ea serioasă. Nu face ce am făcut eu.

— Va trebui să fii un pic mai exactă.

Ea se gândea la Barron, la ceasul de argint din buzunarul hainei sale.

— Dacă te hotărăşti să pleci – când te hotărăşti să pleci – n-o face fără să-ţi iei la revedere.

Muzica ajunse la acordurile finale, iar Kell o învârti pe Lila în braţele lui. Corpurile lor se împletiră şi amândoi îşi ţinură respiraţia. Ultima oară când se îmbrăţişaseră erau învineţiţi şi însângeraţi şi pe cale să fie arestaţi. Atunci păruse real; acum părea o fantezie.

Peste umărul lui Kell, Lila o văzu pe prinţesa din Vesk la marginea încăperii, înconjurată de un grup de nobili şi aruncând săgeţi din ochi spre *ea.* Lila îi zâmbi scurt şi îl lăsă pe Kell s-o conducă în afara ringului de dans, între două coloane.

— Deci, Kamerov? începu ea, când găsiră un loc liniştit în care să stea de vorbă.

Mâna lui o strânse mai tare.

— Nimeni nu ştie. Ei nu *trebuie* să ştie.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Chiar ţi se pare că aş fi genul de gură-spartă? întrebă ea.

Kell nu zise nimic, numai o studie cu privirea aceea stranie, bicoloră, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să dispară.

— Deci… continuă ea, culegând un pahar de vin înspumat de pe tava unui servitor în trecere, l-ai ucis pe adevăratul Kamerov?

— Ce? Bineînţeles că nu. Numele ăsta e o invenţie.

Fruntea lui se încruntă.

— *Tu* l-ai ucis pe adevăratul Elsor?

Lila clătină din cap.

— E pe o corabie cu destinaţia Denolar. Sau era Delo…

— *Delonar?* exclamă Kell, clătinând din cap. Pe toţi sfinţii, ce-a fost în capul tău?

— Nu ştiu, recunoscu ea cinstit. Nu înţeleg ce sunt, cum de sunt în viaţă, ce pot să fac. Bănuiesc că doar am vrut să văd.

— Nu era nevoie să intri în cel mai expus turnir din trei imperii ca să-ţi testezi abilităţile nou-născute.

— Dar a fost amuzant.

— Lila, zise el încet.

Şi pentru prima oară nu sună mânios. Încordat, da, dar nu furios. Oare îi mai rostise vreodată numele în felul ăsta? Sunase aproape cu dor.

— Da? întrebă ea, respirând din scurt.

— Trebuie să te retragi.

Şi, pur şi simplu, căldura dintre ei se spulberă, înlocuită de Kell cel pe care şi-l amintea, încăpăţânat şi virtuos.

— Nu, n-am s-o fac.

— Nu e posibil să continui.

— Am ajuns până aici. Nu mă retrag.

— Lila…

— Ce-ai să faci, Kell? O să pui să mă aresteze?

— Ar trebui.

— Dar eu nu sunt Stasion Elsor, zise ea, arătând spre rochia ei de bal. Eu sunt Delilah Bard.

Adevărul chiar era cea mai bună deghizare. Încruntătura lui se adânci.

— Ei, haide, nu fi un pierzător ranchiunos.

— Am cedat meciul, replică el. Şi chiar dacă n-aş fi făcut-o, nu *poţi* să mergi mai departe.

— Pot şi am s-o fac.

— E prea periculos. Dacă îl învingi pe Rul, o să intri în finala de trei. O să fii demascată. Şiretlicul ăsta al tău poate că merge de la distanţă, dar chiar crezi sincer că nimeni n-o să observe cine eşti – şi cine nu eşti dacă-ţi arăţi faţa? De altfel, te-am văzut în arenă, astăzi…

— Când eu *am câştigat*?

— Când te-ai *clătinat.*

— Am izbutit să ajung până aici.

— Am simţit când ţi-a scăpat puterea. Am văzut durerea întipărită pe faţa ta.

— Asta n-are nicio legătură cu meciul nostru…

— Ce se întâmplă dacă-ţi pierzi controlul?

— N-o să-l pierd.

— Îţi mai aduci aminte regula principală a magiei? stărui el. *Putere în echilibru, echilibru în putere.*

Îi ridică mâna, încruntându-se la venele de pe dosul palmei. Erau mai negre decât ar fi trebuit.

— Nu cred că păstrezi echilibrul. Iei şi foloseşti, iar asta o să se întoarcă împotriva ta.

Lila deveni rigidă de enervare.

— Care din ele, Kell? Eşti supărat pe mine, îngrijorat pentru mine sau bucuros că mă vezi? Pentru că nu te pot urmări.

El oftă.

— Sunt toate aceste lucruri. Lila, eu…

Dar nu continuă, zărind ceva în spatele ei. Ea văzu cum lumina dispăru din ochii lui şi maxilarul i se încleştă.

— Ah, aici erai, Bard! se auzi o voce familiară, iar ea se întoarse şi-l văzu pe Alucard apropiindu-se cu paşi mari. Pe toţi sfinţii, aia de pe tine e o *rochie?* Echipajul n-o să mă creadă în veci.

— Glumeşti, de bună seamă, mârâi Kell.

Alucard îl văzu şi se opri. Scoase un sunet între chicotit şi tuse.

— Scuze, n-am vrut să întrerup…

— Nu-i nimic, căpitane, zise Lila, în acelaşi timp ce Kell mârâi:

— Pleacă de aici, Emery!

Lila şi Kell se uitară unul la altul nedumeriţi.

— Îl *cunoşti?* întrebă Kell.

Alucard îşi îndreptă umerii.

— Bineînţeles că da. Bard lucrează pentru mine la bordul *Turlei Nopţii.*

— Eu sunt cel mai bun hoţ al lui, îl lămuri Lila.

— Bard, o mustră Alucard, nu o numim hoţie în prezenţa coroanei.

Kell, între timp, păru să-şi piardă minţile.

— Nu, murmură el, trecându-şi o mână prin părul arămiu. Nu. Nu. Sunt *zeci.*

— Kell? întrebă ea, dând să-i atingă braţul.

El o dădu la o parte.

— Zeci de corăbii, Lila! Şi tu a trebuit să te urci la bordul corabiei *lui.*

— Îmi pare rău, se scuză ea, zbârlindu-se. Am avut impresia că eram liberă să fac ce-mi place.

— Ca să fim drepţi, adăugă Alucard, cred că plănuise să mi-o fure şi să-mi taie gâtul.

— Atunci de ce n-ai făcut-o? zise Kell nervos, întorcându-se spre ea. Tu, care eşti întotdeauna atât de dornică să spinteci şi să înjunghii, de ce n-ai putut să-l înjunghii pe *el?*

Alucard se aplecă, spunând, confidenţial:

— Cred că ea s-a ataşat de mine.

— *Ea* poate vorbi pentru ea însăşi, replică Lila.

Se întoarse spre Kell.

— De ce eşti atât de supărat?

— Pentru că Alucard Emery este un nobil de nimic, cu prea mult farmec şi prea puţină onoare, iar tu ai ales să pleci cu *el.*

Cuvintele şfichiuiră aerul, când Rhy apăru de după colţ.

— De ce naiba strigaţi toţi…

Prinţul se opri când dădu cu ochii de Kell, Lila şi Alucard, strânşi acolo unul într-altul.

— Lila! zise el vesel. Deci nu eşti o plăsmuire a imaginaţiei fratelui meu, la urma urmei.

— Bună, Rhy, zise ea cu un zâmbet pieziş.

Se întoarse spre Kell, dar el deja ieşise furios din sala de bal.

Prinţul oftă.

— Ce-ai mai făcut acum, Alucard?

— Nimic, zise căpitanul, prefăcându-se că e inocent.

Rhy se întoarse să se ducă după Kell, dar Lila îi tăie calea.

— Mă ocup eu.

Kell deschise, împingând violent o pereche de uşi spre terasă. Pentru o clipă, stătu în loc acolo, lăsând aerul îngheţat să îi înţepe pielea. Şi apoi, fiindcă gerul muşcător nu era destul ca să-i atenueze frustrarea, se avântă în noaptea de iarnă.

O mână i-o prinse pe a lui când ieşi pe balcon şi el ştiu, fără să se întoarcă, a cui era. Vârfurile degetelor Lilei

ardeau cu căldură, iar pielea lui prinse scânteia. Tot nu întoarse capul.

— Salut! zise ea.

— Salut! răspunse el răguşit.

Continuă să meargă înainte, pe balcon, cu mâna ei împletită uşor într-a lui. Vântul rece încremeni în jurul lor când ajunseră la margine.

— Dintre toate corăbiile, Lila…

— Ai de gând să-mi spui de ce îl urăşti? întrebă ea.

Kell nu răspunse. În schimb, privi în jos, la Isle. După câteva momente, zise:

— Casa Emery este una dintre cele mai vechi familii din Arnes. Au de mult timp legături cu Casa Maresh. Reson Emery şi regele Maxim au fost prieteni apropiaţi. Regina Emery e verişoara lui Reson. Iar Alucard este al doilea fiu al lui Reson. În urmă cu trei ani, a plecat în mijlocul nopţii. Fără niciun cuvânt. Fără niciun avertisment. Reson Emery a venit la regele Maxim să-i ceară ajutorul să-l găsească. Iar Maxim a venit la mine.

— Ţi-ai folosit magia de sânge, cum ai făcut să îl găseşti şi pe Rhy, cum m-ai găsit şi pe mine?

— Nu. Le-am spus regelui şi reginei că nu pot să-l localizez, dar adevărul a fost că nici n-am încercat.

Fruntea Lilei se încreţi.

— De ce naiba nu?

— Nu e evident? se miră Kell. Pentru că eu sunt cel care i-a spus să plece. Şi voiam să rămână plecat.

— De ce? Ce ţi-a făcut?

— Nu *mie,* negă Kell cu dinţii strânşi.

Ochii Lilei se luminară, înţelegând.

— Rhy.

— Fratele meu avea şaptesprezece ani când s-a îndrăgostit de *căpitanul* tău. Şi atunci Emery i-a zdrobit inima. Rhy a fost devastat. N-am avut nevoie de un tatuaj magic ca să-i înţeleg durerea fratelui meu, dinspre partea asta.

Îşi trecu mâna liberă prin păr.

— I-am spus lui Alucard să dispară şi a făcut-o. Dar n-a

rămas plecat. Nu, s-a întors, vreo câteva luni mai târziu, când a fost adus pe sus înapoi, în capitală, pentru crime împotriva coroanei. Piraterie, nici mai mult, nici mai puţin. Regele şi regina au schimbat acuzaţia, ca o favoare pentru Casa Emery. I-au dat lui Alucard *Turla Nopţii,* l-au instalat în numele coroanei şi l-au trimis pe drumul lui. Iar eu i-am spus că, dacă mai pune *vreodată* piciorul în Londra, am să-l ucid. Am crezut că, de data asta, avea să asculte.

— Însă el s-a întors.

Degetele lui Kell se strânseră în jurul degetelor ei.

— S-a întors.

Pulsul ei bătea peste pulsul lui, puternic şi neobosit. El nu voia să-i dea drumul.

— Alucard întotdeauna a fost nepăsător cu lucrurile preţioase.

— Nu l-am ales pe el, zise ea, trăgându-l pe Kell înapoi de la marginea terasei. Eu am ales să fug.

Începuse să-i dea drumul la mână, dar el nu era pregătit. O trase spre el, cuibărindu-se unul într-altul împotriva frigului.

— Crezi că te vei opri vreodată să mai fugi?

Ea se încordă.

— Nu ştiu.

Mâna liberă a lui Kell se ridică încet pe braţul ei gol, până la ceafă. Îşi aplecă fruntea şi o lipi de a ei.

— Ai putea doar… să stai, spuse el.

— Sau tu ai putea pleca împreună cu mine, îl îndemnă ea.

Cuvintele erau o ceaţă pe buzele lui, iar Kell se trezi aplecându-se spre căldura ei, spre cuvintele ei.

— Lila, zise el, numele stârnindu-i o durere în piept.

Voia s-o sărute.

Dar îl sărută ea prima.

Data trecută – singura dată –, nu fusese nimic decât un fel de umbră a buzelor ei, un du-te-vino atât de scurt, un sărut furat pentru noroc.

Acesta a fost diferit.

S-au izbit unul de celălalt de parcă ar fi fost propulsaţi de

gravitaţie şi el nu mai ştia care dintre ei era meteoritul şi care pământul, ci ştia numai că se ciocniseră. Sărutul acesta era Lila comprimată într-un singur gest. Mândria ei excesivă şi hotărârea încăpăţânată, nechibzuinţa şi îndrăzneala ei, şi foamea ei de libertate. Era toate aceste lucruri şi îi luă răsuflarea lui Kell. Îi scoase tot aerul din plămâni. Gura ei apăsată cu putere pe a lui, iar degetele ei împletindu-se prin părul lui, în timp ce ale lui coborau pe şira spinării ei, încurcându-se în complicatele falduri ale rochiei.

Ea îl împinse cu spatele de balustradă, iar el tresări, şocul pietrei îngheţate amestecându-se cu văpaia corpului ei lipit de al lui. Simţea cum inima îi bătea nebuneşte, cum energia scăpăra prin ea, prin el. Se întoarseră, prinşi într-un alt dans, şi atunci el o lipi de zidul dantelat de gheaţă. Respiraţia lui se iuţi, iar unghiile ei i se înfipseră în cap. Îi muşcă buza de jos, lui îi dădu sângele şi ea râse răutăcios, dar el continuă să o sărute. Nu din disperare sau speranţă sau pentru noroc, ci pur şi simplu pentru că dorea s-o sărute. Pe toţi sfinţii, cât o dorea! O sărută până ce noaptea geroasă pieri şi tot corpul lui dogori de căldură. O sărută până ce focul îi arse panica şi mânia, şi greutatea din pieptul lui, până ce putu să respire din nou şi până ce amândoi rămaseră fără răsuflare.

Iar când se desprinseră, el putu să-i simtă zâmbetul pe buzele lui.

— Mă bucur că te-ai întors, şopti el.

— Şi eu, zise ea.

Şi atunci, se uită în ochii lui şi adăugă:

— Dar n-o să mă retrag din turnir.

Momentul crăpă. Se sparse. Zâmbetul ei era fix şi tăios, iar căldura dispăruse.

— *Lila…*

— *Kell*, îl imită ea, eliberându-se din îmbrăţişare.

— Există consecinţe pentru acest joc.

— Mă pot descurca.

— Nu asculţi, zise el exasperat.

— Nu, se răsti ea, *tu* nu asculţi, îşi linse sângele de pe

buze.

— Nu am nevoie să mă salvezi.

— Lila, începu el, dar ea deja se îndepărtase.

— Ai puţină încredere, strigă ea când deschise uşa. O fiu bine.

Kell o privi plecând, sperând că ea avea dreptate.

II

Ojka se ghemui pe terasa palatului, ascunsă în umbra din colţul unde balconul se unea cu zidul, cu gluga pe cap ca să-i ascundă părul roşu-aprins. Înăuntrul acestui straniu castel de pe fluviu părea să fie un soi de celebrare. Luminile dansau peste pietre, iar muzica se strecura prin uşi. Aerul rece îi înţepa pielea, dar n-o deranja. Ojka era obişnuită cu frigul – *adevăratul* frig – şi iarna din această Londră era blândă.

În spatele geamurilor îngheţate, bărbaţii şi femeile beau şi mâncau, râdeau şi se învârteau pe un ring de dans împodobit. Niciunul dintre ei nu avea peceţi. Niciunul dintre ei nu avea cicatrice. Prin toată sala, magia fusese folosită în scopuri meschine, să aprindă coşurile pentru jar şi să sculpteze statui de gheaţă, să vrăjească instrumentele şi să-i binedispună pe oaspeţi.

Ojka şuieră, dezgustată de irosirea de putere. O rună proaspătă de limbaj ardea pe încheietura ei, dar n-avea nevoie să vorbească limba aceasta ca să îşi dea seama cât de mult considerau ei că toate acestea li se cuvin. Iroseau viaţa, în timp ce poporul ei murea de foame într-o lume aridă.

Înainte de Holland, îşi reaminti ea. Lucrurile se schimbau acum; lumea se însănătoşea, înflorea, dar oare avea să arate vreodată *astfel?* În urmă cu câteva luni, ar fi fost cu neputinţă de imaginat. Acum era pur şi simplu dificil. Lumea ei era una care se trezea încet la magie. Iar asta era o lume de mult favorizată.

Putea oare o piatră lustruită să semene într-adevăr cu o

nestemată?

Simţi deodată pofta arzătoare să dea foc la ceva.

Ojka, se auzi în capul ei o voce blândă, mustrătoare, dulce şi dojenitoare ca şoapta unui iubit. Ea-şi duse degetele la ochi, nodul legăturii dintre ea şi regele ei. Regele ei, care putea să-i audă gândurile, să-i simtă dorinţele – le putea simţi pe *toate* – de parcă ar fi fost o singură persoană.

N-aş face-o, Înălţimea Voastră, gândi ea. *Numai dacă v-ar fi pe plac. Atunci aş face orice.*

Simţi legătura dintre ei slăbind, când regele se întoarse în propria lui minte. Ojka îşi fixă din nou atenţia asupra balului.

Şi atunci îl văzu.

Înalt şi suplu, îmbrăcat în negru, învârtindu-se pe ring cu o fată frumoasă, îmbrăcată în verde. Sub o coroniţă de argint şi lemn, părul fetei era blond, dar al lui Kell era roşu. Nu la fel de roşu ca al Ojkăi, nu, dar arămiul tot îi strălucea în lumină. Unul din ochii lui era palid, celălalt la fel de negru ca al ei, ca al lui Holland.

Dar el nu semăna întru *nimic* cu regele ei. Regele ei era frumos şi puternic şi perfect. Acest *Kell* nu era decât un băiat slăbănog.

Şi totuşi, îl cunoscu de la prima privire, nu numai pentru că Holland îl cunoştea, ci pentru că lumina în ochii ei ca o flacără în întuneric. Magia radia precum căldura de pe conturul siluetei lui, iar când ochiul său negru se plimbă, leneş, peste bancul de ferestre, peste umbră şi zăpadă şi Ojka, ea *simţi* privirea. Văluri prin ea şi ea se pregăti, sigură că el avea s-o vadă, avea s-o simtă – însă el nici n-o observă. Se întrebă dacă sticla nu cumva era oglindă, şi nu transparentă, astfel încât toţi cei dinăuntru să nu se vadă decât pe ei înşişi. Zâmbete reflectate înapoi, la nesfârşit, în vreme ce afară întunericul aştepta, ţinut la distanţă.

Ojka îşi refăcu echilibrul pe balustrada balconului. Ajunsese până aici printr-o serie de trepte de gheaţă construite pe zidul palatului, dar clădirea însăşi trebuie să fi fost protejată cu vrăji împotriva intruziunii; singura dată

când încercase să se strecoare înăuntru, pe o pereche de uşi de la un etaj mai sus, fusese respinsă, nu zgomotos sau dureros, dar *cu forţă.* Vraja era proaspătă, magia puternică.

Singura cale de a pătrunde părea să fie pe uşile intrării principale, dar Holland o prevenise să nu facă o scenă.

Trase de legătura din mintea ei şi îl simţi apucând frânghia.

L-am găsit. Nu se osteni să-i explice. Pur şi simplu se uită. Ea era ochiul regelui. Ce vedea ea, avea să vadă şi el. *Să-l forţez să iasă?*

Nu, răspunse vocea regelui în mintea ei. Vibra atât de frumos prin oasele ei. *Kell e mai puternic decât pare. Dacă încerci să-l forţezi şi dai greş, n-o să vină. Trebuie să vină. Ai răbdare.*

Ojka oftă. *Prea bine.* Dar mintea ei nu era împăcată, iar regele îşi dădu seama. O linişte mângâietoare îi fusese transmisă odată cu cuvintele lui, cu voinţa lui.

Nu eşti numai ochiul meu, zise el. *Eşti şi mâna mea, gura mea, voinţa mea. Am încredere c-o să te porţi aşa cum spun eu că m-aş purta.*

Aşa voi face, răspunse ea. *Şi n-o să dau greş.*

III

— Arăţi ca naiba.

Cuvintele lui Alucard încă îi mai răsunau în cap, singurul lucru pe care i-l zisese de dimineaţă, când ea îi urase noroc.

— Spui cele mai drăguţe lucruri, mormăise ea înainte să plece în cortul ei.

Dar adevărul era că Lila *se simţea* ca naiba. Nu reuşise să adoarmă în odaia lui Elsor, aşa că se întorsese la Drumul Rătăcitor, în odăile sale înghesuite, printre feţe familiare. Însă, de fiecare dată când închidea ochii, se vedea iar în blestemata aia de ladă sau pe balcon, cu Kell – în cele din urmă, îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii uitându-se la dansul luminilor pe tavan, în timp ce Tav şi Lenos sforăiau (cine ştie pe unde era Vasry), iar cuvintele lui Kell i

se repetau la nesfârşit în minte.

Închise ochii, simţind că se clatină uşor.

— Maestre Elsor, eşti bine?

Se dezmetici brusc. Ister îi potrivea ultima platoşă a armurii pe picior.

— Sunt bine, murmură ea, încercând să se concentreze pe lecţiile lui Alucard.

Magia este o conversaţie.

Fii o uşă deschisă.

Lasă valurile să treacă prin tine.

În clipa asta, se simţea ca un ţărm stâncos.

Se uită la încheieturile mâinilor. Pielea deja se vindecase în locurile unde o rosese frânghia, dar când îşi întoarse mâinile cu palmele în jos, văzu că venele ei erau întunecate. Nu negre, ca ale gemenilor Dane, dar nici cât ar fi trebuit de deschise. O cuprinse îngrijorarea, urmată imediat de enervare.

Era bine.

Avea să fie bine.

Ajunsese până aici.

Delilah Bard *nu* renunţa uşor.

Kell îl învinsese pe veskan, Rul, cu numai două puncte şi pierduse în faţa ei cu patru. El ieşise din competiţie, dar Lila putea pierde la un punct diferenţă şi tot trecea în etapa următoare. De altfel, Alucard deja câştigase al doilea meci al său, asigurându-şi locul în finala de trei, împreună cu o magiciană pe nume Tos-an-Mir, una dintre faimoasele gemene faroane. Dacă Lila câştiga, în sfârşit ar fi avut ocazia să lupte cu el. Perspectiva o făcu să zâmbească.

— Ce e aia? întrebă Ister, făcând semn spre aşchia de piatră albă din mâna ei.

Lila o mângâia absentă. Acum o ridică în lumina din cort. Dacă mijea ochii, aproape că putea vedea colţul gurii lui Astrid, încremenită în ceea ce ar fi putut fi un râs sau un ţipăt.

— O amintire, zâmbi Lila, vârând bucata ciobită de statuie în haina aruncată pe o pernă.

Era puţin morbid, probabil, dar o făcea pe Lila să se simtă

mai bine, ştiind că Astrid se dusese şi avea să rămână dusă. Dacă *exista* un soi de magie care putea reînvia o regină malefică prefăcută în stană de piatră, spera că ar fi avut nevoie de toate piesele. În felul acesta, putea fi sigură că una lipsea.

— Despre ce? întrebă Ister.

Lila luă plăselele pumnalelor şi le strecură sub platoşele antebraţelor.

— Că eu sunt mai puternic decât sorţii, zise ea, ieşind din cort cu paşi mari.

Că am traversat lumi şi am salvat oraşe.

Intră în tunelul care ducea spre stadion.

Că am învins regi şi regine.

Îşi potrivi coiful şi păşi în arenă, scăldată în urale.

Că am supravieţuit unor situaţii imposibile.

Rul stătea în mijlocul arenei, o siluetă uriaşă.

Că eu sunt Delilah Bard...

Îşi întinse sferele, vederea i se înceţoşă pentru o clipă şi le lăsă să cadă.

Şi sunt de neoprit.

Kell stătea pe balconul camerei sale, cu inelul de aur pe balustradă, între mâinile lui, sunetele stadionului reverberând prin metal.

Arena de est plutea chiar lângă palat, dragonii ei săltând în apele fluviului din jur, cu burţile roşii. Cu ajutorul unui ochean, Kell îi putea vedea jos, pe stadion, pe cei doi luptători care păreau doar nişte pete albe pe piatra neagră a arenei. Lila, cu masca ei neagră de diavol. Rul, cu faţa de oţel a unui câine şi cu părul lui aspru şi zbârlit ieşind de sub coif ca un guler. Flamura lui era un lup albastru pe fundal alb, dar tribunele erau pline de cuţite argintii pe fundal negru.

Hastra stătea în picioare, în faţa uşilor de la balcon, iar Staff în faţa celor din cameră.

— Îl cunoaşteţi, nu-i aşa? întrebă Hastra. Pe Stasion Elsor?

— Nu sunt sigur, murmură Kell.

Departe, jos, arena ovaţiona. Meciul începuse.

Rul preferase pământul şi focul, iar elementele se înfăşurară în jurul lui. Adusese un mâner şi o plăsea în ring; pământul se răsuci în jurul mânerului, întărindu-se într-un scut de piatră, în timp ce focul formă o sabie cu lama curbată. Pumnalele Lilei se treziră la viaţă cum făcuseră şi cu o zi în urmă, unul de foc şi unul de gheaţă. Pentru o clipă, amândoi rămaseră pe loc, măsurându-se din priviri.

Apoi se ciocniră.

Lila dădu prima lovitură, strecurându-se pe sub sabia lui Rul, apoi întorcându-se în spatele lui şi înfigându-i pumnalul de foc în platoşa din spatele piciorului. El se răsuci, dar ea deja se ridicase şi se îndepărtase, pregătind o altă lovitură.

Rul era mai înalt cu cel puţin două capete şi de două ori mai lat, dar şi mult mai rapid decât un bărbat de talia lui ar fi avut vreun drept să fie, iar când ea încercă din nou să se strecoare pe lângă el, dădu greş, pierzând două platoşe.

Lila dansa dându-se înapoi, iar Kell şi-o imagina cum îl cerceta pe adversar din cap până-n picioare, căutând. O cale de acces, o slăbiciune, o deschizătură. Şi, cumva, găsi una. Şi apoi încă una.

Ea nu lupta ca Rul sau Kisimyr sau Jinnar. Nu lupta ca nimeni dintre cei pe care-i văzuse vreodată Kell. Nu neapărat că era *mai bună* – deşi, cu siguranţă era rapidă şi inteligentă –, numai că ea lupta în arenă aşa cum îşi imagina el că o făcuse pe străzile din Londra Cenuşie. Ca şi când totul atârna de asta. Ca şi când adversarul ei era singurul lucru care stătea între ea şi libertate.

Curând, conducea jocul cu şase la cinci.

Şi apoi, brusc, Rul lovi.

Ea alerga spre el şi, pe la jumătatea saltului, el întoarse scutul de piatră şi-l aruncă spre ea ca pe un disc. O lovi pe Lila în piept, destul de tare cât s-o arunce înapoi în cea mai apropiată coloană. Lumina ţâşni din platoşele sfărâmate de pe abdomenul ei, umeri şi şira spinării, iar Lila se prăbuşi pe piatra arenei.

Mulţimea exclamă, iar vocea din cercul de aur anunţă vătămările.

Patru platoşe.

— *Ridică-te!* mârâi Kell, urmărind-o cum se clatină şi se ridică în picioare, ţinându-se cu o mână de coaste.

Dădu să facă un pas şi aproape căzu, evident zdruncinată, dar Rul era încă în atac. Masivul disc zbură înapoi în mâna lui şi, dintr-o singură mişcare, el se învârti şi îl lansă din nou, unindu-şi forţa lui cu cea a magiei.

Lila trebuie să fi văzut atacul, observase piatra venind în viteză spre ea, dar, spre groaza lui Kell, nu se feri. În schimb, lăsă să-i cadă ambele pumnale şi ridică *mâinile* în sus, în loc să pună antebraţele în faţă ca să blocheze lovitura.

Era o nebunie.

N-avea să meargă – nu putea să meargă – şi totuşi, cumva, scutul de piatră *încetini.*

Un şoc trecu prin mulţime când oamenii îşi dădură seama că Stasion Elsor nu era un magician dual, la urma urmei. Trebuia să fie *trial!*

Scutul se târî prin aer, de parcă ar fi luptat cu un curent, şi ajunse să se oprească la câţiva centimetri de mâinile întinse ale Lilei. Rămase aşa, plutind, suspendat.

Dar Kell ştia că nu atârna pur şi simplu.

Lila *împingea* în el, încercând să pună stăpânire pe puterea pe care Rul o avea asupra elementului său, aşa cum făcuse şi cu al lui. Însă atunci el o lăsase şi *încetase* să mai lupte; Rul, pentru o clipă stupefiat, acum îşi dublă eforturile. Cizmele Lilei alunecară pe piatra arenei, în timp ce împingea mai departe în disc cu toate forţele.

Arena însăşi părea să tremure, iar vântul se înteţi, magicienii luptând voinţă contra voinţă.

Între Lila şi Rul, discul de pământ se cutremura. Prin ochean, Kell putea să-i vadă mâinile care-i tremurau, corpul încovoiat de la efort.

Dă-i drumul! ar fi vrut el să strige. Dar Lila continua să împingă.

Smintită încăpăţânată, gândi el, când Rul puse în mişcare o explozie de putere, ridicându-şi sabia de foc şi aruncând-o. Lama se lăţi, dar flacăra trebuie să-i fi distras atenţia

Lilei, pentru că şovăi, numai puţin, dar îndeajuns ca scutul de piatră încă suspendat să o ia înainte şi s-o izbească în picior. O lovitură razantă, dar destul de puternică.

A zecea platoşă se sparse.

Meciul se termină.

Publicul izbucni în urale, iar Rul scoase un urlet de victorie, însă atenţia lui Kell era îndreptată încă asupra Lilei, care stătea acolo, cu braţele pe lângă corp, cu capul dat pe spate, arătând ciudat de liniştită.

Până în momentul în care se clătină şi căzu.

IV

Kell deja aproape traversase camera când vocea arbitrului se auzi prin inel, cerând un medic.

O avertizase. Din nou şi din nou.

Kell avea cuţitul în mână mai înainte să ajungă la uşa celei de-a doua camere, cu Hastra după el. Staff încercă să-i aţină calea, dar Kell era mai rapid, mai puternic, şi intră în alcov înainte ca gardienii să-l poată opri.

— *As Staro,* zise el, blocând uşa în urma lui şi desenând simbolul, în timp ce Staff bătea cu pumnii în lemn.

— *As Tascen.*

Palatul se topi, luându-i locul cortul de turnir.

— Victoria îi aparţine lui Rul, anunţă arbitrul, când Kell ţâşni din cortul lui Kamerov şi intră în al Lilei.

Ajunse acolo când doi asistenţi o aşezau pe o sofa, un al treilea încercând să-i scoată coiful. Tresăriră şi păliră imediat ce-l zăriră.

— Afară! ordonă Kell. Toţi.

Primii doi se retraseră numaidecât, dar al treilea – o femeie preot – îl ignoră, desprinzând piesele măştii de demon de pe capul Lilei şi punându-le deoparte. Dedesubt, faţa ei era palidă, ca a unei fantome, venele întunecate îi împânzeau tâmplele şi două şiroaie de sânge roşu, înnegrit îi curgeau din nas. Preoteasa îşi puse o mână pe faţa ei şi, o clipă după aceea, ochii ei se deschiseră. Zeci de blesteme i

se îngrămădiră pe buze, dar Kell tăcu. Se abţinu şi când ea trase nesigur aer în piept şi se chinui să se ridice în capul oaselor, se abţinu şi când îşi roti capul, îşi flexă degetele şi îşi duse o cârpă la nas.

— Poţi să pleci, Ister, zise ea, ştergându-şi sângele.

Kell îţi ţinu gura cât de mult putu, dar în clipa în care preoteasa ieşi, se dezlănţui.

— Te-am avertizat! strigă el.

Lila tresări, ducându-şi mâna la tâmplă.

— Sunt bine, murmură ea.

Kell scoase un sunet înfundat.

— Ai leşinat în ring!

— A fost un meci greu, îi explică ea, ridicându-se şi încercând în zadar să-şi ascundă slăbiciunea.

— Cum ai putut să fii atât de tâmpită? se răsti el. Sângerezi negru. Te joci cu magia de parcă ar fi un simplu joc. Nici măcar nu-i înţelegi regulile. Sau, mai rău, ai hotărât tu că nu există niciuna. Calci în picioare tot prin lume, făcând ce naiba-ţi place! Eşti neglijentă. Nesăbuită. Nechibzuită.

— Mai încet, voi doi! interveni Rhy, intrând în cort, cu Vis şi Tolners în urma lui. Kell, *tu* n-ar trebui să fii aici.

Kell nu-l luă în seamă şi se adresă gardienilor.

— Închideţi-o!

— Pentru ce? mârâi Lila.

— Calmează-te, Kell, sări Rhy.

— Pentru că e o impostoare.

Lila îl zeflemisi:

— O, tu vorbeş…

Kell o trânti cu spatele de stâlpul cortului, strivindu-i gura cu mâna.

— Să nu *îndrăzneşti.*

Lila nu se opuse. Deveni ţeapănă ca o statuie, ochii ei de culori diferite sfidându-i pe ai lui. Era o sălbăticie anume în ei, iar el crezu că s-ar putea să-i fie cu adevărat frică sau, cel puţin, să fie şocată. Dar apoi simţi cuţitul apăsat sub coastele lui.

Şi privirea ei zicea că, dacă n-ar fi fost Rhy, l-ar fi

înjunghiat.

Prinţul ridică o mână.

— Stasion! făcu el, adresându-se Lilei, şi-l apucă de umăr pe Kell. Te rog!

Ea lăsă cuţitul jos, iar Rhy îl smulse pe Kell de lângă ea, cu ajutorul lui Tolners.

— Nu asculţi niciodată. Nu *gândeşti* niciodată. Să ai putere este o responsabilitate, Lila, una pe care în mod clar tu n-o meriţi!

— Kell! îl preveni Rhy.

— De ce o aperi? se răsti el, întorcându-se spre fratele său. De ce sunt singurul în afurisita asta de lume care e tras la răspundere pentru propriile fapte?

Ei doar se uitară lung la el, prinţul şi gardienii, şi Lila. Lila care avea tupeul să zâmbească. Era un zâmbet sumbru, sfidător, stricat de sângele negru care încă îi mai mânjea faţa.

Kell îşi aruncă mâinile în sus şi ieşi ca furtuna.

Auzi bocănitul cizmelor lui Rhy, care alerga după el, dar Kell avea nevoie de spaţiu şi de aer şi, înainte să-şi dea seama ce făcea, îşi scoase cuţitul din teacă şi monedele de la gât.

Ultimul lucru pe care-l auzi înainte să-şi apese degetele însângerate pe cel mai apropiat zid a fost vocea lui Rhy, care-i striga să se oprească, dar vraja era deja pe buzele lui Kell şi lumea rămânea în urmă, luând totul odată cu ea.

V

Kell dispăru într-o clipă, nerămânând nimic altceva din el decât o urmă de sânge pe zid, marcându-i locul de trecere.

Rhy rămase în afara cortului, uitându-se lung la locul în care mai înainte fusese fratele lui, cu pieptul apăsat nu de o durere fizică, ci de subita, groaznica revelaţie că, intenţionat, Kell se dusese unde Rhy nu-l putea urma.

Tolners şi Vis apărură ca umbrele în spatele lui. O mulţime se strânsese, evident neştiind de cearta din cort,

neştiind nimic decât că prinţul era în mijlocul lor. Rhy ştia că ar fi trebuit să se forţeze să zâmbească, dar nu era în stare. Nu-şi putea lua ochii de la dâra de sânge.

Maxim îşi făcu apariţia, păşind hotărât, cu gardienii lui Kell după el. Mulţimea se dădu în lături, făcându-i loc regelui, care zâmbi, dădu din cap şi flutură mâna, în timp ce-l luă pe Rhy de braţ şi îl conduse înapoi spre palat, vorbind despre runda finală, cei trei campioni şi evenimentele serii – umplând tăcerea cu trăncăneală inutilă, până când uşile palatului se închiseră în urma lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tăios regele, trăgându-l după el într-o cameră mai feritră. Unde e Kell?

Rhy se prăbuşi într-un fotoliu.

— Nu ştiu. Era în camerele lui, dar când a văzut că meciul o ia razna, a coborât la corturi. Era doar îngrijorat, tată.

— Pentru ce?

Nu pentru ce, gândi Rhy, *ci pentru cine.* Totuşi, nu-i putea spune nimic regelui despre fata care se dăduse drept Stasion Elsor, aceeaşi fată care adusese, împreună cu Kell, Noaptea Neagră asupra oraşului (şi, desigur, care salvase lumea, de asemenea, dar asta n-ar fi contat), aşa că nu spuse decât:

— Ne-am certat.

— Unde e acum?

— Nu ştiu.

Rhy îşi sprijini capul în mâini, străpuns de oboseală.

— Ridică-te! ordonă tatăl lui. Şi pregăteşte-te!

Rhy îşi înălţă capul.

— Pentru ce?

— Festivităţile din seara asta, bineînţeles.

— Dar Kell…

— *Nu este aici*, zise regele pe un ton grav. Poate că el şi-a abandonat îndatoririle, dar tu nu. Tu *n-ai s-o faci.*

Maxim deja se îndrepta spre uşă.

— Când Kell se întoarce, o să ne ocupăm de el, dar, până atunci, tu încă eşti prinţul Arnesului. Şi, de aceea, o să te porţi ca atare.

Kell se lăsă cu spatele de zidul rece de piatră, iar clopotele de la Westminster băturâ ora exactă.

Inima îi bubuia nebuneşte în piept, speriat de ceea ce făcuse.

Plecase. Lăsase Londra Roşie. Îl lăsase pe Rhy. O lăsase pe Lila. Lăsase un oraş – şi o mare încurcătură – în urma lui.

Toate acestea la numai un pas distanţă. O lume distanţă.

Dacă nu vrei să fii aici, atunci pleacă.

Fugi.

Nu intenţionase s-o facă – voise doar un moment de linişte, un moment să *gândească* –, iar acum era aici, cu sânge proaspăt picurându-i pe strada îngheţată, cu vocea fratelui său încă răsunându-i în cap. Vinovăţia îl trăgea de mânecă, dar el o îmbrânci deoparte. Asta nu era cu nimic mai diferit de sutele de călătorii în străinătate, fiecare în parte făcându-l să devină inaccesibil.

De data asta fusese pur şi simplu alegerea *lui.*

Kell se ridică şi porni pe stradă. Nu ştia încotro se ducea. Un singur pas nu-i era de ajuns. Simţea nevoia să se mişte, înainte ca vinovăţia să-l prindă din urmă. Sau frigul. Iarna Londrei Cenuşii avea o umezeală amarnică, iar el îşi strânse mai bine haina pe lângă trup şi îşi lăsă capul în jos.

Cinci minute mai târziu, se trezi în faţa tavernei Cinci Colţuri.

S-ar fi putut duce oriunde, dar întotdeauna ajungea aici. Memoria musculară, asta era singura explicaţie. Picioarele îl purtau pe cărările bătute în lume, devenite un fel de pantă cosmică, o curbură a forţei de gravitaţie care atrăgea lucrurile cu masă şi magie în acest punct fix.

Înăuntru, o faţă cunoscută se ridică de după tejghea. Nu fruntea lată şi barba neagră ale lui Barron, ci ochii mari ai lui Ned Tuttle, cu fălcile lui mari şi zâmbetul larg, surprins, *încântat.*

— Jupâne Kell!

Cel puţin, tânărul Entuziast nu sări peste tejghea când Kell intră. Doar scăpă trei pahare şi dărâmă o sticlă de porto. Kell lăsă paharele să cadă, dar vinul îl opri la un centimetru de podea, gestul nefiind observat de nimeni,

decât de Ned.

Se strecură pe un scaun şi, o clipă după aceea, un pahar de whisky întunecat apăru în faţa lui. Nu magie, doar Ned. Când goli primul pahar dintr-o singură înghiţitură, lângă cotul lui apăru sticla.

Entuziastul se prefăcu ocupat de ceilalţi câţiva clienţi, în timp ce Kell bău. La al treilea pahar, o lăsă mai moale; la urma urmei, nu se răzbuna numai pe corpul lui. Dar câte nopţi la rând nu-i îndurase Kell beţiile lui Rhy; în câte dimineţi nu se trezise cu limba încărcată de gustul stătut al vinurilor şi al elixirurilor?

Kell îşi mai turnă puţin în pahar.

Simţea cum ochii clienţilor se îndreptau din când în când spre el şi se întrebă dacă erau atraşi de magie sau de zvonuri. Oare ei puteau să simtă atracţia, înclinarea gravitaţiei, sau era vorba doar despre ce auziseră? Oare ce le spusese Ned? Ceva? Totul?

În clipa aceea, lui Kell nu-i păsa. Nu voia decât să-şi înăbuşe sentimentele, înainte să-l poată înăbuşi ele pe el. Să încerce să uite faţa însângerată a Lilei mai înainte ca această imagine să-i ruineze amintirea gurii ei apăsând-o pe a lui.

A fost doar o chestiune de timp până când Ned a reapărut, dar când a făcut-o, n-a venit cu întrebări sau trăncăneală de umplutură. În schimb, tânărul deşirat îşi turnă şi el de băut din aceeaşi sticlă, îşi încrucişă braţele pe marginea tejghelei şi puse ceva în faţa lui Kell. Sclipea în lumina lămpii.

Un lin din Londra Roşie.

Moneda pe care i-o lăsase Kell la ultima sa vizită.

— Cred că asta îţi aparţine, zise el.

— Da.

— Miroase a lalele.

Kell îşi înclină capul; toată încăperea se înclină în acelaşi timp.

— Regele Angliei mereu spunea că miroase a trandafiri.

Ned rămase cu gura căscată.

— George al IV-lea spunea asta?

— Nu, al III-lea, spuse Kell absent, adăugând: al IV-lea e un măgar.

Ned aproape că se înecă, scoţând un hohot de râs simplu, surprins. Kel îşi scutură scurt degetele şi linul din Londra Roşie sări pe cant şi începu să se învârtă în cercuri leneşe. Ned făcu ochii mari.

— O să fiu vreodată în stare să fac asta?

— Sper că nu, i-o tăie Kell, ridicându-şi ochii. N-ar trebui să fii în stare să faci nimic.

Trăsăturile înguste ale omului se schimonosiră.

— De ce?

— Cu mult timp în urmă, lumea asta – lumea ta – avea o magie a ei.

Ned se aplecă, ca un copil care aştepta monstrul din poveste.

— Ce s-a întâmplat?

Kell clătină din cap, whisky-ul învălmăşindu-i gândurile.

— O grămadă de lucruri foarte rele.

Moneda continua să-şi facă rotirile lente.

— Totul e despre echilibru, Ned.

De ce nu putea Lila să înţeleagă?

— Haosul are nevoie de ordine. Magia are nevoie de măsură. E ca un foc. Nu are autocontrol. Se hrăneşte din orice îi dai tu, iar dacă îi dai prea mult, arde şi tot arde, până nu mai rămâne nimic. Lumea ta a avut focul cândva. Nu mult – era prea departe de sursă –, dar destul cât să ardă. Noi i-am tăiat legătura înainte s-o poată face şi ce a mai rămas a început să se domolească. În cele din urmă, s-a stins.

— Dar de unde ştii că noi am fi ars? întrebă Ned, ochii strălucindu-i febril.

Kell lovi moneda, măturând-o cu palma.

— Pentru că prea puţin din ceva e la fel de periculos ca prea mult.

Îşi îndreptă spatele pe scaun.

— Problema este că magia n-ar mai fi trebuit să existe aici. N-ar trebui să fie *posibilă.*

— Imposibilitatea e un lucru care imploră să fie

combătut, zise Ned, înfierbântat. Probabil n-a fost posibilă ani de-a rândul, probabil nu e posibilă nici în clipa asta, dar asta nu înseamnă că nu *poate* fi. Nu înseamnă că n-o să fie. Tu spui că magia s-a scurs, că flacăra s-a stins. Dar dacă nu ar avea nevoie decât să fie întreţinută?

Kell îşi turnă încă un pahar.

— Poate că ai dreptate.

Dar sper să te înşeli, gândi el. *Pentru binele tuturor.*

Rhy *nu* avea chef.

Nu avea chef să fie la un bal.

Nu avea chef să joace rolul de gazdă.

Nu avea chef să zâmbească, să glumească şi să se prefacă în faţa celorlalţi că totul era în regulă. Tatăl lui îi arunca nişte priviri mustrătoare ca să-l avertizeze, iar mama lui, unele pe furiş, de parcă ar fi crezut că el se va sparge. Ar fi vrut să strige la amândoi, fiindcă îl forţaseră pe fratele lui să plece.

În loc de asta, stătu în picioare, între rege şi regină, când cei trei campioni îşi scoaseră măştile.

Primul a venit veskanul, Rul, cu părul lui aspru coborând în jos, pe falcă, încă mândru de victoria lui împotriva lui Elsor.

Apoi Tos-an-Mir, una dintre gemenele faroane favorite, cu pietrele ei preţioase care formau un model rubiniu de la frunte la bărbie.

Şi, bineînţeles, Alucard Emery. Escroc, dezmăţat, vlăstar regal, revenit în graţiile imperiului Arnesian.

Rhy îi felicită pe lordul Sol-in-Ar şi pe prinţul Col pentru excelenta reprezentare în concurs, minunându-se cu voce tare de tabloul echilibrat al finalei – un arnesian, un faroan şi un veskan! Cine ar fi bănuit? – apoi se retrase lângă o coloană, ca să bea în linişte.

Festivităţile din seara asta se ţineau în Sala Giuvaerului, o sală de bal făcută în întregime din sticlă. Deşi era un spaţiu atât de deschis, îl făcea pe Rhy să se simtă ca într-un mormânt.

De jur împrejurul lui, oamenii beau. Oamenii dansau.

Muzica se revărsa cu voioşie.

În partea cealaltă a sălii de bal, prinţesa Cora flirta cu vreo şase nobili arnesieni, din când în când aruncând priviri prin sală după Kell.

Rhy închise ochii şi se concentră asupra pulsului fratelui său, ecoul pulsului său; încercă să ajungă la el prin acea bătaie şi să-i transmită… ce? Că era supărat? Că îi părea rău? Că nu putea să facă nimic din toate acestea fără el? Că nu îl acuza că plecase? Dar că îl *acuzase?*

Vino acasă, gândi el cu egoism. *Te rog.*

Aplauze distinse răsunară prin încăperea de sticlă, iar el îşi deschise anevoie ochii şi îi văzu pe cei trei campioni întorcându-se în costume noi, cu măştile sub braţ, cu feţele expuse.

Rul cel cu faţă de lup se duse ţintă la cea mai apropiată masă cu mâncare, unde camarazii lui veskani începuseră deja să golească paharele.

Tos-an-Mir se plimba prin mulţime, secondată de sora ei, Tas-on-Mir, prima magiciană care fusese eliminată de Kell. Rhy nu le putea deosebi decât după pietrele preţioase incrustate în pielea lor negricioasă – ale lui Tos-an-Mir de un portocaliu-aprins, în timp ce ale lui Tas-an-Mir erau albastre-sidefii.

Alucard era centrul propriului univers privat. Rhy privi cum o frumoasă *ostra* îşi duse buzele vopsite la urechea lui, şoptindu-i ceva, şi simţi că i se încleştează mâna pe pahar.

Cineva se rezemă de coloană, lângă el. O siluetă subţire, îmbrăcată în negru. Lila arăta mai bine decât arătase în după-amiaza aceea: încă trasă la faţă, cu umbre ca vânătăile pe sub ochi, şi totuşi destul de vioaie ca să culeagă două pahare de pe o tavă în trecere. Îi oferi unul lui Rhy. El îl luă, absent.

— Te-ai întors.

— Păi, zise ea, înclinând paharul spre sala de bal, voi chiar ştiţi să daţi o petrecere.

— Pentru Londra, clarifică Rhy.

— Ah! făcu ea. Asta.

— Eşti bine? întrebă el, gândindu-se la meciul ei de după-

amiază.

Ea înghiţi, rămânând cu privirea aţintită spre mulţime.

— Nu ştiu.

Imediat se aşternu un moment de tăcere, un fel de plută de linişte pe o mare de zgomot.

— Îmi pare rău, mărturisi ea în cele din urmă, atât de încet, încât Rhy abia o auzi.

El îşi întoarse umărul spre ea.

— Pentru ce?

— Nu prea ştiu. Mi s-a părut un lucru potrivit de spus.

Rhy bău fără grabă şi o studie pe fata aceasta ciudată, caustică, cu faţă misterioasă şi precaută.

— Kell nu are decât două feţe, zise el.

Lila ridică o sprânceană.

— *Numai* două? Cei mai mulţi oameni nu au una şi atât?

— Dimpotrivă, domnişoară Bard – şi eşti Bard din nou, dacă e să judec după haine? Presupun că Stasion a fost lăsat undeva să se refacă, nu? Cei mai mulţi oameni au mult mai multe decât două. Eu, personal, am o întreagă garderobă.

Nu zâmbi când spuse asta. Privirea i se plimbă peste părinţii lui, nobilii arnesieni, Alucard Emery.

— Dar Kell are numai două. Cea pe care o poartă pentru lume, în general, şi cea pe care o poartă pentru cei pe care îi iubeşte.

Sorbi din vin.

— Pentru noi.

Expresia Lilei se înăspri.

— Indiferent ce simte el pentru mine, nu e iubire.

— Pentru că nu e blând şi dulce, şi afectuos?

Rhy se dădu în spate, rezemându-se de o coloană.

— Ai idee de câte ori m-a bătut din dragoste aproape să-mi pierd cunoştinţa? De câte ori şi eu am făcut la fel? Am văzut cum se uită la cei pe care îi urăşte…

Clătină din cap.

— Sunt foarte puţine lucruri la care ţine fratele meu, iar persoane, şi mai puţine.

Lila înghiţi în sec.

— Ce crezi că face?

Rhy îşi studie vinul.

— Judecând după felul în care ăsta mi s-a suit la cap, zise el, ridicând paharul, aş zice că-şi îneacă sentimentele, întocmai cum fac eu acum.

— O să se întoarcă.

Rhy închise ochii.

— Eu n-aş face-o.

— Ba da, insistă Lila, ai face-o.

— Ned, îşi aminti Kell dis-de-dimineaţă, data trecută când am fost aici ai vrut să-mi dai ceva. Despre ce era vorba?

Ned îşi plecă privirea şi clătină din cap.

— Oh, nimic.

Dar Kell văzuse entuziasmul din ochii tânărului şi, deşi n-ar fi putut să accepte, indiferent ce ar fi fost, voia totuşi să ştie.

— Spune-mi.

Ned îşi muşcă buza, apoi dădu din cap. Băgă mâna sub tejghea şi scoase o bucată de lemn cioplit. Era aproape de mărimea unei mâini, de la podul palmei la vârful degetelor, sculptat cu model şi ascuţit la vârf.

— Ce e ăsta? întrebă Kell curios şi nedumerit.

Ned trase linul din Londra Roşie spre el şi potrivi vârful băţului sculptat peste monedă. Când îi dădu drumul, lemnul nu căzu. Stătu prins, perfect drept, cu vârful sculptat în echilibru pe monedă.

— Magie, făcu Ned cu un zâmbet obosit. Asta am crezut eu, în orice caz. Acum ştiu că nu e magie. Un truc deştept cu magneţi, atâta tot.

Împunse lemnul cu degetul şi acesta se clătină, apoi se îndreptă la loc.

— Dar când eram mic, m-a făcut să cred. Până şi atunci când am descoperit că era doar un truc, eu tot *am vrut* să cred. La urma urmei, doar pentru că asta nu era magie, nu însemna că nimic nu era.

Smulse băţul din punctul de fixare şi îl aşeză pe tejghea, reţinându-şi un căscat.

— Ar trebui să plec, zise Kell.

— Poţi rămâne.

Era foarte târziu – sau foarte devreme – şi Cinci Colţuri se golise de mult.

— Nu, spuse Kell simplu. Nu pot.

Înainte ca Ned să insiste – înainte să se ofere să ţină taverna deschisă, înainte să-i poată da lui Kell odaia din vârful scării – cea cu uşa verde şi peretele încă strâmbat de la prima sa întâlnire cu Lila, când o ţintuise în lemn, cea marcată cu vraja de găsire a lui Kell şi pătată cu sângele lui Barron – Kell plecă.

Îşi ridică gulerul hainei, ieşi în întuneric. Trecu poduri şi străbătu străzile Londrei Lilei, parcurile şi aleile. Merse până când începură să-l doară muşchii şi plăcuta ameţeală a whisky-ului se risipi, rămânând cu doar acel junghi încăpăţânat în piept şi cu apăsarea sâcâitoare a vinovăţiei, a nevoii, a datoriei.

Şi chiar şi atunci, merse mai departe.

Nu se putea opri din mers. Dacă se oprea, avea să se gândească, iar dacă se gândea prea mult, avea să se ducă acasă.

Merse ore în şir şi numai când avu impresia că picioarele o să-i cedeze dacă nu se opreşte, se prăbuşi, în sfârşit, pe o bancă de pe malul Tamisei şi ascultă sunetele Londrei Cenuşii, asemănătoare şi totuşi atât de diferite de ale Londrei lui.

Fluviul nu trimitea nicio lumină. Era o întindere neagră, care deveni purpurie la primele semne ale dimineţii.

Întorcea opţiunile în minte ca pe o monedă.

Fugi.

Fugi acasă.

Fugi.

Fugi acasă.

Fugi.

VI

Ojka se învârtea de colo până colo prin umbrele palatului, furioasă pe ea însăşi.

Îl pierduse. Nu ştia cum scăpase, doar că o făcuse. Pierduse toată ziua căutându-l în mulţime, aşteptând să vină noaptea ca să se întoarcă la postul ei de pe balcon, dar sala de bal era întunecată, petrecerea se ţinea în altă parte. Un şuvoi neobosit de bărbaţi şi femei urca şi cobora pe trepte, dispărea şi apărea, dar niciunul dintre ei nu era Kell.

În orele târzii ale nopţii, văzuse o pereche de gardieni, costumaţi splendid, în roşu şi auriu, oprindu-se în umbra treptelor palatului, vorbind încetişor. Ojka îşi scoase cuţitul. Nu se putea hotărî dacă să le taie gâturile şi să le fure armura sau să-i tortureze pentru informaţii. Însă, mai înainte de a putea pune în practică vreunul dintre planuri, auzi un nume în discuţia lor.

Kell.

Când se apropie, runa de limbaj începu să ardă pe pielea ei, iar cuvintele lor prinseră formă.

— …zicând că a dispărut… continuă unul.

— Cum adică *dispărut*? Răpit?

— A fugit. Şi mă bucur. Întotdeauna îmi dădea nişte fiori…

Ojka şuieră, retrăgându-se spre malul fluviului. El nu dispăruse. Nu se putea să *dispară.*

Îngenunche pe pământul rece şi scoase o bucăţică de pergament din buzunar, întinzând-o pe jos. Îşi înfipse degetele în pământul de alături şi smulse un bulgăre, pe care-l fărâmiţă în palmă.

Asta nu era magie de sânge. Doar o vrajă pe care o folosise de sute de ori în Kosik, ca să le ia urma celor care îi datorau banii, sau viaţa.

— *Køs øchar,* zise ea, când pământul se rostogoli pe pergament.

Cum cădea, trasa liniile oraşului, fluviului, străzilor.

Ojka îşi şterse mâinile.

— *Køs Kell,* porunci ea.

Dar harta nu se schimbă. Pământul nu tresări. Oriunde era Kell, nu era în Londra. Ojka strânse din dinţi şi se ridică, îngrozită dinainte de reacţia regelui.

A dispărut, se gândi ea şi, în clipa următoare, luă contact cu Holland – nu cu vocea lui, ci cu neplăcerea lui.

Explică!

Nu e în lumea asta, mărturisi ea. *A plecat.*

O pauză, apoi: *A plecat singur?*

Ojka şovăi. *Cred că da. Familia regală e încă aici.*

Tăcerea care urmă o îmbolnăvi. Şi-l închipui pe Holland, aşezat pe tronul lui, înconjurat de corpurile celor care îl dezamăgiseră. Ea nu voia să fie unul dintre aceia.

În cele din urmă, regele vorbi.

O *să se întoarcă.*

De unde ştii? întrebă Ojka.

Întotdeauna se întoarce acasă.

Rhy era dărâmat. Stătuse treaz toată noaptea, înfruntând întunericul, înfruntând amintirile, rezistând impulsului de a lua ceva care să-i aducă somnul fără să ştie unde era Kell şi ce i s-ar fi putut întâmpla fratelui său dacă ar face asta. În schimb, prinţul se zvârcolise în pat jumătate din noapte, înainte de a-şi arunca păturile deoparte şi de a se plimba de colo până colo prin cameră, până când în sfârşit zorii se iviră peste oraş.

Ultima confruntare din *Essen Tasch* era la doar câteva ore distanţă. Lui Rhy nu-i păsa de turnir. Nu-i păsa de Faro şi de Vesk şi de politică. Îi păsa numai de fratele lui.

Iar Kell era încă plecat.

Încă plecat.

Încă plecat.

Întunericul roia în capul lui Rhy.

Palatul se trezea la viaţă în jurul lui. În curând, trebuia să-şi pună coroana, să zâmbească şi să o facă pe prinţul. Îşi trecu mâinile prin păr, tresărind de durere când o buclă neagră i se agăţă de unul dintre inele. Rhy înjură. Şi apoi se opri din mers.

Privirea i se plimbă prin cameră – perne şi pături, sofale,

atât de multe lucruri *moi* –, până ce îi rămase fixată pe acul regal. Îl dăduse jos odată cu tunica, după bal, iar acum sclipea în primele raze ale dimineţii.

Îi testă vârful pe degetul mare, muşcându-şi buza când îi dădu sângele. Rhy urmări picătura apărând şi întinzându-se în jos, în palma lui, cu inima bătându-i puternic. Apoi îşi duse acul la îndoitura cotului.

Poate că un efect al alcoolului. Poate că era din cauza panicii de a şti că nu putea să ajungă la Kell, poate era vinovăţia de după ce înţelesese la cât de multe renunţase fratele lui, sau poate nevoia egoistă ca el să renunţe la şi mai multe, să se întoarcă înapoi, să vină acasă, ceea ce îl făcu pe Rhy să înfigă vârful acului în carnea netedă de la interiorul antebraţului şi să înceapă să scrie.

Kell şuieră la brusca usturime pe care o simţi pe pielea lui.

Era obişnuit cu dureri surde, junghiuri superficiale, ecouri ale diverselor accidentări ale lui Rhy, dar senzaţia de acum era ascuţită şi vie, altfel decât ricoşeul unei lovituri în coaste sau al unui genunchi izbit de vreun scaun. Durerea se întindea încet pe partea dinăuntru a braţului său stâng şi îşi suflecă mâneca, aşteptându-se să vadă cum sângele îi pătează tunica, dungi roşii, violente pe pielea lui, dar nu era nimic. Durerea se opri, apoi începu din nou, coborând pe braţul lui în valuri. Nu, în *linii.*

Se uită lung la pielea lui, încercând să priceapă natura durerii arzătoare.

Şi apoi, deodată, înţelese.

Nu putea vedea liniile, dar când închidea ochii, le putea simţi desenându-se pe pielea lui, în modul în care Rhy obişnuia să deseneze litere cu vârful degetelor, scriind mesaje secrete pe braţul lui Kell. Era un joc pe care-l jucau când erau mici, lipiţi unul de altul la vreun eveniment sau la vreo cină plicticoasă.

Dar ăsta nu era un joc, nu acum. Şi totuşi Kell simţea cum literele ardeau în jos, pe braţul său, trasate cu ceva mult mai ascuţit decât o unghie.

I
I-E
I-E-R
I-E-R-T
I-E-R-T-A
I-E-R-T-A-R
I-E-R-T-A-R-E.

Kell se ridicase de pe la primul R, blestemându-se că plecase, scoţându-şi monedele de la gât şi abandonând zorii cenuşii dintr-o Londră pentru dimineaţa înviorătoare din alta.

În timp ce se îndrepta spre palat, se gândi la tot ce voia să-i spună regelui, dar când urcă scara principală şi intră în foaier, familia regală se afla deja acolo. La fel şi prinţul veskan, prinţesele şi lordul faroan.

Privirea lui Rhy i-o întâlni pe a lui Kell, iar expresia lui se lumină de uşurare, însă Kell îşi păstră garda sus, pe măsură ce înaintă. Simţea furtuna care se apropia, atmosfera fiind încărcată cu toate lucrurile nespuse. Se aştepta la ceartă, la cuvinte aspre, la acuzaţii, la ordine, dar când regele vorbi, vocea lui era călduroasă.

— Ah, iată-l! Era cât pe-aci să plecăm fără tine.

Kell nu putu să-şi ascundă surprinderea. Presupusese că avea să fie legat de palat, probabil pe termen nelimitat. Nu primit cu bucurie înapoi, fără nici cel mai mic reproş. Şovăi, întâlnind privirea regelui. Era fixă, dar nu zări vreun avertisment în ea.

— Îmi cer iertare că am întârziat, se scuză el, făcând eforturi să-şi păstreze vocea degajată. Am fost să duc un mesaj şi am pierdut noţiunea timpului.

— Eşti aici, acum, continuă regele, punând o mână pe umărul lui Kell. Asta contează.

Mâna îl strânse tare şi, pentru o clipă, Kell crezu că nu avea să-i mai dea drumul. Dar atunci procesiunea se puse în mişcare, iar mâna lui Maxim coborî de pe umărul lui, iar Rhy veni lângă Kell, dar nu ştia dacă din solidaritate sau disperare.

Arena centrală era plină ochi de curioşii ieşiţi în stradă, în

pofida orei matinale. Printr-o prevedere inteligentă, dragonii arenei de est şi leii celei de vest fuseseră mutaţi, iar acum convergeau spre stadionul central, bestiile de gheaţă pe fluviu, leii postaţi pe piedestalele de piatră şi păsările arenei centrale zburând deasupra capetelor spectatorilor. Arena stadionului era un talmeş-balmeş de obstacole, coloane, bolovani şi grămezi de pietriş, iar tribunele din jur fremătau de viaţă şi culoare; flamurile lui Alucard, cu pana lui argintie, fluturau în aproape toate părţile, presărate, ici şi colo, cu lupul albastru al lui Rul şi cu spirala neagră a lui Tos-an-Mir.

Când cei trei magicieni apărură, în sfârşit, din tunelurile lor şi îşi ocupară locurile în mijlocul arenei, vacarmul deveni asurzitor; Kell şi Rhy tresăriră amândoi din cauza zgomotului.

În lumina limpede a dimineţii, prinţul arăta groaznic (Kell putea doar să presupună că şi el arăta la fel). Cearcăne negre ieşeau în evidenţă sub ochii deschişi ai lui Rhy, care-şi ţinea braţul stâng cu băgare de seamă, ferind literele proaspăt tatuate pe pielea lui. De jur împrejur, stadionul era însufleţit de energie şi de larmă, dar balconul regal era periculos de tăcut, un aer greu, încărcat de lucrurile nespuse.

Regele stătea cu ochii aţintiţi asupra arenei. Regina în sfârşit îi aruncă o privire lui Kell, dar plină de dispreţ. Prinţul Col părea să fi simţit tensiunea şi urmărea totul cu ochii lui de şoim, în timp ce Cora dădea impresia că nu-şi dă seama ce se petrece în jur, încă bosumflată de refuzul subtil al lui Kell.

Numai lordul Sol-in-Ar părea imun în faţa acestei atmosfere. Chiar dimpotrivă, s-ar fi zis că dispoziţia lui se îmbunătăţise.

Kell cercetă masele de jos. Nu-şi dăduse seama că o căuta pe Lila, nu până ce n-o găsi în mulţime. Ar fi trebuit să fie imposibil, într-un spaţiu atât de vast, dar el simţi schimbarea gravitaţională, atracţia exercitată de prezenţa ei, iar ochii lui o găsiră în partea cealaltă a stadionului. Din locul unde se afla, nu-i putea desluşi trăsăturile, nu putea

spune dacă buzele ei se mişcau, dar îşi închipui că formează cuvântul *salut.*

Şi atunci Rhy ieşi în faţă, reuşind să adune o umbră a farmecului său obişnuit, când duse amplificatorul de aur la buze.

— Bine aţi venit! strigă el. *Glad'ach! Sasors!* Ce mai turnir a fost! Este cât se poate de potrivit ca măreţele noastre imperii să se găsească toate trei aici, reprezentate în mod egal de trei mari campioni. Din Faro, o geamănă prin naştere, fără egal în arenă, înfocata Tos-an-Mir!

Fluierăturile străpunseră aerul, iar faroana făcu o plecăciune, masca ei de aur scânteind în soare.

— Din Vesk, o fiară de luptător, un lup de om, Rul!

În arenă, Rul însuşi scoase un urlet, iar veskanii din mulţime îi răspunseră la fel.

— Şi, desigur, din Arnesul nostru, căpitanul mărilor, prinţul puterii, Alucard!

Aplauzele au bubuit ca tunetul, şi până şi Kell a bătut din palme, deşi încet şi fără prea mult zgomot.

— Regulile acestei runde finale sunt simple, continuă Rhy, pentru că sunt puţine. Acesta nu mai este un meci de puncte. Armura unui magician e compusă din douăzeci şi opt de platoşe, unele ţinte largi, altele mici şi greu de ochit. Astăzi, ultimul cu cât mai multe platoşe nesparte câştigă coroana. Aşadar, aclamaţi-i pe cei trei magicieni ai voştri, pentru că numai unul va părăsi ringul campion!

Trompetele răsunară, globurile căzură, iar Rhy se retrase în umbrele balconului când meciul începu.

Jos, în arenă, magicienii deveniră o aglomerare de elemente: pământul şi focul lui Rul; focul şi aerul lui Tos-an-Mir; pământul, aerul şi apa lui Alucard. *Bineînţeles că el e un trial*, îşi zise Kell, morocănos.

Lui Alucard îi luă mai puţin de un minut să nimerească prima lovitură în umărul lui Rul. Îi luă mai mult de cinci lui Rul să nimerească a doua în tibia lui Alucard. Tos-an-Mir părea mulţumită să-i lase pe bărbaţi să se lupte unul cu altul, până când Alucard îi trimise o lovitură de gheaţă în spatele genunchilor, şi atunci ea se alătură încăierării.

Aerul din balconul regal era sufocant. Rhy stătea tăcut, frânt de oboseală, la umbra tendei balconului, în timp ce Kell stătea, atent, lângă rege, a cărui privire nu se întoarse nicio clipă de la meci.

În arenă, Tos-an-Mir se mişca precum o umbră cu mască de aur, dansând prin aer, în timp ce Rul tăia şi fanda, în stilul lui de prădător. Alucard încă se mai mişca cu o alură nobilă, chiar şi când elementele lui se arcuiau şi se făceau zob în jurul lui, ca o furtună. Zgomotele luptei erau acoperite de ovaţii, dar fiecare punct era marcat de o explozie de lumină, o răbufnire orbitoare care nu făcea decât să arunce publicul în culmea tumultului.

Şi apoi, din fericire, tensiunea din balconul regal începu să slăbească. Starea de spirit se înseninã, precum cerul după o furtună, iar Kell se simţi ameţit de uşurare. Servitorii aduseră ceai. Prinţul Col făcu o glumă şi Maxim râse. Regina îl complimentă pe magicianul lordului Sol-in-Ar.

După o oră, Rul nu mai avea platoşe, şi se aşeză pe piatra arenei, părând năuc, în timp ce Alucard şi Tos-an-Mir dansau unul în jurul celuilalt, ciocnindu-se ca săbiile, înainte să se depărteze din nou. Şi apoi, încet, dar sigur, Alucard Emery începu să piardă. Kell simţi că starea de spirit i se înseninează, deşi Rhy îl pocni în umăr, când merse până într-acolo încât să ovaţioneze la una dintre reuşitele lui Tos-an-Mir. Alucard îşi adună forţele şi acum erau la egalitate.

În cele din urmă, ea ajunse în spatele lui Alucard, pe sub garda lui. Încercă să-i spargă ultima lui platoşă cu o rafală de vânt, tăios ca un cuţit, dar în ultima clipă el se răsuci din calea vântului şi un bici de apă îi despică ultima ei piesă de armură.

Şi, dintr-odată, se terminase.

Oficial, Alucard Emery câştigase.

Kell scoase un geamăt, când stadionul izbucni, ovaţionând şi aruncând cu trandafiri şi flamuri argintii, umplând tot aerul cu un nume.

— Alucard! Alucard! Alucard!

Şi cu toate că Rhy avu bunul-gust să nu sară în sus de bucurie şi să urle ca restul publicului, Kell îl văzu cum zâmbi

cu mândrie când păşi în faţă ca să anunţe formal învingătorul de la *Essen Tasch.*

Sanct, gândi Kell. Emery era pe punctul să devină şi mai nesuferit.

Lordul Sol-in-Ar i se adresă lui Tos-an-Mir şi mulţimii în faroană, prinţesa Cora îl lăudă pe Rul şi pe veskanii prezenţi, iar, la sfârşit, prinţul Rhy îşi luă la revedere de la publicul din tribune, promitându-le că vor mai fi petreceri, cât şi ceremoniile de închidere a jocurilor, restul zilei fiind motiv de sărbătorire.

Regele zâmbi şi chiar îl bătu pe Kell pe spate, în timp ce familia Maresh porni înapoi spre palat, cu un alai de supuşi entuziaşti în urmă.

Când urcară scările palatului şi intrară în holul încărcat de flori, părea că totul avea să fie bine.

Şi atunci, Kell o văzu pe regină reţinându-l pe Rhy, pe palier, cu un cuvânt, o întrebare, iar când el se întoarse să vadă de ce se opriseră, uşile se închideau, blocând lumina dimineţii şi zgomotele oraşului. În foaierul semiîntunecat, Kell zări sclipirea de metal, când regele lepădă iluzia de bunăvoinţă şi spuse numai o vorbă, pe care nici măcar nu i-o adresă lui Kell, ci celor şase gardieni care îl încercuiseră.

O vorbă care-l făcură pe Kell să-şi dorească să nu se fi întors niciodată.

— Arestaţi-l!

VII

Lila ridică paharul laolaltă cu restul marinarilor de pe *Turla Nopţii*, când toastară pentru căpitanul lor.

Echipajul se adunase în jurul unei mese de la Drumul Rătăcitor şi era de parcă ar fi fost din nou pe corabie, după o captură bogată de peste noapte, râzând, bând şi spunând poveşti, înainte ca ea şi căpitanul să se retragă sub punte.

Alucard Emery era plin de vânătăi, însângerat şi fără îndoială epuizat, dar asta nu-l opri să sărbătorească. Stătea pe o masă, în mijlocul tavernei, cumpărând băuturi şi

ţinând discursuri despre păsări şi dragoni – Lila nu prea ştia, căci încetă să-l mai asculte. Capul ei încă bubuia, iar oasele o dureau la fiecare mişcare. Tieren îi dăduse ceva să-i aline durerea şi să-i refacă puterile, insistând totodată şi pe o dietă cu mâncare consistentă şi somn adevărat. Ambele păreau cam la fel de probabile ca şi faptul că o să plece din Londra fără un preţ pe capul ei. Luase tonicul, făcând fel de fel de promisiuni vagi despre restul echipajului.

— Echilibrul, o instruise el, punându-i flaconul în mână, nu e numai despre magie. O parte este, pur şi simplu, bun-simţ. Corpul e un recipient. Dacă nu îl mânuieşti cu grijă, o să crape. Toată lumea are nişte limite. Chiar şi tu, domnişoară Bard.

Se întorsese să plece, dar ea îl chemase înapoi.

— Tieren.

Trebuia să ştie înainte să abandoneze încă o viaţă.

— Mi-ai spus odată că vezi ceva în mine. Putere.

— Da.

— Care anume? întrebase ea. Ce sunt eu?

Tieren îi aruncă una dintre privirile sale lungi, pătrunzătoare.

— Mă întrebi dacă eu cred sau nu că tu eşti un *antari.*

Lila dăduse din cap.

— La asta nu pot să răspund, zisese Tieren simplu. Nu ştiu.

— Parcă se presupunea că tu eşti înţelept, bombănise ea.

— Cine ţi-a spus asta?

Dar apoi, faţa îi devenise serioasă.

— Eşti *ceva*, Delilah Bard. Cât despre ce anume, nu pot să spun. Dar, într-un fel sau altul, îmi imaginez că o să aflăm.

Undeva, un pahar se sparse, iar atenţia Lilei se întoarse brusc la tavernă şi la Alucard cocoţat pe masă.

— Hei, căpitane, strigă Vasry, am o întrebare! Ce plănuieşti să faci cu tot ce ai câştigat?

— Să-mi cumpăr un echipaj mai bun, răspunse Alucard, safirul sclipindu-i din nou în sprânceană.

Tav o luă pe după umeri pe Lila.

— Unde ai fost, Bard? Foarte puţin te-am văzut.

— Mi-a ajuns mie cât v-am văzut pe toţi la bordul *Turlei*, bombăni ea.

— Vorbeşti tu dur, făcu Vasry, cu ochi sticloşi de la băutură, dar eşti miloasă.

— Miloasă ca un cuţit.

— Ştii, un cuţit e un lucru rău numai dacă te afli de partea opusă.

— Bine că eşti de-ai noştri.

Simţi o gheară în piept. Ei nu ştiau – despre şiretlicul ei, despre adevăratul Stasion Elsor trimis undeva, pe mare, despre faptul că Alucard o dăduse afară din echipaj.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Lenos, peste masă, şi era ceva în privirea lui care o făcu să creadă că *el* ştia. Ştia că ea pleca, cel puţin, chiar dacă nu cunoştea motivele.

Lila se ridică în picioare.

— Am nevoie de nişte aer, murmură ea, dar după ce ieşi pe uşă nu se mai opri.

Ajunsese la jumătatea drumului spre palat mai înainte să-şi dea seama şi după aceea continuă să meargă, până ce urcă treptele şi îl găsi pe Maestrul Tieren pe palier şi văzu în ochii lui că se întâmplase ceva.

— Ce e? întrebă ea.

Aven Essen înghiţi în sec.

— Kell.

Închisoarea regală era rezervată pentru cazurile speciale.

În momentul acela, Kell părea să fie singurul. Celula era goală, în afară de un pat simplu şi o pereche de belciuge fixate în zid. Belciugele erau, în mod evident, menite să susţină lanţuri, dar în prezent nu era niciunul, numai cătuşele închise în jurul încheieturilor lui, reci şi gravate cu însemne magice. Toate bucăţile de metal din celulă erau gravate cu simboluri, vrăjite să înăbuşe şi să estompeze puterea. Ar fi trebuit să ştie. El ajutase la formularea lor.

Kell stătea pe pat, cu gleznele încrucişate, cu capul lăsat pe spate, sprijinit de zidul rece de piatră. Închisoarea se

afla în fundaţia palatului, la un pilon distanţă de Bazinul unde se antrena el, dar, spre deosebire de Bazin, zidurile erau întărite şi niciun licăr din lumina roşie a fluviului nu pătrundea prin ele. Numai frigul iernii.

Kell tremura uşor; îi luaseră haina, deopotrivă cu mărturiile de călătorie de la gât, atârnate toate în cui pe zid, în afara celulei. El nu opusese rezistenţă. Fusese prea uluit să facă vreo mişcare când gardienii s-au apropiat, trântindu-i cătuşele de metal în jurul încheieturilor. Până să-i vină lui să creadă ce se întâmpla, era prea târziu.

În orele trecute de atunci, furia lui Kell se răcise şi se întărise.

Doi gardieni stăteau în afara celulei, privindu-l cu un amestec de frică şi de mirare, de parcă ar fi putut să facă un truc. Închise ochii şi încercă să doarmă.

Se auziră paşi pe scări. Cine să fie?

Tieren deja venise. Kell a avut numai o singură întrebare pentru bătrân.

— Ştiai de Lila?

Privirea din ochii lui Tieren îi spusese tot ce avea nevoie să ştie.

Paşii se apropiară, iar Kell îşi înălţă capul, aşteptându-se la rege sau la Rhy. În schimb, Kell o zări pe regină.

Emira se opri de partea cealaltă a gratiilor, magnifică în veşmintele sale regale roşii şi aurii, cu faţa ca o mască precaută. Dacă era bucuroasă să-l vadă în cuşcă – sau întristată cât de cât de privelişte – n-o arătă. El încercă s-o privească în ochi, dar ei îl ocoliră, fixându-se în zidul din spatele lui.

— Ai tot ce-ţi trebuie? întrebă ea, de parcă ar fi fost un oaspete într-o aripă de lux a palatului şi nu într-o temniţă.

Un hohot de râs încercă să-şi croiască drum în sus, pe gâtlejul lui Kell. El îl înghiţi şi nu-i răspunse.

Emira apucă de gratii cu o mână, de parcă ar fi vrut să le testeze rezistenţa.

— N-ar fi trebuit să se ajungă la asta.

Se întoarse să plece, dar Kell se ridică în capul oaselor.

— Mă urăşti, regina mea?

— Kell, zise ea cu delicateţe, cum aş putea?

Ceva în el se îmblânzi. Ochii ei negri în sfârşit îl priviră direct. Apoi adăugă:

— Tu mi l-ai dat înapoi pe fiul meu.

Cuvintele tăiară adânc. Existase un timp când ea insista că avea doi fii, nu unul. Dacă nu pierduse toată dragostea ei, pierduse asta.

— Ai cunoscut-o vreodată? întrebă Kell.

— Pe cine? întrebă regina.

— Pe mama mea adevărată.

Trăsăturile Emirei se aspriră. Buzele i se strânseră.

O uşă se deschise violent la etajul de deasupra.

— Unde e?

Rhy se năpusti pe scări în jos.

Kell îl putea auzi venind de la o milă distanţă, putea simţi cum mânia prinţului se împleteşte cu a lui, fierbinte ca fierul topit, în vreme ce a lui Kell îi îngheţase în vene. Rhy ajunse la temniţă, aruncă o privire spre Kell, în spatele gratiilor, şi păli.

— Daţi-i drumul *imediat!* ceru prinţul.

Gardienii îşi plecară capetele, dar rămaseră pe loc, cu mâinile în mănuşile de armură pe lângă corp.

— Rhy, începu Emira, întinzând mâna spre braţul fiului ei.

— Ia mâna de pe mine, mamă! se smuci el, întorcându-i spatele. Dacă nu-i daţi drumul, le spuse gardienilor, atunci vă poruncesc să mă lăsaţi pe mine înăuntru.

Ei tot nu se clintiră.

— Care sunt acuzaţiile? mârâi el.

— Trădare, zise Emira, în acelaşi timp ce un gardian răspunse:

— Nesupunere la porunca regelui.

— Nici eu nu mă supun întotdeauna poruncilor regelui, răcni Rhy. Pe *mine* nu m-aţi arestat.

Îşi oferi mâinile.

Kell îi privea cum se ceartă, concentrându-se pe răceală, lăsând-o să se răspândească precum chiciura, să acopere totul. Era atât de sătul să-i mai pese.

— Asta nu se acceptă.

Rhy apucă de gratii, expunându-şi mâneca aurie. Sângele trecuse prin material, pătându-l, în locul unde el crestase cuvântul.

Emira păli.

— Rhy, eşti rănit!

Ochii ei imediat se întoarseră spre Kell, atât de plini de acuzaţii.

— Ce…?

Alţi paşi răsunară pe scări şi, în clipa următoare, apăru regele, statura lui uriaşă umplând cadrul uşii. Maxim aruncă o singură privire spre soţia şi spre fiul lui şi porunci:

— Ieşiţi afară!

— Cum ai putut să faci asta? strigă Rhy.

— A încălcat legea, zise regina.

— E fratele meu.

— Nu e…

— *Plecaţi!* răcni regele.

Regina tăcu, iar mâinile lui Rhy căzură pe lângă corp, când se uită la Kell, care dădu din cap posomorât:

— Du-te!

Rhy clătină din cap şi plecă, Emira ca un spectru mut în urma lui, iar Kell rămase să-l înfrunte pe rege singur.

Prinţul trecu vijelios pe lângă Lila.

Imediat apoi, se auzi un trosnet şi, când se întoarse, îl văzu pe Rhy cu pumnii strânşi lângă cel mai apropiat dulap, cu o vază spartă la picioarele lui. Apa se infiltra în covor şi se întindea pe pardoseala de piatră, florile fiind împrăştiate printre cioburi. Coroana lui Rhy dispăruse, buclele îi erau ciufulite. Umerii îi tremurau de mânie, iar încheieturile degetelor erau albe de la cât strângea tăblia.

Lila ştia că ar fi trebuit probabil să plece, să o şteargă înainte ca Rhy s-o observe, dar picioarele ei deja o purtau spre prinţ. Păşi peste grămada de petale şi cioburi.

— Ce ţi-o fi făcut vaza aia? întrebă ea, sprijinindu-şi umărul de perete.

Rhy îşi înălţă capul, cu ochii lui de ambră, încondeiaţi cu roşu.

— Un martor nevinovat, mă tem, zise el.

Cuvintele îi ieşiră seci, fără umor.

El îşi băgă capul între umeri şi slobozi un oftat tremurat. Lila şovăi. Ştia că probabil ar fi trebuit să facă o plecăciune, să-i sărute mâna sau să leşine – sau cel puţin să explice ce căuta ea aici, pe holurile palatului, atât de aproape de închisoare, deşi nu-i era permis –, în schimb, pocni din degete, scoţând un mic cuţit.

— Pe cine trebuie să omor?

Rhy lăsă să-i scape un sunet înăbuşit, pe jumătate suspin, pe jumătate râs, şi se lăsă pe vine, încă ţinându-se cu mâinile de tăblia de lemn a mesei. Lila se ghemui lângă el, apoi se aşeză, binişor, şi îşi sprijini spatele de bufet. Îşi întinse picioarele, cizmele ei negre şi roase afundându-se în covorul pluşat.

În clipa următoare, Rhy se lăsă jos pe covor, lângă ea. Sângele uscat îi păta mâneca, dar el îşi strânse braţul peste burtă. Evident nu voia să vorbească despre asta, aşa că ea nu întrebă. Erau întrebări mai urgente.

— Tatăl tău l-a arestat pe Kell?

Rhy înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Doamne, murmură ea. Şi acum?

— Regele o să-l elibereze când o să se calmeze.

— Şi după aceea?

Rhy clătină din cap.

— Sincer, habar n-am.

Lila îşi lăsă capul să-i cadă pe spate, de bufet, dar tresări.

— E vina mea, ştii, mărturisi prinţul, frecându-şi braţul însângerat. Eu i-am cerut să se întoarcă.

Lila pufni.

— Ei bine, eu i-am spus să plece. Bănuiesc că suntem amândoi de vină.

Trase adânc aer în piept şi se ridică în picioare.

— Vii?

— Unde mergem?

— Noi l-am băgat acolo, zise ea, noi o să-l scoatem.

— Nu asta am vrut, mărturisi regele.

Luă cheile şi descuie celula lui Kell, apoi intră şi-i desfăcu de la mâini cătuşele de fier. Kell îşi frecă încheieturile, dar nu făcu nicio altă mişcare, când regele ieşi pe uşa deschisă a celulei, îşi trase un scaun şi se aşeză.

Maxim părea obosit. Tâmplele îi erau înspicate cu fire argintii care luceau în lumina felinarului. Kell îşi încrucişă braţele şi aşteptă ca monarhul să-l privească în ochi.

— Îţi mulţumesc, zise regele.

— Pentru?

— Că nu pleci.

— Am plecat.

— Vreau să spun, de aici.

— Sunt într-o temniţă, spuse Kell sec.

— Amândoi ştim că asta nu te-ar opri.

Kell închise ochii şi-l auzi pe rege lăsându-se pe spate în scaun.

— O să recunosc că mi-am ieşit din fire, continuă Maxim.

— Ai pus să mă *aresteze,* mârâi Kell cu vocea atât de joasă, încât regele ar fi putut să n-o audă, dacă ar mai fi existat alte zgomote în celulă.

În schimb, cuvintele răsunară puternic, cu ecou.

— Mi-ai nesocotit ordinele.

— Da.

Kell îşi sili ochii să se deschidă.

— Am fost loial acestei coroane, acestei familii, toată viaţa mea. Am dat tot ce am avut, tot ce sunt, şi voi mă trataţi ca pe…

Vocea i se frânse.

— Nu pot să continui să mai fac asta. Cel puţin, când mă trataţi ca pe un fiu, puteam să mă prefac. Dar acum…

Clătină din cap.

— Regina mă tratează ca pe un trădător, iar tu mă tratezi ca pe un deţinut.

Privirea regelui se întunecă.

— Tu ţi-ai făcut închisoarea asta, Kell. Când ţi-ai legat viaţa de a lui Rhy.

— Tu l-ai fi lăsat să moară? îl repezi Kell. Eu i-am salvat viaţa. Şi înainte să te apuci să mă acuzi că i-am pus-o în

primejdie, amândoi ştim că şi-a făcut-o cu mâna lui. Când o să încetezi să mă pedepseşti numai pe mine pentru toate greşelile familiei?

— Amândoi aţi pus *tot regatul* ăsta în primejdie de nesăbuiţi ce sunteţi! Rhy, cel puţin, încearcă să-şi răscumpere greşelile. Să arate că e demn de încrederea mea. Tot ce ai făcut tu…

— Eu *ţi-am readus fiul la viaţă!* strigă Kell, sărind în picioare. Am făcut-o ştiind că asta o să ne lege vieţile una de alta, ştiind ce o să însemne pentru mine, ce o să devin, ştiind că revenirea lui la viaţă o să însemne sfârşitul vieţii mele, şi am făcut-o totuşi, pentru că el e fratele meu şi fiul tău şi viitorul rege al Arnesului!

Kell se opri să răsufle, lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Ce aş fi putut să fac mai mult de atât?

Amândoi erau acum în picioare. Maxim îl apucă de cot şi-l sili să se apropie de el. Kell încercă să se elibereze, dar regele era ca un copac masiv, iar mâna lui grea îl înşfăcă pe Kell de ceafă.

— Nu pot continua să tot *plătesc* pentru asta, şopti Kell în umărul regelui. I-am dat viaţa mea, dar nu poţi să-mi ceri să nu mai trăiesc.

— Kell, reluă el blând. Îmi pare rău. Dar nu pot să te las să pleci.

Aerul se blocă în pieptul lui Kell. Regele slăbi strânsoarea şi el se smulse din mâna lui.

— Asta e mai important decât tine şi Rhy. Faro şi Vesk…

— Nu-mi pasă de superstiţiile lor!

— Ar trebui. Oamenii *acţionează* în funcţie de ele, Kell. Duşmanii noştri scotocesc prin toată lumea după un alt *antari.* Aliaţii noştri te-ar dori pentru ei înşişi. Veskanii sunt convinşi că tu eşti cheia puterii regatului nostru. Sol-in-Ar crede că eşti o armă, un tăiş care se poate întoarce împotriva vrăjmaşilor.

— Dac-ar şti oamenii ăştia că eu sunt doar *un pion!* zise Kell cu amărăciune.

— Asta e cartea care ţi s-a dat, i-o tăie Maxim. E doar o chestiune de timp până când cineva o să încerce să te ia,

iar dacă nu pot avea puterea ta, cred că vor încerca s-o stingă de tot. Veskanii au dreptate, Kell. Dacă tu mori, moare şi Arnesul.

— Nu sunt cheia acestui regat!

— Dar eşti cheia fiului meu. Moştenitorul meu.

Kell se simţi nenorocit.

— Te rog, îl imploră Maxim. Ascultă vocea raţiunii.

Dar Kell era sătul de raţiune, sătul de scuze.

— Cu toţii trebuie să facem sacrificii.

— Nu, mârâi Kell. Eu nu mai fac sacrificii. Când o să se termine povestea cu turnirul, şi lorzii, nobilele doamne şi prinţii se vor duce la ei, eu o *să plec.*

— Nu pot să te las să pleci.

— Chiar tu ai spus-o, Maiestate. Nu ai putere să mă opreşti.

Şi, cu acestea, Kell îi întoarse spatele regelui, îşi luă haina din cui şi ieşi.

Când Kell era copil, obişnuia să stea în curtea regală, cu livada palatului, să închidă ochii şi să asculte – muzica, vântul, fluviul – şi să-şi închipuie că se afla în altă parte.

Undeva unde nu erau clădiri, palate, oameni.

Acum stătea din nou acolo, printre copaci – copaci prinşi nu doar în ghearele iernii, ci şi ale primăverii, verii şi toamnei – şi îşi închise ochii strâns, ascultând, aşteptând ca vechiul sentiment de calm să-l găsească. Aşteptă. Şi aşteptă. Şi…

— Jupâne Kell.

Se întoarse şi-l văzu pe Hastra oprit la câţiva paşi distanţă. Ceva era anapoda şi, la început, Kell nu ştia de unde să-l ia; apoi îşi dădu seama că Hastra nu purta uniforma unui gardian regal. Kell înţelese că din cauza lui. Încă un eşec de adăugat la colecţie.

— Îmi pare rău, Hastra. Ştiu cât de mult îţi doreai asta.

— Mi-am dorit o aventură, domnule. Şi am avut una. Nu e atât de rău. Rhy a vorbit cu regele şi a fost de acord să mă lase să mă antrenez cu Maestrul Tieren. Mai bine sanctuarul decât o celulă.

Făcu ochii mari.

— Oh, iertare!

Kell doar clătină din cap.

— Şi Staff?

Hastra se strâmbă.

— Mă tem că n-aţi scăpat de el. Staff e cel care s-a dus la rege prima oară când aţi plecat.

— Îţi mulţumesc, Hastra, zise el. Dacă eşti un preot pe jumătate la fel de bun cât ai fost un gardian regal, *Aven Essen* ar trebui să-şi păzească bine funcţia.

Hastra zâmbi şi se retrase. Kell ascultă zgomotul paşilor lui care străbăteau curtea şi se îndepărtau, sunetul uşilor care se închideau, şi apoi îşi întoarse atenţia la copaci. Vântul se înteţi, iar foşnetul frunzelor era aproape destul de puternic cât să acopere zgomotul din palat, să-l ajute să uite de lumea care-l aştepta înapoi, în spatele uşilor.

Plec, gândi el. *Nu aveţi puterea să mă opriţi.*

— Jupâne Kell.

— Acum ce mai e? întrebă el, întorcându-se din nou.

Fruntea i se încreţi.

— Tu cine eşti?

O femeie stătea acolo, între doi copaci, cu mâinile la spate şi capul plecat, de parcă aştepta de mult timp, deşi Kell nici n-o auzise apropiindu-se. Părul ei roşu plutea ca o flacără deasupra capei albe imaculate şi el se întrebă de ce i se părea deopotrivă atât de străină şi de familiară. De parcă s-ar fi cunoscut deja, deşi el era sigur că nu.

Şi atunci femeia îşi îndreptă spatele şi înălţă capul, arătându-şi faţa. Piele albă şi buze roşii, şi o cicatrice sub ochii de culori diferite, unul galben şi celălalt incredibil de negru.

Miji ochii şi zâmbi.

— Te-am căutat peste tot.

VIII

Lui Kell i se tăie respiraţia. Semnul de *antari* era destul

de restrâns la marginea ochiului, dar negrul irisului se întindea ca o lacrimă pe obrazul ei în jos, plin de nişte linii care păreau trasate cu tuşul şi care se răsfirau spre părul ei roşu. Nu era natural.

— Cine eşti?

— Numele meu, începu ea, e Ojka.

— *Ce* eşti tu? întrebă el.

Ea-şi înclină capul.

— Sunt un mesager.

Vorbea regala, dar accentul său era puternic şi el reuşi să zărească runa de limbaj care se ivea de sub manşetă. Aşadar, era din Londra Albă.

— Eşti *antari?*

Dar asta nu era cu putinţă. Kell era ultimul rămas. Capul i se învârti.

— Nu poţi fi.

— Eu sunt numai un mesager.

Kell clătină din cap. Ceva nu era în regulă. Ea nu se *simţea* ca un *antari.* Magia părea mai ciudată, mai întunecată. Ea făcu un pas înainte şi el se trezi că face unul înapoi. Copacii se îndesiră deasupra capetelor lor, de la primăvară la vară.

— Cine te-a trimis?

— Regele meu.

Deci cineva îşi croise drum până pe tronul Londrei Albe. A fost doar o chestiune de timp.

Ea mai făcu un pas înainte, iar Kell păstră distanţa, alunecând din vară în toamnă.

— Mă bucur că te-am găsit, zise ea. Te-am căutat.

Kell aruncă o privire pe deasupra ei, spre uşile palatului.

— De ce?

Ea îi surprinse privirea şi zâmbi.

— Ca să-ţi transmit un mesaj.

— Dacă ai un mesaj pentru coroană, zise el, transmite-l personal.

— Mesajul meu nu e pentru coroană, stărui ea. E pentru *tine.*

El se înfioră.

— Ce ai putea tu să-mi spui mie?

— Regele meu are nevoie de ajutorul tău. Oraşul meu are nevoie de ajutorul tău.

— De ce al meu? întrebă el.

Expresia ei se schimbă, întristându-se.

— Pentru că totul este din vina ta.

Kell se dădu înapoi, ca lovit.

— Ce?

Ea continuă să vină spre el şi el se dădu înapoi şi, curând, pătrunseră în iarnă, un cuib de crengi golaşe zgâriind vântul.

— *Este* vina ta. Tu i-ai detronat pe gemenii Dane. Tu l-ai ucis pe ultimul nostru *antari* adevărat. Dar tot *tu* ne poţi ajuta. Oraşul nostru are nevoie de tine. Te rog să vii. Întâlneşte-te cu regele meu. Ajută-l să reconstruiască.

— Nu pot să plec pur şi simplu, refuză el.

— Nu poţi? întrebă mesagera, de parcă îi auzise gândurile.

Plec.

Femeia – Ojka – făcu semn spre un copac din apropiere şi Kell observă spirala, deja desenată cu sânge. O uşă.

Ochii lui se îndreptară din nou spre palat.

Rămâi.

Tu ai făcut închisoarea asta.

Nu pot să te las să pleci.

Fugi.

Tu eşti un antari.

Nimeni nu te poate opri.

— Ei? întrebă Ojka, întinzându-i mâna, plină de vene negre. O să vii?

— Cum adică a fost eliberat? se răsti Rhy.

El şi Lila stăteau în închisoarea regală, uitându-se lung peste un gardian la celula acum goală. El fusese pregătit să-i ia cu asalt pe oameni şi să-l elibereze pe Kell cu ajutorul Lilei, dar nu exista niciun Kell de eliberat.

— *Când?*

— Ordinul regelui, zise gardianul. Acum nici zece minute.

Nu poate să fi ajuns prea departe.

Rhy râse, un sunet dement, isteric, urcând prin gâtlejul lui, după care plecă din nou, alergând înapoi pe scări spre camerele lui Kell, cu Lila după el.

Ajunse la camera lui Kell şi deschise larg uşile, dar camera era goală.

Făcu un efort să-şi înăbuşe panica din ce în ce mai mare şi se întoarse în hol.

— Ce faceţi voi doi? întrebă Alucard, urcând scările.

— *Tu* ce cauţi aici? se miră Rhy.

— Te căutam pe tine, zise Alucard, în acelaşi timp ce Lila îl întrebă:

— L-ai văzut pe Kell?

Alucard ridică o sprânceană.

— Ţinem cu tot dinadinsul să ne evităm unul pe altul.

Rhy scoase un sunet exasperat şi ţâşni pe lângă căpitan, dar imediat se ciocni de un tânăr pe scări. Aproape nu-l recunoscu pe gardian fără armură.

— Hastra, zise el, cu răsuflarea tăiată, *tu* l-ai văzut pe Kell?

Hastra dădu din cap.

— Da, domnule. Tocmai l-am lăsat în curte.

Prinţul se înmuie tot de uşurare. Se pregătea să pornească din nou pe scări, când Hastra adăugă:

— E cineva cu el, acum. Cred. O femeie.

Lila se zbârli vizibil.

— Ce fel de femeie?

— Crezi? îl întrebă Alucard.

Hastra păru un pic zăpăcit.

— Nu… nu pot să-mi amintesc faţa ei.

O cută se adânci între sprâncenele lui.

— Asta-i ciudat, întotdeauna am fost atât de bun la reţinut feţele… E ceva cu faţa ei, totuşi… ceva greşit…

— Hastra, făcu Alucard, cu vocea tensionată. Deschide mâinile.

Rhy nici nu observase că tânărul gardian îşi ţinea mâinile încleştate pe lângă corp.

Hastra se uită în jos, de parcă nici el n-ar fi observat, apoi

le întinse în faţă şi îşi desfăcu degetele. O mână era goală. În cealaltă ţinea un disc mic, cu o vrajă mâzgălită pe suprafaţă.

— Hm, făcu gardianul. Asta-i ciudat.

Dar Rhy deja se repezi pe hol, cu Lila la un pas în spatele lui, lăsându-l pe Alucard în urmă.

Kell întinse mâna şi i-o luă pe a Ojkăi.

— Îţi mulţumesc, zise ea, cu vocea inundată de fericire şi uşurare, şi îşi strânse degetele în jurul mâinii lui.

Îşi lipi mâna liberă de copacul însemnat cu sânge.

— *As Tascen,* porunci ea.

În clipa următoare, curtea dispăruse, fiind înlocuită de străzile din Londra Roşie. Kell se uită în jur. Îi trebui un moment să-şi dea seama unde erau… dar nu unde *erau* conta, ci unde *ar fi trebuit* să fie.

În Londra asta, nu era decât o stradă îngustă, flancată de o tavernă şi de zidul unei grădini.

Dar, în Londra Albă, ar fi fost poarta castelului.

Ojka scoase o bijuterie de sub pelerina ei albă, apoi apăsă mâna încă însângerată de iedera de iarnă ce se căţăra pe pietrele zidului. Făcu o pauză şi se uită la Kell, aşteptând încuviinţarea lui, iar Kell se trezi uitându-se îndărăt, printre străzi, la palatul regal care încă se mai zărea în depărtare. Ceva fremătă în el – vinovăţie, panică, ezitare –, dar mai înainte să poată da înapoi, Ojka rosti cuvintele, iar lumea se împături în jurul lor. Londra Roşie dispăru, iar Kell păşi înainte, pe o stradă, apoi prin pădurea de piatră care se afla în faţa castelului.

Numai că nu mai era o pădure de piatră acum.

Era doar o pădure oarecare, plină cu copaci, printre ale căror crengi golaşe, de iarnă, se vedea un cer cât se poate de albastru. Kell tresări – de când avea Londra Albă o asemenea culoare? Asta nu era lumea pe care şi-o amintea el, nu era lumea de care vorbise ea, una devastată, pe moarte.

Lumea asta nu era nicidecum distrusă.

Ojka se opri lângă poartă, sprijinindu-se de zid. Când îşi

înălţă capul, un zâmbet de felină i se desenă pe chip.

Kell nu avu decât un moment la dispoziţie să conştientizeze schimbările – iarba de sub picioarele lui, lumina soarelui, sunetul păsărilor – şi să-şi dea seama că făcuse o mare greşeală, înainte să audă câţiva paşi şi să se întoarcă, trezindu-se faţă în faţă cu *regele.*

Se oprise la o oarecare distanţă de Kell, cu umerii mult înapoi şi capul sus, privindu-l – cu un ochi verde-smarald şi cu celălalt negru.

— Holland?

Cuvântul veni ca o întrebare, pentru că bărbatul din faţa lui nu semăna aproape deloc cu Holland pe care îl cunoscuse Kell, cel cu care se luptase – pe care îl învinsese şi îl azvârlise în abis – cu patru luni în urmă. Ultima oară când Kell îl văzuse pe Holland, acesta din urmă se afla la doar câteva bătăi de puls, şovăielnice, de moarte.

Acel Holland n-ar fi putut să stea aici.

Acel Holland n-ar fi putut supravieţui.

Dar *era* Holland cel din faţa lui şi nu doar că supravieţuise.

Se *transformase.*

Exista o culoare sănătoasă în obrajii lui, trandafiriul care vine numai în floarea vârstei, iar părul lui – care, în pofida vârstei, întotdeauna fusese negru-cenuşiu – era acum drept, negru şi lucios, desenând linii ferme pe unde cădea, pe tâmple şi pe frunte. Iar când Kell îi întâlni privirea lui Holland, omul – magicianul – regele – *antari* – *zâmbi* de-adevăratelea, ceea ce îi transformă şi mai mult faţa decât hainele noi şi aura de sănătate.

— Salutare, Kell! zise Holland.

O mică parte din el se simţi uşurat să descopere că măcar vocea magicianului *antari* îi era încă familiară. Nu era puternică, niciodată nu fusese, ci era mai degrabă poruncitoare, accentuată de acel subtil scrâşnet de pietriş, care o făcea să sune de parcă ar fi strigat. Sau ar fi ţipat.

— N-ar trebui să fii aici, spuse Kell.

Holland ridică o singură sprânceană neagră.

— Nici tu.

Kell simţi o umbră la spatele său, o schimbare de greutate exact înainte să facă o mişcare bruscă. Ar fi vrut să-şi ducă mâna la cuţit, însă era prea târziu, iar degetele lui abia atinseră mânerul când ceva rece şi greu i se închise cu un pocnet în jurul gâtului, iar lumea explodă în durere.

Rhy dădu năvală pe uşile dinspre curte, strigând numele fratelui său. Nu era nici urmă de el în faţa şirului de copaci, nu veni niciun răspuns, în afara ecoului vocii lui Rhy. Lila şi Alucard erau undeva în urma lui, tropotul cizmelor lor fiind acoperit de pulsul lui înnebunit.

— Kell? strigă din nou, repezindu-se în livadă.

Îşi înfipse unghiile în rana de pe braţ, durerea fiind ca o legătură între ei, de care încercă să tragă, când trecu de şirul copacilor înfloriţi de primăvară.

Şi apoi, la jumătatea distanţei între şirurile cu verde de vară şi auriu de toamnă, Rhy se prăbuşi, răcnind.

Acum era pe picioarele lui, acum în patru labe, strigând de durere, când ceva ascuţit şi zimţat îl sfâşie pe dinăuntru.

— Rhy? se auzi o voce din apropiere, când prinţul se strânse ghem, suspinând.

Rhy.

Rhy.

Rhy.

Numele lui răsună în ecou prin curte, iar el aproape se îneca cu propriul sânge; era sigur că avea să mânjească pietrele. Vederea i se înceţoşă, pierzându-şi reperele, şi căzu iar, aşa cum făcuse de atâtea ori când întunericul venise, aducând în prim-plan amintirile şi visele.

Ăsta era un vis urât.

Gura i se umpluse de sânge.

Trebuia să fie un vis urât.

Încercă să se ridice în picioare.

Trebuia…

Se prăbuşi din nou ţipând, când durerea îi străpunse pieptul şi rămase înfiptă între coaste.

— Rhy? strigă vocea.

Încercă să răspundă, dar falca i se încleştă. Nu putea

respira. Lacrimile îi şiroiau pe faţă şi durerea era prea reală, prea familiară, o lamă pătrunzând prin carne şi muşchi, râcâind osul. Inima lui bătea nebuneşte, şi apoi se poticnea, şovăia, iar vederea i se întunecă, şi era din nou pe patul simplu din sanctuar, căzând prin beznă, prăbuşindu-se în…

Nimic.

Lila alergase fix spre zidul curţii, sprintând prin strania livadă şi ieşind pe partea cealaltă. Dar acolo nu găsi nici urmă de ei, niciun pic de sânge pe pietre, niciun semn. Se întoarse, încercând să se gândească unde în altă parte să mai caute. Atunci auzi ţipătul.

Rhy.

Îl găsi pe prinţ la pământ, cu mâinile încleştate de piept. Suspina, strângându-şi braţele peste coaste de parcă ar fi fost înjunghiat, dar nu se vedea nici urmă de sânge. Nu aici. O izbi ca o lovitură.

Indiferent ce i se întâmpla lui Rhy, nu i se întâmpla de fapt lui Rhy.

I se întâmpla lui *Kell.*

Apăru Alucard şi se făcu pământiu la faţă când îl văzu pe prinţ. Strigă după gărzi, înainte să cadă în genunchi, când Rhy scoase un alt suspin.

— Ce se întâmplă cu el? întrebă Alucard.

Buzele lui Rhy erau mânjite de sânge, iar Lila nu ştia dacă şi le muşcase el sau dacă rana era mai adâncă.

— Kell… gâfâi prinţul, cutremurându-se de durere. Ceva… e rău… nu pot…

— Ce legătură are Kell cu asta? întrebă căpitanul.

Apărură gărzile regale, cu regina în urma lor, palidă de frică.

— Unde e Kell? strigă ea, de îndată ce îl văzu pe prinţ.

— Înapoi! strigară gărzile, când vreo câţiva nobili încercară să se apropie.

— Chemaţi-l pe rege!

— Rezistă, se rugă Alucard, vorbind cu Rhy.

Lila se îndepărtă, când prinţul se strânse ghem.

Începu să caute printre copaci după vreo urmă de la Kell,

de la femeie – pe unde o luaseră.

Rhy se întoarse pe o parte, încercă să se ridice, nu izbuti, şi începu să tuşească şi să scuipe sânge pe pământul livezii.

— Cineva să-l găsească pe Kell! porunci regina, aproape isterică.

Unde se dusese?

— Ce pot să fac, Rhy? şopti Alucard. Ce pot să fac?

Kell făcu faţă durerii.

Simţea că se rupe în bucăţi, o parte vitală din el fiind sfârtecată. Durerea radia de la colierul de metal de la gâtul lui, tăindu-i respiraţia, sângele, gândirea, puterea. Încercă disperat să invoce magia, dar nu veni nimic. Horcăia după aer – se simţea de parcă s-ar fi înecat, gustul de sânge umplându-i gura, chiar dacă era goală.

Pădurea dispăruse, încăperea din jurul lui era goală. Kell tremura – haina şi cămaşa lui dispăruseră – spatele, cu tot cu umeri, era lipit de ceva rece şi metalic. Nu se putea mişca; stătea în picioare, dar nu cu puterile lui. Trupul îi era prins într-un fel de ramă, cu braţele larg desfăcute în lături, cu mâinile legate de barele verticale ale ramei. Îşi dădu seama că o bară orizontală se afla sub umerii săi şi una verticală în spatele capului, de-a lungul şirei spinării.

— O relicvă, se auzi o voce calmă.

Kell se chinui să-şi limpezească vederea şi îl văzu pe Holland stând în faţa lui.

— De la predecesorii mei.

Privirea magicianului era calmă, corpul nemişcat, de parcă ar fi fost sculptat în piatră şi nu făcut din carne, însă în ochiul lui negru se vedea un vârtej, umbre argintii rotindu-se prin el ca şerpii în păcură.

— Ce ai făcut? întrebă Kell gâtuit.

Holland îşi înclină capul.

— *Ce ar fi trebuit* să fac?

Kell strânse din dinţi, străduindu-se să gândească dincolo de durerea de gheaţă a colierului.

— Ar fi trebuit… să rămâi în Londra Neagră. Ar fi trebuit…

să mori.

— Şi să-mi las poporul să moară? Să-mi las oraşul să se arunce încă o dată în război, să-mi las lumea să se scufunde din ce în ce mai adânc spre moarte, ştiind că aş fi putut s-o salvez?

Holland clătină din cap.

— Nu. Lumea mea s-a sacrificat destul pentru a ta.

Kell deschise gura să vorbească, dar durerea îl săgetă, ascuţindu-se în dreptul inimii. Se uită în jos şi văzu pecetea fracturându-se. Nu. *Nu!*

— Holland, gâfâi el. Te rog. Trebuie să-mi scoţi colierul ăsta.

— Am s-o fac, încuviinţă Holland rar. Când o să fii de acord.

Panica îl cuprinse instant.

— Cu ce?

— Când am fost în Londra Neagră – după ce *tu* m-ai trimis acolo – am făcut o învoială. Corpul meu pentru puterea *lui.*

— *Lui?*

Dar nu putea fi decât un singur lucru în întunericul acela care pândea să ajungă la o învoială. Acelaşi *lucru* care zdrobise o lume, care încercase să evadeze printr-o bucată de piatră. Acelaşi lucru care secerase o brazdă prin oraşul lui, încercând să-i devoreze sufletul lui Kell.

— *Prostule,* mârâi el. Tu eşti cel... care mi-a spus că să las magia neagră înăuntru însemna să pierd...

Dinţii îi clănţăneau.

— Că fie îi eşti stăpân... fie slugă. Şi uite... ce-ai făcut. Poate că eşti liber de vraja lui Athos... dar tocmai ţi-ai schimbat un stăpân cu altul.

Holland îl apucă pe Kell de falcă şi îi izbi capul de bara de metal din spate. Durerea răsună prin ţeasta lui. Colierul se strânse mai mult, iar pecetea de deasupra inimii lui crăpă şi se despică.

— Ascultă-mă, îl imploră Kell, cu al doilea puls şovăind în pieptul lui. Eu cunosc magia asta.

— Tu ai cunoscut o umbră. O aşchie din puterea lui.

— Puterea aia a distrus deja o lume.

— Şi a vindecat o alta, zise Holland.

Kell nu se putea opri din tremurat. Durerea scădea, înlocuită de ceva mult mai rău. O senzaţie rece, oribilă, paralizantă.

— Te rog. Dă-mi ăsta jos. N-o să mă apăr. Eu…

— Tu ai avut lumea ta perfectă, continuă Holland. Acum o vreau şi eu pe *a mea.*

Kell înghiţi în sec, închise ochii, încercă să-şi împiedice mintea să se destrame.

Lasă-mă înăuntru.

Kell clipi. Cuvintele veniseră din gura lui Holland, dar vocea nu fusese a lui. Era mai blândă, mai vibrantă şi, chiar în timp ce vorbea, faţa lui Holland începu să se schimbe. Umbra se scurse dintr-un ochi în celălalt, mistuind verdele-smarald şi pătându-l cu negru. Un fuior de fum argintiu se învârtea prin ochii aceia şi cineva – ceva – se uita prin ei, dar nu era Holland.

— *Salut,* antari!

Expresia lui Holland continuă să se schimbe, trăsăturile feţei lui rearanjându-se, de la colţuroase la delicate, aproape dulci. Cutele frunţii şi ale obrajilor se neteziră ca piatra lustruită, iar gura i se arcui într-un surâs radios. Şi când creatura vorbi, se auziră două voci; una care umplea aerul, o versiune mai melodioasă a vocii lui Holland, cealaltă răsunând în ecou în capul lui Kell, joasă şi răguşită. Această a doua voce se strecură în spatele ochilor lui Kell şi se răspândi prin mintea lui, căutând.

— *Eu te pot salva,* zise, trăgând de corzile gândurilor lui. *Îl pot salva pe fratele tău. Pot salva orice.*

Creatura întinse mâinile şi atinse o şuviţă din părul lipit de năduşeală al lui Kell, cumva fascinată.

— *Doar lasă-mă înăuntru.*

— Eşti un monstru, mârâi Kell.

Degetele lui Holland se strânseră în jurul gâtului lui Kell.

— *Sunt un zeu.*

Kell simţi cum voinţa creaturii luptă împotriva voinţei lui, o simţi forţându-şi drumul în mintea lui cu degete îngheţate

şi cu o precizie rece.

— Ieşi afară din capul meu!

Kell se smuci înainte, izbindu-şi capul de al lui Holland. Durerea săgetă prin el, fierbinte şi orbitoare, sângele îi dădu pe nas, dar entitatea din corpul lui Holland doar zâmbi.

— *Eu sunt în capul tuturor,* spuse el. *Sunt în tot. Sunt la fel de vechi ca însăşi creaţia. Sunt viaţa şi moartea şi puterea. Sunt inevitabil.*

Inima lui Kell bătea cu putere, dar a lui Rhy se poticnea. O bătaie la fiecare două ale lui. Şi apoi la trei. Şi apoi…

Creatura îşi arătă dinţii.

— *Lasă-mă înăuntru.*

Dar Kell nu putea. Gândul la lumea lui, la a lăsa creatura asta liberă asupra ei îi ardea pielea ca acidul. Văzu palatul năruindu-se şi fluviul întunecându-se, văzu corpurile prefăcându-se în cenuşă pe străzi, toată culoarea scurgându-se până ce ar fi rămas numai negrul, şi se văzu pe el însuşi stând în mijlocul ei, aşa cum se vedea în fiecare coşmar. Neajutorat.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

Nu putea. Nu putea face asta. Nu putea *fi* asta.

Îmi pare rău, Rhy, gândi el, ştiind că tocmai îi condamnase pe amândoi.

— Nu, zise el cu voce tare, cuvântul râcâindu-i gâtlejul.

Dar, spre surprinderea lui, zâmbetul monstrului se lăţi.

— *Am sperat că ai să spui asta.*

Kell nu înţelese bucuria creaturii, nu până ce nu se dădu înapoi şi îşi ridică mâinile.

— *Îmi place pielea asta. Şi acum, că m-ai refuzat, am s-o păstrez.*

Ceva se mişcă în ochii creaturii, un puls de lumină, o sclipire de verde, aprinzându-se, luptând, numai pentru a fi din nou înghiţită de întuneric. Monstrul clătină din cap, aproape cu jale.

— *Holland, Holland… mum*mură ea.

— Adu-l înapoi! ceru Kell. Nu am terminat.

Dar creatura continua să clatine din cap, întinzând mâna

spre gâtul lui Kell. El încercă să se ferească, dar nu avea scăpare.

— *Ai avut dreptate*, antari, zise ea, plimbându-şi degetele pe colierul de metal. *Magia e fie slugă, fie stăpân.*

Kell se luptă cu rama de metal, cătuşele tăind adânc în carne.

— Holland! strigă, cuvântul răsunând în ecou prin încăperea de piatră. Holand, ticălosule, luptă-te!

Demonul stătu şi privi, cu ochii săi negri amuzaţi, fără să clipească.

— Dovedeşte-mi că nu eşti slab! răcni Kell. Dovedeşte că nu eşti încă sclavul voinţei altcuiva! Chiar ai bătut tot drumul ăsta înapoi ca să pierzi aşa? Holland!

Kell se lăsă moale pe lângă rama de metal, cu încheieturile însângerate şi vocea răguşită, iar monstrul se întoarse şi se îndepărtă.

— Stai, demonule! şuieră Kell sugrumat, forţându-se să reziste împotriva întunericului care îl apăsa, a răcelii, a ecoului din ce în ce mai slab al pulsului fratelui său.

Creatura aruncă o privire peste umăr.

— *Numele meu este Osaron.*

Kell se zbătu în cadrul de metal, iar vederea i se înceţoşă şi, după ce se dezmetici, miji ochii.

— Unde te duci?

Demonul ridică mâna, arătându-i ceva, iar Kell tresări.

Era o monedă stacojie, cu o stea de aur în centru. Un lin din Londra Roşie.

— *Nu,* îl imploră el, smucindu-se în cătuşe până ce îi sfâşiară pielea şi sângele îi şiroi pe încheieturi. Osaron, nu poţi!

Demonul zâmbi numai.

— Dar cine o să mă oprească acum?

IX

Lila se plimba de colo până colo prin livadă.

Trebuia să facă ceva.

Curtea era plină de gardieni, palatul în delir. Tieren încerca să scoată nişte răspunsuri de la Hastra şi, ceva mai încolo, Alucard era încă aplecat peste Rhy, murmurându-i ceva prea încet ca să ajungă până la ea. Suna ca o şoaptă de alinare. Sau o rugăciune. Auzise oameni rugându-se pe mare, nu lui Dumnezeu, ci lumii, magiei, oricărui lucru care ar fi putut asculta. O putere superioară, un alt nume. Lila nu crezuse în Dumnezeu lungă vreme – renunţase să se mai roage când i-a fost limpede că n-o să-i răspundă nimeni – şi, când era gata să admită că magia *exista,* nici aceasta nu părea să asculte sau, cel puţin, nu părea să-i pese. Lila simţea o plăcere ciudată în asta, pentru că însemna că puterea era a ei.

Dumnezeu nu avea să-l ajute pe Rhy.

Dar Lila putea.

O porni din nou prin livadă.

— Unde te duci? întrebă Alucard, ridicându-şi capul de lângă prinţ.

— Să rezolv asta, zise ea.

Şi, spunând asta, ieşi în fugă pe uşile curţii. Nu se opri nici măcar când servitorii sau gardienii încercară să-i taie calea. Se feri şi se roti, ţâşnind pe lângă ei pe uşile palatului, coborând în viteză treptele.

Lila ştia ce trebuia să facă, deşi n-avea nicio idee dacă avea să meargă. Era o nebunie să încerce, dar n-avea de ales. De fapt, nu, asta nu era adevărat. Vechea Lila i-ar fi atras atenţia că întotdeauna avea de ales şi că ar trăi mult mai mult dacă s-ar alege pe ea însăşi.

Dar în ceea ce-l privea pe Kell, exista o datorie. O legătură. Altfel de legătură decât cea care îl lega pe el de Rhy, dar la fel de puternică.

Rezistă, gândi ea.

Lila îşi croi drum pe străzile aglomerate, încercând să se îndepărteze cât mai mult de festivităţi. În mintea ei se străduia să deseneze o hartă a Londrei Albe, din puţinul pe care-l văzuse din oraş, dar nu-şi aducea aminte prea multe, în afară de castel şi de avertismentul lui Kell, să nu traversezi niciodată fix acolo unde vrei să ajungi.

Când în sfârşit se văzu singură, scoase bucata de Astrid Dane din buzunarul de la spate. Apoi îşi suflecă mâneca şi îşi scoase cuţitul.

Asta e o nebunie, gândi ea. *Nebunie curată, absolută.*

Ştia deosebirea dintre elemental şi *antari.* Da, supravieţuise înainte, dar fusese cu Kell, sub protecţia magiei lui. Iar acum era singură.

Ce sunt eu? îl întrebase pe Tieren.

Ce sunt eu? se întrebase în fiecare noapte petrecută pe mare, în fiecare zi de când se trezise prima oară aici, în oraşul ăsta, în lumea asta.

Acum, Lila înghiţi în sec şi trecu lama cuţitului peste antebraţ. Îi crestă pielea şi o panglică subţire de roşu se înălţă şi se împrăştie pe deasupra. Ea mânji zidul cu sângele ei şi strânse tare în pumn aşchia de piatră.

Indiferent ce sunt, gândi ea, apăsându-şi mâna pe zid, *sper să fie de ajuns.*

Mulţumiri

Iată-ne din nou aici. La finalul altei cărţi. Întotdeauna sunt surprinsă că am reuşit să ajung atât de departe. Poate că vouă v-a luat zile, săptămâni sau chiar luni ca să citiţi *Adunarea umbrelor,* dar mie mi-a luat ani s-o scriu, s-o revizuiesc şi să o pregătesc pentru publicare. Durata face ca acest moment să pară ireal. Mai greu de atât e să-mi amintesc cui să mulţumesc.

Mamei şi tatălui meu, pentru că mi-au spus că pot să devin orice vreau eu, fie că era vorba de un designer, un anchetator sau un autor de cărţi fantasy.

Redactorului meu, Miriam, pentru că este o profesionistă, un om de nădejde şi o utilizatoare excepţională de GIF. Şi pentru că mi-a fost prietenă şi tovarăşă în această aventură cu totul minunată.

Agentei mele, Holly, pentru că ai dovedit mereu şi mereu că eşti magică.

Fostului meu editor, Leah, şi noului meu editor, Alexis, şi lui Patty Garcia, pentru că m-au ţinut pe linia de plutire.

Directorului meu de creaţie, Irene Gallo, şi autorului copertei, Will Staehle, pentru că au făcut lucrurile să pară atât de extraordinare.

Cititoarei mele beta, Patricia, pentru că a rămas cu mine la bine şi la rău, în momente ciudate şi întunecate.

Echipei mele de la Nashville, în special lui Courtney şi Carla, Ruta, Paige, Lauren, Sarah, Ashley, Sharon, David şi multor, multor altora, pentru că sunt cea mai caldă comunitate de pe tot pământul.

Micuţei mele scoţiene, Rachel, pentru că a fost o încântare totală şi nu mă lua în râs când vorbeam singură sau dispăream perioade lungi, îndreptându-mă spre prăpastia termenului-limită.

Noii mele colege de apartament, Jenna, pentru că nu ai idee la ce te-ai înhămat.

Cititorilor mei, care sunt, fără îndoială, cei mai buni cititori din întreaga lume (îmi pare rău pentru toţi cititorii

altora).

Tuturor celorlalţi: atât de mulţi aţi stat lângă mine, aţi crezut în munca mea, v-aţi bucurat de zilele mele bune, m-aţi susţinut în cele mai puţin bune şi m-aţi urmat, pas cu pas, în această călătorie. Nu aş putea niciodată să vă mulţumesc tuturor, dar trebuie să ştiţi că, dacă citiţi aceste rânduri, sunteţi foarte importanţi pentru mine. Voi mi-aţi influenţat definitiv viaţa şi cărţile şi, pentru asta, vă sunt infinit recunoscătoare.

(De asemenea, vreau să subliniez că am scris nouă volume fără să invoc groaznicul blocaj de idei.)

ADUNAREA UMBRELOR

A DOUA CARTE DIN SERIA CULORILE MAGIEI

Au trecut patru luni de când Kell a intrat în posesia pietrei negre, de când a cunoscut-o pe Lila, de când i-a înfrânt pe gemenii Dane. Totul pare că a revenit la normal, dar Kell se simte vinovat și bântuit de coșmaruri rău-prevestitoare. În jurul lui, întreaga Londră Roșie se pregătește de Jocurile Elementelor – o competiție internațională de magie, menită să întărească legăturile între statele vecine.

Dar în acest timp, o altă Londră e gata să revină la viață, iar cei crezuți dispăruți pentru totdeauna sunt pe cale să se întoarcă. Până la urmă, o umbră care se stinge noaptea reapare dimineața, iar dacă o Londră se ridică din nou din umbre, o alta trebuie să cadă în locul ei.

„Plin de magie, intrigi și înșelăciuni, chiar câteva aventuri cu pirați, acest roman va fermeca deopotrivă tinerii și adulții pasionați de fantasy."

Booklist

NEMIRA